COLECȚIA

Iubiri de poveste

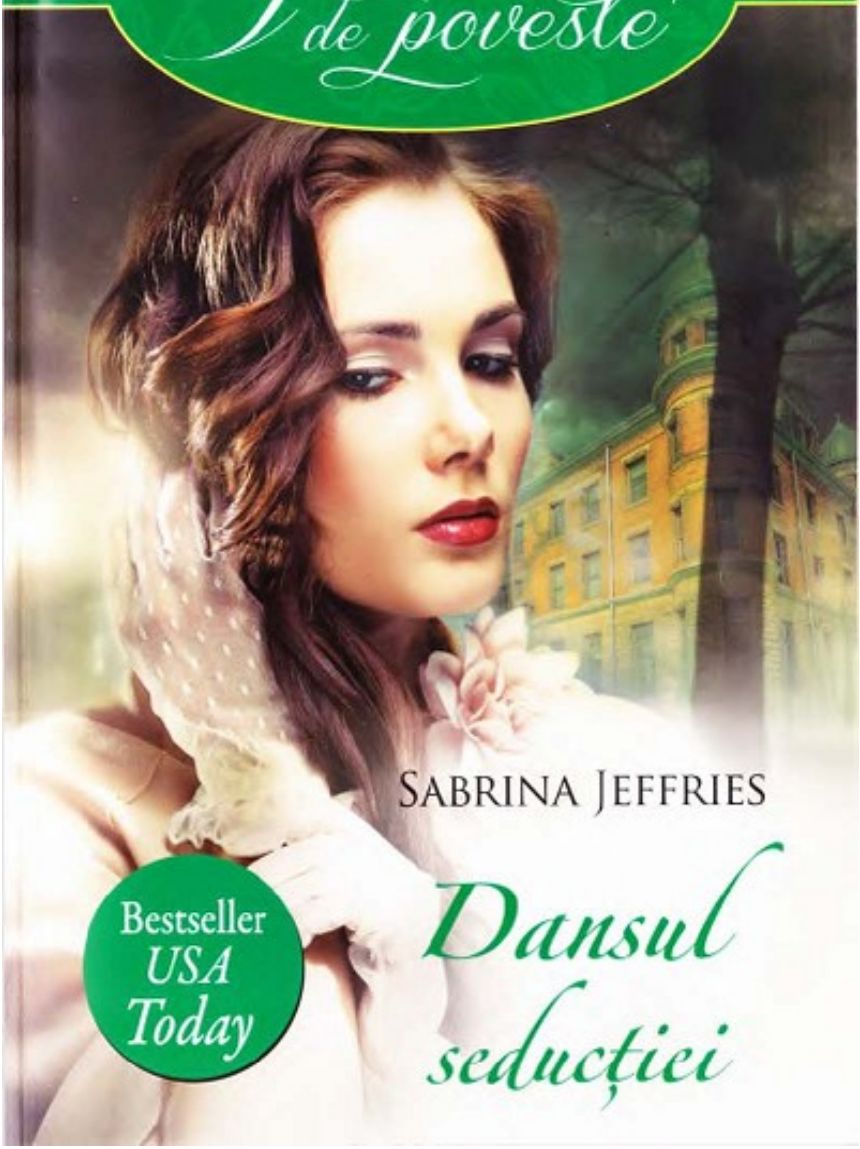

SABRINA JEFFRIES

Bestseller USA Today

Dansul seducției

SABRINA JEFFRIES
DANSUL SEDUCŢIEI

Dance of seduction by Sabrina Jeffries

Capitolul 1

În învăţătură, ca şi-n muncă, ori în joaca dătătoare de sănătate,
Fie ca anii mei fragezi să se scurgă, aşa încât să pot, de fiece zi,
Da socoteală împăcat, în clipa din urmă.

„Împotriva lenei şi relelor”,
Cântece divine pentru copii, Isaac Watts

Londra, mai 1819

Lady Clara Stanbourne era descendenta unei spiţe străvechi de reformatori şi pungaşi. În familia regretatului său tată se născuseră quakeri şi liberali, a căror pasiune pentru schimbare nu era întrecută decât de poziţia lor socială respectabilă. Familia regretatei sale mame, clanul Doggett, se lăuda cu o pleiadă impresionantă de ticăloşi fluşturatici, care excelau la jocurile de noroc şi se aruncau bucuroşi în braţele desfrâului şi ale unui trai dezmăţat. Familia Doggett n-ar fi deţinut nici cea mai mică urmă de cuviinţă dacă n-ar fi fost firava legătură obţinută prin alianţa cu familia Stanbourne.

Din fericire pentru Anglia, familia Doggett practic se stinsese. Doar unchiul Cecil al Clarei, trişor la cărţi, mai continua tradiţia familiei de a face prăpăd în rândurile celor încrezători şi pioşi. Dar acum o făcea în America, căci fugise din Anglia cu opt ani în urmă, după ce îndeletnicirea sa îl adusese în ele din urmă în bătaia unui ditamai pistolul.

Astfel că Lady Clara fu surprinsă să afle, când coborî în salon, într-o frumoasă zi de luni din acea primăvară, că avocatul american al unchiului său, un domn pe nume Gaither, tocmai sosise la Stanbourne Hall, din Virginia. Nici măcar nu ştia că unchiul ei avea aşa ceva. Cu toate acestea, Samuel, noul ei lacheu, insista că acest individ o

aştepta în salonul din faţă. Oftând, aruncă o privire la ceas.

— Sunt aşteptată la cămin din clipă în clipă. Dat fiind că am fost plecată la ţară pentru două săptămâni, se vor îngrijora dacă întârzii. Cred că va trebui să trimiţi un băiat cu un bilet să-i anunţe.

— Da, domniţă, spuse Samuel intimidat, arătând foarte elegant în noua sa uniformă de lacheu. Samuel era cel mai recent succes al ei de la Căminul Stanbourne pentru Reeducarea Hoţilor de Buzunare. Deşi era puţin cam scund pentru un lacheu adevărat, îşi îndeplinea îndatoririle destul de bine, iar asta conta cu adevărat.

O explozie de lătrături, venind dinspre salonul din faţă, o avertiză că mătuşa sa, Verity Stanbourne, ajunsese acolo înaintea ei. Clara se grăbi spre uşă şi scoase un oftat când îi văzu pe cei trei pudeli miniaturali ai mătuşii sale, împopoţonaţi cu fundiţe, ţopăind în jurul americanului. Bietul domn Gaither se clătina pe picioarele nesigure în vârful unui taburet, strigând:

— Marş! Plecaţi, fiarelor! Daţi-i drumul de aici!

Mătuşa Verity îşi flutura mâinile în van către câinii care făceau tumbe şi lătrau.

— Haide, Fiddle, nu-i voie… O, vino-ncoace, Faddle! Şi tu, Foodie, dacă nu încetezi… spuse ea, aruncându-i domnului Gaither o privire neputincioasă. Vezi ce tare mi-ai supărat fetiţele? Sunt foarte nervoase, crede-mă.

Un lătrat scurt anunţă intrarea unei femele spaniel în vârstă.

— Dumnezeule, iată că vine Empress… stai nemişcat, domnule Gaither! Dacă nu te place, s-ar putea să te muşte!

Clara traversă încăperea şi se aruncă în mijlocul câinilor.

— Culcat, toată lumea, în clipa asta! Nu muşcă nimeni pe nimeni.

Le aruncă priviri crunte pudelilor până când lătrăturile se transformară în scheunături, şi trei capete cârlionţate se

lăsară în pământ, complet supuse.

Cum Empress continua să hămăie la picioarele bietului domn Gaither, Clara adăugă apăsat:

— Ajunge, Empress!

Şi spanielul bătrâior se retrase lângă mătuşa Verity.

Din nefericire, Clara nu putu să facă nimic pentru a opri mârâitul înfundat pe care câinele continuă să-l scoată. Se vedea treaba că Empress nu-l avea deloc la inimă pe oaspetele lor, ceea ce nu era de bine pentru domnul Gaither. Căţeluşa avea neobişnuita abilitate de a judeca oamenii fără greş. În cele din urmă, se dovedea că aceia la care mârâia sau lătra aveau defecte grave de caracter.

Empress era atât de infailibilă, încât mătuşa Verity o folosea pentru a deosebi candidaţii buni de cei răi, atunci când le lua interviu noilor servitori. Drept urmare, personalul de la Stanbourne Hall era invidiat de toate prietenele femeii.

Judecând după căutătura domnului Gaither, defectul său de caracter era faptul că ura câinii.

Clara întinse mâna pentru a-l ajuta să coboare de pe scaun.

— Îmi pare rău, domnule. Sunt Lady Clara Stanbourne şi văd că aţi cunoscut-o deja pe mătuşa mea. Vă rog să ne scuzaţi pentru inconvenienţă. Mi-e teamă că nu prea suntem obişnuite cu oaspeţii.

— Îmi dau seama de ce, mormăi el, coborând de pe taburet.

Aruncând priviri crunte în jurul său, îşi scuturăredingota pentru a înlătura orice urmă de câine.

— E vina dumitale, domnule. Mătuşa Verity stătea pe canapea, aranjându-şi fustele cu atenţia unei cochete. Nu le-ai îngăduit să te amuşineze, şi nu le place asta. Unul dintre pudeli îi sări în poală, iar ea îl trase aproape. Ai încercat să o loveşti cu piciorul pe Faddle, şi e foarte sensibilă la astfel de lucruri.

— Sensibilă! E un nenorocit de câine! Şi, mai mult, nu cred…

— Nu vreţi să luaţi loc, domnule Gaither? interveni Clara. Poate doriţi un ceai?

Întrebarea îl făcu să se oprească. O privi încruntat.

— Nu, doamnă. Voi intra imediat în subiect, ca să termin odată cu asta. Cu privirea ţintă la Empress, care continua să mârâie, din locul unde era aşezată la picioarele mătuşii Verity, avocatul se aşeză cât de departe putu de câini. Să laşi fiarele să umble de capul lor… să le asmuţi asupra străinilor… Jur că întreaga ţară şi-a ieşit din minţi.

Ignorându-i reproşurile, mătuşa Verity bătu uşor cu mâna pe canapea, iar Fiddle şi Foodie săriră imediat, înghesuindu-şi trupurile mărunţele în spaţiul confortabil de lângă ea. Oftând, Clara se aşeză alături de mătuşa sa. Dumnezeule, ce zi! Şi încă nu era nici măcar amiază.

Cu ochii încă la câini, domnul Gaither îşi deschise servieta, scotocind prin nişte hârtii.

— Sunt aici pentru a vă informa, milady, că Cecil Doggett a decedat.

Afirmaţia lui fusese atât de lipsită de menajamente, încât Clara era sigură că nu auzise bine.

— Cum? Unchiul Cecil? Sunteţi sigur?

— Credeţi că aş bate calea până aici şi aş îndura aceste… creaturi dacă nu aş fi? Scoase un document cu aspect oficial şi i-l înmână. Iată certificatul de deces.

— Ah.

Îl luă şi inima i se strânse în timp ce-şi aruncă privirea pe hârtie. Faptele erau aşternute suficient de limpede.

Simţi un nod în gât. Era adevărat că unchiul Cecil fusese un ticălos, dar mereu ţinuse într-un fel special la el. Îi încurajase pasiunea de a colecţiona cărţi pentru copii. Niciodată nu spusese că interesul ei este „frivol”, aşa cum făcea tatăl ei, sau „o prostie”, în opinia mamei. Îi oferise pur şi simplu ceea ce îşi dorea – cărticele minunate cu

basme, fabule şi poveşti cu fapte vitejeşti.

Citi certificatul cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Spune... aici că a murit de atac de cord.

Recăpătându-şi calmul, domnul Gaither încuviinţă cu o profundă solemnitate.

— Nu-mi vine să cred. Mătuşa Verity îi luă hârtia din mână şi o cercetă. Cât de atipic pentru Cecil. Îşi ridică privirea către avocat. Sunteţi sigur că nu a fost otrăvit? Sau ceva la fel de sinistru?

O, Doamne, ca de obicei, Mătuşa Verity se ridica la înălţimea numelui său. Văzând expresia confuză a domnului Gaither, Clara îşi dădu seama că trebuia să explice.

— Bărbaţii din familia Doggett sunt... erau genul de aventurieri, vedeţi, şi toţi au avut parte de o moarte... mai deosebită. Cel mai în vârstă dintre unchii mei a fost împuşcat într-un duel, iar cel mai tânăr a fost spânzurat în Madrid, pentru plastografie.

— Astfel că moartea în urma unui atac de cord nu este ceva la care să te aştepţi din partea unui Doggett, adăugă mătuşa Verity.

— Vă încredinţez că, dacă nu aş fi fost sigur de felul în care a murit, nu aş fi părăsit America pentru a veni aici, spuse avocatul cu aroganţă. Şi, cu siguranţă, nu aş transmite moştenirea acestuia doamnei.

Clara îl privi fără să priceapă, însă mătuşa Verity se repezi asupra comentariului său.

— Ce moştenire? Cecil nu a avut nicicând mai mult de doi şilingi în buzunare.

— La moartea sa, domnul Doggett deţinea cincisprezece mii de lire sterline. A lăsat zece mii din această avere pentru Lady Clara. Dacă este de acord să le primească.

Clara rămase cu gura căscată.

— Zece mii!

Încercă să priceapă vestea uluitoare. Parcă era

desprinsă dintr-o poveste de Charles Perrault. Şi, ca toate poveştile, părea mult prea frumoasă pentru a fi adevărată.

— V-a spus cumva unchiul meu cum a ajuns să strângă o asemenea avere? Când a plecat din Londra era aproape falit.

— Mi s-a spus că a câştigat o plantaţie la un joc de cărţi. Fratele proprietarului, un om bogat, i-a oferit bani în schimbul proprietăţii, iar domnul Doggett a acceptat. A spus că nu se dă în vânt după viaţa de proprietar de plantaţie. Dar, din păcate, nu a trăit suficient de mult pentru a se bucura de noua sa avere.

Simţi o greutate în piept, gândindu-se că unchiul Cecil murise singur-singurel într-o ţară străină.

— Şi… ăăă… Cecil a câştigat jocul cinstit? întrebă mătuşa.

Clara oftă. Nici măcar nu se gândise la asta.

— Bineînţeles! exclamă avocatul. Vă asigur că nu aş fi niciodată părtaş la un demers ilegal.

Clara îi aruncă un zâmbet firav. Dacă tovarăşii unchiului Cecil nu îl prinseseră trişând în momentul cu pricina, nu avea rost să-i explice despre acele înclinaţiile acum. Şi, din câte ştia ea, nu trişase. „Când o zbura porcul.”

— Totul este atât de neaşteptat, rosti Clara. Sunteţi sigur că unchiul Cecil a vrut ca banii să-mi rămână mie? Nu sunt decât nepoata sa. Poate că m-aţi confundat cu una din… ăăă… amantele sale sau copiii săi din flori. Am auzit că are câţiva din fiecare categorie.

— Clara! Mătuşa Verity acoperi urechile moi ale lui Empress cu mâinile. Nu ar trebui să vorbeşti despre asemenea treburi de faţă cu Empress. E o fiinţă castă!

Căţeluşa se agită să scape de mâinile mătuşii Verity, în mod evident dornică să soarbă fiecare cuvinţel scandalos. Clara ridică din umeri.

— Unchiul Cecil a fost mereu direct când venea vorba

despre viciile lui, aşa că nu văd de ce m-aş preface că nu au existat.

— Doamne sfinte, nepoată, îmi vei şoca toate fetiţele cu asemenea vorbe. Sunt foarte sensibile când e vorba de buna-cuviinţă.

Când avocatul cu figura împietrită pufni, mătuşa Verity îi aruncă o privire cruntă.

— Ei bine, aşa e. Trebuie să fie, dat fiind că locuiesc în Stanbourne Hall. Fratele meu, tatăl Clarei, a fost cleric, ştiţi. Un om foarte aparte.

— Îmi cer scuze, replică domnul Gaither, dar mi s-a dat de înţeles că a fost marchiz de Pemberton.

Clara îi aruncă o privire îndurerată.

— Aşa este. A devenit mai târziu în viaţă, când a moştenit titlul pe neaşteptate. Până atunci, fusese cleric. Acum, în ceea ce priveşte averea unchiului meu…

— Da, desigur. Ca să vă răspund la întrebare, celelalte cinci mii din averea sa le revin „amantelor şi copiilor din flori”. Aşadar, cele zece mii sunt negreşit pentru dumneavoastră. Doar dacă nu cumva vreţi să le refuzaţi. Domnul Doggett a făcut menţiunea că, dacă refuzaţi banii, va trebui să accept fără crâcnire.

— Cred că ar trebui, într-adevăr, să refuzi, interveni mătuşa Verity. Tatăl tău a ţinut mereu ca mama ta să nu accepte niciun ban obţinut de unchii tăi pe căi…

— Ai vrut să spui ilicite? o întrerupse Clara. Căile ilicite ale unchilor mei?

— Nu, draga mea, nu asta am vrut să spun… începu mătuşa.

— Ba da, rosti Clara ferm.

Poate că unchiul Cecil trişase. Nu avea să ştie niciodată sigur, şi nu avea ce face cu privire la asta. Dar putea să întrebuinţeze zece mii de lire „ilicite” într-un scop nobil. Nu pentru ea, desigur. Tata îi lăsase o rentă anuală frumuşică de o mie de lire. Cu aceasta şi venitul mătuşii

Verity, aveau destul ca să poată trăi amândouă confortabil la Stanbourne Hall întreaga lor viaţă. Dar cu zece mii de lire, gândeşte-te la toate îmbunătăţirile pe care le puteau aduce căminului!

— Aşadar, doriţi banii, Lady Clara? întrebă avocatul nerăbdător.

Ideile se învârtejeau deja în mintea Clarei.

— Da, într-adevăr.

— Prea bine, doamnă.

Domnul Gaither începu să-i explice procesul de transferare a fondurilor.

— Dacă accepţi totuşi banii, Clara, interveni mătuşa, ai putea să-i foloseşti cu cap.

— La asta mă gândeam, mătuşă Verity, spuse ea răbdătoare.

— Te-ai putea, în sfârşit, mărita!

Clara o privi uluită.

— Ce treabă au banii cu asta?

— O, e foarte simplu, draga mea. Adăugând opt mii la zestrea ta actuală, vei putea să-ţi alegi după bunul-plac unul dintre gentilomii respectabili disponibili. Mai ales după ce vom folosi celelalte două mii să te aranjăm. Se opri, bătând-o pe Clara pe genunchi. Nu că nu ai fi deja aranjată cum trebuie, înţelegi tu. În ceea ce mă priveşte, prefer felul în care te îmbraci. Dar am observat că până şi bărbaţilor respectabili le plac femeile cu… mmm…

— Veşminte costisitoare? spuse Clara ridicând tonul.

— Nu, dragă. Eleganţă. Rochiile tale de lână sunt toate foarte bune pentru reeducare, dar ai nevoie de eleganţă pentru a atrage un bărbat. După ce obţii un soţ cu eleganţa şi zestrea ta frumuşică, te poţi îmbrăca din nou aşa cum vrei. Dar trebuie să îl prinzi mai întâi. Nu-i aşa, Faddle?

Faddle lătră plină de aplomb. Clara îşi dădu ochii peste cap.

— Am auzit că Lord Winthrop, care a rămas văduv de curând, îşi caută soţie, continuă mătuşa cu iscusinţă.

— Dumnezeule, nu Winthrop din nou, spuse Clara.

Aceasta fusese, în mod cert, o furtună într-un pahar cu apă – mătăhălosul conte îi acordase o oarecare atenţie în perioada în care îşi făcuse intrarea în societate, dar se retrăsese când mama sa protestase împotriva legăturilor familiale „dezgustătoare” ale Clarei. Fata sperase că scăpase de el pentru totdeauna când se căsătorise cu o altă femeie cu opt ani în urmă, spulberând speranţele mătuşii Verity.

Apoi, biata soţie a contelui murise, lăsându-l văduv cu cinci copii. Era clar că mătuşa Verity revenise la plănuirea partidei.

— După ce te vom aranja cum trebuie, spuse mătuşa, şi va auzi de noua ta avere, cu siguranţă te va căuta din nou.

— Nu vreau să o facă. Era un prostănac pompos pe atunci, şi la fel e şi acum.

— Bărbaţii respectabili, cu frică de Dumnezeu, sunt astfel uneori, draga mea. Dar cu responsabilităţile tale, acesta este genul de soţ de care ai nevoie, nu crezi?

Clara îi aruncă o privire încruntată, deşi mătuşa ei avea probabil dreptate. Când urma să se căsătorească, soţul Clarei trebuia să fie un cetăţean de nădejde, care să-i aprobe activităţile de reeducare. Problema era că, din câte se părea, Clara nu era atrasă de asemenea bărbaţi. Poate că de vină era nefericitul ei sânge din neamul Doggett, dar îi găsea atât de… plicticoşi. Într-o zi trebuia să-şi înveţe lecţia şi să se mulţumească cu un astfel de soţ, dar nu se îndura să o facă încă.

Mătuşa Verity se aplecă să şoptească la urechea lui Empress:

— Ce crezi, fetiţo? Nu ar arăta Clara minunat într-o rochie franţuzească elegantă, cu perle în păr? Chiar şi un

cârcotaş de soi precum Winthrop ar trece cu vederea rudele scandaloase ale mamei ei şi…

— Nu voi întrebuinţa banii pentru zestre, o întrerupse Clara, aruncându-i domnului Gaither o privire stânjenită, înainte ca mătuşa ei să înceapă să pălăvrăgească despre săculeţi şi bonete roz şi câte şi mai câte altele. Intenţionez să-i folosesc pentru cămin.

Mătuşa se îndreptă de spate dintr-odată.

— Cămin?

— Cu zece mii de lire, pot să-l extind foarte mult. În pieptul Clarei începu să clocotească entuziasmul. Copiii vor putea avea o sală de clasă adevărată, şi le putem oferi meşteşugarilor stimulente financiare pentru a-i primi ca ucenici. Am putea chiar iniţia o mică afacere a noastră, pe care ar putea-o desfăşura copiii mai mari.

— Dar, Clara, trebuie să îi foloseşti pe toţi pentru cămin? Ai putea oferi căminului jumătate, păstrând jumătate pentru a-ţi mări zestrea. Sprâncenele ei palide se împreunară. Aşa nu ar mai rămâne nimic pentru a te aranja. Hmm, poate că dacă am alege o croitoreasă englezoaică…

— Nu folosesc niciun bănuţ pentru zestrea mea, i-o reteză Clara, căci ajunsese la capătul răbdării. Dumnezeu ştie că e deja suficient de mare.

Mătuşa îşi flutură mâinile, după care le odihni pe pieptul generos.

— Fată dragă, gândeşte-te la ce spui. Înaintezi în vârstă, să ştii.

— Mulţumesc pentru subliniere, spuse Clara, murind de ruşine că purtau această conversaţie în faţa unui străin.

— Nu am decât douăzeci şi opt de ani, nici pe departe atât de mulţi încât să mă mulţumesc să-mi cumpăr un soţ. Mai este încă destul timp pentru măritiş.

— Sfinte Sisoe, Clara…

— Destul! Hotărârea mea e luată.

Mătuşa Verity apelă la domnul Gaither, care ascultase conversaţia cu un interes plin de aroganţă.

— Spuneţi-i, rogu-vă, că nu poate folosi toată moştenirea pentru reeducare.

Pentru întâia oară în acea dimineaţă, trăsăturile firave şi pedante ale domnului Gaither fură luminate de un zâmbet.

— Domnul Doggett nu a făcut niciun fel de stipulare cu privire la felul în care vor fi întrebuinţaţi banii, doamnă. A lăsat asta pe deplin la latitudinea nepoatei sale.

— Deştept om, unchiul meu, murmură Clara.

Domnul Gaither continuă, aproape cu maliţiozitate:

— Dacă vrea să-i folosească pentru a face cuşti aurite pentru micile dumneavoastră fiare, e absolut liberă să o facă.

Chipul mătuşii oglindi groaza.

— Cuşti! Clara, nu ai face niciodată…

— Bineînţeles că nu, mătuşă. Nici nu mi-ar trece prin cap. Doar dacă insişti să folosesc banii pentru zestre, adăugă tânăra, tachinând-o.

— Nu încerc decât să ajut, mormăi mătuşa Verity.

Nu era proastă… ştia când să se retragă, deşi asta nu însemna că se dăduse bătută.

— Dacă insişti să ignori posibilităţile, presupun că nu putem face prea multe în această privinţă, nu, fetiţelor?

Hămăitul pudelilor şterse într-o clipită zâmbetul de pe chipul domnului Gaither. Sări în picioare.

— E timpul să plec. Trebuie să transmit veştile şi celorlalţi moştenitori.

Clara îi zâmbi americanului, ridicându-se şi ea.

— Da, copiilor din flori şi amantelor unchiului Cecil. Presupun că nu-mi puteţi spune cine…

— Nici măcar să nu te gândeşti, Clara Stanbourne, protestă mătuşa ei. Să reeduci hoţii de buzunare e una, dar dacă începi să ai legături cu genul acela de femei…

— De fapt, doamnă, interveni avocatul, domnul Doggett s-a gândit că nepoata sa ar putea adresa o astfel de întrebare şi m-a instruit să păstrez secrete identităţile tuturor. Cred că se temea că dacă... ăăă... consoartele sale ar şti despre rudele sale dragi, ar putea profita de pe urma acestora.

Ochii Clarei se umplură din nou de lacrimi. Era atât de tipic pentru unchiul Cecil să încerce să o protejeze.

— Vă mulţumesc, domnule Gaither, pentru că îi îndepliniţi dorinţele cu atâta fidelitate.

Spre surprinderea ei, el îi făcu cu ochiul.

— Vă voi informa când sunt gata toate hârtiile, doamnă, ca să vă puteţi primi banii. Acum, scuzaţi-mă...

— Da, desigur, vă voi conduce.

Clara îi aruncă mătuşii sale un zâmbet binevoitor.

— Mătuşă Verity, mă duc la cămin, dar mă voi întoarce la ora cinei.

— Ai grijă, Clara! strigă mătuşa după ea. Ia-l cu tine pe unul dintre lachei!

— Întotdeauna fac asta, spuse Clara iritată, în timp ce îl conducea pe domnul Gaither în foaier.

Samuel sări în picioare şi se grăbi să-i aducă haina domnului Gaither. Dar, în timp ce tânărul îl ajuta să o îmbrace, ea văzu ceva strălucind în mâna lui dreaptă.

Oftând, înaintă şi îl apucă pe Samuel de încheietură, înainte ca domnul Gaither să se întoarcă.

— Dragă domnule Gaither, spuse ea suav, cred că v-a căzut portofelul. Se pare că Samuel l-a găsit.

Samuel se înroşi, dar întinse portofelul cu viteza fulgerului, astfel încât nimeni în afară de Clara nu ar fi ştiut că acesta zăbovise în buzunarul său timp de cinci secunde.

— Era pe podea, domnule. Este al dumneavoastră?

Cu o privire complet uluită, domnul Gaither îşi pipăi buzunarul, apoi spuse:

— Mulţumesc lui Dumnezeu, al meu este, într-adevăr.

— Trebuie să fi căzut când v-aţi pus haina, spuse Samuel plin de solicitudine.

— Presupun că da.

Domnul Gaither îl privi pe Samuel cu suspiciune, acceptând portofelul. Apoi, întorcându-se spre Clara, schiţă o plecăciune.

— O zi bună, doamnă. Vă voi trimite un bilet de înştiinţare când va fi gata totul. Poate că ar fi mai bine să ne întâlnim în altă parte data viitoare.

— Cu siguranţă, încuviinţă ea iute. O zi bună, domnule Gaither. De-abia se închisese uşa în urma lui, că se întoarse valvârtej către Samuel. Nu-mi vine să cred că…

— Nu-i ce credeţi, domniţă, se grăbi Samuel să se apere. Aş fi înapoiat portofelul înainte să plece trăsura, chiar aşa aş fi făcut. Exersam doar.

— Pentru ce? Ai încheiat-o cu viaţa aceea acum.

— Nu trebuie să-mi ies din mână, căci nu se ştie niciodată…

Se îndepărtă ca şi când ar fi încercat să se abţină să nu spună prea multe. Dar spusese deja destul. Ştia la ce se gândea. Căci nu se ştie niciodată când îţi pierzi slujba. Într-o zi, visul s-ar putea spulbera, la fel cum s-a întâmplat cu multe altele, şi între tine şi foamete nu rămâne altceva decât iscusinţa ta. Aruncă o privire către chipul lui neliniştit şi oftă.

— De acum înainte te rog să exersezi doar pe mine şi pe servitori, bine?

El clipi către ea.

— Vreţi să spuneţi că nu mă concediaţi?

I se strânse inima, văzându-i chipul plin de speranţă.

— Nu. Deşi, dacă mai faci vreodată aşa ceva…

— Da, domniţă… Vreau să spun, nu, domniţă… Vreau să spun că n-o să mai fac niciodată, jur! Îi apucă mâna şi o sărută cu o fervoare vecină cu disperarea. Nu vă voi dezamăgi. N-o să mai fur niciodată şi voi fi cel mai bun

lacheu care a lucrat vreodată la Stanbourne Hall!

— Cu siguranţă vei fi cel mai priceput. Văzându-l spăşit, ea îi zâmbi liniştitor. Haide, haide, munceşti bine şi din greu, şi am toată încrederea că îţi vei folosi degetele iuţi mai bine decât ai făcut-o în trecut. Îşi desprinse mâna încet. Acum du-te şi pregăteşte-mi trăsura.

Încuviinţând în grabă, Samuel o luă la picior. Ea clătină din cap, privindu-l cum se îndepărta. Samuel era unul dintre succesele ei, însă până şi el avea momentele sale de slăbiciune. De câtă suferinţă era nevoie pentru a determina un tânăr atât de promiţător să creadă că nu avea nicio speranţă pentru viitor în afară de a fura! Că trebuia să se aştepte întotdeauna ca viaţa să-i ofere dezamăgiri?

Îşi îndreptă umerii. Era aici să îndrepte toate acele nedreptăţi, şi cu această nouă sursă financiară putea să o facă de minune.

Trăsura se urni huruind. În timp ce Samuel îşi ocupa locul din spate, ea urcă şi începu să contemple planurile noii sale moşteniri. Erau îmbunătăţirile practice, desigur, lărgirea dormitoarelor copiilor şi o nouă sobă pentru bucătărie, plus încă măcar doi profesori şi o mulţime de cărţi. Mama ei dorise întotdeauna o încălzire mai bună. Într-adevăr, dacă ar fi avut o încălzire potrivită în acea iarnă amarnică din anul 1812…

Oftă la gândul amintirii întunecate. Mama sa murise de pneumonie în acea iarnă. Şi Clara se îmbolnăvise, căci petrecuseră multe ceasuri la cămin încercând să-i încălzească pe copii. Numai că mama ei nu avea constituţia robustă a tinereţii pentru a supravieţui expunerilor frecvente la aerul umed şi rece.

Lacrimile îi înţepară ochii şi le alungă nerăbdătoare. Ce prostie să zăbovească asupra lucrurilor care nu puteau fi schimbate. Vestea morţii unchiului Cecil îi adusese gânduri morbide.

Îşi netezi fustele rochiei sale practice de lână, genul pe care o purta mereu când mergea la cămin, şi îşi îndreptă spinarea. Cea mai bună cale de a-i onora pe cei morţi era să faci ca dispariţia lor să le fie utilă celor vii. Mama ar fi încântată să ştie că, indirect, contribuise la neaşteptata moştenire prezentă a căminului. Într-adevăr, dacă nu ar fi fost insistenţa neabătută a mamei ca ea să se asocieze atât cu familia Doggett, cât şi cu familia Stanbourne, unchiul Cecil nu şi-ar fi cunoscut nicicând nepoata suficient de bine, încât să-i lase o astfel de moştenire.

Clara zâmbi. Spera că mama privea din ceruri şi zâmbea şi ea. Dar acum pătrundeau pe străzile murdare şi apăsate de deznădejde din Spitalfields. Trecerea trăsurii ei de-abia era băgată în seamă – locuitorii cu ochi înceţoşaţi de pe străzi erau obişnuiţi să vadă echipajul negru-auriu al familiei Stanbourne trecând prin zonă aproape în fiecare dimineaţă. Clara venea aici singură de zece ani, şapte de la moartea mamei şi încă trei înainte de asta.

Trăsura intră huruind pe Petticoat Lane, o stradă faimoasă pentru cei care primeau bunuri furate, care îşi desfăşurau deseori activitatea în prăvălii de amanet. Îşi luă săculeţul de piele şi îşi puse şalul de lână când se apropiară de cămin.

Apoi ceva îi atrase privirea pe o alee aflată foarte aproape de destinaţie. În mod normal, nu s-ar fi uitat de două ori la doi oameni puşi pe harţă, dar o licărire roşie îi atrase atenţia.

Johnny Perkins, cu haina sa stacojie preferată. Locatarul de doisprezece ani al căminului purta o discuţie încinsă cu un străin înalt şi lat în umeri, care părea să-l împiedice pe băiat să dea bir cu fugiţii.

Amintindu-şi de incidentul din acea dimineaţă cu Samuel, strigă:

— Opreşte trăsura!

În timp ce vehiculul se opri zguduindu-se, deschise

uşa şi sări afară. Spunându-i vizitiului să continue şi lui Samuel să aştepte la capătul străduţei, se îndreptă către gentilomul impunător, îmbrăcat cu o redingotă jerpelită şi un joben uzat.

Străduţa trăsnea a hering prăjit şi a varză, fiind învăluită de frica aceea mută, omniprezentă în Spitalfields. Totuşi, nu teama, ci neliniştea o îndemna să se apropie de bărbatul care îl apucase pe Johnny de umăr, ţinându-l cu fermitate. Căci soarele dimineţii se răsfrângea în ceasul de aur ce atârna din mâna lui Johnny, iar asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Încă unul dintre şuţii ei dăduse de bucluc în această dimineaţă.

Capitolul 2

... Nu conversa cu toată lumea, ci doar cu cei care sunt buni, cumpătaţi şi virtuoşi. Comunicarea nefastă corupe bunele maniere.

O încântătoare cărticică de buzunar: menită să-i instruiască şi să-i amuze pe conaşul Tommy şi pe drăgălaşa domnişoară Polly, John Newbery

Încercând în van să-şi stăpânească neliniştea, Clara parcurse avântată restul străduţei. Ajunse tocmai la timp pentru a auzi glasul firav al lui Johnny, care spunea:

— Aveţi grijă că...

— Johnny! interveni ea apăsat.

Băiatul întoarse iute capul, iar obrajii săi roşcovani căpătară culoarea laptelui.

— Drace, mormăi el, în timp ce ea se apropia.

Îi aruncă faimoasa „căutătură Stanbourne”, care, în general, îi punea la punct pe copii numaidecât.

— Înapoiază-i domnului ceasul în clipa asta!

Johnny ezită, apoi întinse ceasul. De îndată ce obiectul ajunse în mâinile străinului, acesta îşi ridică ochii negri către ea, privind-o cu răceală. Teama luă locul iritării pe care i-o stârnise Johnny. Singurii oameni din Spitalfields cu o privire atât de directă erau gărzile. Sau, mai rău, oamenii legii. Îngrijorată peste măsură, făcu un pas înainte şi puse o mână ocrotitoare pe umărul nefericitului ei protejat.

— Te rog, domnule, sunt sigură că Johnny nu a vrut să îţi ia ceasul…

— Ce te priveşte pe dumneata dacă a vrut sau nu, doamnă? Eşti mama flăcăului?

Mâna bărbatului strângea încă umărul lui Johnny şi părea să-şi întărească strânsoarea, în vreme ce stăteau acolo amândoi, ţinându-l pe băiat.

Panica ei se intensifică. Engleza cu un vag accent a bărbatului nu era tocmai aceea a unui străin, dar nici a unui englez. Ceea ce nu excludea posibilitatea ca omul să fie ofiţer.

Se sili să dea la iveală un zâmbet împăciuitor.

— Sunt într-un fel protectoarea lui.

— Maică-mea-i moartă, îi sări Johnny în ajutor. Dumneaei e Lady Clara.

— Lady Clara?

În loc să ducă mâna la pălărie sau să-şi ceară scuze, mormăi o înjurătură în franceză. Apoi îi scrută înfăţişarea: părul, rochia, ba chiar şi cizmele, cu o privire pătrunzătoare, bruscă şi impersonală.

— Ce caută o doamnă nobilă în Spitalfields?

— Conduc Căminul Stanbourne pentru Reeducarea Hoţilor de Buzunare. Este clădirea de cărămidă de după colţ. Johnny este unul dintre locatarii de acolo.

Un zâmbet ironic, firav, înflori pe buzele aspre ale bărbatului.

— Văd că reeducarea lui evoluează frumos.

Ea se îmbujoră.

— Ocazional survin recidive, domnule, dar nu sunt ceva obişnuit. Îmi pare rău că a trebuit să asişti la asta. Acum, dacă ai fi atât de bun să-l eliberezi pe Johnny, am putea discuta mai bine… ăăă… situaţia.

Johnny rămase tăcut, plimbându-şi privirea neliniştită de la ea la străin. Bărbatul o privi ţintă suficient de mult încât s-o lase să-i citească inteligenţa înnăscută în ochii de nepătruns şi expresia circumspectă. Apoi ridică din umeri şi îşi luă mâna de pe umărul lui Johnny. Aruncă o privire fugară ceasului şi îl îndesă în buzunar.

Ea răsuflă uşurată.

— Mulţumesc, domnule… domnule…

— Pryce. Apoi adăugă, după o pauză: Căpitanul Morgan Pryce.

„O, Doamne, un căpitan. Dar ce fel?” Cum el nu-i mai oferi alte informaţii, îl examină mai atent. Era îmbrăcat sărăcăcios – cu o haină şi o jiletcă din barhet peticit, o eşarfă vădit jerpelită, cizme tocite –, iar părul său negru cârlionţat trecea de gulerul subţiat al cămăşii. Însă alte detalii ale înfăţişării sale dezvăluiau un bărbat cu obiceiuri de gentilom. Îşi legase eşarfa cu mare grijă, iar unghiile îi erau curate şi bine îngrijite.

Totuşi, asta nu făcea din el un om al legii.

— Eşti căpitan în poliţia riverană? Sau la comisariatul de pe strada Lambeth?

Auzind pufnetul inexplicabil al lui Johnny, gentilomul îi aruncă băiatului o privire pătrunzătoare.

— Sunt căpitan în Marina Maiestăţii Sale.

— În Spitalfields? lăsă ea să-i scape.

O umbră de amuzament îi traversă figura surprinzător de chipeşă.

— În caz că nu ai auzit, Anglia nu ia parte la niciun război în perioada aceasta, aşa că nu prea au căutare căpitanii de marină. Ne primim cu toţii salariile pe jumătate.

Deşi profesia lui explica vorbirea elegantă şi aerul

autoritar, nu dezvăluia ce făcea un gentilom cu aer de străin, care reuşise să obţină gradul de căpitan, în zona ei.

— Pe jumătate sau nu, cu siguranţă îţi poţi permite să îţi stabileşti familia într-o zonă mai bună decât Spitalfields.

— Nu am familie. Şi locuiesc aici deoarece deţin o afacere în zonă.

Clătină din cap înspre clădirea dărăpănată din dreapta, a cărei uşă stătea pe jumătate deschisă.

— Aceea este intrarea lăturalnică în noua mea prăvălie. Vând mărfuri nautice marinarilor.

— Dar de ce tocmai aici, dintre toate locurile?

— De ce nu? În această parte a Londrei locuiesc o mulţime de marinari. Ar fi trebuit să-mi stabilesc afacerea în Strand, printre modiste şi croitori? Ca să profit de prezenţa numeroaselor tinere doamne care cumpără busole?

Sarcasmul lui o făcu să-şi arcuiască o sprânceană.

— Cu siguranţă nu. Dar există părţi ale oraşului în care rişti mai puţin să îţi fie jefuită prăvălia.

O, la naiba, hoţia era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l pomenească. El îi aruncă o privire semnificativă lui Johnny.

— Excelentă observaţie.

Ea trase aer în piept, neliniştită. Era posibil ca acest căpitan Pryce să nu fie ofiţer de poliţie, însă unii marinari puteau fi cât se poate de posaci atunci când venea vorba despre lucruri cum ar fi să fii jefuit în plină stradă. Şi, cu siguranţă, părea genul de om posac.

— Sper că îţi dai seama, domnule, că nu ai realiza mare lucru ducându-l pe Johnny în faţa judecătorului.

Johnny îi aruncă o privire speriată căpitanului Pryce.

— Nu mă duceţi la judecător, aşa-i?

— Nu, spuse căpitanul Pryce cu fermitate. Bineînţeles că nu.

O copleşi uşurarea, dar nu putea risca să vadă că

omul se răzgândeşte.

— Locul în care vei merge este căminul, în clipa aceasta, spuse ea, strângându-l pe Johnny de umăr. Haide, dă-i drumul!

— Dar mi-aţi dat permisiunea să o vizitez pe Lucy în această dimineaţă…

— Libertate pe care ai folosit-o în cu totul alt scop, astfel că permisiunea ţi-a fost revocată.

Lucy era sora lui Johnny. Dacă era nevoie, Clara avea să-l ducă în vizită la Lucy chiar ea, mai târziu.

— Acum du-te şi transmite-i doamnei Carter că am spus să-ţi pună degetele iscusite la treabă în bucătărie. Să ajuţi la curăţatul cartofilor pentru o vreme îţi va oferi timpul necesar ca să meditezi cât de aproape ai fost de un dezastru în această dimineaţă.

— Nu pot să menitez mai bine ştergând praful din salon? se oferi Johnny plin de speranţă.

— Meditezi, spuse ea subliniind consoanele. Înseamnă „să te gândeşti”. Ca în „gândeşte-te la păcatele tale”. Cred că ai putea să o faci cel mai bine curăţând oalele de noapte.

— O, nu, domniţă! Johnny părea îngrozit. Acum că mă gândesc mai bine, curăţatul cartofilor este treaba potrivită pentru meditat. Da, exact ce trebuie.

— Bună alegere.

Îl împinse fără prea multă blândeţe către intrarea spre alee.

— Dă-i drumul. Vin şi eu într-o clipă.

Aruncându-i căpitanului Pryce o ultimă privire pe furiş, Johnny o luă la picior. Îşi ţinu respiraţia până când băiatul se strecură pe lângă Samuel şi trecu de colţ, apoi răsuflă uşurată. Încă un dezastru evitat.

Ei bine, nu în întregime. Trebuia să se ocupe în continuare de suspiciosul căpitan. Dar, când se întoarse cu faţa la el, citi mai degrabă interes decât suspiciune în ochii

lui.

De data aceasta, când privirea lui o cercetă, nu fu bruscă sau impersonală. O privi pe îndelete, în amănunt, intim, aşa cum un bărbat analizează o femeie atrăgătoare. Spre iritarea ei, asta îi deşteptă nişte fiori neobişnuiţi în pântec. Iar când privirea lui îi ajunse la buze, ca şi când ar fi fost atrasă acolo de respiraţia ei grăbită, fiorii începură să o răscolească frenetic.

Ce absurd. Era un vecin, nimic mai mult. Un vecin în mod vădit atrăgător, e adevărat, şi, cu siguranţă, mai interesant decât orice alt bărbat pe care îl întâlnise în Spitalfields, dar cu toate astea nimic altceva decât un vecin.

Se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Mulţumesc pentru îngăduinţa arătată faţă de Johnny, domnule, spuse ea, cu o voce mai gâtuită decât i-ar fi plăcut. Ştiu că ţi-ai făcut o impresie greşită despre protejaţii mei, dar te asigur că cei mai mulţi nu sunt ca el.

Privirea pe care o ridică asupra ei redevenise de gheaţă şi îndepărtată.

— Vrei să spui că nu sunt suficient de nesăbuiţi încât să se lase prinşi.

Poate că era căpitanul acesta chipeş, dar manierele sale erau mai grosolane decât cele ale Bestiei din povestea ei preferată de Madame Le Prince de Beaumont.

— Vreau să spun că încearcă să evite purtarea care îi face să dea de bucluc.

Când el ridică sceptic dintr-o sprânceană, încremeni.

— Ştii, nu sunt decât nişte copii. Mai greşesc din când în când.

— Atâta vreme cât îi ţii departe de prăvălia mea, nu-mi pasă prea tare de ce fac.

Asprimea lui îi tăie elanul.

— Dacă îţi faci griji că vor fura de la dumneata…

— Îmi fac griji că o să mă calce pe bătături.

— N-o vor face. Se forţă să zâmbească, hotărâtă să fie amabilă, chiar dacă el nu era. Te asigur că locuitorii din Spitalfields ne consideră vecini foarte de treabă.

Încruntându-se, el privi către capătul aleii, unde stătea Samuel, lustruindu-şi cu o batistă butonii de alamă ai livrelei negre-aurii.

— Spune-mi, doamnă, petreci mult timp în cartier?

— În fiecare zi.

— Tatăl, soţul sau bărbatul care este responsabil de dumneata nu are nimic de obiectat în acest sens?

Asta o scoase din pepeni.

— Scuză-mă, dar sunt perfect capabilă să am grijă de mine... Nu am nevoie de niciun bărbat care să fie „responsabil” pentru mine.

— Serios? făcu el, dând din cap către capătul aleii. Şi atunci de ce stă de pază nesăbuitul acela incompetent de acolo?

Slavă cerului că Samuel era mult prea departe pentru a auzi insultele acestui căpitan îndrăzneţ.

— Samuel este lacheul meu. Mă însoţeşte peste tot din principiu. Şi nu e un nesăbuit incompetent.

— Este, dacă crede că te poate proteja rămânând la câţiva metri distanţă.

— Eu i-am spus să stea acolo. Sincer, nu credeam că aş fi în pericol.

Bărbatul se apropie, iar privirea lui întunecată îi alunecă pe buze, apoi pe sâni. Rămase ţintuită acolo cu subînţeles, înainte de a se ridica s-o privească în ochi, cu nonşalanţă.

— Atunci eşti la fel de nesăbuită ca şi el.

Obrajii i se îmbujorară, în ciuda eforturilor ei de a împiedica acest fapt. Deşi era înfăşurată din cap până la glezne în lână brună groasă, privirea lui părea să o dezgolească. Sau, cel puţin, sugera că i-ar plăcea să o facă. Imaginea subită a căpitanului înalt şi viril scoţându-i

veşmintele de pe ea, unul după altul, îi înteţi pulsul în mod alarmant. Se strădui să-şi recapete controlul.

— Mereu eşti atât de bădăran?

— Mereu eşti atât de nepăsătoare cu privire la siguranţa dumitale?

— Întâmplător, consider că anumite lucruri sunt mai importante decât siguranţa.

— Cum ar fi?

— Bunăstarea protejaţilor şi a semenilor mei. Viitorul omenirii.

— Ce preocupări înalte pentru o tânără atât de firavă, spuse el sarcastic. Iar aici, noi ceilalţi nu ne îngrijorăm decât să supravieţuim de pe o zi pe alta.

Ea îşi ridică bărbia.

— De aceea cred că faptul că m-am născut privilegiată înseamnă că trebuie să-i ajut pe cei mai puţin fericiţi. Ai putea spune că îmi aduc contribuţia, împiedicând corabia să se scufunde.

— Scoţând apa cu degetarul? o ironiză el. Ai grijă, milady, sau s-ar putea să te trezeşti că te scufunzi mai repede decât poţi scoate apa.

— Dacă aş avea un şiling pentru fiecare dată când vreo persoană binevoitoare a prezis dezastrul, aş putea să îţi cumpăr întreaga prăvălie, până la ultimul cui. Însă, în ciuda celor neîncrezători, am reuşit să-i plasez pe şaizeci şi trei dintre protejaţii mei în slujbe, ca ucenici sau servitori, în întregul oraş.

Pe chipul lui se citi uimirea.

— Ai convins atât de mulţi oameni să angajeze hoţi de buzunare? Şuţi, pentru numele lui Dumnezeu?! *Bon Dieu,* Doamne sfinte, de cât timp lucrezi aici?

— De zece ani, deşi nu deţin conducerea decât de şapte. Şi, înainte de a întreba cum de „bărbatul care este responsabil pentru mine” o poate îngădui, ar trebui să îţi spun că regretatul meu tată e cel care m-a adus întâia oară

să lucrez la căminul Stanbourne.

— Şi soţul dumitale este de acord?

Spre groaza ei, roşi din nou.

— N… nu sunt căsătorită.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Asta explică totul.

— Ce vrei să spui?

De data aceasta, privirea lui care alunecă pe deasupra ei fu de o insolenţă jignitoare.

— Niciun bărbat cu capul pe umeri nu i-ar permite frumoasei şi tinerei sale soţii să se aventureze în această parte a oraşului, neprotejată.

— Sunt protejată, contracară ea cu tact, refuzând să se lase intimidată. Îl am pe Samuel. Şi, în ciuda înfăţişării lui, este foarte eficient. A fost el însuşi hoţ de buzunare cândva, aşa că ştie primejdiile acestei zone. Şi poartă asupra lui un cuţit periculos. Zâmbi suav. Să-i spun să ţi-l arate?

Privi pe lângă ea către Samuel.

— Nu te deranja. I-ar trebui prea mult timp să-l pescuiască din cizmă, şi nu acolo ar trebui să-l ţină, căci astfel nu-i este de prea mare folos.

Când ea tresări, surprinsă că ştia unde îşi ţinea Samuel cuţitul, căpitanul îşi întoarse privirea spre ea.

— În plus, cuţitul este inutil împotriva unui bărbat înarmat cu un pistol. Un ticălos s-ar putea descotorosi de lacheul dumitale nesăbuit cu un singur un glonţ, înainte ca măcar să apuci să ţipi, *mademoiselle.*

Ar fi considerat cuvintele lui aspre drept o ameninţare, dacă n-ar fi simţit şi altceva. Deşi părea dur, iar tonul îi era aspru, în adâncurile ochilor săi licărea grija. Dumnezeule, omul încerca, de fapt, să o prevină… în propriul său fel necioplit şi arogant.

— Ei bine, căpitane Pryce, spuse ea pe un ton suav, nu prea ştiu ce să spun. Deşi sunt flatată de preocuparea

dumitale pentru bunăstarea mea, aceasta este complet inutilă. La urma urmelor, vin aici de zece ani fără să fi avut parte nici măcar de un incident.

— Până acum, spuse el cu încăpăţânare.

— Aşadar, plănuieşti să mă ataci pe alee în plină zi?

— La naiba, nu asta... Părea complet exasperat. Nu am vrut decât să spun că femeile în situaţia dumitale nu ar trebui să umble de colo, colo prin Spitalfields.

— Vreau să ştii că nu „umblu de colo, colo” pe nicăieri. Şi habar n-aveam că am o anumită situaţie. Mai exact, ce fel de situaţie?

— Ştii ce vreau să spun. O doamnă tânără şi necăsătorită, care are mai mult timp de pierdut decât minte.

— Ce de complimente! Ce gentilom galant eşti! Încep să cred că, la urma urmelor, s-ar putea să fii cu adevărat căpitan de marină.

Sarcasmul ei îl făcu să ridice dintr-o sprânceană.

— Crezi că mint?

Ea ridică din umeri.

— Pari a fi francez după vorbă şi mă îndoiesc că marina angajează mulţi căpitani francezi.

— Sunt la fel de englez ca şi dumneata.

— Nu înţeleg cum. Foloseşti franceza mult prea uşor şi prea bine în vorbire. Englezii o stâlcesc întotdeauna, inclusiv eu.

— Am crescut în Geneva, astfel că am tendinţa de a întrebuinţa ambele limbi învăţate în copilărie. Îşi încrucişă braţele peste piept cu nonşalanţă. Şi, în orice caz, nu te priveşte de unde sunt şi ce profesie am.

— Ah, dar te înşeli, eşti vecinul meu şi trebuie să mă gândesc la bunăstarea copiilor mei. Cu prăvălia dumitale atât de aproape, aş dori să ştiu cu ce fel de persoană vom avea de-a face în viitor.

Sprâncenele lui negre şi dese se împreunară într-o

căutătură cruntă.

— Stai departe de prăvălia mea şi nu va trebui să ai de-a face cu mine deloc.

Brusc, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă către uşa deschisă. O clipă, ea nu putu să facă altceva decât să-l privească, fiindcă bădărănia lui crasă o lăsase fără cuvinte. Dar, când ajunse la uşă, ea îşi recapătă stăpânirea de sine.

— M-ai pus la punct, cu siguranţă, nu-i aşa? Ferească Dumnezeu să încerce cineva să se poarte ca un vecin cumsecade.

Înjurând în şoaptă, el se întoarse către ea.

— Dă-mi voie să lămuresc un lucru, Lady Clara. Aş prefera să nu te porţi ca un vecin cumsecade. Apoi se opri, pe chipul său apărând o expresie în mod vădit păcătoasă. Cu mâna pe mânerul uşii, îşi lăsă privirea să alunece sugestiv pe deasupra ei. Nu, îmi retrag cuvintele. Fii o vecină oricât de cumsecade doreşti, atâta timp cât îţi laşi obrăznicăturile la cămin. Întotdeauna primesc cu braţele deschise compania… feminină, mai ales atunci când femeia este atât de aleasă.

Ar fi trebuit să fie idioată să nu înţeleagă ce vrea să spună.

— Consideri că acesta este un compliment? Căci, dacă aşa este, este de mare prost gust.

— Aceasta este ideea mea de invitaţie. Te rog să mă scuzi dacă nu am fost suficient de clar.

— O, ai fost cât se poate de clar, domnule. Dar va trebui să recurgi la stabilimentul de la capătul străzii pentru genul acela de companie. Mi-e teamă că talentele mele nu au de-a face cu aşa ceva.

— Ce păcat, spuse el cu răceală. Căci nu-mi eşti deloc de folos ca vecină, iar protejaţii dumitale cu atât mai puţin. Aşa că ţine-i departe de prăvălia mea. S-a înţeles?

— Perfect.

Acum nu avea să-şi lase copiii să se apropie de

prăvălia lui, chiar dacă le-ar fi dat gratis bunurile pe care le deţinea.

— *Adieu, mademoiselle.*

Intră în prăvălie şi trânti uşa în urma lui.

Dumnezeule, ce om! Mai întâi se purtase de parcă s-ar fi temut că va fi jefuit de toţi protejaţii ei, iar apoi îi făcuse o invitaţie cât se poate de jignitoare! Spera că nu va trebui să mai aibă vreodată de-a face cu el. Grosolănia lui întrecea toate aşteptările.

Continuând să mormăie pentru sine cu privire la uluitorul vecin, se întoarse către capătul aleii unde o aştepta Samuel, privind încruntat.

— Ce voia individul acela? întrebă Samuel când ea se apropie.

Slavă cerului că Samuel nu auzise ce voia cu adevărat bestia aceea de om.

— Johnny a vrut să-l jefuiască. Încercam să liniştesc lucrurile.

Samuel o privi curios.

— Sunteţi sigură că asta a făcut Johnny?

— L-am prins în fapt. Şi nu „exersa” doar, te asigur. Din fericire, căpitanul Pryce a fost dispus să treacă cu vederea situaţia.

Şi să-i ţină prelegeri şi să o insulte pe parcurs.

Samuel continua să privească ţintă către uşa închisă a prăvăliei.

— Căpitanul Pryce?

— Pretinde că este căpitan în Marina Maiestăţii Sale.

— Părea prea dur pentru a fi un ofiţer de marină, dacă mă întrebaţi pe mine.

Dur? Da. Dar, dacă purtarea lui nu ar fi fost atât de îngrozitoare, l-ar fi considerat atrăgător – în felul lui de derbedeu. Acele sprâncene groase incredibile… trăsături puternice, agresive… ochi care îi aţâţau curiozitatea. Păcat că avea maniere de căpcăun.

Pe buzele ei înflori un zâmbet firav. Se potrivea de minune în cartier. Ba nu, nu era în întregime adevărat. Cu toată atitudinea posacă şi sugestiile lui bădărane, semăna prea puţin cu Briggs, chiorul, cu limbajul său grosolan şi obiceiurile murdare. Sau cu boxerul acela brutal, Harry, care sărea cu pumnii ridicaţi, gata să răzbune orice ofensă, fie ea mare sau măruntă.

Totuşi, înţelegea ce voia să spună Samuel prin „dur”. Căpitanul Pryce avea o anumită asprime… un aer autoritar şi o forţă masculină copleşitoare, care-i stârnea fiori de plăcere de-a lungul spinării. Orice „companie feminină” ar fi fost probabil extrem de încântată să se afle la dispoziţia lui.

Dumnezeule, la ce se gândea? Omul era o fiară. Îi avertizase pe ea şi pe protejaţii săi să se ţină departe. Orice femeie cu capul pe umeri ar fi evitat complet să aibă de-a face cu el. În plus, trebuia să se ocupe de lucruri mult mai importante, acum că unchiul Cecil îi lăsase o moştenire.

— O, Samuel, ţi-am spus vestea, nu-i aşa?

În timp ce părăseau aleea, îi explică despre noua moştenire, mulţumită că dezvăluirea ei îl distrăgea – ca şi pe ea – de la tulburătorul căpitan Pryce.

Când ajunseră la cămin, se opri pentru a scruta faţada ponosită de cărămidă, cântărind-o din ochi.

— Ce crezi că ar trebui să facem mai întâi cu banii?

— E uşor, trebuie să reparaţi acoperişul. Curge ori de câte ori plouă. Trebuie să puneţi ţigle noi. Şi ar trebui să faceţi ceva cu obloanele care se mişcă, şi cu ferestrele, de asemenea. Aveţi nevoie de unele mai solide, fixate cum trebuie, ca să nu mai intre atâta curent.

Ea încuviinţă.

— Biata clădire bătrână, venerabilă şi nefericită. Traversase o sută de ani, mai întâi ca spital pentru nebuni, înainte ca Bedlam să o scoată din uz, iar apoi drept căminul ei imperfect. Tare mi-ar plăcea să o aranjez niţel – să vopsesc streaşina într-un albastru strălucitor şi să

înlocuiesc cornişele pe cale să se prăbuşească cu unele splendide, dar atunci bătrânica noastră nu şi-ar mai găsi câtuşi de puţin locul în Spitalfields.

— Şi asta ar însemna cu siguranţă că am da de bucluc, domniţă.

— Da. Ar fi fost diferenţa dintre a fi lăsat în pace şi a fi jefuit întruna. Presupun că cel mai bine ar fi să ne mulţumim cu reparaţiile practice. Zâmbi către Samuel. Ar fi mai bine să intru. Doamna Carter ar dori să audă vestea cea bună.

Doamna Carter administra căminul ca o cloşcă iubitoare cu un rând de pui, deşi înainta în vârstă şi vorbea deseori de pensionare. Clara nu ştia ce se va face fără ea când avea să vină clipa aceea.

— Când să mă întorc cu vizitiul ca să vă luăm? La cinci fix, ca de obicei?

— E bine. Şi… Samuel? Îşi întoarse privirea către capătul aleii. Roag-o pe mătuşa Verity să se uite după listele de marină şi să mi le trimită imediat. Ştiu că le are. Obişnuia să urmărească promovările vărului său destul de îndeaproape pe listele acestea.

— Plănuiţi să verificaţi ce-a spus căpitanul, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri.

— Întotdeauna e bine să-ţi cunoşti vecinii.

Samuel o privi pătrunzător.

— Nu aţi verificat-o niciodată pe bătrâna doamnă Tilby când s-a mutat pe această stradă sau…

— Du-te şi spune-i mătuşii să-mi trimită listele.

Apoi urcă în grabă scările, pentru că nu voia să vadă expresia curioasă a lacheului. Era o simplă precauţie. Voia să se asigure că acest căpitan Pryce era cine pretindea că este. La urma urmelor, fiind atât de aproape, iar copiii ei atât de vulnerabili, era ceva firesc. Nu era nimic altceva la mijloc. Absolut nimic.

Era atât de preocupată de gândurile ei, încât nu-l

observă pe Timothy Perkins, în vârstă de cinci ani, decât după ce traversase anticamera. El nu o văzuse încă. Stătea cu ochii ţintă pe uşă, şi doar când sări pe ceva cu piciorul îşi dădu seama că era concentrat asupra unuia dintre numeroşii gândaci care mişunau prin vechea clădire.

Se pregăti să-l întrebe de ce aştepta în faţa bibliotecii, singura încăpere pe care protejaţii ei o evitau. Apoi se gândi mai bine, îndreptându-se spre el în tăcere. Dar, când se apropie, copilul ridică privirea şi îngheţă. Când se uită către uşa bibliotecii, panicat, ochii ei se îngustară. Îşi dădea seama când cineva era pus să stea de pază.

El deschise gura să lanseze avertismentul, dar ea îi aruncă renumita „căutătură Stanbourne”, ducându-şi un deget la buze. Copilul îşi lăsă umerii în jos. Bietul băieţel. Poate că fratele său Johnny ar fi putut-o sfida, dar micuţul Timothy era încă suficient de crud şi putea fi intimidat.

Punându-i o mână pe umăr pentru a-l linişti, se apropie de uşă şi îşi duse urechea lângă deschizătură.

— Aşadar, te întorci? întrebă o voce pe care o recunoscu ca aparţinându-i lui David Walsh.

— Ba bine că nu. Aceasta era vocea lui Johnny. Cel puţin să-mi iau banii. Ticălosul acela viclean nu mi-a dat nici măcar un bănuţ pentru ceas. Ştiu că face cel puţin opt şilingi.

— Ei bine, nu prea ai cum să te aştepţi să-ţi dea banii când doamna stă aici, spuse David. Atunci ar şti ce aţi făcut amândoi. Am auzit că acest căpitan nu e prost. Nu s-ar lăsa prins în fapt de ea.

Căpitanul? Să-i dea bani lui Johnny pentru ceas, pe la spatele ei? Adevărul o izbi cu forţă brutală, coborându-i în pântec ca o greutate de plumb. Căpitanul Pryce, blestemată să-i fie pielea, era unul dintre acei oameni îngrozitori care făceau parte din cealaltă jumătate a ecuaţiei hoţiei: se număra printre cei care primeau bunurile furate.

Desigur! Asta explica atât de multe. De ce un căpitan de marină – dacă era aşa ceva – se stabilise în Spitalfields. De ce el şi Johnny fuseseră pe alee.

Dumnezeu să-l trăsnească pe acel ticălos! În timp ce ea fusese plecată într-o vizită prelungită la rudele de la ţară ale tatălui său, el se instalase aici, atrăgându-i copiii pe căi greşite din nou. Iar ea îi mai şi mulţumise că îi dăduse drumul lui Johnny. Cum de putuse fi atât de proastă? O prăvălie pentru mărfuri marinăreşti, într-adevăr. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Negustorii de bunuri furate îşi vindeau deseori mărfurile la adăpostul unor prăvălii legitime. În special în Spitalfields, unde legenda spune că poţi pierde o tabacheră pe o stradă, pentru a o răscumpăra câteva minute mai târziu pe alta. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care el venise aici.

Lua-l-ar naiba! Până acum fusese norocoasă să nu aibă negustori de bunuri furate care să lucreze în apropierea căminului, în acest capăt al străzii se aflau în mare parte taverne şi prăvălii de zdrenţe, şi niciuna dintre acestea nu îi tenta de copiii ei să calce greşit. Un negustor de bunuri furate aflat la o aruncătură de băţ însemna un dezastru.

— A zis căpitanul cât îţi va da? întrebă o voce feminină.

Mary Butler, fără îndoială. Îl venera pe Johnny aşa cum acesta adora portofelele grase.

— Nu, nu am ajuns la asta până să vină doamna.

— Când te vei duce iar la prăvălie, spune-ne cât îţi oferă, adăugă David. Căci am auzit că e mai mult decât ar da oricare dintre negustorii de bunuri furate care lucrează pentru Spectru. Şi s-ar putea să fie mai uşor să avem de-a face cu căpitanul decât cu ăştia.

Spectrul? I se ridică părul pe ceafă. Se spunea că toţi negustorii de bunuri furate din Spitalfields lucrau pentru un bandit-şef. Porecla lui provenea din abilitatea sa de a-şi

conduce afacerea într-un anonimat complet. Purtând o mantie cu glugă care îi ascundea faţa, îşi îndeplinea toate tranzacţiile în încăperi slab luminate, care se schimbau la fiecare întâlnire. Nici măcar negustorii de bunuri furate nu ştiau cine era cu adevărat, motiv pentru care le scăpase printre degete autorităţilor de ani întregi.

Hoţii de buzunare, fiind superstiţioşi din fire, credeau că abilitatea sa neobişnuită de a scăpa neprins era supranaturală. Abundau zvonuri că putea pluti pe deasupra apei, că odată zburase de pe o clădire pe alta în timp ce era urmărit.

Nu erau decât nişte prostii. Dar nu şi reputaţia sa de om necruţător. Toţi cei care îl călcau pe bătături apăreau în cele din urmă pe o străduţă lăturalnică uitată, cu gâtul tăiat.

— Nu ştim sigur că nu e în cârdăşie cu Spectrul, spuse Johnny. Căpitanul ăla pare la fel de dur ca oricare dintre oamenii Spectrului. Am auzit că a fost pirat cândva.

— Am auzit că a fost tâlhar, spuse Mary în şoaptă. Pun prinsoare că poate vârî cuţitul în pântecul unui om la fel de uşor ca oricare dintre oamenii Spectrului.

Erau doar exagerările tipice copiilor? Sau căpitanul chiar era atât de ticălos? Clara se apropie mai tare, sperând să audă mai multe.

— Ar trebui să te ţii departe de el, Johnny, continuă Mary pe un glas plângăcios. Lasă-i ceasul căpitanului. De ce să te întorci la vechea viaţă? Nu aduce altceva decât bucluc.

Clara zâmbi. Măcar unul dintre copiii ei dădea dovadă de cumpătare. David pufni.

— Nu spui asta decât pentru că eşti invidioasă, Mary. N-ai putea şuti un ceas de la cineva nici măcar dacă ar fi orb, surd şi mut.

— Ba da! strigă micuţa Mary, luată peste picior. Odată am luat o ştergătoare de dantelă de la o femeie cu ştaif, în

timp ce se holba fix la mine!

O „ştergătoare” era o batistă. Furtul acestora fusese specialitatea lui Mary.

— Nu se pune când doamna ţi-a oferit-o ca să-ţi sufli nasul, replică David.

— Nu mi-a oferit-o, măgarule! Am furat-o şi gata!

— Şi, în orice caz, ştergătoarea nu se compară cu un ceas de aur ca ăla despre care ne-a spus Johnny. Ştii cât de greu este să duci la îndeplinire o treabă ca asta! Şi Johnny al nostru a şutit o dată o bancnotă de zece lire de la un luptător şi a scăpat fără nicio zgârietură. Tu n-ai făcut niciodată aşa ceva.

Minunat. Acum se întreceau pentru titlul de Cel mai Talentat Hoţ de Buzunare. Johnny spuse deodată:

— Las-o în pace, David.

— De ce? E drăguţa ta?

— Cel puţin eu dau singură cu jula, răspunse Mary. Nu mă ascund în spatele lui Johnny, în timp ce el face toată treaba.

— La dracu’, pun io mâna pe tine pentru asta! strigă David.

Auzind semnele încăierării, Clara decise că nu avea să mai audă nimic folositor şi împinse uşa în grabă. David şi Mary erau prinşi într-o păruială, iar Johnny încerca să-i despartă.

— Ajunge!

Îi despărţi cu iuţeală, prinzând-o pe Mary cu o mână şi pe David cu cealaltă.

— Nu mai vreau să aud nicio vorbă despre cine fură mai bine! Şi nici despre acel căpitan blestemat, dacă ştiţi ce este bine pentru voi.

Toţi trei păliră când îşi dădură seama cât de mult auzise. Priviră acuzator către micuţul Tim, care stătea în spatele ei.

— La naiba, ai lăsat-o să asculte? strigă Johnny la

bietul său frate.

— Am încercat să vă avertizez, strigă Timothy, dar doamna nu m-a lăsat!

Johnny pufnit dezgustat. Dacă Clara nu ar fi fost supărată de întreaga tărăşenie, ar fi râs. Johnny era un nesăbuit, dacă credea că un puşti de cinci ani putea rezista „căutăturii Stanbourne”.

Cu siguranţă, îi făcea pe Mary şi pe David să rămână împietriţi. David era principala sa grijă. Mary ştiuse ce spune despre el – ajunsese la cămin tocmai pentru că avea degete la fel de iuţi precum un jongler. Fusese prins la prima sa faptă şi i se dăduse drumul doar când Clara îl implorase pe judecător să îl lase în grija ei. Din nefericire, veneraţia pe care o nutrea pentru Johnny îl făcea să rişte să se afirme, iar Mary nu era de ajutor.

Clara nu ştia ce era mai rău – un hoţ nepriceput şi nesigur, ca David, sau unul competent şi charismatic, precum Johnny.

— Ştiţi cu toţii că nu e bine să încurajaţi acest gen de activitate. Hoţia nu are viitor, oricât de priceput ai fi.

David şi Mary îşi lăsară capetele în pământ.

— Da, doamnă.

Johnny făcu un pas înainte cu un aer războinic.

— Ei nu au nimic de-a face cu toată treaba, domniţă. Am fost numai io. Pe mine ar trebui să mă pedepsiţi.

Dorinţa lui de a-şi asuma responsabilitatea pentru acţiunile sale o surprinse. Poate că era totuşi speranţă pentru el. Însă doar dacă rămânea fermă acum.

— Nu-ţi face griji, pe tine te voi pedepsi. Cunoşti regulile, Johnny. Trei şanse, asta-i tot. Dacă te întorci la hoţie o dată, primeşti un avertisment şi o săptămână de sarcini de îndeplinit. De o faci de două ori, primeşti o prelegere şi o lună de sarcini de îndeplinit. O faci de trei ori…

Nu trebuia să termine propoziţia. O ştiau cu toţii. A

treia oară erai dat afară din cămin. Nu te puteai întoarce timp de o lună, şi atunci doar dacă dovedeai că ţi-ai schimbat cu adevărat obiceiurile.

Dispreţuia regula aceea. Tatăl său o stabilise şi, deşi se gândea deseori să o înlăture, ştia că nu îndrăznea să o facă. Nu avea de ales: dacă le îngăduia copiilor precum Johnny să fure lucruri în timp ce locuiau încă în cămin, risca nu doar ca aceştia să-i corupă pe toţi ceilalţi protejaţi ai ei, ci şi ca autorităţile să închidă întreaga instituţie. Asta nu ar fi făcut bine nimănui. Oricât de nesuferită şi de exagerat de strictă era, acea regulă era o necesitate.

Se forţă să continue, deşi Johnny încremenise la fel ca şi ceilalţi când i se reaminti acest lucru.

— Aceasta este cea de-a doua abatere, Johnny. Eşti primejdios de aproape de evacuare.

Un mic oftat care se auzi din spatele ei îi reaminti că micuţul Tim asista la toate acestea. I se strânse inima în piept şi îl linişti repede.

— Nu şi tu, Timothy, doar fratele tău. Tu vei avea mereu un loc aici, atâta timp cât te supui regulilor.

Uşurarea de pe chipul lui îi arătă că îi intuise corect grija. Bietul băieţaş. Prea fraged pentru a fi un delincvent înrăit, însă suficient de mare pentru a se teme de abandon.

Pentru Tim exista speranţă, dar, din nefericire, Johnny atârna pe marginea abisului. O putea lua şi într-o parte, şi-n cealaltă. Şi se temea grozav că ştia înspre ce direcţie se îndrepta.

— Mary, David şi Timothy, mergeţi şi alăturaţi-vă celorlalţi în sala de clasă.

Cu ochii în pământ, copiii porniră, dar când Johnny se pregăti să se strecoare pe lângă ea, îl prinse de braţ.

— Nu am terminat încă, băiete. Vreau să ştiu de la cine ai furat ceasul.

Johnny se holba la pantofii săi.

— De la un bogătaş, pe strada Leadenhall.

Ea scutură din cap.

— Nu înţeleg de ce simţi nevoia de a fura. Te-ai descurcat atât de bine. Au trecut patru luni de la ultima abatere. De ce să strici totul după ce ai ajuns până aici?

El ridică din umeri.

— Acesta nu este un răspuns, Johnny.

— Nu am un răspuns pentru dumneavoastră, doamnă.

Refuzul său de a i se confesa o îngrijoră. Dacă Johnny ar fi fost prins furând de la acel „bogătaş”, ar fi fost dus în faţa judecătorului imediat. Iar faptul că era posibil să rişte acest lucru pentru un motiv oarecare, pe care ea nu-l putea ghici, o îngrozi atât de tare încât vorbi fără să gândească.

— Prea bine, nu vorbi cu mine, dar dacă te duci la prăvălia căpitanului să iei banii pentru acel ceas, ştii că aceea va fi cea de-a treia abatere.

În clipa în care privirea lui o întâlni pe ei, neliniştită şi speriată, îşi regretă cuvintele. Dar nu îndrăzni să le retragă. Indulgenţa şi bunătatea nu funcţionaseră cu Johnny – era la fel de incorigibil ca întotdeauna. Poate că severitatea va funcţiona.

Îşi înghiţi teama.

— Vorbesc serios. Actele de hoţie includ vânzarea mărfurilor către un negustor de bunuri furate. Aşa că stai departe de prăvălia căpitanului Pryce dacă vrei să rămâi aici.

Încuviinţarea lui solemnă îi dădu speranţe că aşa va face. Apoi dispăru.

I se înmuiară genunchii şi trebui să se sprijine de zid pentru a rămâne în picioare. Dacă ar putea fi sigură că se purta cu Johnny aşa cum trebuia… Dar era atât de greu să ştie care era lucrul potrivit de făcut.

Un lucru era clar – cu cât stătea mai mult în cămin, cu atât era mai bine pentru el. Însă cum îl putea ţine aici, acum că lansase acel ultimatum? În clipa în care se întorcea cu spatele, Johnny avea să dea fuga sigur la

prăvălia căpitanului Pryce pentru nenorociţii lui de bani. Trebuia să prevină cumva asta.

Putea să-i dea bani lui Johnny pentru ceas ea însăşi, dar asta ar fi însemnat să-i răsplătească infracţiunea. Nu, trebuia să îl facă pe blestematul acela de căpitan să-i dea ceasul, asta era tot. După ce îi va spune lui Johnny despre asta, nu va mai avea motiv să-i ceară banii, de vreme ce căpitanul nu îl va plăti pentru ceva ce nu îi adusese nicicând profit.

Bineînţeles, aceasta însemna că trebuia să aibă din nou de-a face cu căpitanul. Se încruntă. Ticălosul acela – l-ar fi putut strânge de gât pentru că îi ducea copiii în ispită. Îl cântărise greşit. Nu era câtuşi de puţin o Bestie. Cel puţin Bestia se transformase în prinţ după ce fusese îmblânzită de frumoasa fată.

Nu, căpitanul Pryce era lupul din *Scufiţa Roşie* a lui Perrault. Şi, ca şi lupul, nu avea decât un singur scop – să-şi devoreze prada. Pretindea că nu vrea să aibă nimic de-a face cu copiii ei când, de fapt, plănuia să îi ademenească. Fără îndoială, doar încercase să-i tempereze suspiciunile când o avertizase să-şi ţină copiii departe.

Ei bine, dacă avea impresia că ea va sta cu mâinile-n sân, în vreme ce el îi corupea mieii chiar sub nasul ei, ar fi făcut mai bine să se gândească de două ori. Copiii ei ar putea să ia de bune promisiunile lui prosteşti de îmbogăţire, dar ea nu era Scufiţa Roşie, să fie ademenită şi apoi devorată. Putea să se deghizeze oricum dorea. Căci, orice costum şi-ar fi pus, lupul era pe cale să se întâlnească cu vânătorul.

Capitolul 3

Toate doamnele îl vedeau ca pe un zeu,
Nobilii îl pofteau în casă;
Castelul îl lăsă în seama lor,

Iar el porni în lumea largă.

Povestea lui Jack, ucigaşul de uriaşi, legendă anonimă din Cornwall,
ediţie tipărită de J.G. Rusher

Căpitanul Morgan Pryce, cunoscut în alte cercuri drept onorabilul căpitan Morgan Blakely, stătea în dreptul vitrinei din prăvălia sa ce mirosea a mucegai, cercetând ceasul de aur în lumina soarelui. În interiorul capacului se putea citi o inscripţie: „Scumpului meu băiat”. Scutură din cap. Probabil că fusese al vreunui nefericit sentimental, prea tânăr şi prea necopt ca să ştie cum să evite hoţii de buzunare, deşi ceasul, grozav de vechi şi de uzat, părea mai degrabă să aparţină unui bătrân. Să fi fost oare o moştenire de familie?

Închise capacul cu zgomot şi îşi trecu obiectul cu mişcări leneşe dintr-o mână în cealaltă, căutând să ghicească greutatea aurului, admirând în lumina soarelui scânteierile lănţişorului, care aminteau de pietrele scumpe… sau de zâmbetul lui Lady Clara.

Se încruntă. Exact asta-i mai lipsea, să se complice cu ea. Avea să-i aducă numai necazuri. Ştiuse asta din clipa în care îşi ridicase ochii şi o văzuse stând dinaintea lui în toată splendoarea – părea că tocmai atunci coborâse din ceruri, acolo, pe străduţă, lumina soarelui învăluindu-i trupul zvelt cu o aură divină.

L’ange de l’allée. Da, asta era – îngerul străzii. Sărise în ajutorul copiilor, fără a se gândi la propria siguranţă, fiindcă „viitorul omenirii” era mai important. Plutise prin împrejurimile parohiei Spitalfields cu aripi de lână şi certase un bărbat pentru că nu fusese politicos. Apoi, răspunsese insultelor mârlăneşti aruncate de acesta cu ocări la fel de murdare. Apoi se îmbujorase tare drăguţ când bărbatul o măsurase din cap până-n picioare.

Goana bruscă a sângelui prin vene îl făcu să-i scape o

înjurătură. Blestemat să fie Ravenswood! Ce naiba-l apucase pe omul ăla să pună prăvălia aşa de aproape de un adăpost pentru hoţii de buzunare? Şi de ce femeia care se ocupa de el nu era o fată bătrână urâtă şi c-o fire acră? În loc să fie frumuşică, mirosind a iasomie şi a ulei de migdale. Aproape c-o vedea înmuind un degeţel drăgălaş într-o sticluţă de spiţerie, apoi trecându-l uşor peste pulsul care bătea atât de ademenitor la gâtul fin şi zvelt…

Bon Dieu, probabil că-şi pierduse minţile. Nu era vremea să tânjească după o femeie, şi mai ales după una ca ea. Lady Clara nu era vreo târfă pariziană, cu care-şi putea satisface poftele fără să se gândească prea mult, sau vreo nevastă spaniolă plictisită, care, ca şi el, îşi dorea câteva ore de distracţie. Chiar dacă încă nu-i trezise dispreţul, nu era genul de femeie după care să se ţină. Pentru numele lui Dumnezeu, era o fecioară britanică. Avea scrupule şi moravuri… şi aşteptări. Propriile scrupule îi dictau să ocolească orice femeie cu aşteptări. Nu se putea ridica la înălţimea lor, iar când le părăsea, lucrurile sfârşeau foarte urât. În plus, în momentul acesta ar fi fost nu doar nechibzuit, ci de-a dreptul periculos dacă şi-ar fi îngăduit să fie distras de vreo femeie.

Dea Domnul să-i fi ascultat avertismentul, atât de dragul ei, cât şi de dragul protejaţilor ei. Fiindcă o bănuia de agerime a minţii. Dacă îl dibuia, avea să fie un adevărat dezastru.

Un zgomot uşor, ca un râcâit, la uşa laterală, îl puse în gardă, chiar înainte ca aceasta să se deschidă şi în încăpere să se strecoare o siluetă înaltă, înveşmântată modest.

— Bună dimineaţa, Blakely.

Morgan îşi privi superiorul de la Ministerul de Interne strecurându-se pe lângă o vitrină cam ponositǎ, pentru a reuşi să treacă prin cadrul strâmt al uşii din faţă.

— Nu-mi spune Blakely în Spitalfields. Aici lumea mă ştie de Pryce. Şi, mă rog, ce cauţi aici? Nu-i deloc înţelept

să fim văzuţi împreună.

Spencer Law, al cincilea viconte Ravenswood, îşi sprijini mâna de-o tejghea făcută din lemn de stejar, provenit de la vreo corabie naufragiată.

— Nici nu vom fi. M-am asigurat că nu-i nimeni în preajmă. Dar chiar dacă s-ar nimeri cineva pe-aici, nu m-ar recunoaşte în hainele astea.

— Dacă spui dumneata.

Morgan fu nevoit să recunoască faptul că Ravenswood nu părea nelalocul lui în încăperea sărăcăcioasă, cu tavanul jos, aşa cum păruse drăguţa Lady Clara, pe străduţa lăturalnică.

În ciuda aspectului distins, omul aproape că se confunda cu lemnul tejghelei. Înainte să-şi ocupe poziţia foarte înaltă şi foarte vizibilă din minister, fusese cel mai iscusit spion din Anglia. Dar, deşi nu prea mai avea de-a face cu lumea secretelor, ştia, la nevoie, să reintre în pielea omului de odinioară. Acum, de pildă.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite? se interesă Morgan cu o undă de sarcasm.

Ravenswood se îndepărtă de tejghea.

— Voiam să mă asigur că prăvălia e potrivită pentru misiunea dumitale. Şi că ţi-am asigurat toate condiţiile pentru a te apuca de treabă. De ambele treburi.

Morgan traversă încăperea şi se apropie de vitrine, pe care le lăsase mai murdare dinadins, pentru a-i împiedica pe trecătorii curioşi să vadă ce se petrece înăuntru. Însă Ravenswood avusese dreptate, nu zăbovea nimeni prin preajmă.

Atârnând plăcuţa cu „închis”, Morgan se întoarse către angajatorul lui.

— Clădirea e foarte bună, deşi mă întreb de ce m-ai pus tocmai aici, la o aruncătură de băţ de Căminul Stanbourne pentru Reeducarea Hoţilor de Buzunare.

— Băieţii de la cămin vor împrăştia vestea despre

prăvălie mai repede decât oricine.

— Iar dacă, între timp, unul sau doi se vor întoarce la vechile năravuri, spuse Morgan sec, pe dumneata nu te va interesa prea tare, bănuiesc.

Ravenswood ridică din umeri.

— E un risc calculat, pe care trebuie să ni-l asumăm pentru binele obştesc.

— Nu cred că Lady Clara Stanbourne ar vedea lucrurile în aceeaşi lumină.

— Ai cunoscut-o?

— Azi-dimineaţă. M-a prins în mijlocul unei târguieli cu unul dintre băieţi, răspunse Morgan legănând în aer ceasul de aur. Tocmai îmi oferea asta spre vânzare.

Ravenswood clipi şi făcu un pas înainte.

— Ce dracu'?…

Îşi pipăi buzunarele, cu sprâncenele unite a încruntare. În clipa în care-şi dădu seama de adevăr, pe Morgan îl pufni râsul.

— Nu-mi spune că-i al dumitale. Nu-mi spune că eşti „scumpul băiat"…

— Dă-mi-l!

Ravenswood îi smulse ceasul din mână. Când văzu că Morgan nu se opreşte din râs, îl lămuri pe-un ton sumbru:

— L-am primit la zece ani – a fost un dar de la mama.

Asta explica aspectul uzat. Ravenswood avea spre treizeci şi cinci de ani, deci şi ceasul probabil că avea cel puţin douăzeci.

Bărbatul cercetă atent ceasul, apoi îl îndesă în haina ponosită.

— Hoţomanii dracului. Uite cu ce mă aleg dacă mă plimb p-aici. Probabil că m-au agăţat când traversam Leadenhall, înainte să mă opresc la Pickering să iau micul dejun. Un puşti a ţâşnit de după o trăsură şi s-a izbit de mine.

— S-a izbit de dumneata? Te-a prins cu cel mai vechi

truc din arsenalul hoţilor de buzunare!

— Am multe pe cap în ultima vreme, mormăi Ravenswood. Aşadar, Lady Clara te-a prins în vreme ce puştiul încerca să-ţi vândă ceasul?

Înăbuşindu-şi râsul, Morgan renunţă să-şi mai tortureze superiorul.

— Da. Din fericire, a înţeles greşit şi-a crezut că tocmai mi-l şterpelea din buzunar. N-am contrazis-o.

— Şi când va afla adevărul?

— Nădăjduiesc să nu-l afle. Dar, ca să mă asigur, am prevenit-o să-şi ţină flăcăii departe de mine.

— Pe toţi dracii, de ce-ai făcut asta? O să intre la bănuieli.

— Îmi displace profund să corup copiii întorşi pe drumul cel bun. E un risc prea calculat pentru gustul meu.

— Ştii foarte bine că un băiat care vine la tine să-ţi vândă bunuri furate e deja cu un pas înainte pe drumul greşit.

Adevărat. Şi totuşi… îşi amintea foarte bine cum era să te lipeşti de câte-o uşă ca să scapi de frig, ronţăind la baghete vechi de câteva zile, şterpelite de la brutărie. Să dormi în bârloguri de hoţi, unde adăpostul vremelnic plătit c-o batistă şutită era mai bun decât o noapte acasă, ascultând cum maică-ta se împreuna cu ultimul ei amorez. Oricât de rău ar fi fost, niciun copil nu merita o asemenea viaţă. Întorcându-se cu spatele la Ravenswood, începu să aranjeze mărfurile pe-o tejghea din apropiere.

— Din moment ce eu îmi asum toate riscurile, tot eu voi alege ce suport şi ce nu. Acum, spune-mi ce trebuie să ştiu despre Lady Clara, în caz că nu dă ascultare sfaturilor mele.

Ravenswood rămase tăcut, cântărind parcă dacă era cazul să continue discuţia sau nu. În cele din urmă, oftă şi zise:

— Lady Clara, hmmm… în primul rând, nu e o femeie

de lume obişnuită.

Puţin spus. O femeie de lume obişnuită îşi petrecea după-amiezile de luni făcând vizite, nu muştruluind puşti neobrăzaţi. Nu se îmbrăca în straie din lână decât dacă era săracă, dar chiar şi aşa, tot făcea pe dracu-n patru să găsească nişte muselină franţuzească. Şi, cu siguranţă, nu se ciorovăia cu căpitani de marină mitocani, pe străduţe lăturalnice.

— E devotată cauzei, aşa cum lasă impresia?

— S-ar bate cu diavolul însuşi pentru copiii aceia.

Atunci, copiii aceia se puteau socoti norocoşi că oameni precum Lady Clara se luptau pentru ei. Judecând după fuga tânărului Johnny, micii ticăloşi blestemaţi nici măcar nu-i apreciau eforturile.

— Nu are o familie a ei, de care să se îngrijească?

— Numai o mătuşă care locuieşte cu ea, dacă nu mă înşel. Părinţii i-au murit acum multă vreme, şi nu s-a măritat niciodată. Cum n-a mai fost pe la vreo peţitoare de ani întregi, şi nu merge la petreceri decât pentru a convinge bieţii nobili să doneze pentru nepreţuitul ei cămin, cred că nici nu se va mărita vreodată. Nu puţini domni o rup la fugă când o văd venind.

— Probabil că e plin de idioţi prin cercurile în care se învârte doamna, mormăi Morgan.

Chicotitul înăbuşit al lui Ravenswood îl scoase din sărite.

— Recunosc că este frumoasă. Dar cam zeloasă pentru gusturile mele.

Morgan nu zise nimic. Acest zel al ei îl fascina. Gândul că o englezoaică de viţă nobilă îşi risca siguranţa în fiecare zi, de dragul unor copii pe care alţii nu-i băgau în seamă… era năucitor.

— Reuşeşte să-i convingă şi pe alţii s-o ajute?

— Mai mult decât te-ai aştepta. Când Lady Clara îţi aruncă zâmbetul acela îngeresc, te trezeşti că-i oferi

ajutorul, fie că vrei sau nu vrei.

Morgan se întoarse către el şi întrebă mijindu-şi ochii:

— Să înţeleg că ţi l-a aruncat şi dumitale?

Ravenswood se uită la el cu milă.

— M-a convins să-l angajez pe unul dintre micii şuţi, pe post de valet. Doar nu-ţi faci griji că-şi va băga nasul, zise el după o pauză. O fi ea mai rea de gură, însă mai mult latră decât muşcă. Nu cred că o doamnă ca ea şi-ar face de lucru cu tâlharul periculos drept care te dai dumneata.

Morgan nu era la fel de sigur.

— Bănuiesc că ai dreptate. Şi, chiar de-ar bate-o gândul ăsta, mă descurc eu cumva.

— Dacă aş fi crezut că nu eşti în stare, nu te-aş fi trimis aşa de aproape de căminul ei. Altfel, cum îţi place locul? Ai dat peste vreunul de-ăsta cu degete iuţi, în afară de flăcăul Clarei?

Dintr-un foc, o expediase pe tânăra nobilă. Morgan se rugă să izbutească şi el acelaşi lucru.

— Doi piraţi de pe fluviu, un spărgător şi câţiva hoţi obişnuiţi, ca să nu mai pomenesc de hoţii de buzunare. Având în vedere c-am oferit tuturor, mai puţin şuţilor, cam prea mult pentru marfa furată, pun rămăşag că „afacerea” mea va înflori, mai ales după ce se mai duce vestea.

— De ce „tuturor, mai puţin şuţilor”?

— Nu genul ăsta de afaceri vreau eu să încurajez. Dacă mă mulţumesc cu mărunţiş, Spectrul nu va simţi că i se drămuieşte câştigul.

— Încă nici urmă de el, nu?

Morgan ridică dintr-o sprânceană.

— După numai zece zile? Spectrul se va arăta numai atunci când mă va considera un competitor important. Iar asta necesită ceva cheltuială, cel puţin o vreme.

— Sper că nu una prea îndelungată. Vreau să terminăm cât mai curând.

— Ca să nu mai vorbim de zgârcenia dumitale.

Ravenswood zâmbi subţire.

— Adevărat. Mai ales că banii pentru aventura asta vin din cuferele mele.

Morgan se încruntă.

— Eşti sigur că e bine să faci toate astea fără ştirea amiralităţii sau a ministerului?

— După ce-ai păţit cu contrabandiştii, nu mai vreau să risc nimic. Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine. A murit deja un om. Nu mai risc viaţa nimănui, şi în niciun caz viaţa celui mai bun om al meu. Cu paşi leneşi, Ravenswood se duse şi se aşeză pe marginea unui taburet. Sper ca planul să dea roade.

— Dă-mi timp. Dacă Spectrul vinde şi cumpără bilete de bancă furate, atunci faptul că şi eu mă ocup de acelaşi lucru îi va ridica probleme serioase.

Cum numerele biletelor de bancă erau înregistrate, hoţii nu puteau obţine bani în schimbul acestora decât trimiţându-le, prin complici, în ţări, unde lumea se interesa mai puţin de legitimitatea lor. Complicii foloseau biletele pe continent şi, în cele din urmă, acestea sfârşeau în bănci străine care nu bănuiau nimic. La rândul lor, aceste bănci le schimbau pe bani la Banca Angliei. Şi, fiindcă Banca Angliei nu putea risca să nu schimbe propriile bilete venite de pe continent, tranzacţia se făcea… aducând pierderi anuale de mii de lire sterline. Morgan bănuia că Spectrul îşi avea complicii săi în Europa.

— De îndată ce izbutesc să-i mai scad profitul, va trebui să iasă la lumină şi să-mi ceară socoteală. Fie se va oferi să mă ia tovarăş în afaceri, fie va încerca să scape de mine. Orice-ar alege, va trebui să se arate în carne şi oase.

— Dar al doilea scenariu te va costa viaţa. Ca pe Jenkins.

Morgan ridică din umeri.

— Jenkins a făcut numai greşeli. N-ar fi trebuit să trimiţi un gentleman spion să se ocupe de unul de teapa

Spectrului.

— De vreme ce nu erai în Anglia, îi atrase atenţia Ravenswood, numai pe Jenkins m-am putut bizui. Dar ce-i rău în a fi şi gentleman, şi spion? Doar m-am numărat şi eu printre ei.

— Adevărat, însă te-ai ocupat de demascarea trădătorilor din înalta societate franceză, nu de prinderea bandiţilor din Spitalfields. N-ai alergat de colo, colo, iscodind vânzătorii de bunuri furate, dându-te drept hoţ, când, în realitate, nu puteai deosebi un manglitor mărunt de-un tartor.

— Ce-i ăla manglitor? Văzând că Morgan ridică din sprânceană, Ravenswood adăugă morocănos: Bine, bine, am înţeles. Dar şi dumneata eşti un gentleman, la fel ca Jenkins.

— Da, însă Jenkins aşa s-a născut. Eu, nu. Îşi aruncă ochii spre vitrină, apoi continuă c-un glas în care se strecurase o undă de amar: De asta ai şi venit la mine, după cum bine ştii – pentru experienţa mea directă cu micile pungăşii.

— Ca să nu mai pomenim de viclenie şi de capacitatea de-a te putea integra oriunde.

„Mai ales aici.” Morgan privi afară, la strada mohorâtă, cufundată într-o deznădejde cenuşie. Nu-l deranjase să-şi ducă zilele printre contrabandişti, făcându-şi în acelaşi timp datoria, căci doar erau marinari ca şi el. Dar traiul în Spitalfields… Trăise în chin în primii treisprezece ani de viaţă, pe străzile Genevei, înainte să fie descoperit de rudele tatălui său. O copilărie ca a lui nu se ştergea numai cu o educaţie aleasă şi un îndelungat stagiu în serviciul marinei. Fiece zi petrecută în Petticoat Lane îi readucea în memorie amintiri dureroase din acei treisprezece ani… înjură în şoaptă. Abia aştepta să se încheie misiunea asta.

— Ce vreau eu să spun e că voi fi mai convingător

primind bunuri furate decât a fost Jenkins jucând rolul de hoţ. Luând o busolă, o aburi cu răsuflarea şi-o lustrui cu mâneca hainei. Mai întâi, pentru că Jenkins nu avea deja o reputaţie pătată, de care să facă uz în construirea rolului. În schimb, Morgan Pryce…

— Deci, de aceea îţi foloseşti vechiul nume, în loc să-ţi iei unul nou.

Până în urmă cu un an, când fusese primit oficial în familie, Morgan folosise numele de domnişoară al mamei, Pryce. Aşa fusese mai bine pentru toată lumea.

— Când încerci să joci teatru, trecând drept altcineva, e mai bine să spui adevărul de câte ori ai ocazia. Printre hoţi, am reputaţia de-a fi complice de piraţi şi contrabandişti. Din fericire, chiar dacă Morgan Blakely a fost exonerat de orice vină pentru îndeletnicirile de-odinioară, Morgan Pryce încă mai e cunoscut din pricina lor. Aşadar, de ce nu m-aş folosi de asta?

— Da, însă dacă nu-ţi iei alt nume, oamenii la care ţii – fratele dumitale, de pildă – ar putea prinde de veste că te-ai întors la vechile năravuri. Sau i-ai spus deja cu ce te ocupi?

Imaginea respectabilului său frate, Sebastian Blakely, baronul Templemore, îi apăru brusc dinaintea ochilor, pricinuindu-i o clipă de regret.

— Nu i-am spus nimic. Fericiţi cei ce nu ştiu, sau cum se zice.

— Chiar dacă nu te ţii de rămăşag? Din câte ştiu, condiţiile lui au fost ca, timp de un an, să rămâi în Anglia şi să nu intri în bucluc.

— Dar sunt în Anglia, nu-i aşa? Şi-n ce bucluc m-aş putea vârî deschizând o mică prăvălie?

Ravenswood dădu ochii peste cap.

— Bănuiala mea e că Templemore n-ar fi de acord cu interpretarea asta.

— Atunci, poate c-ar fi bine să nu-i pomeneşti nimic.

Mă îndoiesc că el şi Juliet vor veni prea curând la Londra, deci nu vor avea cum să afle. Sunt prea ocupaţi în Shropshire cu semănatul grâului, tunsul oilor şi alte prostii din astea.

Ravenswood îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu ţi-ai dorit niciodată să trăieşti ca ei? Sunt convins că Templemore ţi-ar îngădui bucuros să locuieşti pe moşia lui.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte! se cutremură Morgan. Chiar dacă găsesc agreabilă tovărăşia fratelui meu şi-a soţiei lui, urăsc să fac pe domnul moşier. Cele trei luni de după ce-am făcut rămăşagul, petrecute în Charnwood, m-au adus în pragul nebuniei. Viaţa pe moşia fratelui meu e prea liniştită.

Îi lăsa mult prea mult timp pentru amintiri.

— Da, cred că te înţeleg. Eu însumi prefer Londra, cu atracţiile sale.

— Eu prefer marea. Acţiunea. În viaţa mea nu m-am plictisit mai tare ca atunci când am locuit la reşedinţa Templemore. Dacă n-ar fi fost nenorocitul de rămăşag, aş fi părăsit Anglia acum câteva luni, m-aş fi îndreptat către India sau Africa.

— În cazul ăsta, când o să-l mai întâlnesc pe fratele dumitale, îi voi mulţumi că te-a ţinut aici.

Morgan se uită la el bănuitor.

— Mai bine i-ai mulţumi cumnatei mele. A ei a fost ideea rămăşagului. Sărmana femeie crede că, fără intervenţia ei, voi da de mari necazuri.

Buzele lui Ravenswood se arcuiră într-un zâmbet.

— Mă întreb cum de-o fi ajuns la concluzia asta. Mă rog, zise ridicându-se de pe taburet, cred c-a sosit vremea să plec.

— Nu uita ce vreau în schimbul serviciilor mele – căpitănia unui vas de mâna-ntâi. Asta şi nimic altceva.

Tot coşmarul ăsta avea să merite efortul, dacă în

schimb avea să obţină comanda unei nave, cu care să plece din cloaca asta uitată de Dumnezeu.

— Eşti sigur că n-ai prefera postul de la minister pe care ţi l-am oferit?

— Şi să rămân la Londra? Nici gând. Vreau comanda unei nave, iar dacă nu-mi poţi garanta asta…

— Vei primi ce-ai cerut.

— Aşa spui, însă nu sunt prea convins că-ţi poţi onora promisiunea, cât timp amiralitatea nu ştie nimic despre misiunea noastră.

— Nu-ţi face griji, îşi vor da cu toţii acordul de îndată ce totul se va fi încheiat cu bine. Domnii de acolo se dau în vânt după eroi, iar dumneata sigur vei fi un erou dacă-l prinzi pe Spectru.

— Şi dacă nu-l prind?

— Atunci, vei fi un om mort, zise Ravenswood ridicând din umeri. Iar morţii nu comandă nave.

Morgan se încruntă.

— Nu mai vorbi de parcă aş fi c-un picior în groapă. N-am nicio intenţie să mor, şi în niciun caz în fundătura asta.

— Îmi voi da toată silinţa să mă asigur că nu vei muri. Apropo, când va mai trebui să luăm legătura, îl voi trimite pe Bill cu un mesaj. Cred că-l cunoşti.

— Ţi-e teamă să nu-ţi mai şutească cineva ceva din buzunare?

De data asta, Ravenswood nu mai răspunse la tachinare.

— Bill va trece pe-aici o dată pe săptămână, ca să ia raportul dumitale scris. Vreau să-mi povesteşti despre orice ins care-ţi dă de bănuit, despre orice zvon îţi ajunge la urechi…

— Ştiu ce am de făcut, îi răspunse Morgan sec. Nu-s la prima misiune.

— Adevărat. Ai supravieţuit unor catastrofe care pe unii mai slabi i-ar fi răpus. Însă nici norocul dumitale nu va

ţine la nesfârşit.

— Dacă ar fi vorba de noroc, m-aş îngrijora, rânji Morgan. Dar fiindcă e vorba de iscusinţă, nu văd de ce ne-am nelinişti.

Ravenswood fusese rareori auzit râzând.

— Trebuie să recunosc – să-i dăm cezarului ce-i al cezarului. Dacă trufia pură a salvat vreodată un om de la moarte, apoi acela eşti dumneata. Păzeşte-ţi spatele, prietene, adăugă el redevenind serios, după care se întoarse să plece.

— Ravenswood! strigă Morgan pentru a-l opri.

— Da?

— Un manglitor e băiatul postat la fereastră ca să adune bunurile furate şi să le dea complicelui. Complicele, adevăratul hoţ, se cheamă tartor.

Pe chipul lui Ravenswood se oglindi surpriza.

— De unde ştii toate astea?

— Am prins câteva cuvinte de-ale hoţilor, în lunile în care i-am spionat pe contrabandişti şi-am trăit printre piraţi. Tot atunci, zise susţinându-i celuilalt privirea, am deprins şi câteva metode de-a scăpa cu viaţă.

— Mi-e teamă că vei avea mare nevoie de ele.

Şi, cu această ultimă sentinţă, Ravenswood dispăru. Morgan îndepărtă cu o ridicare din umeri avertismentul. Poate că Ravenswood cercetase cu mare atenţie împrejurările în care copilărise Morgan, însă erau episoade întregi din viaţa lui pe care nimeni, nici măcar frate-său, nu le cunoştea. Lupta pentru supravieţuire era a doua sa natură.

Nu pericolul misiunii sale îl ţinea treaz noaptea. Nu, din pricina amintirilor ticăloase nu putea dormi. Le ţinuse în frâu pentru atât de multă vreme, încât crezuse că le îndepărtase pentru totdeauna.

Iluzia ţinuse însă până ajunsese în Spitalfields. Doamne, cum mai dispreţuia locul ăsta. Însă avea să-şi

ducă însărcinarea la bun sfârşit, aşa cum îi stătea în obicei. Şi, odată primită comanda vasului şi după încheierea rămăşagului, avea să plece departe, cât mai departe de Londra.

Întoarse iarăşi plăcuţa de pe uşă, care acum anunţa că e „Deschis”, apoi îşi petrecu următoarele ceasuri ocupându-se de hoţii şi de clienţii care se perindau prin prăvălie. Târziu după-amiază, stomacul său începu să protesteze. Nu mai îmbucase ceva din acea dimineaţă, însă nu putea să închidă până la şase, când urma să se îndrepte către taverna lui Tufton, să ia cina.

Amintindu-şi de merele pe care le pusese deoparte în camera din spate, în zori, când sosise, cercetă cu atenţie strada prin geamul vitrinei. Nu se vedea nici ţipenie, deci nu se mai obosi să întoarcă tăbliţa, ci doar dădu fuga în odaie. Până la ora închiderii, trebuia să se mulţumească cu fructele.

Tocmai luase un măr şi se întorcea în prăvălie, când auzi clopoţelul de la uşa din faţă. Se pregăti pentru obişnuita întâlnire sordidă cu vreun hoţ, dar ce văzu îl ţintui locului. Cu spatele la el, o siluetă feminină bine cunoscută şedea aplecată asupra unui raft. Încă mai purta rochia pământie în care o văzuse, dar poziţia în care se găsea acum îi ridicase poalele cât să lase vederii două glezne frumoase, în ciorapi de mătase fină. Morgan simţi că i se usucă gura. Şi-ar fi dat leafa pe-un an, numai să vadă ce mai ascundeau ciorapii aceia de culoarea pielii. Dacă era ceva la fel de apetisant ca silueta cu şolduri înguste şi bust generos ce se ghicea dedesubtul rochiei sobre, atunci merita fiecare bănuţ.

Când însă femeia porni să-i scotocească prin mărfuri, Morgan se încruntă. Spioană mică! Mai întâi îl descoase pe străduţă, apoi vine direct la prăvălie. Mda, ne-am lămurit cum stau lucrurile cu „mai mult latră decât muşcă”. Prea bine. De data asta avea s-o pună definitiv pe fugă,

indiferent de mijloace. Dar, mai înainte, voia să se joace puţin cu ea.

Capitolul 4

Cu limbi ademenitoare şi la vorbe cu miere clei,
Se ţin de tinerele ce păşesc pe-alei...
Însă, vai, aceşti Lupi cu rânjet larg! Cine-i prea orb să vadă
În ghearele căruia e mai periculos să cadă?

„Scufiţa Roşie”, *Poveşti din vechime, cu pilde,*
Charles Perrault

Clara scotoci printre busole, barometre, pipe şi alte obiecte marinăreşti aşezate pe raft, însă nu găsi niciun ceas. Fir-ar să fie, oare unde îl ascunsese ticălosul? Dacă izbutea să-l găsească, îşi putea considera misiunea îndeplinită. Chiar atunci, din spate se auzi o voce puternică de bărbat:

— Cauţi ceva anume, doamnă?

Ceea ce o sperie de moarte. Răsucindu-se brusc, tresări la vederea căpitanului Pryce, care stătea la numai câţiva paşi de ea.

— Doamne sfinte, ăsta-i obiceiul dumitale, să te strecori neauzit în spatele oamenilor?

— Numai în spatele celor care-mi cotrobăie prin mărfuri.

— Dar nu...

— Şi văd că ţi-ai adus şi câinele de pază, adăugă el, făcând semn cu capul către locul de pe trotuar unde stătea Samuel. Deşi nu pricep cu ce ţi-ar putea fi de ajutor stând afară.

— Am vrut ca discuţia noastră să fie între patru ochi.

Unele dintre lucrurile pe care ţinea să i le spună erau

numai pentru urechile lui, în niciun caz pentru cele ale hoţilor de buzunare, chiar dacă băiatul nu se mai îndeletnicea cu şterpelitul.

— Între patru ochi? repetă el, strecurându-se după tejgheaua cea mai apropiată, cu un zâmbet leneş pe buze. Îmi place cum sună.

— Să nu-ţi vină alte idei, sări ea. Nu e deloc ce crezi dumneata.

— Nu mă poţi învinui că trag concluzii pripite. Am fost foarte explicit azi-dimineaţă, în privinţa singurului motiv pentru care mi-aş dori să-mi treci pragul. Şi totuşi, iată-te.

Da. Şi iată-l şi pe el, ditamai omul, la peste 1,80 m., în dimineaţa zilei aceleia, afară, în aer liber, nu păruse atât de impunător, sau la fel de ameninţător. Aici însă, tavanul încăperii se afla la numai câteva degete de creştetul lui, iar lumina chioară îi ispitea imaginaţia să-i confere bărbatului umeri mai vânjoşi şi-un piept mai puternic decât cele văzute mai devreme.

Imaginaţia ei şi nimic altceva. Acum, că-i cunoştea adevărata natură, îi atribuia o înfăţişare mai ameninţătoare decât era ea în realitate – o privire mai adâncă… un maxilar mai puternic, umbrit de-un început de barbă… păr tuns mai scurt.

Iar când bărbatul duse mărul la gură şi muşcă din el, numai imaginaţia trebuie să fi fost de vină pentru impresia de alb ireal pe care i-o lăsară dinţii. Pe măsură ce se scurgea timpul, se simţea tot mai puţin vânător, şi tot mai mult Scufiţa Roşie.

— „Ce dinţi ascuţiţi ai”, mormăi ea.

— Cum?

— Nimic, răspunse încercând să-şi stăpânească emoţiile. În tot cazul, nu sunt aici să-ţi ţin dumitale tovărăşie.

— Ce dezamăgire. Atunci, care-i motivul acestei vizite?

Morgan mesteca încet, fără a-şi dezlipi privirea insolentă de pe chipul ei.

— Dacă vrei să ştii, caut un ceas. Cel pe care l-a furat Johnny pentru dumneata, adăugă ea cu inima-n gât, întinzând mâna.

Morgan ciuli urechea.

— Vrei să spui ceasul pe care l-a furat Johnny de la mine.

— M-ai auzit bine. Mi-ai dat de înţeles că ceasul era al dumitale, dar ştii că nu-i aşa.

— Asta ţi-a spus Johnny?

Nu părea deloc tulburat de acuzaţia ei, continuând să muşte liniştit din măr.

— L-am auzit vorbind cu prietenii lui despre cum a încercat să ţi-l vândă. Se pare că dumneata n-ai socotit de cuviinţă să pomeneşti despre asta, în cursul discuţiei noastre de pe stradă.

Expresia lui nu lăsa să se ghicească nimic.

— N-am vrut să-l bag şi mai mult la apă pe sărmanul băiat. Una e să furi un ceas, şi cu totul alta să-l furi şi-apoi să încerci să-l vinzi.

— Şi cu totul alta să îl cumperi, ştiind că e de furat. Din câte ştiu eu, cei vinovaţi de aşa ceva sunt pedepsiţi cu până la paisprezece ani de exil.

— Vai, doamnă, dramatizezi!

Îşi linse de pe buze sucul de măr, ceea ce-o duse cu gândul la poteci ascunse şi paşi de lup prin pădure.

— Băiatul s-a oferit să-mi vândă ceasul, iar eu m-am învoit. Am considerat că e un târg cinstit. Dinspre partea mea, era un amărât care vindea comoara lăsată moştenire de tată, spre a-i cumpăra sărmanei lui mame o bucăţică de pâine. Şi nu sufăr să fiu un obstacol în calea nobleţei sufleteşti.

Femeia pufni. Poveştile astea erau chiar mai gogonate decât cele pe care ticăloşii ei unchi încercaseră să le bage

pe gâtul mamei sale.

— Ţi-am înghiţit gogoşile prima oară, fiindcă mă temeam de ce i-ai putea face lui Johnny. Acum, nu mă mai tem. Dacă într-adevăr ai fi crezut că e un schimb cinstit, m-ai fi contrazis când l-am acuzat pe băiat c-a furat ceasul de la dumneata.

El ridică din umeri.

— M-ai luat pe nepregătite, asta e.

— Sunt convinsă. N-aveai nicio intenţie să mărturiseşti că nu eşti decât un complice de-al Spectrului, care a venit aici să semene furtună şi să-mi ispitească sărmanii copii…

— Spectrul? Ăsta cine mai e?

Ea simţi că bărbatul intrase brusc în alertă, deşi nicio tresărire a muşchilor, nicio schimbare de expresie nu trădase asta.

— Sunt încredinţată că ştii foarte bine cine e.

— Chiar şi-aşa, spune-mi.

— E regele hoţilor. Toţi lucrează pentru el. Din câte înţeleg, el îi apără de oamenii legii.

— Pari a-l cunoaşte bine, se încruntă el.

Văzând că el nu are de gând să termine cu teatrul, îi aruncă o privire furioasă şi adăugă:

— Protejaţii mei sunt o sursă inepuizabilă de informaţii. Până astăzi, însă, Spectrul s-a mulţumit cu colţişorul lui din Spitalfields, iar eu am rămas într-al meu.

— Până azi?

— Presupun că şi dumneata eşti în serviciul lui, la fel ca toată lumea. Înainte să apari, pe strada asta nu se ocupa nimeni cu vânzarea de bunuri furate. Asta-mi uşura misiunea de-a scăpa copiii de obiceiurile proaste.

O undă ciudată, aproape de tristeţe, îi întunecă trăsăturile, înainte să apuce s-o ascundă.

— Nu lucrez în slujba nimănui.

— Dacă spui adevărul, afacerea dumitale are zilele

numărate. Spectrul ţine mult la imperiul lui. Fie va încerca să te convingă să lucrezi pentru el, fie va avea grijă să nu mai lucrezi deloc. E cunoscut pentru cruzimea cu care scapă de concurenţă.

Nu ştia prea bine la ce să se aştepte din partea lui, însă în niciun caz la un hohot de râs.

— Te temi pentru viaţa mea, *mademoiselle?* izbucni el, strângându-şi mâinile la piept într-un fals gest de emoţie. Sunt mişcat, cu adevărat mişcat de grija dumitale…

— Nu fi caraghios, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce… îl contrazise ea, dar se întrerupse c-o înjurătură. Pe onoarea mea, eşti cea mai afurisită fiinţă pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc.

Sprijinit de zidul din spatele tejghelei, el termină de mâncat mărul, apoi azvârli cotorul într-o găleată.

— În acest caz, ar fi trebuit să-mi urmezi sfatul şi să te ţii departe de mine.

Ea nu luă în seamă tonul ameninţător, forţându-se să respire calm şi să vorbească raţional.

— Am venit doar ca să recuperez ceasul şi să-ţi cer să încetezi cu afacerile ilegale, cel puţin cu acelea care-i privesc pe protejaţii mei.

— Care afaceri ilegale? Sunt doar un umil negustor…

— Prostii, izbucni ea enervată de încrederea lui insolentă. Un lucru cu siguranţă nu eşti, domnule, în niciun caz umil. Şi nici negustor nu eşti, cum nu sunt eu regina Angliei. Încetează să mai crezi că sunt o fetişcană naivă, care înghite pe nemestecate gogoşile astea ridicole.

— În sfârşit, cădem şi noi de acord.

Se desprinse de perete, apoi se aplecă şi se sprijini cu coatele pe tejghea, ajungând s-o privească ochi în ochi. Privirea îi alunecă de-a lungul trupului ei, devoratoare.

— Numai fetişcană nu eşti, doamnă.

— Încetează!

— Ce? se prefăcu el că nu pricepe.

— Să te uiţi la mine de parcă ai vrea să mă mănânci.

Zâmbetul lui întruchipa de minune spiritul lupului flămând.

— Dar exact asta vreau.

Ea se abţinu să nu roşească.

— Ţi-aş cădea greu la stomac.

— Mă foarte îndoiesc, *mon bel ange.*

— Nu sunt îngerul dumitale frumos, domnule. Nu-ţi sunt nimic.

— Mi-ai putea fi, insinuă el.

— Nu fi caraghios. Însă, în sinea ei, simţi un val de fiori străbătându-i trupul. Se încruntă. Numai blestematul de sânge din neamul Doggett o putea împinge să se gândească măcar la o atare posibilitate. Se forţă să nu ia în seamă privirile lui grăitoare. Şi nu încerca să-mi distragi atenţia cu prostiile dumitale. Am dovezi că minţi în privinţa adevăratelor afaceri pe care le învârteşti. Ai cumpărat destule bunuri furate ca să-ţi fi făcut deja o reputaţie printre hoţii din împrejurimi.

El ridică dintr-o sprânceană vicleană.

— Văd că Johnny a fost slobod la gură.

— Aşa se întâmplă când ai de-a face cu copii – vorbesc foarte mult. Acum, zise întinzând iarăşi mâna, dă-mi ceasul.

— Ce-ai de gând să faci cu el?

— Să-l înapoiez stăpânului său de drept, fireşte.

— Şi cine-i acela?

Roşind, ea îşi feri ochii.

— Nu ştiu.

— Asta-ţi va îngreuna eforturile de a-l găsi, nu crezi?

— Am să dau de capăt poveştii ăsteia. Johnny mi-a spus numai că e vorba de-un domn întâlnit pe Leadenhall Street, dar am eu metodele mele de-a afla adevărul.

— Da? Şi care sunt aceste „metode” misterioase?

— Mă voi duce la poliţie, să întreb dacă a reclamat

cineva pierderea unui ceas.

Dacă sperase ca, la auzul cuvântului „poliţie”, să dea înapoi înfricoşat, reacţia o dezamăgi profund.

— În acest caz, te vor întreba cum de-ai pus mâna pe bunuri furate, iar căminul dumitale va fi de-ndată pus sub supraveghere.

Naiba să-l ia, avea dreptate.

— Bine. Am să le spun că l-am găsit.

Cu un zâmbet batjocoritor, el se ridică de pe tejghea.

— Atunci, vor lua ceasul, îţi vor promite să-l găsească pe proprietar şi-l vor păstra pentru ei. Cine ştie, poate unul va veni chiar aici, să-l vândă. Te vei fi ostenit degeaba.

Era foarte posibil să aibă dreptate. Judecând după mulţimea de afaceri cu bunuri furate care înfloreau pe Petticoat Lane, o parte dintre poliţaii de la comisariatul de pe Lambeth Street sigur erau corupţi. Ar fi putut să se adreseze unuia dintre magistraţii care le erau şefi, însă acesta, auzind cu ce nimicuri venea, cu siguranţă ar fi trimis-o la unul dintre subordonaţi.

Chiar şi aşa, o deranja la culme că acest… acest derbedeu îi deschisese ochii.

— Eşti foarte cinic, domnule.

— De ce? Fiindcă văd toate hibele planurilor dumitale? Sau, zise el, c-o neaşteptată expresie ştrengărească pe chip, poate nu mi-ai dezvăluit adevăratul plan. Poate că n-ai să faci nimic cu ceasul ăsta. În afară de a-l păstra pentru dumneata, adăugă şoptind conspirativ.

— Ce? Cum îndrăzneşti să insinuezi… Se întrerupse când el izbucni în râs, dar continuă, cu calm: înţeleg. Ţi se pare totul teribil de amuzant. Prea bine. N-o să-ţi mai ardă de râs când am să mă întorc aici c-un poliţai să te aresteze.

Deşi râsul se curmă, pe chipul lui nu se citea vreo îngrijorare deosebită.

— Dacă ţi se pare că aşa se cuvine, atunci te rog să nu te sfieşti.

Ocoli tejgheaua, până ajunse de aceeaşi parte cu ea. Sprijinit într-o mână, rămase privind-o relaxat şi nonşalant şi… tot cu zâmbetul acela batjocoritor, lua-l-ar naiba!

— Dar, după cum bine ştii şi dumneata, n-ai nicio dovadă, în plus, ce ofiţer de poliţie va crede mai degrabă cuvântul unei doamne băgăcioase, care face pe sfânta izbăvitoare, şi nu pe-al unui ostaş care şi-a servit patria în războiul victorios ce tocmai s-a încheiat? Şi da, în ciuda tuturor îndoielilor dumitale, chiar am fost căpitan de marină.

— Ştiu, murmură ea. Te-am găsit în registrul amiralităţii.

Petrecuse o jumătate de ceas răsfoind cu atenţie uriaşul tom, în căutarea numelui Pryce. Bărbatul părea surprins.

— Sunt măgulit. Probabil că te-am impresionant puternic, de-ai dat imediat fuga să afli cât mai multe despre mine.

Ea nu-i luă în seamă sarcasmul.

— Acum cinci ani, ai fost căpitanul unui vas de mâna a treia, *Titan.* După această dată, numele dumitale nu mai apare nicăieri, deşi se zvoneşte că te-ai fi întovărăşit cu piraţii şi contrabandiştii. Un asemenea trecut nu te-ar face prea simpatic poliţiei.

— N-ar trebui să pleci urechea la zvonuri. Adesea, ele se dovedesc a fi false.

— Deci, tăgăduieşti?

— Nu e nevoie. Poliţia nu va accepta nişte simple bârfe drept dovadă.

Încrederea aceasta sfidătoare în propria persoană nu făcea decât să sublinieze inutilitatea discuţiei. Cu un ticălos nărăvit în rele ca el, ameninţările erau vorbe-n vânt, mai ales dacă mai avea şi un poliţai, doi în buzunar. Dar mai era un imbold la care căpitanul Pryce şi cei de teapa lui răspundeau întotdeauna.

— Speram să evit asta, însă nu-mi laşi altă cale. Se îndreptă de spate, încercând să pară că discută afaceri serioase. Ce-ai zice dacă aş face în aşa fel încât să merite osteneala de-a pleca imediat din Spitalfields?

— Sună foarte interesant.

Îşi încrucişă braţele şi, c-un surâs senzual pe buze şi flăcări în ochi, se sprijini comod de marginea tejghelei.

— Ştiu ce-ai putea face ca „să merite osteneala”.

Of, Doamne, n-ar fi trebuit să se exprime în felul acela. Se grăbi să corecteze impresia greşită pe care i-o lăsase:

— Îţi ofer două sute de lire ca să închizi prăvălia şi s-o redeschizi în altă parte, de preferat în afara Londrei, unde nu-mi vei mai putea duce în ispită protejaţii.

În sfârşit, reuşise să-i şteargă de pe mutră expresia aceea batjocoritoare.

— Cum?

— Ia-o, dacă doreşti, ca pe-o contribuţie la cheltuielile de mutare. Două sute de lire. Dar cu condiţia să pleci mâine.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Posibil. Însă, mulţumită unui unchi generos, îmi permit acum să-mi satisfac capriciile nebuneşti, iar ăsta ar fi cel mai recent.

— Să mă plăteşti să plec.

— Exact.

Bărbatul îi cercetă chipul, încercând parcă să se asigure de sinceritatea ei. Apoi clătină din cap.

— Îmi place la Londra. Îmi place în Spitalfields. Nu am nicio intenţie să plec de-aici.

Cumva, răspunsul n-o miră. Nu se aşteptase să se lase convins prea uşor.

— Atunci, trei sute de lire.

— Aha, deci de aceea ţi-ai lăsat servitorul afară. Ca să nu te audă oferind bani unui ticălos. Spune-mi, aşa

procedezi cu oricine ar putea să-ţi corupă protejaţii? Dacă da, probabil că eşti putred de bogată.

— Îţi place să te târguieşti, văd. Fie. Cinci sute de lire. Niciun ban în plus.

— *Sacre bleu,* la naiba, nu vreau să…

Se întrerupse, trecându-şi furios degetele prin păr, apoi continuă:

— Uite ce e, pot să fac banii ăştia în câteva zile. Oferta dumitale jalnică e sub demnitatea mea.

— Aha! Deci recunoşti că primeşti bunuri furate.

— Nu recunosc nimic, zise desprinzându-se brusc de tejghea. Acesta este motivul pentru care-mi faci oferta? Să mă prinzi c-o mărturisire?

— Nu, te asigur că nu, se grăbi ea să-l contrazică. Este o ofertă cinstită.

— Chiar de-ar fi, nu mă interesează.

Îşi luă ochii de la ea şi privi către trotuarul din faţa prăvăliei.

— Ar fi mai înţelept să pleci, până nu-şi pierde cu totul răbdarea câinele dumitale de pază. Tocmai flirtează c-o lăptăreasă şi probabil c-a uitat complet de dumneata. La bună vedere, Lady Clara.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi cu paşi mari.

Ea ezită. Deşi văzu dintr-o privire că Samuel era într-adevăr ocupat cu altceva, refuză să renunţe aşa de uşor. Lăsând la o parte orice urmă de prudenţă, îşi urmă „victima” în camera din fund. Acesta, cu un aer foarte preocupat, tocmai aprindea un felinar.

— Nu-ţi cer să te laşi de afaceri, să ştii.

Bărbatul, întors cu spatele, încremeni la auzul vocii ei.

— Doar vreau să le muţi în altă parte, se grăbi ea să adauge. E o ocazie foarte bună să faci nişte bani fără osteneală. Sunt nişte fonduri pe care, altfel, nu le-ai putea obţine, şi tot ce trebuie să faci în schimb e să-ţi muţi afacerea oneroasă.

— Afacerea mea nu e…

— Faptul că vei accepta aceşti bani nu înseamnă nici măcar că-ţi recunoşti vina. De fapt, dacă munca dumitale e una cinstită, ar trebui să profiţi de ocazie şi să accepţi să fii plătit pentru o nimica toată cum e mutarea prăvăliei.

El se întoarse încet şi-o fixă c-o privire prevestitoare de rău.

— Poate că pur şi simplu nu am încredere în doamnele care-mi oferă bani pentru atât de puţin.

— Pentru mine, nu-i puţin.

— Oricum, mă vei ierta, sper, dacă refuz să-mi risc viaţa şi afacerea de dragul unei oferte financiare dubioase.

— Dar…

— În plus, am vad bun aici, zise şi făcu un semn atotcuprinzător.

Ea privi în jur, la încăperea mică şi lipsită de ferestre. Odinioară fusese o bucătărie, dacă ar fi fost să se ia după cuptoraşul aflat într-un colţ, însă, din nu se ştie ce motiv, actualul proprietar o transformase în dormitor. Dumnezeu să-l înţeleagă, deoarece nici nu prea era loc, pe peretele din stânga fiind şi-o scară. Patul era cam şubred şi prea îngust pentru un om de statura lui, comoda era zgâriată. Mai zări un lavoar şi-un coş cu mere şi… cam atât. Doamne Dumnezeule, ce viaţă spartană ducea acest prosper negustor de bunuri furate.

— E tot ce am nevoie. Cel mai mult contează că nu plătesc chirie. Pe termen lung, s-ar putea să păgubesc dacă plec de-aici, cu tot cu banii pe care mi-i oferi.

Observaţia aceasta îi trezi bănuielile.

— Cum de nu plăteşti chirie?

— Casa aparţine unor prieteni. Dar asta nu te priveşte pe dumneata, adăugă cu severitate. După cum nu te privesc nici prăvălia, nici afacerile mele.

Orice urmă din aroganţa amuzată de mai devreme dispăruse şi nu mai rămăsese decât lupul ameninţător care

se apropia acum de ea.

— Deci, ar fi mai bine să te ţii departe şi să-ţi vezi de-ale dumitale, Lady Clara, dacă nu vrei să ai necazuri cu mine.

Dacă îi permitea s-o intimideze acum, când bătălia abia începuse, atunci nu va izbuti în veci să câştige războiul. Stăpânindu-şi teama, îi susţinu privirea fără să clipească.

— Prea bine, dacă nu vrei să asculţi de glasul raţiunii şi să părăseşti Londra, atunci dă-mi ceasul şi te scutesc de îndată de prezenţa mea.

— Ceasul?

— Ceasul despre care am vorbit mai devreme, pentru numele lui Dumnezeu, zise uitându-se urât la el. Dacă eşti bun să-ţi aminteşti, nu l-ai plătit pe Johnny pentru ceas, deci dreptatea spune că e încă al lui. Având în vedere că momentan eu răspund pentru băiat, îţi cer să-mi returnezi ceasul.

Trebuia neapărat să-l împiedice pe Johnny să se întoarcă aici şi să ceară bani pentru obiectul furat. Măcar atât. El o privi furios.

— Nu ţi-l pot da. Nu-l mai am. L-am vândut la puţină vreme după ce l-am primit.

— E cu neputinţă. N-ai fi avut când, iar prăvălia dumitale nu dă pe dinafară de clienţi. Uite, din clipa în care am intrat eu, n-a mai apărut nimeni.

— Cum să aibă curaj să intre, dacă ţi-ai postat paznicul la uşă? Crede-mă, am vândut ceasul.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă. Dar dacă asta te va linişti, adăugă el după o pauză, am să-ţi dau dumitale banii pe care i-aş fi dat lui Johnny.

— Categoric, nu! Aş deveni şi eu complice.

— Altceva nu pot face pentru dumneata. Dacă nu vrei banii, atunci ar fi cazul să pleci.

— Nu plec nicăieri fără ceasul ăla. Trăgând aer în piept, întinse iarăşi mâna. Îşi dădu seama că, din stradă, Samuel nu avea cum s-o mai vadă, însă fiece dram de mândrie din ea se răzvrătea la gândul că l-ar fi putut lăsa pe căpitan să câştige duelul. Se forţă să privească în ochii lui ameninţători şi reci. Dă-mi-l, şi promit că plec.

— Da, ai să pleci, asta fără îndoială.

Se apropie de ea, până la punctul în care îi putea simţi căldura corpului.

— Chiar în clipa asta. Fiindcă dacă mai rămâi, deşi ţi-am spus că nu mai am nenorocitul dumitale de ceas, voi presupune că ai alte motive care te-ndeamnă să zăboveşti.

Cu bună ştiinţă îşi aţinti privirea asupra gurii ei, iar ea simţi un tremur în zona pântecului.

— C… cum ar fi?

— Cum ar fi faptul că ai obosit să tot aduni de pe străzi nişte derbedei nerecunoscători. Ridică mâna şi-i mângâie obrazul cu degetul, pielea ei înfiorându-se de plăcere. Te-a ajuns singurătatea unei asemenea vieţi şi-ai vrea să încerci ceva mai… incitant. Cu mine, adăugă, aplecându-se să-i şoptească la ureche.

Ea se trase violent înapoi.

— Nu fi caraghios.

Bărbatul lăsă mâna să-i cadă şi arătă către uşa de la intrare.

— Bine. Cunoşti drumul. La revedere, Lady Clara.

Clara îi măsură îndelung expresia de completă siguranţă de sine. Era limpede că se aştepta ca ea să renunţe la tot şi să iasă urlând din prăvălie, strângându-şi virtutea la piept şi jurând să nu mai pună piciorul acolo.

Juca teatru. Exact rolul pe care oricare dintre neisprăviţii ei unchi l-ar fi jucat cu nefericitele care le-ar fi dat de furcă. Dar să îndrăznească oare să-l demaşte?

De ce nu? Dacă ar fi încercat ceva, nu trebuia decât să ţipe, şi Samuel i-ar fi venit în ajutor, într-o clipită. Însă

era gata să parieze o sumă frumuşică pe faptul că bărbatul nu va face, de fapt, nimic. Îşi ridică bărbia.

— Ţi-am spus… Nu plec fără ceas.

Pe chipul lui se citi mai întâi mirare, apoi mânie, şi înainte ca ea să apuce să reacţioneze, se apropie, obligând-o să se dea înapoi ca să nu fie dărâmată. Clara se lipi de perete, unde mâinile bărbatului îi ţintuiră umerii. Se uită în ochii lui, în care se citea o expresie de hotărâre, şi simţi o uşoară panică.

— Ce naiba-ţi imaginezi că faci?

— Îţi stimulez simţul de autoapărare.

— Să ştii că nu mi-e frică de dumneata, răspunse cu dârzenie.

— Ar trebui să-ţi fie, zise el aruncându-i un zâmbet răutăcios.

Apoi o sărută. Apăsat. Cu nesaţ. Aşa cum nu fusese sărutată niciodată.

Îndrăzneala lui o năuci atât de tare, că, la început, nu reacţionă. Pe urmă încercă să-l îndepărteze, dar parcă ar fi împins o stâncă. Nici nu se clintea. Nimic la el nu se mişca, mai puţin buzele… Care-i explorau fiece colţ al gurii, c-o meticulozitate nemiloasă. Respiraţia îi mirosea a mere, aromă care se împletea cu aceea de rom, emanată de pielea obrazului neras.

Un val de fierbinţeală o străbătu din creştet până-n tălpi, făcând-o să împietrească de ruşine. Doar nu cumva îi răspundea şi ea la sărut… La sărutul acesta incredibil, îngrijorător, care părea să se prelungească la nesfârşit, şi care-o năucea.

Când se desprinse de buzele ei, era aşa de zguduită, că nu izbuti decât să se uite fix la el. Bătăile inimii îi bubuiau în urechi, în vreme ce se lupta cu disperare să-şi ţină în frâu simţurile dezlănţuite. Bine măcar că nici el nu părea mai puţin tulburat. Respira întretăiat, la intervale scurte, iar pe chip i se oglindea o surpriză la fel de mare ca

şi a ei. Imediat însă îşi reveni, iar expresia lui redeveni impenetrabilă.

— Acum, şopti el, sper că ţi-am dat foarte clar de înţeles de ce-ar fi bine să nu mai vii pe-aici.

Vorbele erau o ameninţare, iar ea pricepu asta.

— De ce, fiindcă mă vei săruta până leşin?

Cum de îndrăznea să creadă c-o putea alunga atât de uşor?

— Sau mai rău, zise el cu o sclipire crudă în ochi, vizibilă chiar şi-n lumina puţină. Te-aş putea silui.

— S… silui? Din piept îi urcă un hohot nebunesc de râs, pe care nu izbuti să-l înăbuşe la timp. Doamne Sfinte, parcă ai fi un personaj dintr-un roman gotic! Auzi, să mă siluieşti. Nu fi caraghios!

Judecând după flacăra de mânie ce-i juca pe chip, nu la răspunsul acesta se aşteptase din partea ei. Strânse din buze până ce ajunseră o linie subţire, apoi se lăsă deasupra ei, amintindu-i dureros că era prizoniera lui.

— Crezi că n-aş fi în stare?

— Cred că nu eşti într-atât de neghiob.

Asta păru să-l oprească o clipă.

— Cum adică?

— Ai avut dreptate când ai spus că n-aş câştiga nimic plângându-mă poliţiei de afacerile dumitale. Dar, dacă m-aş plânge că m-ai atacat… ei bine, lucrurile ar sta cu totul altfel, nu? Englezii sunt mai altfel. Nu iau în serios o femeie de lume, până ce aceasta nu ţipă c-a fost „siluită”, aşa cum foarte plastic te-ai exprimat dumneata. Apoi, n-ar mai trebui decât să le indic persoana, şi-ai fi hăituit până ai ajunge în ştreang.

Nu că ar fi crezut, fie şi pentru o clipă, că el intenţiona s-o „siluiască”. Dacă ar fi avut cu adevărat astfel de gânduri, nu şi-ar fi întrerupt sărutul pentru a o ameninţa pe tonul acela brutal.

— Excelentă observaţie, mormăi el.

— Aşa cred şi eu.

În sfârşit, câştiga şi ea o bătălie. Însufleţită de perspectiva succesului după aplicarea noii tactici, adăugă cu aroganţă:

— Da. Dacă nu mă eliberezi imediat şi nu-mi înapoiezi ceasul, aş putea fi tentată să mă plâng, oricum, de purtarea dumitale. Ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului dumitale şi, după cum spuneam, în asemenea cazuri, al meu are şanse mai mari de-a fi crezut.

Se aşteptase să-l vadă capitulând. În loc de asta, în ochii lui luci o luminiţă hazlie.

— Atunci, poate că n-ar strica să le dau motive să mă spânzure, nu-i aşa?

Ea avu la dispoziţie numai o clipită pentru a se întreba ce voise să spună, fiindcă în clipa următoare gura lui se lipi iarăşi de-a ei. De data asta nici măcar nu mai încercă să se lupte, fiind prea furioasă că tactica eşuase, enervată că-i dăduse în vileag şiretlicul şi... Doamne sfinte, foarte curioasă. Cât de departe va împinge oare nebunia asta a lui?

Răspunsul veni peste numai câteva secunde. Fiindcă n-o mai atingea doar cu buzele. Îşi încolăci un braţ în jurul mijlocului ei şi-o trase spre el, prinzându-i bărbia cu mâna liberă pentru a o împiedica să se mişte. Apoi se lipi cu totul de ea, fără a întâmpina rezistenţă. Nici măcar ei nu-i era limpede de ce nu-l îndepărtase. Poate pentru că, de data asta, sărutul era altfel, mai ademenitor, mai intim, nu ameninţător ca prima oară. Buzele lui se jucau cu ale ei, sorbindu-le, mângâindu-le. La naiba, acum chiar că nu-l mai putea ignora.

Limba care i se strecură brusc printre buze o şocă, însă nu avu timp să se împotrivească. C-o îndemânare demnă de toată invidia, adânci explorarea gurii ei.

Ciudata mişcare o fascina. Niciun bărbat n-o mai sărutase aşa. Nu şi-ar fi imaginat în veci că putea fi atât

de… plăcut. Şi de incitant, şi de obraznic. Ameţită, se sprijini de el fără măcar să-şi dea seama, iar din gâtul lui se ridică un sunet, pe jumătate mârâit, pe jumătate geamăt. O trase iarăşi aproape de el, fără să întrerupă sărutul. Cu fiecare mişcare a limbii lui, pulsul ei era tot mai puternic, iar capul, tot mai uşor. Doamne, dar ştia să sărute, nu glumă. Nu şi-ar fi imaginat că bărbaţii sunt capabili de-o asemenea… pasiune.

Nu, asta nu era chiar adevărat. Îşi spionase de câteva ori unchii, în vreme ce aceştia îşi sărutau târfele. Acum pricepea de ce femeile acelea, după ce se desprindeau din îmbrăţişarea lor, erau întotdeauna îmbujorate şi pe jumătate leşinate. Din acelaşi motiv, se simţea şi ea tot mai îmbujorată şi mai leşinată în mâinile lui. Mâinile lui puternice şi iscusite. Cea de pe gât dezmierda şi mângâia, purtându-se de parcă pielea ei ar fi fost făcută din mătase fină. Cealaltă îşi răsfirase degetele pe spatele ei pentru a o lipi de el atât de tare, încât se temu că fiecare nasture de-al lui îi va lăsa urme pe corset. Totuşi, în ciuda îmbrăţişării pătimaşe – şi valului de pasiune pe care-l năştea –, el nu făcea decât s-o sărute. Ştia că siluirea implica mai mult de-atât. Poate că lupul nu era chiar aşa de hain pe cât părea. Din păcate, exista o singură cale de a se convinge definitiv – să-i dea un deget, ca să vadă de-i lua toată mâna. Şi să se roage să n-o strângă de gât cu ea.

Capitolul 5

Iscusit, pescarul momeala-n cârlig atârnă,
Şi cu mişcări domoale în gârlă o aruncă;
Peştii cu ochi lacomi o măsoară, dar
în curând vor fi surprinşi întâia şi ultima oară.

O încântătoare cărticică de buzunar,

Morgan voia să se oprească, dar nu era în stare. *Bon Dieu,* ce gust divin avea! Şi tot din rai părea rupt trupul ei mlădiu, abandonat îmbrăţişării lui. De aceea nici nu-i dădea drumul. Răspunsul ei, la fel de dornic, îi arăta limpede că intenţia de a o speria nu dădea roade.

Cu toate acestea, ar fi sărutat-o întruna. Gura ei caldă, îmbietoare, îi aţâţa şi mai mult dorinţa, iar parfumul de flori îi gâdila nările. Tânjea să se cufunde în adâncurile ei. Din clipa în care alergase în ajutorul lui Johnny, precum un înger al răzbunării, nu se mai gândise decât la ea: s-o guste, s-o atingă, să-i scoată rochia aceea urâtă şi să…

S-o siluiască. Da, în clipa aceea, cuvântul suna nespus de tentant.

Dar n-avea să facă asta. Nu de teama ameninţărilor ei neroade, nu. Ravenswood ar fi rezolvat cu iuţeala fulgerului orice plângere făcută poliţiei. N-avea s-o facă fiindcă nu-i stătea în obicei să profite de femei care nu-l doreau, chiar dacă, sub impulsul momentului, acestea păreau să-şi fi schimbat sentimentele.

Aşadar, în ciuda gurii ei ameninţătoare şi dornice, în ciuda atingerii trupului ei, în ciuda parfumului proaspăt împrăştiat de părul ei, trebuia neapărat s-o îndepărteze, până nu-i intra şi mai mult pe sub piele. Îi dovedise ce avusese de dovedit. Dacă ea nu părăsea valvârtej prăvălia, chiar în clipa aceea, atunci n-avea strop de minte.

Dându-i drumul, el se retrase şi aşteptă ca pe chipul femeii să se arate primele semne de revoltă, aşteptă palma care negreşit avea să vină. Palmă de care avea nevoie, pe care o dorea. Fiindcă atunci chiar va fi scăpat definitiv de ea.

Dar nu primi nicio palmă. Dimpotrivă, ea îşi încolăci braţele de gâtul lui şi rămase aşa. Când se întinse să-l

sărute din nou, el se smuci cu un mârâit.

— Ce naiba faci?

Sprâncenele ei frumoase se arcuiră a mirare.

— Te sărut, fireşte.

Faptul că părea atât de dornică îl nedumerea. Însă trupul lui nu mai stătu o clipă pe gânduri – fiece muşchi se încordă, în aşteptare.

— De ce?

În ochii ei străluci o scânteie de hotărâre.

— Dacă nu am mai multe dovezi, nu mă pot plânge poliţiştilor că m-ai siluit. Trebuie să fii prins făcând ceva mai grav decât un simplu sărut, atunci când voi ţipa şi Samuel va sosi în goană, spre a te escorta pe Lambeth Street. Pe de altă parte, dacă te-ai învoi să-mi dai ceasul, căpitane Pryce…

Micuţa nesocotită crezuse că-l va duce de nas cu ameninţările ei mărunte. Nici nu bănuia că aproape era să-şi piardă cumpătul. Chiar dacă ştia că nu era decât un tertip, nu putea să-şi stăpânească furtuna din trup.

— Dacă vom fi ceva mai intimi, o tachină el, nu crezi c-ar fi cazul să-mi spui Morgan?

— Prea bine, spuse ea cu miere pe limbă. Dragul meu Morgan, eşti bun să continuăm chestia asta cu siluirea?

— Tot mai crezi că n-aş îndrăzni, aşa-i?

— Nu cred, sunt *sigură* că n-ai îndrăzni, îl provocă ea.

El o privi furios, palmele strângându-i şi mai tare mijlocul.

— Ar trebui să-ţi dau pe faţă tertipul. Ar trebui să te siluiesc, numai ca să-ţi deschid ochii asupra pericolului care te pândeşte dacă eşti atât de nesăbuită.

— Sunt foarte mişcată, cu adevărat foarte mişcată de grija pe care mi-o porţi, îi răspunse ea pe acelaşi ton batjocoritor.

— Of, la naiba, zise el c-o voce răguşită şi-o sărută din nou, fără a se osteni să-şi ascundă dorinţa, hotărât să-i dea

o lecţie.

Dar naiba s-o ia dacă nu-l săruta şi ea! Gura ei îi primea limba cu un entuziasm mai potrivit unei prostituate. Să nu fi ştiut că nu ăsta îi era planul, ar fi întins-o pe jos şi i-ar fi dat pe loc ce părea să ceară. Atât de mult o dorea. Prea mult, chiar.

Poate că sosise clipa să-i arate cât de mult. Îşi strecură o mână între trupurile lor şi îi cuprinse un sân în palmă, frământându-l prin ţesătura de lână a rochiei. Preţ de-un minut incredibil, ea chiar îi răspunse, lăsându-se în palma lui şi făcându-i vintrele să palpite de nerăbdare. Apoi încremeni şi se trase brusc înapoi, cu ochii ei albaştri arzând speriaţi.

— Ce faci?

— Aştept să-ţi chemi câinele de pază, draga mea Clara.

Fără să-şi plece privirea, ridică şi cealaltă mână să-i mângâie sânul. Se strădui să nu-şi imagineze ce culoare avea sfârcul sau ce gust i-ar lăsa în gură, se strădui să nu observe ce bine se potrivea în palma lui.

— Haide, ţipă. În fond, ăsta era planul. Sau crezi c-ar fi bine să-ţi scot şi-o parte din haine, să nu creadă poliţia că jucăm teatru?

Cu un mic oftat revoltat, ea se strecură din îmbrăţişarea lui şi se îndepărtă. Slavă Domnului! Un minut dacă mai stătea, ar fi lăsat deoparte manierele cavalereşti şi din el ar fi rămas numai o bestie sclavă unui singur gând.

— Bine, ai câştigat, şopti ea. Ai câştigat.

Ochii ei păreau brusc neînchipuit de mari, iar bărbia îi tremura. Se simţea precum ultimul ticălos, dar continuă fără milă.

— Trebuie să vorbeşti mai limpede. Ce anume am câştigat?

Ea trase aer în piept, cutremurându-se.

— Nu mă voi plânge autorităţilor.

— Asta nu se poate numi concesie. Ştiam oricum că n-ai s-o faci. O femeie de rangul dumitale n-ar risca în veci să stârnească un scandal. Alt premiu mai ai?

În ciuda focului care-i mai ardea încă în obraji, ea se bâlbâi:

— Nu voi mai insista să-mi returnezi ceasul.

— Insistă, dacă asta vrei, dar să ştii că n-am minţit. Chiar nu-l mai am.

— Cum spui dumneata, zise şi se răsuci către uşa de la intrare.

— Dar eu vreau ceva de la dumneata, îi strigă el.

— Ce? se miră ea, oprindu-se din drum.

— Cuvântul dumitale de onoare că nu vei mai călca pe-aici.

Spatele ei delicat se îndreptă brusc, într-o atitudine de revoltă.

— Nu ai dreptul să-mi ceri nimic, domnule. Ar trebui să fii bucuros că renunţ atât de uşor.

Asta i se părea ei o renunţare uşoară?!

— Bine, întoarce-te dacă ţii morţiş. Şi vom juca din nou jocul ăsta simpatic. Dar, data viitoare, lasă-ţi câinele de pază acasă, în felul ăsta, o să te pot silui în voie… Nu voi fi obligat să-ţi stric rochia, sfâşiind-o, sau…

— Of, încetează odată! zise repezindu-se la el. În veci n-ai…

— Eşti sigură? întrebă el făcând un pas spre ea. Poate-ai vrea să mă încerci, *mon bel ange.*

Focul din ochii ei se stinse. Scuturâ din cap fără un cuvânt.

— Crede-mă, nu am nicio dorinţă să revin aici. Cum însă dumneata insişti să-mi corupi protejaţii…

— Să zicem că promit să nu mai cumpăr nimic de la ei. Atunci?

Nici nu rosti bine vorbele, că le şi regretă. Cum va putea să se ţină de promisiune, altfel decât luându-i la

întrebări pe toţi hoţii care-i treceau pragul? Şi nu putea face asta, fără să nu pună pe fugă oamenii de care-avea nevoie pentru a-l scoate din bârlog pe Spectru. Licărul de speranţă ivit în ochii ei îi îngreuna şi mai mult situaţia.

— Ai face asta, pentru mine?

— Dacă-mi stă în putere, răspunse el evaziv. Dacă ştiu că sunt de la cămin.

— N-ai să mai cumperi nimic de la băieţii mei, insistă ea, de parcă nu-i venea a crede.

Ar fi făcut orice ca s-o împiedice să mai vină la prăvălie, cu întrebările ei nesuferite, cu pretenţiile ei neobrăzate şi cu buzele acelea delicioase.

— Mă voi strădui.

— Nici nu cer altceva, spuse ea c-o umbră de zâmbet.

— O apărătoare neînfricată, asta eşti, nu? zise el scuturând din cap. De dragul unor mici ticăloşi ingraţi, care s-ar întoarce într-o clipită la vechile năravuri.

— Sunt singura care le ia apărarea, domnule. Dacă şi eu îi părăsesc, ce le mai rămâne, în afară de casa de corecţie sau de ştreang?

Invidia care-i săgetă inima la gândul protejaţilor Clarei îl împinse să deschidă gura într-un gest necugetat.

— Of, Clara, ce păcat că, la vârsta lor, n-am avut şi eu în preajmă pe cineva ca tine.

Ea tresări, surprinsă. Când pe chip îi apăru o expresie de mare curiozitate, Morgan îşi blestemă cuvintele nesăbuite. Din fericire, chiar atunci se deschise cu zgomot uşa de la intrare, clopoţelul se zbătu nebuneşte, iar peste vacarm răsună o voce:

— Domniţă, unde sunteţi? S-a întâmplat ceva?

— Sunt aici, în spate, Samuel! îi strigă ea băiatului.

Peste doar câteva clipe, în cadrul uşii se ivi silueta servitorului.

— Ce se petrece aici? zise el încruntându-se la Morgan. De ce staţi pe întuneric?

— Cam târziu să-ţi faci griji! se răsti la el Morgan.

Samuel se făcu alb ca varul.

— Dacă ai îndrăznit măcar s-o atingi pe domniţă…

— Ajunge, Samuel! se amestecă ea. Nu s-a petrecut nimic.

— Ciudat defineşti dumneata nimicul, observă Morgan, enervat de nonşalanţa cu care Clara trecuse peste ce se întâmplase între ei. Mie mi se pare c-a fost mai mult decât nimic.

— Te jupoi de viu! strigă Samuel şi se repezi la el, dar fu oprit de Clara.

— Lasă-l în pace, spuse aceasta, apoi se întoarse mânioasă spre Morgan. Nu-mi mai provoca slujitorul!

— Dar de asta are nevoie, pe onoarea mea! răspunse el uitându-se urât la Samuel. Într-o bună zi, o să ţi se întâmple ceva cu adevărat rău, în vreme ce el flirtează şi se scobeşte în nas!

Furia de pe chipul Clarei dispăru ca din senin, locul ei fiind luat de-o blândeţe care-i opri aerul în gâtlej.

— Sunt convinsă că, a doua oară, nu va mai greşi. Nu-i aşa, Samuel?

Samuel îl săgeta cu privirea pe Morgan.

— Nu, domniţă. Data viitoare, o să mă lipesc de dumneavoastră ca marca de scrisoare.

— Ai grijă să nu uiţi.

Morgan ştia că tocmai se făcuse de râs, mai întâi alungând-o cu ameninţări de „siluire”, apoi certându-i zdravăn servitorul pentru că nu o păzise cum trebuia. Dar n-avea încotro. Clara deşteptase în el un instinct proteguitor de mult adormit. Ar fi pus pariu că ştia şi ea asta, judecând după felul în care-i zâmbea acum.

— Mulţumesc pentru grijă, Morgan, îi spuse ea în şoaptă. Şi pentru promisiunea făcută. La bună vedere.

Târându-l după ea pe Samuel, care nu voia să se mişte, ieşi din prăvălie.

Abia după ce n-o mai văzu reuşi să respire în voie. Ce-i făcea femeia asta? Când era în preajmă, vorbea numai cum nu trebuia, făcea numai nefăcute şi simţea că i se încinge trupul în locuri nepermise.

Trebuia neapărat să bage la capul ăla prost că Clara – Lady Clara – nu era de nasul lui, nici acum, nici în alte împrejurări. Tot ce voia era să scape din oraşul ăsta blestemat, ori, dacă se încurca cu ea, adio libertate. O femeie cu aşteptări va dori să-l vadă la casa lui, îndurând o viaţă domestică mult prea monotonă pentru a îneca amintirile întunecate ce-l bântuiau. O viaţă cu copii care urlă şi petreceri în lumea bună, cu o slujbă plictisitoare la Ministerul de Interne, aşa cum avea Ravenswood, îndrumându-i pe alţii spre aventurile şi binecuvântata uitare dăruite de mare.

Cu toate acestea, trebuia să mărturisească faptul că-i venea greu să şi-o imagineze pe Clara în rolul unei doamne din înalta societate, sorbind ceai şi mergând în vizite. Şi pe ea ar fi plictisit-o o astfel de viaţă. Dar şi-o putea imagina cu uşurinţă însărcinată cu copilul cuiva, poate chiar al... La naiba cu toate, acum o vedea purtându-i copilul! Ce nebunie!

Hotărât să-şi scoată din minte astfel de gânduri, se grăbi să se întoarcă în încăperea de la stradă, unde începu să se pregătească de închidere. I-ar fi prins tare bine o masă caldă şi câteva halbe de bere, poate chiar şi-o fătucă binevoitoare, care să-i repună minţile pe făgaşul lor.

Până isprăvi, se lăsase deja noaptea. Încuie uşa din faţă, apoi se strecură pe cealaltă, apucând-o pe străduţă, însă regretă de-ndată ruta aleasă, fiindcă îl ducea cu gândul la ea, lucru pe care se jurase să-l evite.

Era prea prins în eforturile de a şi-o alunga din minte pe Clara, astfel că simţurile lui, altfel mereu la pândă, nu izbutiră să-l avertizeze de primejdie decât când fu prea târziu. Lovitura primită în pulpe îl trimise în genunchi, însă

lama care i se lipi de îndată de gâtlej îl făcu să-şi ignore durerea din picioare, spre a se concentra asupra atacatorului. Nu putea fi decât un singur om, căci se ştia că arma preferată a Spectrului era cuţitul.

— Ascultă la mine, căpitane… se auzi o voce familiară.

Nu pierdu vremea încercând să-şi amintească unde-o mai auzise, ci îşi înfipse cotul în ceea ce bănuia a fi vintrele bărbatului. Îl lovi destul de puternic pentru a-i smulge un urlet şi a-l face să scape arma. În numai câteva clipe, Morgan sărise în picioare şi îşi scosese propriul cuţit. Izbindu-l pe atacator de perete, îi apăsă lama pe gât şi-i spuse:

— Dacă ţi-e dragă viaţa, zi-mi repede cine eşti şi ce vrei de la mine.

— T… te rog, căpitane, nu mă omorî, şopti bărbatul. S… sunt eu, Samuel.

— Samuel al lui Lady Clara? întrebă Morgan, nevenindu-i să creadă.

Preţ de-o clipă, pe străduţa întunecată nu se auzi decât răsuflarea întretăiată a servitorului.

— Am… am vrut să… să-ţi dau un avertisment, atâta tot. S-o laşi pe doamna în pace.

Mormăind un potop de înjurături, Morgan se depărtă de perete şi vârî cuţitul în teaca de sub haină.

— Mare prostie ai făcut, atacându-mă aşa. Dacă te omoram?

— Da. Şi-ţi mulţumesc că m-ai cruţat.

În lumina slabă, Morgan îl văzu pe Samuel îndreptându-şi livreaua şi ridicându-şi ciorapii.

— Doar că doamna a fost atât de bună cu mine. Nu vreau să pătimească nimic.

— Nici eu.

— Dar, după ce ai spus acum câteva ceasuri…

— Am încercat să te întărât, aşa cum ţi-a şi spus.

Dă Doamne să nu-i fi spus lui Samuel cum îl lăsase s-o atingă. Cine ştie, poate că, data viitoare, nesăbuitul servitor va încerca să-l împuşte.

— Însă jur că, atâta vreme cât îţi vei ţine stăpâna departe de prăvălia mea, nu mă voi mai apropia de ea. Nu vreau să am necazuri, nici cu tine, nici cu ea.

Uşurat, Samuel se sprijini de perete.

— Mă străduiesc din răsputeri să am grijă de ea, să ştii. Însă, uneori, e mai greu. Doamna e puţin… mă rog…

— Încăpăţânată? Independentă? Hotărâtă să-şi pună viaţa în pericol la tot pasul?

— Văd c-ai început s-o cunoşti foarte bine, zise Samuel morocănos. Ea-şi închipuie c-o pot apăra de oricine, dar eu nu-s aşa voinic şi…

— Şi doar fiindcă ai fost hoţ de buzunare, asta nu înseamnă că te pricepi să-ţi aperi stăpâna.

Lumina lunii strălucea destul cât să arate capul plecat al servitorului.

— Adevărul ăsta e, pe onoarea mea!

Morgan îi aruncă băiatului o privire complice.

— Ştii ceva, Samuel? E cu putinţă să învingi un atacator, chiar dacă eşti jumătate cât el. Însă trebuie să ştii cum. Uite… dacă vrei să te învăţ cum să-ţi foloseşti mai bine cuţitul ăla, îţi stau la dispoziţie.

— Ce motiv ai avea să faci asta?

„Pentru că mă înspăimântă gândul că stăpâna ta ar putea să cadă în ghearele unui ticălos, din pricina neghiobiei tale.”

Din păcate, nu-i putea răspunde aşa. Nu trebuia să uite ce rol juca.

— Pentru că mi-ar prinde bine ajutorul tău. Stăpâna ta îşi tot vâră nasul în treburile mele. Îţi propun un târg: tu o ţii departe de mine, eu te învăţ cum să te fereşti de pericole. Te-nvoieşti?

Samuel se îndreptă de spate.

— O, da, căpitane! Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai învăţa.

— Atunci, batem palma. Ne vedem mâine, tot aici, după ce-o conduci pe Lady Clara la cămin. Dar cred c-ar fi mai înţelept să nu suflăm nicio vorbă nimănui.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule, se grăbi el să încuviinţeze, apoi adăugă pe-un ton mai potolit: Şi-ţi mulţumesc că nu m-ai omorât. Nu-mi surâde să ajung hrană la viermi.

— După cum nici mie nu-mi surâde să explic autorităţilor cum se face c-am un servitor mort pe strada din spatele prăvăliei. Hai, fugi. Te-o fi aşteptând Lady Clara la cămin.

— La naiba! Trebuia să fiu acolo puţin după lăsarea întunericului, strigă el şi-o rupse la fugă.

Morgan îşi dădu ochii peste cap – în ce naiba se băgase? Băietanul ăsta nu era în stare să apere pe nimeni, pentru numele lui Dumnezeu.

— Bravo! se auzi o voce răguşită, de undeva din întuneric. Te-ai purtat cu el cu mare îndemânare, căpitane Pryce.

Instinctul de supravieţuire îl puse din nou în alertă. Se răsuci, cu mâna deja la cuţit, dar nu văzu pe nimeni. Străduţa părea pustie, dar era prea întuneric pentru a fi sigur că nu pândea nimeni în umbrele din celălalt capăt.

— Arată-te! Morgan cercetă din nou străduţa. I se păruse că zăreşte ceva mişcându-se, dar poate se înşela. Un fior straniu îi străbătu şira spinării. Nu vorbesc cu umbrele.

— Asta înseamnă că vom avea o conversaţie foarte scurtă. Fiindcă eu nu discut decât din umbră.

Glasul era la fel de impenetrabil ca întunericul nopţii. Spaţiul strâmt şi distanţa la care se afla vorbitorul făceau ca vorbele acestuia să trezească ecouri, dând impresia că veneau de pretutindeni.

— Cine eşti? Şi ce vrei?

Morgan bănuia răspunsul la prima întrebare, dar nu şi la a doua.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Dumneata ai intrat pe teritoriul meu.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Strângând cuţitul în pumn, Morgan mai făcu câţiva paşi, atent la fiecare mişcare. Sunt un simplu negustor.

Din toate părţile, îl înconjurară hohote tunătoare de râs.

— Ştim amândoi cu ce te ocupi, căpitane. Ce-aş vrea eu să aflu este motivul pentru care ai ales să faci afaceri în Spitalfields.

— Ce te priveşte pe dumneata?

— Tot ce se întâmplă în Spitalfields mă priveşte direct. Şi vei afla asta cât de curând. Dacă nu cumva ştii deja.

Din dreapta se auzi un zgomot uşor. Se întoarse imediat într-acolo, dar nu era decât un şobolan speriat. La dracu', de ce nu luase un felinar?!

— Deci, răspunde-mi, continuă vocea din umbră. De ce te-ai stabilit în colţul meu de oraş?

— E un loc ca oricare altul.

— Aici, te înşeli.

— Nu cred. Am avut vad bun încă din prima zi. Şi, cu reputaţia pe care-o are Petticoat Lane, anume că asigură oricărui negustor… cum să spun… marfă extraordinar de ieftină, mă aştept ca, pe zi ce trece, să am câştiguri tot mai mari.

— Eu nu m-aş bizui pe asta. Da, e adevărat că hoţii se vor duce la cine îi plăteşte mai bine, însă, pentru asta, trebuie să ai costuri cât mai mici. Iar eu mă pot asigura că vei avea costuri pe măsura profiturilor.

— Ce vrei să spui?

Morgan se lupta din greu să-şi ascundă entuziasmul.

Făcea progrese. Ba încă mai iute decât sperase.

— În partea asta de oraş, focul e un duşman neîmblânzit. Iar dacă unul sau doi dintre prietenii mei mai spătoşi se aţin pe lângă prăvălia dumitale, nu cred să-ţi mai treacă multă lume pragul. Sau pot aranja ca, la adăpostul întunericului, să fii scos din afaceri pentru totdeauna.

— După cum ai văzut şi singur, asta nu va fi treabă uşoară.

— Adevărat. Poţi scăpa lesne de-un servitor oarecare, însă te asigur că oamenii mei sunt mai pricepuţi. În plus, până şi dumneata trebuie să dormi uneori.

— Nu conta pe asta. Te rog, nu te sfii, trimite-ţi oamenii. Dacă nu te deranjează să rămâi fără prietenii dumitale spătoşi, mie mi-ar prinde bine puţină mişcare. Acum, te-aş ruga să mă ierţi, zise şi dădu să plece. Mi-e prea foame ca să-mi mai pierd vremea cu ameninţările dumitale plictisitoare. Dacă mai ai ceva să-mi spui, mă găseşti la taverna lui Tufton.

— Dar încă n-ai auzit ce târg vreau să-ţi propun, căpitane Pryce, strigă vocea în urma lui, acum parcă puţin iritată. Sunt dispus să te las să-ţi vezi nestingherit de afaceri, însă cu anumite condiţii.

Morgan se opri locului.

— Ce fel de condiţii?

— Cea mai importantă este cea financiară, desigur. Să-ţi împărţi profiturile cu mine.

— Nici pomeneală, mârâi Morgan.

— Îţi rişti viaţa dacă nu te învoieşti.

Pufnind neîncrezător, Morgan se întoarse cu faţa spre străduţă.

— Şi, pentru generozitatea mea, ce-aş primi în schimb? Pe lângă viaţa mea, fireşte.

— În primul rând, protecţie împotriva braţului legii. Eu şi oamenii mei ne ţinem ca umbrele de fiece judecător de pace, de fiece ofiţer de poliţie, de fiece magistrat din

împrejurimi. În clipa în care autorităţile se hotărăsc să aresteze pe cineva aflat sub protecţia mea, norocosul este avertizat şi ajutat să scape.

Morgan trase scurt aer în piept. Avea oare de-a face numai cu lăudăroşenia unui ticălos? Sau tentaculele Spectrului se întindeau cu adevărat atât de departe? Trebuia neapărat să afle răspunsul.

— Am şi eu oamenii mei, domnule. De ce-aş avea nevoie de protecţia dumitale?

Vocea râse.

— Dacă te gândeşti la marină, ştim amândoi că nu te mai au la inimă de când ţi-ai făcut apariţia pe puntea unui vas de piraţi.

— De unde ai aflat dumneata de asta?

Morgan ştia răspunsul dinainte, dar tot era curios să audă ce minciună va folosi Spectrul.

— Aşa umblă vorba. În plus, am şi eu legături în marină.

Nu era nevoie de ele, Morgan se asigurase personal că întreaga suflare din Spitalfields ştia de timpul petrecut de el la bordul navei *Satirul.* Oricum, chiar dacă Spectrul avea legături în marină, acestea nu erau în poziţii prea înalte, fiindcă ticălosul părea să nu fi auzit că fusese găsit nevinovat de toate învinuirile ce i se aduseseră pentru scurta, şi nu tocmai plăcuta, perioadă petrecută cu Lordul Piraţilor.

— Fie, zise Morgan, accept că mi-ai putea oferi oarece protecţie în faţa legii. Ce alte avantaje mi-ar mai aduce tovărăşia cu dumneata?

— Un profit mai mare. Negustorii mei au preţuri standard pentru bunurile furate pe care le primesc. Aud că dumneata plăteşti peste aceste preţuri. Odată ce-am bătut palma, nu va mai fi nevoie.

— Dar o parte din profiturile mele vor merge la dumneata, deci, în final, tot acolo ajung.

— Nu chiar. Îţi pot face legătura cu hoţii cu adevărat harnici, care acum te ocolesc, din loialitate faţă de mine.

— Loialitatea aceasta s-ar putea să nu dureze, dacă aud că eu dau mai mult, nu?

— Dar dumneata nu poţi încasa bilete de bancă furate. Eu pot.

Aha, deci Ravenswood avusese dreptate în privinţa principalei surse de venit a Spectrului.

— Aici se întâmplă să greşeşti. Am şi eu oamenii mei, prin care scap de biletele de bancă furate. Deci, după cum observi, n-am prea mare nevoie de dumneata.

— Ascultă la mine, vierme ce eşti…

Glasul izbucnise de undeva de deasupra lui, dar se frânsese aproape imediat. Bun. Aşadar, îl înfuriase îndeajuns încât Spectrul să uite de tehnicile lui ciudate de mascare a vocii. Morgan ar fi trebuit să ghicească faptul că ticălosul nu era defel pe străduţă, ci vorbea de la una dintre ferestrele clădirii de alături.

Se văzu nevoit să-şi înfrâneze pornirea de-a da năvală înăuntru. Dacă-l încolţea acum, n-ar mai fi putut strânge dovezile de netăgăduit ce l-ar fi ajutat să-l înfunde. Deocamdată, nu se putea bizui decât pe cuvântul lui. Trebuia neapărat să facă legătura cumva între acest diavol şi bunurile furate, iar pentru asta era musai să-i câştige încrederea. În plus, un atac asupra casei n-ar fi dat roade. Aceasta avea cel puţin trei ieşiri – una prin faţă, una pe-o latură şi poate chiar una în spate, la care n-ar fi putut ajunge de pe străduţă.

— Îmi pui răbdarea la încercare, căpitane Pryce, zise Spectrul, redevenit stăpân pe sine. Fie îmi accepţi târgul, fie mă văd nevoit să trec la fapte. Şi sunt capabil de orice când mi se forţează mâna.

Omului părea să-i placă teatrul.

— Tremur ca piftia, rânji Morgan.

Nu voia să-i trezească bănuielile, arătându-se prea

dornic să bată palma.

— Deci, ăsta e răspunsul dumitale? Îmi refuzi oferta?

— M-ai înţeles greşit. Trebuie să mai chibzuiesc.

Urmă o pauză lungă. Apoi bărbatului din umbră îi scăpă o înjurătură.

— Prea bine, e dreptul dumitale. Peste o săptămână, te voi întreba din nou. Dacă până atunci nu te-ai hotărât, îmi retrag oferta.

— De acord. Dar să zicem că mă hotărăsc mai repede. Cum dau de dumneata?

Tăcere.

— Ei bine? Domnule Fantomă, sau cum ţi-o zice, mai eşti acolo?

Când nu primi niciun răspuns, ţâşni în stradă. Tocmai la vreme pentru a zări o siluetă înaltă, cu umeri laţi, care se îndepărta într-o goană nebună, călare pe-un cal negru.

În timp ce-l privea pe bărbatul înveşmântat în mantie dispărând în ceaţa deasă, Morgan lăsă să-i scape un oftat. Era limpede că nu va fi uşor să dea de urma Spectrului. Un lucru însă era sigur: Spectrul nu era o fiinţă supraomenească. În cele din urmă, Morgan tot avea să pună mâna pe el.

Capitolul 6

Iară pe iarba de mătase, lâng-o verde pădure,
La umbra unui stejar, al veacurilor paznic,
Copiii Pământului şi Locuitorii Lumii Azure
Se adunară-ntr-o seară la un vesel praznic.

Balul fluturelui şi praznicul lăcustei, William Roscoe

„Copiii sunt la fel de neliniştiţi ca şi mine”, îşi spuse

Clara, aşezându-se împreună cu ei în bibliotecă. „Şi cine i-ar putea învinovăţi?” După întâlnirea cu Morgan Pryce, băierile cerului se rupseseră, inundând oraşul cu ploile de primăvară. Acum, după trei zile de prizonierat în casă, timp în care nimeni nu mai dăduse pe la piaţă, nimeni nu se mai hârjonise prin parc sau prin grădina din spate, copiii adunaseră destulă energie cât să facă o moară să macine cale de-o săptămână. Poate c-ar fi fost mai bine dacă ar fi renunţat să-i mai adune pe cei treizeci şi doi de „chiriaşi”, pentru obişnuita lectură de dinaintea cinei.

— Ce poveste vreţi să ascultaţi azi?

Larma stârnită de întrebare o năuci. Îngrămădiţi în bibliotecă precum albinele în stup, copiii, o grămadă fremătând de mâini şi picioare şi capete agitate, nu se potoliră până ce Clara nu le servi „căutătura Stanbourne”.

— Pe rând, vă rog.

— Ne spuneţi povestea Cenuşăresei? întrebă Mary, care şedea turceşte la stânga Clarei.

— Vai, Mary, exclamă David, altă poveste nu mai ştii să ceri, la naiba!

— Nu-i politicos să vorbeşti aşa, interveni Clara, adăugând cu voce blândă, atunci când observă zâmbetul răutăcios pe care Mary i-l aruncă băiatului, dar are dreptate David, abia ce-am ascultat *Cenuşăreasa.* Hai să lăsăm pe altcineva să aleagă povestea de azi.

Văzând chipul dezamăgit al fetiţei, Clara fu cuprinsă de remuşcări. Totuşi, era adevărat că dorinţa lui Mary de-a asculta *Cenuşăreasa* nu putea fi potolită cu niciun chip. Deşi era de înţeles, sărmana tânjind după o viaţă mai bună, plictiseala resimţită mai ales de băieţi, după a cincea istorisire într-o lună, nu era nici ea de neglijat.

Clara aruncă o privire către locul unde şedeau unii dintre băieţii mai mari, rezemaţi de rafturile cu cărţi.

— Poate vreţi voi, flăcăi, să alegeţi povestea de azi. Ce zici, Johnny? Ce-ai vrea să asculţi?

Mutra lui îmbufnată şi încruntată nu era deloc o încurajare.

— Nu-mi plac poveştile. Sunt minciuni şi rămân minciuni, aşa că de ce să ne mai ostenim?

Clara oftă. Johnny mocnise de revoltă şi furie încă de când se întorsese din vizita la sora lui, Lucy, în dimineaţa aceea. Când Clara îl trimisese la ea, însoţit de Samuel, se aşteptase ca, la întoarcere, băiatul să fie binedispus, dar, în loc de veselie, Johnny târâse după el în casă toate furtunile care bântuiau oraşul şi trântise apa de ploaie în capul tuturor.

— Nu-i adevărat! strigă Mary. Nu toate-s minciuni. Fetele din popor se mărită cu prinţi, nu-i aşa, Lady Clara?

— Uneori.

— Ei, haide, Mary, nici măcar o femeie de ispravă, aşa ca Lady Clara, nu se mărită c-un prinţ, îi răspunse Johnny tăios. Nu vezi? Nu s-a măritat cu nimeni!

— Asta pentru că am decis să mai aştept o vreme, spuse Clara, parcă scuzându-se.

— Nu vreţi un soţ, domniţă? întrebă Mary.

— Într-o zi, când am să găsesc un domn potrivit. Toţi prinţii veritabili par să fie luaţi deja, dar poate găsesc pe cineva mai puţin… nobil.

Prin minte îi trecu imaginea lui Morgan Pryce, dar se blestemă imediat pentru neghiobia ei. Nu conta că omul era mai chipeş decât orice prinţ. Sau că sărutările lui rămăseseră întipărite pe buzele ei, astfel încât îi simţea gustul în fiecare dimineaţă. Sau că aroma de mere şi rom şi fierbinţeala trupului său i se strecurau în vise, în fiecare noapte.

Chiar dacă Morgan ar fi fost genul care să se însoare – lucru de care se îndoia n-ar fi putut să-şi dea mâna cuiva care purta mantia infamiei cu atâta uşurinţă. Deşi, trebuia să recunoască faptul că, în câteva ocazii, întrezărise şi sclipiri de bunătate. De pildă, atunci când promisese să nu

mai cumpere nimic de la băieţi. Spre mâhnirea ei, câţiva dintre protejaţii săi mai apelaseră la el, în ciuda regulilor pe care le impusese. Sau aşa umbla vorba pe străzi. Dar, tot de pe străzi, auzise şi că Morgan îi refuzase. Zilnic îi trimisese pe tinerii şuţi înapoi de unde veniseră, făcând afaceri numai cu bărbaţii în toată firea.

Mai era şi mustrarea pe care i-o făcuse lui Samuel, că n-o apărase cum se cuvenea. Pentru asta nu exista nicio explicaţie logică. Într-o clipă o ameninţase cu siluirea, în cealaltă se purtase de parcă ar fi fost protectorul ei. De fiecare dată când îşi imagina că-l înţelesese, faptele lui o surprindeau.

Aici era buba – contradicţiile din purtarea lui îi ocupau mintea nepermis de mult. Uneori îşi dorea să nu fi dat niciodată ochii cu năucitorul căpitan Pryce, cu surprinzătoarele sale gesturi de curtoazie şi cu sărutările lui calde şi delicioase. Sărutări menite doar s-o alunge. Nu trebuia să uite asta. Poate că-l găsea… interesant, însă, în ochii lui, ea nu era decât o neplăcere.

— Încă mai aştept să-mi spuneţi ce poveste vreţi să ascultaţi.

— M-am gândit eu la una, zise Johnny cu ochii nefiresc de strălucitori. Ce părere aveţi de *Barbă Albastră?* Nu-i aia în care unul îşi omoară nevestele şi le atârnă leşurile în cămară? Şi p-ormă ia cuţitul şi…

— Ajunge, Johnny. Există un motiv pentru care n-am citit niciodată povestea asta. Şi anume că e prea înfricoşătoare. Nu ştia dacă să se simtă încurajată de faptul că băiatul citise de bunăvoie, sau să se îngrozească de alegerea făcută: cea mai sângeroasă poveste din cartea lui Perrault. Cei mici vor visa urât.

— De ce? Doar îi pregăteşte pentru ce-i aşteaptă-n viaţă. La ce-am putea spera, în afară de-o viaţă scurtă, curmată de călău?

Sentinţa lui Johnny aşternu peste creştetele copiilor

un giulgiu întunecat. Pe Clara o împietri ura otrăvită din vocea lui. Ce naiba-l apucase pe băiatul ăsta?

Cineva o trase de mânecă, iar ea îşi plecă privirea şi-l descoperi pe Timothy Perkins, care şedea ghemuit la dreapta ei.

— Io vreau să ne spuneţi de lăcusta care s-a dus la bal.

După o clipă de gândire, îşi aminti povestea şi răsuflă uşurată.

— A, da, *Balul fluturelui.* Văzând că Timothy dă din cap fericit, adăugă: Minunată alegere, băiete.

O porţie de versuri întortocheate de-ale lui William Roscoe, avea să-l vindece pe Johnny de preziceri întunecate. Întorcându-se către raftul din spatele ei, Clara găsi volumul pe care-l căuta, îl deschise şi începu să citească:

— „Haide, pălăria ia-o şi fuga am dat, / La balul fluturelui şi la praznicul lăcustei. / Musca trompetistă ceata veselă-a adunat, / Şi numai pe tine te-aşteaptă, de vrei.”

Se opri şi aruncă o privire flăcăilor, care tot îmbufnaţi stăteau. Atunci îi veni o idee.

— De vreme ce se apropie ora mesei, ar fi frumos să citim povestea cum se cuvine. David, tu joci rolul lăcustei. Mary, tu vei fi fluturele. Johnny, avem nevoie de-un gândac orb…

*

În poezie erau şaptesprezece gândăcei. Până isprăvi de împărţit rolurile – unul la doi copii, unde era nevoie – chiar şi băieţii mai mari, deşi fără tragere de inimă, consimţiseră să participe, în timp ce-i alinia pentru a porni către sala de mese, Robbie, albina, o bâzâi, iar cele două molii fluturară din aripi, chicotind. La rugăminţile fierbinţi ale lui Tim, până şi Johnny se învoi, deşi tot îmbufnat, să-şi

urce fratele în spinare, aşa cum făcea gândăcelul din poezie cu furnica.

Apoi, porniră toţi în marş prin cămin. Ea citea versurile cu glas tare, iar copiii, pe măsură ce se auzeau pomeniţi, se târau sau ţopăiau, după cum le cerea rolul. Când ajunseră, care sărind, care alunecând, în sufragerie, toţi râdeau în hohote, iar furtuna de mai înainte trecuse.

Văzând cum Johnny îl legăna prin aer pe frăţiorul lui, aşezându-l apoi pe un scaun la masă, Clara simţi cum i se strânge inima. Sărmanii băieţi... ce se va alege de ei? Când plecă de lângă Tim, veselia de-o clipă îl părăsi iarăşi pe Johnny, iar pe fruntea lui se aşternu încruntarea de peste zi. Clara se hotărî să afle ce-i putuse spune Lucy, de-l întristase atât de tare, aşa că-l opri când trecea pe lângă ea.

— N-am apucat să te întreb ce mai face sora ta.

Băiatul îşi feri ochii, cu maxilarul încordat.

— E bine.

— A zis cumva dacă va veni să-l viziteze pe Tim? Arde de nerăbdare s-o vadă.

Johnny o săgetă cu o uitătură furioasă.

— Lucy n-o să mai dea p-aci. Şi mi-a zis s-o las în pace. Să nu mai trec pe la ea. Nici eu, nici Tim.

— Cum? făcu ea, clătinând neîncrezătoare din cap. Eşti sigur că asta a spus? A arătat întotdeauna mare grijă faţă de voi şi...

— Credeţi-mă, nu ne mai vrea! Zice că... are lucruri mai importante de făcut. Nonşalanţa pe care-o afişa n-ar fi păcălit pe nimeni, nici măcar pe cineva care nu-l cunoştea. Se pare că v-aţi pricopsit cu noi, domniţă.

Îi aruncase cuvintele-n faţă ca pe-o mănuşă, dar Clara întrezări spaima ce se ascundea în spatele lor.

— Dacă respectaţi regulile, puteţi rămâne aici oricât doriţi.

Asta păru să-l mai dezumfle puţin.

— Bine, fie, mormăi băiatul, apoi se îndepărtă la fel de încruntat.

Clara se uită în direcţia lui Tim, care ducea la gură bucată după bucată de pâine înmuiată în sos de carne. Era limpede că Johnny încă nu-i spusese frăţiorului de interdicţia primită. Sărmanul Tim. Aştepta cu mare nerăbdare vizitele iubitei lui surori, şi avea să fie adânc rănit de refuzul ei de a-i mai vedea. Chiar dacă ea avea să-i fie mereu în preajmă să-l aline, prezenţa ei nu se putea compara cu aceea a surorii.

„Of, Clara, ce păcat că, la vârsta lor, n-am avut şi eu în preajmă pe cineva ca tine."

Cuvintele încărcate de tristeţe spuse de Morgan cu trei zile în urmă îi reveniră în amintire, lovind-o până în adâncul inimii, îi aminteau foarte tare de Johnny şi Tim. Fusese oare şi Morgan părăsit de familie, pe când era doar un copil? Poate că aşa se explica întoarcerea lui la o viaţă de fărădelegi, chiar dacă îşi construise o carieră frumoasă în marină. Gândul la tânărul Morgan chinuindu-se pe străzi, ca oricare dintre protejaţii ei, îi stârni compasiunea. Da, păcat că nu-i fusese alături, în vremurile acelea. I-ar fi oferit sprijin şi încurajare să se desprindă de viaţa de nelegiuiri care-i ţinea băieţii prizonieri.

Poate că pentru Morgan nu se mai putea face nimic, însă fraţii Perkins nu erau încă pierduţi de tot. Clara refuza să creadă că Lucy putuse fi atât de lipsită de inimă. Dar nu exista decât o cale de-a se convinge de adevăr. Trebuia neapărat să vorbească ea însăşi cu tânăra, înainte ca Johnny să apuce să-i povestească lui Tim ce-i spusese Lucy.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi din sala de mese şi-l găsi pe Samuel aşteptând-o, căci se apropia ora la care se înapoia de obicei acasă.

— Gata sunteţi, domniţă?

— Mai întâi, aş vrea să ne oprim pe la taverna lui Tufton.

Lucy lucra acolo, aproape în fiecare seară.

— Trebuie să vorbesc cu Lucy despre fraţii ei, zise şi, luându-şi mantia de blană, se îndreptă spre uşă. S-a oprit ploaia?

— Da, dar…

— Atunci, o luăm pe jos.

Samuel îşi miji ochii, însă ştia că nu e bine să se pună cu toanele stăpânei. Se mulţumi să-şi potrivească paşii cu ai ei, părăsind împreună încăperile spaţioase ale căminului.

După încetarea potopului, străzile fuseseră înghiţite de noroi. Cerul, în schimb, se limpezise şi oferea un spectacol fantastic, în culorile aurii şi roşii ale apusului. Mulţumită ploilor de primăvară, aerul Londrei, de obicei sufocat de praf de cărbune şi ceaţă groasă, era acum curat şi răcoros. Grăbind pasul către tavernă, Clara respiră cu lăcomie. Trecură pe lângă vânzătorii care ieşiseră pe străzi cu marfa, profitând de încetarea ploii – fata cu bucheţele purpurii de lavandă, femeia care vindea lămâi. Cu atâtea arome primăvăratice stăruind în văzduh, era chiar păcat să se afunde în aerul stătut al tavernei.

Taverna lui Tufton era o instituţie cu mare tradiţie în Petticoat Lane, în parte cantină, în parte han, şi-n bună măsură cârciumă. Dat fiind că la sânul său îmbibat de gin supseseră nenumăraţi hoţi şi puşlamale, era respectată mai degrabă pentru calitatea berii vândute aici decât pentru curăţenia locului. Când Clara împinse uşa şi-şi retrase mâna mânjită de unsoare, se trezi luptând aprig cu dorinţa de a căuta de-ndată nişte apă şi săpun.

Ştergându-şi palma de şorţ, Clara se opri imediat dincolo de prag spre a cerceta încăperea cu tavan jos şi înţesată cu mese şi scaune. Fumul de lumânare şi de pipă se amesteca izbitor cu mirosul de bere şi de fiertură de vită, dând naştere unei miasme care-o gâtuia pe Clara de câte ori punea piciorul aici, din fericire nu foarte des.

Când privirile îi căzură pe figura cunoscută a unui

bărbat brunet, aşezat la o masă în colţ, inima îi tresări. Îl recunoscu pe Morgan, acum adâncit în conversaţia cu doi indivizi nespălaţi. Zări porţia de friptură de berbec aflată dinaintea lui, şi pe buze îi apăru un zâmbet. Ce altceva să mănânce un lup, dacă nu carne de oaie?

În seara asta chiar arăta ca un prădător, îmbrăcat în straie foarte elegante şi cu părul negru căzând în neorânduială peste gulerul hainei. Când se întinse să rupă o bucată de pâine, cu forţa neintenţionată a omului preocupat de masa lui, Clarei i se tăie respiraţia.

„Data viitoare, lasă-ţi câinele de pază acasă. În felul ăsta, o să te pot silui în voie… Nu voi fi obligat să-ţi stric rochia, sfâşiind-o, sau…”

Pe şira spinării îi trecu un fior plăcut. Chiar şi ştiind că el rostise cuvintele acelea doar ca s-o sperie, nu se putea împiedica să nu zăbovească cu mintea la tabloul mâinilor lui iscusite care-o dezbrăcau de rochie şi-i mângâiau pielea abdomenului, la imaginea buzelor care-i acopereau sânii cu sărutări…

— Dacă vreţi să vorbiţi cu Lucy, o întrerupse Samuel, uitaţi-o, e acolo.

Cu obrajii îmbujoraţi, Clara îşi smulse privirile de la Morgan şi le aţinti asupra lui Samuel, care-o urmărea cu vădită suspiciune. Posac, servitorul îi făcu semn către celălalt colţ al încăperii.

Acolo o zări pe Lucy, o tânără de şaptesprezece ani, care servea halbe de bere la o masă înţesată de bărbaţi pe jumătate beţi. Toţi o măsurau din cap până-n picioare cu evidentă admiraţie. Şi pe bună dreptate. Mai înaltă decât majoritatea fetelor, Lucy lăsa întotdeauna o impresie plăcută, chiar şi-n rochiile ei subţiri şi peticite. Viaţa grea părea să nu-i întunece veselia, după cum vădea pana roz înfiptă în părul strâns. Probabil c-o cumpărase în vreun amanet, pe câţiva bănuţi, însă o purta de parcă ar fi fost coroana unei regine, sporovăind cu muşteriii ca şi când

toată lumea ar fi fost a ei. Ceea ce nu era adevărat. Lucy se descotorosise de cei doi fraţi, trimiţându-i plocon Clarei. Deşi nu o deranja deloc să aibă grijă de ei, Clara era totuşi supărată pe felul complet lipsit de inimă în care Lucy se purta cu băieţii.

Fără să ia în seamă şoaptele curioase din jur, Clara traversă încăperea cu Samuel pe urme, atât de aproape încât mai că se ciocni de stăpâna sa atunci când aceasta se opri lângă masa unde stătea Lucy, purtând tava goală în mână.

— Bună seara, Lucy.

Tânăra se răsuci, cu ochii mari de mirare.

— Lady Clara!

Privirile îi zburară apoi către Samuel şi se îmbujoră toată, înainte să-şi mute iarăşi ochii la stăpâna acestuia.

— Ce vă aduce la tavernă în seara asta, domniţă? Vreţi nişte friptură de berbec?

— Nu. Aş fi vrut să vorbim puţin despre fraţii tăi.

Încet, încet, pe chipul tinerei se aşternu o expresie stânjenită. Trecându-şi tava dintr-o mână în cealaltă, zise:

— Avem multă treabă în seara asta. Poate, dac-aţi veni peste vreo două zile…

— Nu, Lucy, acum. E foarte important.

— Bine, oftă fata. Nu cred că domnu’ Tufton se supără dacă stau puţin cu dumneavoastră. Mai ales dacă vede c-aţi şi comandat ceva.

Peste câteva clipe şedeau tustrei în jurul unei mese, cu câte-o halbă de bere dinainte, luminaţi de-o singură lumânare înfiptă într-o sticlă slinoasă. Cu un zâmbet prefăcut, Lucy se propti în coate pe masa pătată de băutură.

— Despre ce e vorba?

Clara nu pierdu vremea.

— Johnny mi-a spus că nu mai vrei să-i vezi, nici pe el, nici pe Tim.

— Cum? mârâi Samuel, înainte chiar ca Lucy să apuce să deschidă gura. De ce, mă rog?

Lucy îi răspunse cu o privire la fel de urâtă.

— Nu-i treaba ta, Samuel Clark, însă nu vreau ca fraţii mei să mai vină în locul ăsta.

— Înainte nu te deranja. Au locuit şi ei aici, până să fie prinşi cu mâinile în buzunarul bogătanului şi trimişi la cămin.

Lucy îşi ridică sfidătoare bărbia.

— Da. Şi cred că nu s-ar fi apucat de furat dacă ar fi locuit într-o casă respectabilă.

Samuel pufni neîncrezător, sentiment împărtăşit de Clara, care însă se mulţumi să-i zâmbească răbdătoare fetei.

— Apropo de băieţi, am venit pentru că mă îngrijorează soarta lor, dacă refuzi să-i mai vezi. Johnny e deja foarte supărat, iar Tim va fi de neconsolat, odată ce va afla. Nu trebuie să te vezi cu ei aici. Poţi să-i vizitezi la cămin, când ai puţin timp liber.

— Nu, nu, nu se poate, zise Lucy şi, plecându-şi capul, începu să-şi mototolească şorţul. Pentru ei, va fi mai bine să fie pe cont propriu. Am planuri care-mi ocupă tot timpul şi…

— Stai niţel, sări Samuel, ştiu eu ce pui la cale! Rodney Fitch ăla e de vină, nu? Am auzit că ticălosul de poliţai din Lambeth Street îţi tot face curte. Astea-s „planurile” tale. Crezi c-o să fugă cu coada între picioare, odată ce prinde veste de frăţiorii tăi, hoţii de buzunare. Pentru un om cu situaţia lui nu dă bine să se înhăiteze cu golanii.

Lucy ridică brusc fruntea.

— Ba, dacă vrei să ştii, a aflat deja. Şi n-are nimic de-a face cu el, Samuel. Nu la el mă gândeam când am zis că am planuri.

— Crezi c-o să te ia de nevastă, aşa-i? Şi-o să te ducă

stăpână în casa aia frumoasă a lui, în Grave Lane. Dar nu-i prost să se lege de tine pe viaţă. O fi el un ticălos, dar nătâng nu e.

Clara nu scoase o vorbă, curioasă unde avea să ducă această surprinzătoare discuţie.

— Nici „ticălos” nu e, protestă Lucy.

Apoi, părând să înţeleagă şi restul observaţiilor lui Samuel, se uită urât la el şi adăugă:

— Şi, ce vrei să zici cu „nătâng nu e”? De ce nu s-ar însura domnul Fitch cu mine? Doar sunt destul de frumuşică.

— N-am vrut să... dar Samuel se întrerupse, îmbujorat. N-are de-a face cu frumuseţea ta. Omul ăsta intră în vorbă cu slujnicele de la hanuri, dar nu se însoară cu ele. Mai ales dacă se întâmplă ca vreuna să aibă doi şuţi pe post de fraţi. E poliţai, iar nevasta lui trebuie să fie o femeie onorabilă.

Lucy se ridică mânioasă.

— Adică, eu nu sunt onorabilă?

Samuel se făcu roşu ca para.

— Of, Lucy, doar ştii că nu asta am vrut să zic. Am vrut...

— Sunt fată cuminte, iar el ştie asta. Şi dacă vreau să mă ia Rodney de nevastă, pot să-l silesc. Să vezi de nu!

Pe chipul lui Samuel se iviră nori de furtună.

— Rodney? Aşa-i zici acuma? O să ajungi o femeie întreţinută, spuse el clătinând din cap, şi nici măcar nu vezi asta!

— Cum?

— Mai întâi, te pune să-i zici pe numele mic. Pe urmă te sărută. Pe urmă, „Vai, scumpo, vrei să mă laşi să...”

— Hei, ia ascultă! Încetează cu prostiile astea! exclamă Lucy, îmbujorată. Nu mă mulţumesc cu mai puţin de-o verighetă. Iar domnul Fitch îmi respectă dorinţa. E un gentleman, nu ca alţii.

În Samuel se topi orice urmă de împotrivire. Îşi plecă ochii, atent la halba de bere.

— A fost o vreme când purtarea mea îţi plăcea.

Emoţia de pe chipul fetei o făcu pe Clara să se întrebe ce se petrecuse oare între ei, înainte să-l fi cunoscut ea pe Samuel.

— Asta a fost demult, Sam, murmură ea. S-au mai schimbat lucrurile de-atunci.

Aranjându-şi şalul pe umeri, ca o mare doamnă, Lucy se întoarse spre Clara.

— Dacă nu mai aveţi nimic să-mi spuneţi, domniţă…

— Ba mai am, o contrazise Clara, dar era limpede că n-avea să ajungă prea departe dacă servitorul ei amorezat continua să se vâre în discuţie. Samuel, eşti bun să mă aştepţi afară? Trebuie să vorbesc cu Lucy între patru ochi.

Băiatul se încruntă.

— Nu vreau să vă las aici singură…

— N-o să se lege nimeni de mine. Haide. Vin şi eu într-o clipită.

C-o ultimă privire sfidătoare aruncată lui Lucy, Samuel se ridică şi ieşi ca o furtună. Tânăra păru să se mai liniştească.

— Mulţumesc, domniţă. Sam nu pricepe c-o femeie trebuie să facă ce-i mai bine pentru ai ei.

— Adică, să se mărite cu un poliţist, ca să asigure viitorul financiar al fraţilor ei?

Lucy se întristă.

— Nu-l ascultaţi pe Sam. Asta n-are nici în clin, nici în mânecă cu domnul Fitch. Doar că… nu vreau ca băieţii să mai vină pe-aici, deocamdată.

Lucy nu prea ştia să mintă, dar Clara nu vedea niciun motiv s-o mai bată la cap. Se îngrijise Samuel de partea asta.

— Nu mă priveşte ce speranţe ţi-ai pus în domnul Fitch, dar fraţii tăi nu pot aştepta până se îndeplinesc

„planurile” tale. Au nevoie de susţinerea şi de afecţiunea ta, şi chiar acum.

— Sunt pe mâini bune la căminul dumneavoastră, domniţă.

— E o iluzie că le e bine. Ştiai că, acum trei zile, l-am prins pe Johnny încercând să vândă unui negustor un ceas furat?

Lucy îşi plecă ochii.

— D… da, mi-a zis. Mi-a spus cum s-a-ntâmplat. Dar l-am certat zdravăn, i-am zis că, dacă e dat afară de la cămin pentru asemenea nerozii, o să ajungă pe străzi, de capul lui. I-am zis lămurit că aici nu poate să vină, aşa că n-o să mai calce strâmb, vă jur.

— Crezi? Fratele tău e foarte încăpăţânat. Probabil că n-o să uite că are o datorie la căpitanul Pryce, pentru ceas, iar eu l-am avertizat că-l voi da afară din cămin dacă îl prind că se duce s-o recupereze. Astea sunt regulile şi nimeni nu are voie să le încalce. Având în vedere că e deja a treia oară când nu respectă regulile…

— Înţeleg, domniţă. Dar, căpăţânos sau nu, Johnny nu va mai greşi. După ce i-am povestit de căpitanul Pryce…

Clara ezită. Aruncă o privire spre locul unde şedea Morgan, adâncit în continuare în discuţia cu tovarăşii săi.

— Ce i-ai povestit?

Lucy se uită şi ea la Morgan, apoi se aplecă spre Clara şi-i şopti:

— L-am prevenit să nu se încurce cu oamenii Spectrului. Este periculos.

Clara se cutremură.

— Dar am crezut că afacerile căpitanului Pryce nu sunt legate de-ale ticălosului aceluia.

— Din ce-am auzit eu, lucrurile s-au schimbat, şopti Lucy, coborând şi mai mult tonul. Umblă vorba că Spectrul a făcut un târg cu căpitanul, c-au bătut palma.

Clara tresări.

— Cine spune asta?

— Lumea care vine pe-aici, răspunse tânăra ridicând din umeri.

— Aşadar, e numai un zvon.

— Păi… da, dar aş pune rămăşag că-i adevărat. În colţul ăsta de oraş, dacă un negustor nu e mână-n mână cu Spectrul, s-a zis cu el.

Da, iar dacă într-adevăr Morgan bătuse palma cu ticălosul, atunci nu va mai putea să-şi ţină promisiunea. Spectrul nu şi-ar lăsa lacheii să hotărască singuri de la cine cumpără şi de la cine nu. Şi, iată cum Morgan va ajunge din nou să-i ispitească protejaţii.

Cu inima grea, se uită iarăşi la el şi la acoliţii lui. Să fie oare chiar aceia oamenii Spectrului? Veniţi să stea de taină cu fârtatul lor? Nu, mai bine să nu se pripească. Spitalfields gemea de zvonuri neîntemeiate. Până nu ştia sigur, nu avea dreptul să-l judece.

Se întoarse din nou către Lucy.

— Mi-aş dori să pot fi la fel de încrezătoare în privinţa lui Johnny. S-a făcut foarte încăpăţânat în ultima vreme, aşa că nu ştiu dacă te va asculta.

— Mă va asculta, promit, repetă Lucy, cu ochii la domnul Tufton, care se încrunta la ea din celălalt colţ al camerei. Frate-meu e băiat deştept, n-o să rişte să fie dat afară. Acum vă rog să mă scuzaţi, zise ridicându-se brusc, trebuie să mă întorc la muncă.

Înainte să apuce să protesteze, Lucy se făcu nevăzută. Clara rămase privind lung, sentimentul de neajutorare copleşind-o cu totul. Voia din suflet să creadă că Lucy nu se înşela în privinţa fraţilor ei, dar se îndoia amarnic. Şi, ce era cu acest domn Fitch? Dacă fata pusese ochii pe-un ofiţer al legii care ştia de situaţia ei, ce-avea să se aleagă de sărmanii Tim şi Johnny, în cazul în care acesta avea să-i alunge?

În acelaşi timp, Clara mai avea de rezolvat şi

problema lui Johnny: cum să-l împiedice să-i mai treacă pragul lui Morgan? Neliniştită şi supărată, se ridică şi dădu să părăsească taverna, dar îi căzură ochii pe Morgan, care acum şedea sigur. O văzuse şi el.

Ochii li se întâlniră: ai ei, încărcaţi de mânie, ai lui, plini de curiozitate. Apoi, pe chipul lui se aşternu o expresie de interes ascuns, întunecat, care-i făcu sângele să fiarbă şi gura să i se usuce. Morgan o cercetă din cap până-n picioare, parcă încercând să ghicească plăcerile ascunse sub faldurile mantiei, sub rochia modestă, sub cămăşuţă, parcă aşteptând ca ea să-l invite să le descopere…

La naiba, de ce oare îi stătea mintea la lucrurile astea? De ce-o chinuia aşa? Poate că omul nu era decât un lacheu de-al Spectrului. La asta trebuia să se gândească – să descopere adevărul despre legăturile pe care le avea Morgan, ca să ştie cum să procedeze în continuare. Îşi miji ochii. Poate că era mai bine să-l întrebe, pur şi simplu. Locul nici c-ar fi putut fi mai nimerit – o tavernă plină ochi, unde nu putea să-şi facă de cap cum voia el. În niciun caz nu putea s-o „siluiască”, asta era limpede.

Îndreptându-şi umerii, schimbă direcţia şi-o porni cu paşi hotărâţi către el. Morgan o întâmpină în picioare, zâmbind şi plecându-şi capul în semn de salut.

— Seara bună, Clara. Ai venit să bem un pahar împreună?

Dată fiind intimitatea ultimei lor întâlniri, ar fi fost caraghios să protesteze împotriva tonului său familiar, sau a faptului că-i spunea pe nume cu atâta uşurinţă.

— Aş vrea să-ţi vorbesc, dacă se poate.

C-o fluturare din mână, Morgan îi arătă locul liber din faţa lui. Clara se aşeză pe scaun, fără să ia în seamă privirile curioase ale vecinilor. Când bărbatul îşi reluă locul la masă, pulpa lui o atinse ca din întâmplare pe-a ei. Clarei i se opri răsuflarea. Oare o făcuse dinadins? Apoi, Morgan îşi frecă cizma de încălţările ei, iar răspunsul deveni limpede.

Deşi picioarele lor erau despărţite de straturi zdravene de piele englezească de calitate, clipa aceea de intimitate o copleşi, împingând-o să-şi smucească piciorul de lângă al lui şi să roşească. Râsul lui profund, răguşit, îi dădu frisoane.

— Înţeleg că n-ai venit să reînnoieşti legăturile noastre mai… intime.

— Nu, în niciun caz!

Văzându-i sprânceana ridicată, Clara îşi mai domoli glasul.

— De fapt, am venit să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce? întrebă el, măsurând-o bănuitor din ochi.

— Pentru că te-ai ţinut de cuvânt şi n-ai mai cumpărat nimic de la protejaţii mei.

— N-a fost prea greu. Niciunul dintre ei n-a mai încercat să-mi vândă ceva. S-au mulţumit să dea târcoale prăvăliei. Se pare că ţi-au ascultat poveţele. Însă nu de asta ai venit până aici, aşa-i? o întrebă el săgetând-o cu privirea.

„Doamne, omul ăsta îţi citeşte gândurile!”

— Nu. Am… ăăă, am vrut să te întreb dacă-i adevărat ce-am auzit.

— Da? făcu el, precaut.

— Se zvoneşte că te-ai învoit să lucrezi în slujba Spectrului. Şi, de vreme ce mie mi-ai spus că nu lucrezi decât pe cont propriu…

— N-am spus niciodată că lucrurile nu s-ar putea schimba.

— Deci, e adevărat!

Morgan se încruntă şi-şi încrucişă braţele.

— Ce-ţi pasă dacă lucrez pentru el sau nu?

Faptul că schimbase vorba o îngrijora şi mai tare. Totuşi, nu spusese răspicat dacă se înhăitase ori ba cu Spectrul din Spitalfields.

— Dacă e adevărat, atunci nu te vei mai putea ţine de

cuvântul dat: vei fi obligat să iei bunuri furate de la oricine ţi le aduce. Chiar şi de la băieţii mei, dacă mai cade vreunul în păcat.

— În cazul ăsta, nu le va păsa de negustorul locuieşte prin preajmă sau în cealaltă parte a oraşului, zise el ridicând din umeri.

— Dar nu înţelegi! Dacă negustorul stă în cealaltă parte a oraşului, băieţii nu vor fi siliţi să-şi vadă vechii tovarăşi plimbându-se de colo, colo, cât e ziua de lungă, fudulindu-se cu norocul lor şi cu banii câştigaţi pe căi necurate. Stând departe, copiilor le e mai uşor să uite de trecut şi să se întărească pentru a rezista ispitei. Cum însă eşti atât de aproape…

Muşchii feţei lui se încordară.

— Fă-ţi treaba cum se cuvine, şi nu va mai fi nevoie să te îngrijorezi în privinţa influenţei mele asupra protejaţilor dumitale.

Felul în care-i desconsiderase, atât de direct, temerile, îi ucise orice speranţă că zvonurile ar fi putut fi false. O copleşi dezamăgirea în asemenea măsură, încât fu nevoită să-şi înăbuşe un ţipăt de disperare.

În clipa aceea, îşi dădu seama cât de neghioabă fusese. Blândeţea cu care-i tratase copiii îi făurise, în ochii ei, o imagine de adevărat domn, părăsit temporar de noroc, de om cumsecade care nu avea, poate, nevoie decât de puţină încurajare pentru a renunţa la viaţa nelegiuită pe care-o ducea. Asemenea iluzii se născuseră fără îndoială din nesuferita atracţie pe care-o simţea pentru acest ticălos. O atracţie care tocmai îşi dăduse obştescul sfârşit.

— Am înţeles, domnule, izbuti ea să îngaime. Am… ca o proastă, am crezut că dumneata… Se ridică brusc, disperată să iasă de-acolo înainte să-i scape cât de mult crezuse în promisiunile lui deşarte. Nu contează ce-am crezut. Se vede treaba că am greşit.

Se întoarse să plece, însă el o prinse de braţ tocmai la

timp.

— Uite ce e, Clara, nu fugi aşa. Haide să terminăm discuţia, ca nişte oameni civilizaţi.

— Oamenii civilizaţi nu se poartă aşa cu o femeie, zise ea privind la degetele care-i strângeau violent braţul, apoi din nou la el, cu răceală. Fii bun şi dă-mi drumul, domnule.

Spre marea ei mirare, el se supuse, chiar dacă după o înjurătură zdravănă. Când o porni iarăşi către ieşire, îl auzi spunând:

— Încă n-am bătut palma cu Spectrul.

Uluită de această mărturisire, Clara se opri locului şi se uită lung la el. Morgan era mânios, sfidător.

— Asta ai vrut să auzi?

— Doar dacă e şi adevărat.

Chipul lui părea cioplit în piatră.

— E adevărat.

— Dar te-ai putea răzgândi?

Preţ de-o clipă nesfârşită, el rămase tăcut, privind-o cu ochi scăpărători, parcă şi cu o uşoară ezitare. Apoi îşi feri privirea.

— Da.

— Am înţeles. Atunci, voi şti ce-am de făcut.

— Asta ce dracului mai înseamnă? întrebă el, străfulgerând-o iarăşi cu privirea.

Clara se îndepărtă fără să-i răspundă şi se strecură cu iuţeală printre mese, grăbindu-se să plece pentru ca el să nu-i vadă lacrimile. Cu o înjurătură, Morgan se repezi după ea, împingând lumea cât colo, până ce o prinse din urmă.

— La naiba cu toate! Clara, spune-mi ce vrei să faci.

Nu-i răspunse, fiindcă nu era în stare. Nu ştia ce voia să facă. Însă nu-i mai putea permite să-şi continue afacerile aşa de aproape de cămin. Ieşi în goană, uşurată să-l găsească pe Samuel aşteptând-o pe o bancă. Credinciosul servitor sări imediat în picioare.

— Domniţă, ce…

Morgan ieşi ca o furtună pe uşa tavernei.

— N-am terminat de vorbit cu dumneata!

Încruntat, Samuel păşi între cei doi.

— Seara bună, căpitane Pryce. Sper că n-o necăjeşti pe doamna.

Asta-l opri pe Morgan, care se uită furios întâi la Samuel, apoi la Clara. Chiar şi-n lumina puţină a înserării se vedea mânia ce mocnea sub expresia aparent rigidă a feţei lui.

— Doamna a început o discuţie pe care n-a încheiat-o. Aşa că, dacă eşti bun, Samuel…

— În ce mă priveşte, discuţia e încheiată, zise Clara.

— Să-mi fie cu iertare, căpitane, exclamă Samuel pe un ton ciudat de umil, dar nu ştiam că doamna voia să-ţi vorbească…

— Să nu îndrăzneşti să-i ceri iertare, Samuel, izbucni Clara. Am dreptul să-i vorbesc când vreau eu. Şi dreptul să nu vorbesc cu el. În plus…

— Prea bine, Samuel, zise Morgan, aruncându-i servitorului o privire obosită. Du-o acasă. Sunt convins c-ai făcut tot ce-ai putut ca să te ţii de învoială.

La auzul cuvântului „învoială”, Samuel gemu stins, apoi îşi oferi repede braţul Clarei.

— Să mergem, domniţă.

Clara se încruntă la el.

— Despre ce învoială vorbeşte omul ăsta? Când Samuel îşi plecă fruntea, se întoarse spre Morgan, încruntându-se şi la el. Despre ce învoială e vorba, domnule?

Morgan îi răspunse calm.

— Discuţia noastră a luat sfârşit, nu-i aşa? Nu mi-ai răspuns la întrebări, nu îţi răspund nici eu. Noapte bună, *mademoiselle.*

Apoi se întoarse agale în tavernă, cu mulţumirea de sine a omului care ştie c-a avut ultimul cuvânt. De îndată ce

uşa se închise în urma lui, Clara izbucni.

— Ooof, omul ăsta e cel mai enervant, cel mai… mai revoltător… Fără să bage în seamă braţul întins de Samuel, se răsuci pe călcâie şi o porni către locul unde era oprită trăsura, în preajma căminului. E mereu atât de încrezut şi sigur pe el. Iar acum te-a atras şi pe tine în afacerile lui dubioase.

— Ba nu, domniţă, o contrazise Samuel, grăbindu-se în urma ei. Nu-i deloc cum ziceţi, vă jur.

— Atunci, cum e? se răsti ea, oprindu-se brusc.

Samuel se opri şi el, uitându-se insistent şi vinovat la vârful încălţărilor.

— Mă învaţă cum să mă bat, atâta tot. Ca să pot să vă apăr, o lămuri el, dar văzând că-l priveşte cu ochii mari, adăugă: Mă întâlnesc cu el dimineaţa, după ce vă las la cămin.

La orice se aşteptase, numai la una ca asta nu. Morgan îl învăţa pe Samuel cum s-o apere?

— Nu te cred. De ce?

Samuel ridică din umeri.

— Eu l-am rugat. În seara aia, după ce-am plecat de la prăvălie, m-am întors să-i zic vreo două, dar s-a ţinut tare. P-ormă, mi-a zis că, dacă vreau, mă învaţă cum să am grijă de dumneavoastră.

— Aşa, din senin?

Încercă să nu se lase impresionată de poveste, dar cum să rămână rece, când Morgan se străduise atât de mult pentru ea? Apoi, îi veni un gând.

— Dar el a zis ceva de-o „învoială”. Tu ce trebuia să faci în schimbul lecţiilor?

Samuel oftă şi-şi înfundă mâinile în buzunare.

— Să vă ţin departe de afacerile lui.

— A, bineînţeles.

Micul ei vis fericit se spulberă. Ar fi trebuit să ştie deja că Morgan nu mişca un pai fără să aibă un interes. În cazul

de faţă, mizerabilul îşi imaginase că, mituindu-i servitorul s-o ţină departe de el, avea să-şi poată vedea liniştit de treburile lui necurate.

— Pe onoarea mea, domniţă, nu cred că-i aşa de ticălos pe cât vă închipuiţi. Îşi face mari griji pentru siguranţa dumneavoastră, iar asta trebuie că înseamnă ceva, nu?

— Da.

Însemna că izbutise să se strecoare pe sub pielea lui Samuel. S-ar fi simţit trădată de purtarea băiatului, dar ştia că el îşi privea cu mare seriozitate îndatoririle de paznic. Şi cu ce iscusinţă îi manipula Morgan pe oamenii binevoitori!

Prea bine, măcar acum ştia că nu se putea bizui pe Samuel în lupta împotriva lui Morgan. Trebuia să-i pună beţe în roate de una singură. Şi sigur avea să găsească o cale. Pentru că refuza să stea cu mâinile în sân şi să-l lase pe… pe ticălosul ăla cu două feţe să-i momească pe băieţi de partea lui. Nu, cu niciun chip.

Necazul era că nu ştia cum să procedeze. L-ar fi dat pe mâna poliţiei dacă ar fi fost sigură că oamenii legii ar fi ascultat-o. Însă experienţa o învăţase că aceştia cereau dovezi solide, pe care ea nu le avea. Şi chiar dacă l-ar fi luat pe Morgan la întrebări, doar de hatârul ei, nu putea avea încredere în toţi. Dacă dădea peste un poliţai necinstit, acesta ar fi luat mita oferită de Morgan şi totul s-ar fi oprit acolo.

Clara oftă. Asta era necazul în Spitalfields: totul se făcea pe sub mână, la adăpostul întunericului sau în cămăruţe ferite de ochii lumii. Dacă măcar o parte din afacerile acestor ticăloşi ar fi fost scoase la lumină, atunci… Da, asta era! De asta era nevoie! Şi ştia omul potrivit care s-o ajute să demaşte aceste nelegiuiri.

Pe măsură ce-n mintea ei lua naştere un plan dibaci, pe buze îi înflori un zâmbet larg. Poate că îl atrăsese Morgan pe Samuel de partea lui şi-l ispitise pe Johnny să se

întoarcă la vechile năravuri, dar războiul încă nu-l câştigase. De mâine chiar, se va pune pe treabă şi-i va scufunda căpitanului toate corăbiile.

Capitolul 7

Sunt tentat să cred că nu au fost prea multe epoci, de la crearea lumii, care să fie dominate de vicii la fel de mult ca aceasta prezentă.

„Introducere”, *Judecăţi juvenile pentru prădarea livezilor, pentru minciuni şi alte abateri ticăloase, de domnul Tommy Littleton, secretar al curţii,* R. Johnson

Loviturile de ciocan din visul lui Morgan se transformară în detunături, trezindu-l din somn. Mormăind ameninţări, se rostogoli în pat, aşezându-se pe marginea acestuia, cu capul zvâcnindu-i sălbatic. Ciocăniturile veneau de la uşa ce dădea în străduţa lăturalnică.

Cine dracu’ era? Aruncă o privire la ceas şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Era unsprezece, mult după ora la care trebuia să-şi ţină lecţiile cu Samuel. Nu avea dispoziţia necesară pentru a se ocupa de lacheu în această dimineaţă, mai ales că acesta nu reuşise să o ţină pe Clara deoparte cu o seară în urmă. Se pregăti să se întindă iarăşi în pat şi să-şi acopere cu o pernă capul care îl durea, apoi se răzgândi. Era posibil ca Samuel să ştie ce voise să spună Clara cu toate ameninţările pe care i le aruncase atunci.

Gândul îl făcu să se ridice cu greu în picioare. Înaintă împleticit, aproape împiedicându-se de cizme, şi îşi dădu seama în ultima clipă că era gol. Întinse mâna după indispensabilii mototoliţi, iar bătăile reîncepură, declanşând o serie de explozii în capul său.

— Vin, dracu’ să te ia! strigă el, trăgându-şi şi pantalonii pe el. Aruncându-şi pe spate cămaşa, se îndreptă

spre uşă, apoi o deschise atât de violent că se izbi de zid, iar capul îi pulsă, străpuns de junghiuri.

Dar nu Samuel stătea dincolo de prag.

— Iute, lăsaţi-mă să intru! imploră Johnny Perkins, scrutând aleea cu privirea, ca şi când s-ar fi aşteptat să fie prins din clipă în clipă.

— Ce dracu' faci aici? îl întrebă Morgan, frecându-şi faţa încadrată de perciuni.

Johnny clipi auzindu-i tonul aspru.

— Am venit să-mi daţi banii. Pentru ceas.

Morgan aruncă o privire pe alee.

— Dar Lady Clara?

— Nu e la cămin astăzi. A trimis vorbă că merge la plimbare în parc cu mătuşa ei.

Ceea ce explica de ce nu venise Samuel în dimineaţa aceea. Morgan ezită, gândindu-se. Dacă Clara avea să afle vreodată, va fi vai şi-amar de ei. Pe de altă parte, poate că ar trebui să-i dea banii băiatului şi să termine odată cu asta. Atâta timp cât ea nu afla de întâlnirea lor, iar Johnny se ţinea deoparte, nu mai avea vreun motiv să se agite că îi corupea protejaţii.

— Bine, mormăi el, lăsându-l pe băiat să intre.

Apoi Johnny trânti uşa în urma lui.

— *Sacre bleu,* mai uşor cu zgomotele, pentru Dumnezeu, mormăi el.

Johnny îl privi cu ochii mijiţi.

— Ce-aţi păţit? Pare că v-a lovit fulgerul.

— Mai rău de-atât. Am băut destul aseară cât să dau foc unei case. Nu că ar fi treaba ta.

Şi cine ar fi crezut că un picuşor de rachiu poate face atâta rău? Nici măcar nu-i plăcea. Plănuise să-şi cheltuiască banii cumpărând băuturi pentru alţii, ca să le dezlege limbile cu privire la Spectru.

Dar planul lui se dusese de râpă după întâlnirea cu Lady Clara. Privirile ei îngrozite şi promisiunea „voi şti ce-

am de făcut”, ce-o fi însemnând şi asta, îl urmăriseră, până începuse să toarne păhărel după păhărel. În curând, rândurile de băutură pe care le cumpărase pentru posibili informatori se transformaseră în rânduri de băutură pentru tovarăşi de beţie şi pierduse de tot controlul. Şi plătea pentru asta cu vârf şi îndesat, blestemaţi fie ochii ei!

Se întoarse către camera din dos, unde îşi ţinea seiful.

— Lady Clara merge des la plimbare cu mătuşa sa?

— Nu de când stau eu la cămin. Dar cred că mătuşa e un picuşor singură, dacă doamna e plecată atâta. Probabil că a împuns-o pe Lady Clara să meargă.

Sau invers. Ce punea la cale femeia asta? Era greu de ghicit. Nu întâlnise niciodată o femeie atât de imprevizibilă, atât de necugetată cu privire la siguranţa ei, atât de… generoasă cu copiii.

Înghiţi în sec. Ceea ce îl înmuia era bunătatea ei faţă de copii. Nu mai văzuse aşa ceva. Şi cum de nu-şi dădea seama Johnny cât de norocos era?

— Nu va observa nimeni că ai plecat?

— Trebuia să curăţ oalele la bucătărie cu Peg, dar i-am promis un şiling dacă mă lasă să plec. Aşa că cre’ că-s în siguranţă până la prânz.

Morgan se relaxă. Cu puţin noroc, nu-l va face pe puşti să dea de bucluc. Din nou.

— Îţi aduc banii.

Morgan nu-l lăsă pe Johnny să-l urmeze în încăperea din spate şi gesticulă către prăvălia din faţă.

— Aşteaptă acolo.

Cum în ochii lui Johnny apăru un licăr, Morgan adăugă:

— Dacă descopăr că lipseşte ceva când mă întorc, vei plăti pentru asta mai târziu şi nu mă refer la şilingi. S-a înţeles?

Vorbele alungară lăcomia lui Johnny. Băiatul dădu din cap, cu ochi mari şi temători. Pe buzele lui Morgan se îţi un

zâmbet. Era uimitor ce efect putea avea o ameninţare măruntă şi o privire cruntă chiar şi asupra celui mai incorigibil hoţ. În timp ce se îndrepta spre seif, strigă:

— Şi cât zici că-ţi datorez?

— Două lire, răspunse Johnny.

Morgan dădu ochii peste cap la tentativa neruşinată a flăcăului de a-l înşela. Niciun negustor de bunuri furate care se respecta nu i-ar fi dat băiatului mai mult de zece şilingi.

Cu ochii la intrarea în încăperea din faţă, Morgan trase panoul ascuns în perete, deschise seiful şi numără un pumn de monede. Apoi închise şi se întoarse în încăperea din faţă, unde Johnny se foia la fereastră, cercetând strada.

— Relaxează-te, băiete, spuse Morgan. Nu-i nimeni pe-afară la ora asta, în Spitalfields.

Nopţile pierdute dinaintea paharelor de rachiu îi făceau pe locuitori să se trezească târziu. Durerea care îi săgeta capul îl anunţa că fusese cu adevărat unul dintre ei cu o seară înainte.

Şi pentru ce? Nu aflase nimic util, oricâte băuturi cumpărase şi la câte glume proaste răsese. Tovarăşii săi de pahar se plânseseră de vremurile grele şi de uneltirile care dăduseră greş, de buclucurile cu judecătorul şi prietenii de la Newgate, dar nimeni nu fusese dispus să discute despre cel mai faimos criminal din Spitalfields.

Nu se alesese decât cu mii de regrete a doua zi, care se adunaseră în mare măsură în stomacul învolburat şi în căpăţâna care-i zvâcnea. Fusese atât de sigur că lăsase în urmă zilele de coşmar din copilărie, dar nu fusese nevoie decât de niţel rachiu ca să se simtă în largul său alături de nişte tovarăşi pe care avea să-i dispreţuiască după ce se trezea din beţie.

Se încruntă. Încă un păcat de pus în cârca lui Ravenswood. Trecând în spatele tejghelei, lăsă banii lui Johnny să-i cadă din pumn.

— Şase şilingi. Atâta făcea ceasul.

Nu avea niciun rost să-i dea băiatului suficient, astfel încât să-l tenteze să se întoarcă. Johnny se încruntă.

— Cre’ că n-am de ales când e vorba de negustori de lucruri furate cu punga strânsă.

Întinse mâna după monede, dar Morgan îşi ţinu mâna pe ele.

— Înainte să ţi le dau, trebuie să-mi promiţi că nu te vei mai întoarce niciodată în prăvălia mea.

Johnny ridică iute capul cu o privire şocată.

— De ce nu?

Morgan ridică o sprânceană.

— Pentru că nu e nimic pentru tine aici. Am rămas cu impresia clară că voi, băieţii de la cămin, aţi renunţat la hoţie.

— Nu pot. Nu încă.

— De ce nu? Dacă Lady Clara îţi dă de mâncare, îmbrăcăminte şi adăpost, nu trebuie să muşti mâna care te hrăneşte.

— Tre’ să fac rost de douăzeci de lire, izbucni Johnny. Trebe!

— Ei, de ce ar avea nevoie un flăcău ca tine, care are unde să stea şi mâncare pe săturate, de douăzeci de lire?

În privirea încruntată a lui Johnny apăru sfidarea tipică tuturor băieţilor care o apucă pe căi greşite.

— Ce vă pasă, atâta timp cât vă primiţi partea?

Morgan scrâşni din dinţi. Uneori putea fi frustrant să faci pe negustorul de bunuri furate. Schimbă tactica.

— Dar dacă te prinde Lady Clara furând?

— N-o să mă prindă.

— Dar dacă se întâmplă? insistă Morgan.

Vârându-şi mâinile în buzunare, Johnny ridică din umeri cu o aparentă nonşalanţă.

— Va trebui să plec de la cămin pentru o vreme, atâta tot.

Pretinsa nonşalanţă a lui Johnny îl izbi pe Morgan ca o

lovitură în stomac. Şi el, la vârsta lui Johnny, îşi ascunsese teama în spatele unei măşti de bravură. Se pricepuse al dracului de bine să pretindă că nu-i păsa că supravieţuirea lui şi a mamei sale depindeau de iscusinţa ei – tot mai puţină – de a atrage atenţia bărbaţilor. Să ascundă de ea adevărul cu privire la felul în care făcea rost de cei câţiva bănuţi pe care îi adăuga la puţinele lor economii. Să trăiască cu groaza că într-o zi va fi aruncat în temniţă, iar ea va rămâne să se lupte singură.

— Vrei să spui că, dacă furi din nou, Lady Clara te va alunga? îl iscodi el.

— Regulile căminului spun că dacă şuteşti sau vinzi mărfuri furate de trei ori – iar eu am fost deja prins de două – eşti dat afară. Nu te poţi întoarce decât după o lună, dacă ţi-ai schimbat năravul.

Morgan îşi aminti că auzise de astfel de „reguli” de la băieţii de pe străzile Genevei, care erau primiţi şi alungaţi din instituţii caritabile precum căminul lui Lady Clara. În realitate, regulile ei erau indulgente. Alte instituţii îi trimiteau pe cei care le încălcau la casa de corecţie, sau chiar la închisoare. Asta în cazul în care catadicseau de la bun început să îi accepte pe delincvenţi.

Dar când va veni momentul să-l dea afară, o va lăsa inima pe Lady Clara să o facă?

Deodată pricepu totul. Ea se temea că nu o va face. De aceea încercase să recupereze ceasul pe care îl furase Johnny, şi era atât de pornită să-l gonească pe Morgan. Nu voia să fie nevoită să-l dea afară pe flăcău – de fapt, pe niciunul dintre băieţii ei care ar fi putut să se întoarcă pe căi greşite. Iar Morgan nu avea de gând să fie responsabil pentru că ea încerca să-şi respecte convingerile.

— Îmi daţi banii sau nu? întrebă Johnny, bosumflându-se copilăreşte.

— Promiţi să te ţii departe de locul ăsta? Şi să le spui şi celorlalţi băieţi că nu sunt bine-veniţi?

Johnny ridică din umeri.

— O, bine.

Când îi înmânã monedele, Johnny le strânse în palmă, apoi le numără cu lăcomie, după care le dădu drumul în buzunarul hainei lui roşii jerpelite. Apoi îşi ridică bărbia, cu mândrie.

— O să mă duc la alt negustor de lucruri furate, atâta tot.

— Bine. Fii nesăbuit dacă vrei. Dar nu în prăvălia mea.

Un huruit neaşteptat şi lătrături dezlănţuite îi făcură pe amândoi să dea fuga la fereastră. Morgan de-abia apucă să vadă apariţia bizară a unei cucoane cu braţele încărcate de câini hămăitori, care cobora dintr-o trăsură oprită de cealaltă parte a străzii, când Johnny se aruncă la podea.

— La dracu', e ea!

— Ea? întrebă Morgan, încercând să vadă mai bine prin vitrină.

— Lady Clara!

Morgan ieşi de după tejghea şi se duse la uşa de sticlă. În clipa aceea, un lacheu ajuta o a doua doamnă să coboare din trăsură.

Morgan îi cunoştea silueta atrăgătoare mult prea bine. La naiba cu femeia asta băgăreaţă! Era ultimul lucru de care avea nevoie în această zi în care în capul lui sălăşluia o menajerie de fiare dezlănţuite.

Apoi Clara se îndreptă de spate, iar Morgan uită de durerea de cap. Dumnezeu să-l ajute, dar era o plăcere să o priveşti, chiar şi cu ochi înceţoşaţi ca ai lui. Unde era rochia ei pământie sobră şi boneta ei simplă? Astăzi, un spenţer alburiu, cu o tăietură impecabilă, se cambra pe deasupra corsetului ei, subliniindu-i sânii şi umerii bine conturaţi, iar dedesubtul acestuia se unduiau metri întregi de ţesătură de un albastru pal, ajungându-i până la glezne. Când se mişca, briza uşoară unduia materialul delicat, dezvăluind când linia unei gambe, când curbura unui genunchi graţios.

Sângele i se înfierbântă în vene când îşi închipui că-şi strecoară mâinile pe sub rochie, atingându-i gambele învelite în ciorapii de mătase. Apoi mai sus, deasupra jartierelor, pentru a ajunge la carnea caldă şi parfumată, care tremura sub degetele lui, înaintând să mângâie…

— Cum arată? croncăni Johnny de la picioarele lui Morgan. Pare furioasă? Se îndreaptă încoace?

„Se îndreaptă spre patul meu, dacă e să am un cuvânt de spus în privinţa asta.” Înjurând printre dinţi, Morgan se luptă să-şi ţină în frâu imaginaţia aţâţată.

— Nu se îndreaptă niciunde în clipa asta. Şi arată… bine.

Arăta elegantă şi stăpână pe sine, exact aşa cum trebuia să arate fiica unui marchiz când ieşea la plimbare cu mătuşa ei.

Iar aceea trebuia să fie mătuşa… femeia în vârstă plină de fundiţe, cu câinele cu blană cârlionţată. Scuze, câini. Patru la număr. Unul se răsfăţa în braţele mătuşii, în vreme ce ceilalţi trei săltau sau călcau pe botinele elegante din piele de ied ale lui Lady Clara. Ignorându-i, ea se îndreptă către spatele trăsurii, pentru a-i da instrucţiuni lacheului.

— Nu trebuie să mă prindă aici, şopti Johnny.

Nu că l-ar fi putut auzi cineva peste hărmălaia pe care o făceau afurisiţii de câini.

— Mi-a spus că, dacă vin după bani, mă dă sigur afară.

— N-o să te prindă, îl linişti Morgan.

Dar de ce dracu’ era aici? Nu avea cum să ştie că Johnny era în prăvălie, căci dacă ar fi ştiut, l-ar fi scos deja afară pe băiat, ducându-l de urechi.

Cu cât privea mai mult, cu atât devenea mai uluit. Clara îşi instrui servitorul să instaleze o masă şi scaune pe partea opusă a străzii, în faţa unei pensiuni. Proprietăreasa, doamna Tildy, ieşi, purtă o conversaţie aparent amabilă cu

Clara, apoi intră iar în casă.

Aruncând o privire către prăvălia lui Morgan, Clara se aşează la masă alături de mătuşa ei şi începu să aranjeze călimări cu cerneală, pene şi un borcan mare de sticlă.

— Au plecat? şopti Johnny.

— Nu. După câte se pare, vor sta ceva.

— La dracu'!

Întocmai.

— Poziţia le conferă o vedere clară asupra aleii şi a intrării în prăvălie. Nu există ieşire prin spate, aşa că va trebui să te ascunzi aici până când vor pleca.

— Nu pot! se miorlăi Johnny. Doamna Carter va începe să mă caute la ora prânzului şi, când n-o să mă găsească, va trage alarma.

— Taci şi lasă-mă să mă gândesc. La naiba, nu avea niciun chef să se ocupe de Clara şi de protejatul ei neastâmpărat. Presupun că va trebui să scap de ea cumva.

— Dar dacă nu puteţi? se auzi glasul subţiratic al lui Johnny. Când doamna îşi pune ceva în cap, nu-i aşa uşor să o faci să se răzgândească.

— Am observat. Fii atent… Ieşi în alee şi observă-le fără să te vadă. Voi încerca să le conving pe ea şi pe mătuşa ei să plece. Dacă nu pot, atunci aşteaptă până le distrag atenţia şi tuleşte-o.

Se uită în jos spre locul în care Johnny se cuibărise, lipit de o tejghea. Te descurci?

Pe chipul lui Johnny apăru un zâmbet de speranţă temătoare.

— Mă descurc cu orice, atâta timp cât o împiedicaţi să mă vadă.

— Mă voi strădui. Dar, mai întâi, am nevoie de ajutorul tău. Le privi pe cele două femei, care acum se aplecaseră una spre cealaltă, şuşotind deasupra mesei. Ce ştii despre mătuşa lui Lady Clara?

— Domnişoara Stanbourne? Nu prea multe. Nu vine

deloc pe la cămin. Se gândi o clipă. Dar stai, am auzit ceva de la Samuel. Domnişoara Stanbourne îşi iubeşte tare mult câinii.

Capitolul 8

Îşi folosea tichia pentru pricepere şi iscusinţă aparte,
În lupte rare, ca desprinse din carte.
Sabia lui ucidea fără greş uriaşii,
Cu o viteză la care nu-i ajung nimănui paşii.

Povestea lui Jack, ucigaşul de uriaşi,
J.G. Rusher

Câinii mătuşii Verity îşi interpretau rolul exact cum îşi dorea Clara. Fiddle se încăiera cu Foodie, Faddle lătra fără încetare la firma care se legăna deasupra intrării murdare în prăvălia lui Morgan, iar Empress umbla de colo, colo pe sub masă, oprindu-se din când în când pentru a-i adulmeca botinele Clarei.

Şi ea era la fel de agitată ca şi ei. Se simţea exact ca Jack în aşteptarea uriaşului. Nu că Morgan ar fi fost atât de masiv, dar prezenţa lui impunătoare îi aducea aminte de ceva legendar, copleşitor, şi care provoca teamă. În toate bătăliile pe care le purtase cu el, Morgan avusese câştig de cauză cu o uşurinţă tulburătoare.

Îşi dorea să-şi poată pune tichia iscusinţei a ucigaşului de uriaşi şi să se înarmeze cu sabia lui extraordinară. Cu siguranţă, doar armele mitice ar fi funcţionat asupra unui bărbat care putea face o femeie să uite de orice principii, chiar şi de raţiune, când o lipea de perete şi o săruta.

Nu că un astfel de lucru avea să se întâmple astăzi, slavă cerului. Nici măcar Morgan nu va îndrăzni să facă

vreun gest neobrăzat în prezenţa mătuşii Verity şi a câinilor.

— Încetează, fetiţo! strigă mătuşa Verity către Faddle. Nu se cuvine câtuşi de puţin ca o domnişoară să latre cu o asemenea insistenţă.

— Las-o să facă aşa cum doreşte. Nu deranjează pe nimeni.

Clara dorea ca animalele să latre. Acesta era motivul pentru care se aflau aici, deşi mătuşa Verity nu ştia. Mătuşa se întoarse către ea, pufnind.

— M-ai păcălit, ştiu.

Clara se alarmă.

— Ce… Cum?

— Mi-ai spus că te vei îmbrăca frumos şi că vom merge la o plimbare pe Rotten Row, dacă sunt de acord să vin cu câinii aici după aceea.

Clara se relaxă.

— Dar m-am îmbrăcat frumos şi am mers la plimbare.

Mătuşa Verity pufni.

— N-a fost o plimbare, draga mea, a fost o goană. De-abia am avut timp să văd pe cineva, darămite să fim văzute de gentilomi importanţi.

Clara îşi înăbuşi un zâmbet.

— Nu am menţionat cât de lungă va fi plimbarea.

— Şi, când în cele din urmă ne-am întâlnit cu Lord Winthrop, i-ai retezat-o înainte ca el să apuce să spună măcar două cuvinte.

— Aş fi vrut să o fi făcut. A turnat o grămadă de cuvinte, unul mai plictisitor decât celălalt. Şi nici măcar nu a vrut să-mi povestească despre incidentul cu piraţii de anul trecut.

— Ce piraţi?

— Îţi aminteşti? Cam cu un an în urmă, se afla pe o navă care a fost atacată de Lordul Piraţilor. A strigat din toţi bojocii la bărbatul acela pe nume Blakely, îţi aminteşti?

Fratele baronului? Cel pe care marinarul lui Lord Winthrop l-a recunoscut printre piraţi? Povestea a fost muşamalizată când acest ins Blakely s-a întors în Anglia câteva luni mai târziu, dar voiam să ştiu povestea reală. Şi Lord Winthrop a refuzat să mi-o spună.

— Sfinte Sisoe, nepoată, la ce te aşteptai? Era doar bârfă neînsemnată – şi probabil că nu conţinea niciun dram de adevăr.

— Nu asta am auzit. Deşi trebuie să recunosc că nu l-am întâlnit niciodată pe acest Blakely în societate… şi nici pe fratele său. Totuşi, anumite părţi din poveste trebuie să fie adevărate, altfel Lord Winthrop ar fi negat-o în întregime. Oftă. Ce om plicticos! I s-a întâmplat un singur lucru interesant în toată viaţa, şi nici măcar nu vrea să discute despre asta.

— O, cui îi pasă că este plicticos? Are avere, este respectabil şi are relaţii bune. Cu siguranţă, asta este o compensaţie semnificativă pentru lipsa de spirit. Şi, dat fiind că acum este dispus să treacă cu vederea rudele tale dubioase…

— Nu ţi se pare curios? Nu s-a schimbat nimic până acum. Mama sa cu siguranţă nu este de acord în ceea ce mă priveşte. Aşa că de ce naiba îmi dă târcoale din nou?

Mătuşa Verity ridică din umeri.

— Eşti o femeie frumoasă, iar el o recunoaşte acum. Mai important, el este un bărbat ales. Îi aruncă Clarei o privire vicleană. Tatăl tău ar fi fost cu totul de acord în ceea ce-l priveşte.

Clara râse.

— Nu e tocmai o recomandare. Deşi l-am iubit enorm pe tata, a fost cel mai plicticos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Lord Winthrop este un adevărat Charles Perrault prin comparaţie.

— Vai, Clara Stanbourne, nu-mi vine să-mi cred urechilor! Poate că fratele meu nu se pricepea să învârtă

fraze înflorite sau să danseze ca oamenii cuceritori, şi poate că predicile sale erau niţeluş cam întortocheate, dar a fost un om însufleţit şi interesant.

Clara ridică din sprâncene, amintindu-şi doar de prelegeri severe despre bunătate şi seri îndelungate de lectură. Tatăl său fusese cel de-al doilea fiu al unui cleric şi devenise preot în virtutea inerţiei. O serie de morţi nefericite şi legături familiale întortocheate îi aduseseră pe tavă titlul şi moşia care aparţinuseră unui văr îndepărtat, pe când Clara era încă mică, însă tatăl ei nu îşi pierduse niciodată înclinaţia din tinereţe către Biserică.

— Dă-mi un singur exemplu de însufleţire la tata, mătuşă Verity şi îmi retrag afirmaţia.

Cu siguranţă, mătuşa Verity nu se aşteptase să fie provocată, căci se fâstâci niţel.

— Ei bine... uneori – nu, presupun că asta era ceva destul de plicticos, dar ocazional... Adică... Se lumină la faţă. S-a căsătorit cu mama ta, nu-i aşa? A fost un lucru extrem de îndrăzneţ pentru un cleric să se căsătorească cu fiica unui moşier a cărui familie ducea o viaţă scandaloasă.

— Presupun că s-a căsătorit cu ea tocmai datorită familiei. Omul avea nevoie de ceva care să-i înveselească existenţa plicticoasă, nu-i aşa?

Mătuşa Verity îi aruncă o privire piezişă.

— Eşti foarte aspră cu tatăl tău, dar mamei tale nu părea să-i displacă faptul că era plicticos. Îndrăznesc să spun că l-a găsit reconfortant după copilăria în familia Doggett.

Oftând, Clara privi peste drum. Mătuşa Verity avea dreptate. Părinţii ei fuseseră fericiţi împreună, iar acea uniune potrivită adusese mult bine în lume. Clara îşi petrecuse viaţa sperând să găsească pe cineva faţă de care să simtă o asemenea apropiere, dragoste chiar, dar nu se întâmplase încă.

Se îndoia că se va întâmpla vreodată. La urma

urmelor, nu se putea căsători cu oricine îi cădea cu tronc. Avea responsabilităţi importante, oameni care depindeau de ea. Ar fi trebuit, într-adevăr, să se căsătorească cu un bărbat ca tatăl ei – de nădejde, respectabil, bun – un bărbat a cărui pasiune pentru reeducare o egala pe a ei, şi care nu ar fi împiedicat activităţile ce îi aduceau atâta bucurie.

Dar, după ani întregi de frecventare a maltei societăţi, ajunsese la următoarea concluzie: bărbaţii de genul acela erau, cu siguranţă, anoşti. Sau cel puţin aşa îi găsea ea. Mama îşi adorase soţul anost, aşadar, era clar că nu pentru toată lumea un caracter plictisitor constituia un defect. Totuşi, Clara tânjea după ceva mai mult. Un bărbat care să o incite şi să o atragă. Sângele ticălos din familia Doggett o făcea să-şi dorească ceea ce nu putea avea dacă dorea să-şi continue munca.

În fiecare an, frustrarea ei creştea tot mai mult. Deşi cunoscuse câţiva gentilomi care se potriveau condiţiilor ei dure, îi refuzase pe cei câţiva care se încumetaseră să o ceară în căsătorie. Pur şi simplu nu găsea nicio picătură de entuziasm pentru niciunul dintre ei. Dacă măcar unul ar fi fost ca Morgan…

Se încruntă. Ce idioţenie mai era şi asta? Era cel mai nepotrivit ticălos pe care-l găsise vreodată interesant. Nici măcar nu o plăcea, pentru Dumnezeu! Flirta cu ea doar pentru a o distrage de la activităţile sale ilegale.

Bine, deşi era adevărat că o fascina, şi o incita, şi emana acea atracţie a celor certaţi cu legea, dădea greş din toate celelalte puncte de vedere. Dumnezeu ştia că nu ar fi putut găsi niciodată iubirea cu el. S-ar fi folosit de ea urmărindu-şi scopurile, şi avea să dispară în următoarea ocazie când avea să-i surâdă norocul.

Chiar şi o viaţă de fată bătrână ca aceea a mătuşii Verity sau căsătoria cu un soţ anost ar fi fost preferabilă unei uniuni cu un astfel de bărbat.

Simţind un val subit de tandreţe faţă de mătuşa sa,

care măcar înţelegea aspectele practice ale dilemei Clarei, se întinse să o mângâie pe mână.

— Îmi pare rău dacă eşti de părere că te-am păcălit să vii aici, dar îţi sunt recunoscătoare pentru ajutor. Ar fi foarte plictisitor să stau aici fără dumneata. Dacă vrei să-mi folosesc moştenirea pentru altceva decât pentru cămin, atunci trebuie să solicităm donaţii.

Mătuşa pufni, în mod vădit încă deranjată de comentariile Clarei despre Oswald Stanbourne.

— Ştii că nu-mi place să vin în această parte a oraşului.

— Asta mă face să îţi apreciez sacrificiul cu atât mai mult.

— Ei bine… remarcă mătuşa Verity, înmuindu-se uşor. Atâta timp cât îţi dai seama de asta.

Mătuşa Verity era o reformatoare la fel de activă ca toate rudele ei, dar evita aspectele neplăcute ale muncii în domeniu. Tricota bandaje pentru o colonie de leproşi din Africa, strângea haine de la prietenele ei pentru cămin şi organiza serate pentru a strânge donaţii – tot ce putea face de la distanţă.

Ideea de a trudi în Spitalfields o înfricoşase întotdeauna, aşa că nepoata sa o convingea arareori să vină în această zonă. De aceea nu îi spusese mătuşii care era adevăratul scop al vizitei lor aici. Posibilitatea de a se confrunta cu un răufăcător adevărat ar fi fost un contact mult prea brutal cu realitatea pentru biata mătuşă Verity.

— Sunt puţin îngrijorată de felul în care va reacţiona Foodie la acest loc, continuă mătuşa. Este atât de sensibilă la locurile străine.

Se părea că Foodie excela în a-şi ascunde sensibilităţile, căci se învârtea în jurul cozii cu mare entuziasm.

— Nu înţeleg de ce ai vrut să aduc câinii aici.

— Ţi-am spus… ca să speriem indivizii suspecţi. Şi să

ne atragă atenţia asupra delincvenţilor care s-ar putea încumeta să intre în prăvălia unui anumit căpitan. Asta ar trebui să pună o piedică serioasă acestui soi de activităţi.

— Ei bine, presupun că este un motiv suficient. Sunt cu toţii nişte excelenţi câini de pază. În special Faddle. Iată, năsucul acestui câine...

Se întrerupse, căci uşa prăvăliei se deschise şi apăru o siluetă.

— Uite, draga mea, un potenţial donator.

Clara îşi ţinu respiraţia în timp ce Morgan ieşea din prăvălie cu lejeritatea graţioasă a unui gentilom rafinat. Se opri să se uite în susul şi-n josul străzii, ca şi când abia dacă ar fi observat că se aflau acolo, apoi privi ţintă spre ea. Când zâmbi cu o încântare de lup, de-abia se putu abţine să nu-i arunce borcanul pentru donaţii în cap.

— Mă îndoiesc că acest bărbat va dori să ne susţină cauza, mătuşă Verity. Este un personaj oarecum dubios.

— Bărbatul acela? Eşti sigură? Arată un pic... Ei bine...

— Înfricoşător? Afurisit? Rău?

— Chipeş, şopti mătuşa Verity. În ciuda ţinutei sale scandaloase, este foarte arătos, nu crezi?

— Nu prea am observat.

Ce privelişte! Morgan era suficient de răvăşitor când era complet îmbrăcat, dar doar în cămaşă, cu pantaloni strâmţi şi în cizme dădea o nouă conotaţie cuvântului „păcătos”. Faptul că bărbatul acela se plimba de colo, colo, cu părul în dezordine şi cu pectoralii încordându-se sub ţesătura fină... Nu era de mirare că o apuca agitaţia şi se încingea după fiecare întâlnire cu această fiară afurisită.

— Nu că un bărbat chipeş nu ar putea fi un drac şi jumătate, înţelegi tu, continuă mătuşa ei. Unchii tăi au fost cu toţii foarte atrăgători şi au fost răi până în măduva oaselor. Deodată, o prinse pe Clara de braţ. Doamne sfinte, vine spre noi!

Morgan trecu strada, dar de-abia ajunse pe partea lor,

când Empress ţâşni de sub masă, ducându-se direct la el.

— Aha! Hai să vedem ce crede Empress despre el, şopti mătuşa, încrezătoare în abilitatea spanielului de a evalua caracterul.

La fel era şi Clara. Zâmbind nerăbdătoare, aştepta ca Empress să latre şi să sară la Morgan, căutând o bucăţică de o carne fragedă pe care s-o înhaţe sau măcar să-şi înfigă puţin colţii în ea. Dacă exista vreun bărbat care să deţină defecte de caracter atât de grave încât să aibă parte de aversiunea lui Empress, acela era Morgan Pryce.

Empress sări pe el, într-adevăr… Dar începu să dea din coadă şi să-i lingă mâna, dând din lăbuţe în aer pentru a-i sări în braţe. Cum? Empress se transformase în trădătoare? Era imposibil!

Când Morgan se aplecă spre câine, Clara sări în picioare, gata să alerge în apărarea câinelui, dacă el i-ar fi făcut rău. În schimb, el luă animalul care dădea din coadă în braţe, râzând.

— Şi, cine eşti tu, mă rog?

Ţinea câinele cu blândeţe, relaxat, cu capul la câţiva centimetri de chipul lui. Empress îl linse pe bărbie, iar el zâmbi larg.

— Oricine ai fi, eşti prietenoasă.

Abilitatea lui Empress de a cântări caracterul se dusese pe apa sâmbetei.

— Clara, ai văzut? şopti mătuşa puţin prea tare. Eşti sigură că este genul dubios?

Morgan ridică privirea către ele, în mod evident amuzat.

— Cine este genul dubios?

— Ştii prea bine cine, răspunse Clara. Acum pune căţeluşa jos, căpitane Pryce. O sperii.

— Da, văd că-i tremură… lăbuţele, răspunse Morgan arogant, dar lăsă câinele jos când se apropie de masă.

Când se opri direct în faţa ei, Clara abia reuşi să nu se

sufoce văzând urma neagră de păr care se iţea deasupra cămăşii pe jumătate încheiate. Cu ochii strălucind răutăcioşi, se înclină la fel de curtenitor ca oricare dintre lorzii pe care îi întâlniseră pe parcursul plimbării lor.

— Bună dimineaţa, Lady Clara. Şi cine este încântătoarea dumitale însoţitoare în această dimineaţă?

Ar fi fost extrem de nepotrivit să o prezinte pe mătuşa sa unui negustor de bunuri furate. Dar, fiindcă mătuşa Verity o călca deloc uşor pe picior, nu avu de ales. Oftând, Clara făcu prezentările.

— Domnişoara Stanbourne, nu-i aşa? spuse Morgan aruncându-i mătuşii un zâmbet strălucitor. Văd asemănarea dintre dumneavoastră şi nepoată. Aveţi aceiaşi ochi albaştri frumoşi.

Spre ciuda Clarei, mătuşa sa roşi. Dumnezeule, nu era nevoie de prea mult ca să o îndulceşti pe mătuşa Verity, nu-i aşa?

— Cât despre dumneata, Lady Clara, spuse el aruncându-i un zâmbet la fel de devastator, arăţi extraordinar în această dimineaţă.

Când îşi însoţi complimentul cu o privire insistentă asupra gurii ei, ea îi aruncă o căutătură cruntă. Ticălosul nu putea să reziste să nu facă o aluzie la sărutările lor din prăvălie.

— Iar dumneata arăţi destul de rău, răspunse ea.

— Clara! sări mătuşa sa. Ce s-a întâmplat cu manierele tale?

— Spun ce cred, pufni Clara.

Era adevărat. Arăta într-adevăr rău, şi neîngrijit pe deasupra. De aproape, îi vedea barba nerasă care îi umbrea falca şi ridurile de oboseală care îi încreţeau fruntea. Ca să nu mai pomenim de ochii lui cu privire înceţoşată.

— Nu, e în regulă, îi spuse Morgan mătuşii fără ranchiună. Am avut o noapte grea şi îmi închipui că se

vede.

Clara îi scrută chipul. Voise să spună „grea”, sau „dezmăţată”? Când ea îl lăsase la tavernă nu era beat. Dar, cu siguranţă, arăta doborât în această dimineaţă – recunoştea semnele de pe vremea când unchii ei veneau în vizită, şi coborau la micul dejun după o noapte de dezmăţ.

Simţi o gheară strângându-i pieptul. De la tavernă plecase la vreun bordel din împrejurimi? în minte îi veni imaginea chinuitoare a mâinilor lui mari alunecând senzuale peste trupul unei femei.

— Având în vedere noaptea grea, spuse ea pe un ton ridicat, eşti, cu siguranţă, extrem de binedispus astăzi.

— Cum aş putea să nu fiu? Două doamne încântătoare au aşezat o masă în faţa prăvăliei mele, în văzul tuturor clienţilor. Vocea lui era plină de sarcasm. Asta îmi îmbunătăţeşte starea în mod garantat. Deşi sunt curios de ce aţi binevoit să îmi onoraţi cu prezenţa prăvălia.

— Nici măcar nu ne-am dat seama că suntem atât de aproape de prăvălia dumitale, spuse Clara cu suavitate. Ne-am aşezat aici deoarece doamna Tildy a susţinut întotdeauna căminul, şi nu o deranjează prezenţa noastră.

El ridică dintr-o sprânceană cu un scepticism ironic.

— Înţeleg. Şi cu ce vă ocupaţi, mai exact?

— Cu masa noastră pentru primirea donaţiilor, bineînţeles. Eu şi mătuşa facem acest lucru din când în când – stăm de vorbă cu trecătorii de pe această stradă extrem de aglomerată, cu privire la aducerea unor contribuţii pentru cămin.

— Presupun că aţi aduna mai multe donaţii dacă v-aţi aşeza masa pe o stradă traversată de clienţi mai bogaţi.

— O, îmi place să fiu aproape de cămin, în caz că este nevoie de mine, şi sunt sigură că locuitorii de pe Petticoat Lane vor fi pe cât de generoşi pot să fie.

Privirea lui se îndreptă către locul în care se afla trăsura, cu birjarul şi lacheul moţăind deja pe capră.

— Unde este Samuel?

— I-am dat altceva de făcut astăzi.

Îl trimisese să-l caute pe domnul Gaither în Lincoln Inn’s Fields. Ce păcat că avocatul stătea la un hotel în Cheapside. Morgan îi aruncă o privire, cântărind-o.

— Aşadar, dumneata şi mătuşa plănuiţi să staţi în faţa prăvăliei mele pentru cât timp… o oră? Două?

— O, mult mai mult de-atât, spuse mătuşa Verity veselă. Clara spune că va trebui să stăm aici din zori până la asfinţit pentru cel puţin câteva zile.

Spre încântarea Clarei, pe faţa lui se citi iritarea.

— Înţeleg. Şi presupun că nu vă va deranja dacă clienţii mei vor găsi că prezenţa voastră aici este… să spunem… tulburătoare?

Clara nu se putu abţine să nu zâmbească plină de aroganţă.

— Nu pot să-mi închipui de ce un client legitim s-ar ţine departe doar pentru că două doamne inofensive stau în locul acesta.

În ochii lui licărea ceea ce ar fi putut jura că era admiraţie.

— Nu, nu-ţi poţi închipui, nu-i aşa?

Ea se pregăti să răspundă, dar o mişcare pe alee o făcu să întoarcă privirea în direcţia aceea.

— Trebuie să mă întreb, adăugă Morgan iute, atrăgându-i atenţia din nou spre el, ce ţi-a stârnit zelul de a strânge bani pentru cămin, Lady Clara? Din conversaţia noastră în prăvălia mea, cu câteva zile în urmă, am înţeles că ai toate fondurile necesare. Sau ai cheltuit deja acele cinci sute de lire în altă parte?

Clara se încordă brusc când mătuşa Verity îi aruncă o privire uimită.

— Despre care cinci sute de lire vorbeşte, draga mea?

„La naiba, gură spartă ce eşti!” îi aruncă o căutătură cruntă. El zâmbi către mătuşă.

— Se pare că nepoata dumneavoastră a neglijat să vă spună despre conversaţia noastră.

Îşi întoarse privirea către Clara, lăsând-o să zăbovească din nou asupra gurii ei, reamintindu-i de sărutările pe care ea nu le uitase câtuşi de puţin. Drept urmare, simţi că i se încing obrajii.

— Nu o plictisesc pe mătuşa mea cu toate conversaţiile mărunte pe care le port pe parcursul zilei, domnule.

— Nu aş spune că oferta dumitale de cinci sute de lire este măruntă, Lady Clara, replică el, vădit încântat. Cât despre restul conversaţiei noastre…

— Ce vrea să spună? întrebă mătuşa Verity. Ce este toată această tărăşenie cu cele cinci sute de lire?

Diavol şi ticălos blestemat, îşi spuse Clara în sinea ei, hotărând că ar fi mai bine să recunoască o parte din cele întâmplate între ei, înainte ca bărbatul să meargă mai departe.

— I-am oferit căpitanului o sumă de bani pentru a-şi muta prăvălia din această zonă. M-a refuzat.

Mătuşa îl studie curioasă pe Morgan.

— De ce ar dori nepoata mea ca prăvălia dumitale să dispară?

Morgan îi aruncă mătuşii un zâmbet absolut fermecător şi păcătos.

— Mi-e teamă că Lady Clara a auzit nişte bârfe cât se poate de inexacte despre mine. Şi nu mă crede când îi spun că a fost informată greşit.

— Nu îi da atenţie, mătuşă Verity. Căpitanul ştie foarte bine că sursele mele cu privire la activităţile sale sunt de nădejde.

Exact în acel moment, Empress se hotărî să ia parte la discuţie. Se pare că obosise să îi dea târcoale noului ei favorit şi sări din nou pe pantalonii lui Morgan, lăsând urme de noroi pe ei. Râzând, el o ridică nepăsător, iar noroiul de

pe lăbuţele ei, îi ajunse în curând pe cămaşă. Empress se tăvălea în braţele lui, la fel de neruşinată ca o târfă din port.

— Este extraordinar! Nu crezi? spuse mătuşa Verity. Poate că vei dori să-ţi verifici sursele din nou cu privire la căpitan, dată fiind reacţia lui Empress faţă de el.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Morgan, scărpinând-o pe bătrâna căţeluşă după urechile catifelate.

— Lui Empress nu-i plac decât oamenii cu un caracter impecabil, spuse mătuşa Verity.

Morgan îi aruncă Clarei un rânjet plin de voioşie.

— Câinii au instincte bune, aşa se spune.

Clara îşi dădu ochii peste cap.

— Empress este căţeluşă şi face parte dintr-o familie preponderent feminină. Îndrăznesc să spun că este pur şi simplu uşurată să se bucure de atenţia unui bărbat după atâta timp.

— Nu este adevărat, interveni mătuşa. S-a purtat extrem de îngrozitor cu acel domn Gaither.

— Domnul Gaither nu i-a îndeplinit dorinţa de a fi scărpinată, insistă Clara.

— Lui Empress îi place să fie scărpinată deoarece suferă de purici, observă Morgan. Dar am o soluţie pentru asta.

Mătuşa ciuli urechile.

— Într-adevăr?

El mângâie blana mătăsoasă a lui Empress, fiind absolut în largul său în prezenţa câinelui.

— Este un leac pe care-l foloseam pe mare pentru a scăpa de purici, un amestec de ierburi. Vă voi scrie reţeta dacă doriţi.

— O, căpitane, ţi-aş fi tare recunoscătoare, spuse mătuşa. Bietele fetiţe suferă atât de mult de pe urma lor, şi întreaga casă este chinuită de ei.

Cât ai zice peşte, o cucerise în întregime pe mătuşa

Verity. Clara de-abia îşi putea reţine iritarea.

— Nu ai treabă în prăvălie, căpitane Pryce? Nu aş vrea ca eu şi mătuşa să te reţinem de la afacerile dumitale.

— Presupun că treburile vor merge greu astăzi, nu credeţi? spuse el pe un ton sec.

Aşa sperase mai devreme, dar acum se temea că speranţa ei era inutilă. Avea un fel al lui de a transforma orice situaţie în avantajul său. Ca şi când ar fi vrut să confirme controlul pe care îl deţinea, se îndreptă către trăsură şi se urcă pe locul lacheului, instalându-se în mod vădit pentru o vizită îndelungată.

— În plus, continuă el, nu mă deranjează să vă ţin companie. Această parte a oraşului poate fi periculoasă.

— Ştii foarte bine că nu-ţi pasă de asta. Şi nu mai pretinde că nu vrei altceva decât să faci conversaţie din politeţe.

— Sfinte Sisoe, Clara! o apostrofă mătuşa. Poate că omul nu se îmbracă potrivit, dar altfel se poartă ca un gentilom ireproşabil. Şi este şi extraordinar de amabil cu fetiţele. De ce insişti să fii nepoliticoasă cu el?

— Da, *mademoiselle,* o tachină Morgan, explicaţi-ne.

Rezemându-se de trăsură, îşi încrucişă braţele puternice peste piept. Muşchii se încordară, ivindu-se prin cămaşa strâmtă, iar ea simţi că i se usucă gura. De ce trebuia un ticălos al cărui loc era în iad să posede un trup potrivit pentru rai? El avu îndrăzneala să îi facă cu ochiul.

— Să fie din cauza acelei zile din prăvălie când m-ai lăsat...

— Destul, căpitane Pryce! Ocoli masa, îndreptându-se către el atât de repede, încât o stârni pe Faddle, care începu să latre cât o ţinea gura. Aş putea sta niţel de vorbă cu dumneata între patru ochi?

Pe buzele lui cărnoase şi senzuale înflori un zâmbet.

— Cum doreşti. Ştii cât de mult îmi plac conversaţiile noastre între patru ochi.

Îi arătă locul de lângă el, dar ea se întoarse pe călcâie şi înaintă pe stradă, îndepărtându-se de trăsură şi de masă. El slobozi un blestem în urma ei. Mărind pasul, o prinse din urmă exact când se opri la intrarea pe aleea de peste drum.

— Unde te duci? întrebă el.

— Departe de mătuşa şi de servitori. Ai spus deja suficient de multe despre conversaţiile noastre ca să mă compromiţi, mulţumesc. Nu le voi da alte motive să facă speculaţii cu privire la legătura noastră.

El privi spre partea cealaltă a străzii. Dar când ea vru să urmeze direcţia privirii lui, el sări, sprijinindu-se de clădirea din apropiere şi o forţă să stea cu spatele la drum, pentru a-l privi.

Gesticulă către masă.

— Presupun că ai impresia că această manevră prostească cu „donaţiile” mă va pune pe fugă.

— Dacă nu ai clienţi, nu poţi funcţiona prea mult timp.

Înălţându-şi capul, o privi gânditor.

— Mă întreb cât de entuziasmată ar fi mătuşa ta cu privire la acest proiect dacă i-aş spune ce am făcut în prăvălie zilele trecute. Îşi lăsă privirea să alunece asupra buzelor ei. Ce-ar fi dacă i-aş spune că ştiu exact cât de catifelată este gura ta… Cât de plăcută şi caldă este pe dinăuntru… Ce formă perfectă are sânul tău…

— N-ai îndrăzni!

— Pune-mă la încercare.

Privi către linia hotărâtă a maxilarului său şi îşi dădu seama că ar îndrăzni, într-adevăr, s-o facă.

— Du-te şi spune-i. Căci, dacă o faci, îi vei distruge toate iluziile prosteşti despre gentilomul plăcut care are impresia că eşti, iar apoi va fi obligată să mă ajute.

— Nu este hotărâtă să te ajute acum? întrebă el, mijindu-şi ochii. A, înţeleg că nu i-ai dezvăluit adevăratul motiv pentru care este aici, nu-i aşa?

— N… nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba da, înţelegi. Îndepărtându-se de clădire, se apropie de ea. Privirea lui cercetă scurt strada din spatele ei, asigurându-se probabil că nimeni nu-i auzea, înainte să continue: Nu i-ai spus că sunt negustor de lucruri furate. Sau că încerci să mă scoţi din afaceri şi toate celelalte. Nu-i aşa?

Ea îşi feri privirea, dar adevărul era prea evident pentru a-l nega.

— Şi ce dacă nu i-am spus? Nu am vrut să se alarmeze. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Mă va susţine la fel ca şi până acum.

— Crezi? Domnişoara Stanbourne nu-mi pare a fi genul aventuros. Poate că ar trebui să aflăm ce va face. Îi voi spune pur şi simplu adevărul…

— Să nu care cumva să îndrăzneşti!

— Înţeleg că eşti complet sigură cu privire la felul în care va reacţiona.

Strângându-şi pumnii, îi aruncă o căutătură cruntă.

— Mă scoţi din sărite, eşti bădăran…

— Dacă îţi displac atât de mult, spuse el cu un zâmbet arogant, de ce te tot întorci pe-aici?

— Ca să mă asigur că încetezi să-mi corupi protejaţii!

Zâmbind larg, el se apropie, rostind cu o voce scăzută şi răguşită care îi aţâţă simţurile.

— Nu cred că acesta este motivul. Cred că vii aici pentru că mă placi, pentru că îţi plac micile noastre… întâlniri.

— Nu-mi plac!

Arzătoare, privirea lui de lup o măsură încet de jos în sus şi înapoi, atât de făţişă, încât nu se putu abţine să nu roşească. El râse înfundat.

— Mincinoaso.

Era neînchipuit de arogant.

— Ţi s-au urcat la cap aventurile tale cu femeile. Doar pentru că nişte porumbiţe de joasă speţă ţi-au acordat

atenţie aseară…

— De ce presupui că am petrecut noaptea cu „porumbiţe de joasă speţă”? interveni el.

— Ce altceva face un bărbat, noaptea, în locurile astea?

— După spusele tale, o mulţime de lucruri. Se pare că mă ocup de negocieri cu răufăcători şi de coruperea şuţilor. Când am timp să mă tăvălesc cu târfele?

— Cu siguranţă, eu n-am de unde să ştiu, spuse ea ţeapăn.

El o privi fix, apoi izbucni în râs.

— Să fiu al naibii… Lady Clara cea cuviincioasă este geloasă.

— Ba deloc!

— Atunci de ce îţi pasă cum îmi petrec nopţile?

— Nu-mi pasă! Spuneam doar…

— Recunoaşte, Clara. Se aplecă, cu un zâmbet plin de satisfacţie pe chip. Eşti la fel de fascinată de mine pe cât sunt eu de tine.

— T… tu eşti fascinat de mine? scăpă ea, apoi îi veni să-şi blesteme limba care o trădase, când îi văzu dorinţa de pe chip.

— O, da. Eşti primul înger pe care l-am întâlnit vreodată. Privirea lui coborî cu subînţeles către gura ei. Sau pe care l-am sărutat. Experienţa a fost absolut fascinantă.

Zâmbetul lui ştrengăresc o făcu să se clatine pe picioare. Avea un efect nemaipomenit asupra ei… şi o ştia. Cumva, reuşi să scoată un hohot de râs.

— Astfel de măguliri uşuratice au vreun efect, de obicei, asupra femeilor?

— Nu ştiu. Nu am mai numit pe nimeni „înger” până acum.

Ea ignoră pulsul care i se accelera prosteşte.

— Bineînţeles că nu. Dat fiind că îţi petreci timpul cu cele decăzute, nu ai ocazia să-ţi încerci complimentele

nesincere asupra femeilor respectabile.

— *Mon bel ange,* te asigur că singurii mei tovarăşi de-aseară au fost o sticlă de rachiu şi o adunătură pestriţă de hoţi, negustori de bunuri furate şi cârciumari. Preferam compania ta şi, dacă nu ai fi plecat atunci când ai făcut-o…

Ridică mâna ca şi când ar fi vrut să îi prindă obrazul în căuş, apoi îşi luă seama şi o lăsă să cadă din nou. Aruncând o privire furişă către masă, de unde mătuşa Verity privea cu un interes avid, murmură iritat:

— Nu ai prefera să continuăm această conversaţie în prăvălia mea?

Ea se agăţă de iritarea lui, uşurată.

— Nici în ruptul capului. Nu intenţionez să-ţi mai ofer oportunităţi de a mă asalta.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu aş spune că a fost un asalt, dat fiind că ţi-ai petrecut braţele în jurul gâtului meu şi m-ai implorat să te siluiesc.

— Nu te-am implorat… Se opri, dându-şi seama ce punea la cale. Flirtul tău viclean nu mă va distrage de la scopul meu de data aceasta. Nu-ţi voi îngădui să rămâi în Spitalfields şi să-mi ispiteşti protejaţii să se dedea din nou la fărădelegi.

De la masă se auziră deodată lătrături sălbatice, iar câinii dădură fuga peste stradă.

— Ce Dumnezeu… începu ea, răsucindu-se.

Şi-l văzu pe Johnny care încerca în van să le alunge pe Fiddle, Faddle şi Foodie, care săltau în jurul lui. Inima îi stătu în loc.

— Johnny, ce faci aici?

Dar se temea că ştia exact ce făcea acolo.

Capitolul 9

Cugetă astăzi la cele de altădată.
Şi recunoaşte-ţi greşelile din urmă.

O încântătoare cărticică de buzunar,
John Newbery

Morgan înjură printre dinţi, în timp ce Clara se grăbea să treacă strada. Ar fi trebuit să ştie că planul său de a-l salva pe Johnny nu avea să funcţioneze niciodată. Nici măcar un flirt serios nu o putea distrage pe Clara suficient de mult de la grija pe care le-o purta protejaţilor săi.

Iar acum bietul Johnny Perkins nu avea să fie singurul care va suferi de pe urma nemulţumirii ei. Oftând, Morgan o luă după ea. În vreme ce mătuşa se agita să adune câinii în jurul mesei, Clara îl prinse pe nefericitul Johnny de braţ înainte ca acesta să o poată lua la goană. Băiatul îşi ridică privirea către ea, cu ochii mari de frică.

— Mă duceam până la dugheana negustorului ambulant după nişte cartofi pentru Peg.

— Peg nu te-ar trimite singur, replică Clara. Arată-mi buzunarele.

Johnny reacţionă cam cum ar fi făcut şi Morgan la vârsta lui – îşi scoase pieptul în faţă, într-un gest de sfidare.

— Nu tre’ să v-arăt, să ştiţi.

Cu o rapiditate cultivată negreşit prin experienţă, îi percheziţionă ea însăşi buzunarele. Printre buze îi scăpă un geamăt slab când dădu peste ceva. Apoi se răsuci către Morgan, ridicând un ghem de monede, înnodate în batistă.

— Ai promis că-mi vei lăsa băieţii în pace. Aşadar, de unde are aceşti bani, spune-mi, rogu-te?

Morgan se strădui să-i ignore privirea îndurerată de sentimentul trădării. Nici unui negustor de bunuri furate adevărat nu i-ar fi păsat de sentimentele ei rănite, aşa că nici lui nu trebuia să-i pese, oricât de tare îl tulbura. Se

apropie de ea, cu o nonşalanţă prefăcută.

— Chiar credeai că băiatul va lăsa ceasul din mână fără se ceară plata? E tânăr, dar nu-i prost.

— Vă rog să nu mă daţi afară din cămin, Lady Clara, şopti Johnny lângă ea, lipsit de curaj. Jur că nu voi mai fura din nou. Şi nici nu mă voi mai apropia de prăvălia căpitanului.

Vina îl inundă pe Morgan cu toată forţa unui val uriaş. O pusese într-o ipostază inacceptabilă. Dacă îşi urma regulile, trebuia să-l dea afară pe flăcău din cămin. Şi, de dragul celorlalţi protejaţi ai ei, trebuia să-şi respecte regulile.

Părea să-şi dea seama şi ea, căci chipul îi era la fel de alb ca şi spenţerul. Îl privea ţintă pe Johnny, iar furia şi îngrijorarea se amestecau pe chipul ei.

— Ai jurat că nu vei mai veni aici. Ai promis.

Băiatul lăsă capul în pământ.

— Ştiu, dar... eu... eu...

— Te-am avertizat de posibilele consecinţe, insistă ea, ca şi când pledoaria ei ar fi schimbat cumva împrejurările. Cum ai putut să faci un lucru atât de nesăbuit?

Vocea ei disperată îl mişcă pe Morgan, făcându-l să vorbească fără să gândească:

— Îţi propun o soluţie.

Ea îşi ridică brusc capul, cu ochii arzând de furie.

— Nu ai făcut destule până acum?

— Nu i-am cerut să vină aici. A venit singur.

— Dar i-ai dat banii.

Obosit, îşi frecă tâmplele care continuau să-i zvâcnească.

— Da. A fost o greşeală. Sunt dispus să plătesc pentru asta.

— Cum? întrebă ea sarcastic. Luând banii înapoi?

— Oferindu-i tânărului Johnny o slujbă plătită.

Trebuia să fie nebun. Cum putea să-şi asume

responsabilitatea pentru cineva, mai ales pentru un copil, când trebuia să rămână liber şi nestingherit?

Cu toate acestea, nu putea nici să stea cu mâinile în sân, văzând cum situaţia băiatului îi sfâşia inima Clarei. Dacă îl accepta pe Johnny înapoi la cămin, avea să-şi submineze autoritatea acolo, ceea ce ar fi putut, în cele din urmă, distruge instituţia. Dacă îl dădea afară pe Johnny, băiatul avea să se întoarcă negreşit la vechile năravuri, sfârşind mort sau la închisoare până la cincisprezece ani.

Morgan refuza să fie responsabil pentru vreunul dintre scenarii. El fusese cel care o împinsese să facă o alegere imposibilă, şi tot el avea să-i uşureze situaţia. Era foarte posibil ca Ravenswood să protesteze, dar nu ar fi trebuit să-l plaseze atât de aproape de cămin din capul locului.

Dat fiind că ea nu spunea nimic, mulţumindu-se să-l privească ţintă de parcă ar fi luat-o razna, îşi repetă oferta.

— Îl voi angaja chiar eu pe Johnny. Şi poate locui în magazia de sus.

Asta o smulse din uluire.

— Chiar crezi că ţi-aş permite să îl faci hoţul tău de buzunare personal?…

— Nu, ai înţeles greşit. Ar fi trebuit să-şi dea seama că îi va interpreta greşit gestul. Am nevoie de un ajutor în prăvălie. Johnny va mătura podelele, va lustrui argintăria, va face comisioane, genul acesta de lucruri. Fără hoţii, sau îl voi da imediat afară.

Îl privea ţintă, iar buza de jos care îi tremura îi trăda confuzia şi nesiguranţa. Nu putea să o învinovăţească pentru neîncrederea în el. Negustorii de bunuri furate aveau deseori zeci de şuţi care furau lucruri pentru ei.

— E imposibil… începu ea.

— Ascultă-mă până la capăt, Clara. Ştim amândoi că nu poţi să-l laşi să rămână după ce a încălcat regulile.

Înclină din cap către cămin. Îi urmă privirea, iar umerii îi căzură când văzu chipurile neliniştite ale copiilor lipite de

ferestre şi pe doamna Carter stând pe scările din faţă, cu braţele încrucişate.

— Dacă îi îngădui să rămână, în scurt timp şi alţii vor încălca regulile. Ca să nu mai pomenim că asta va ajunge la urechile judecătorului. După cum spuneai, nu există secrete în Spitalfields. Una e să le poţi arăta autorităţilor că primirea lui înapoi face parte din regulile tale... dar, dacă nu poţi, dacă faci o excepţie, voi fi suspicioşi de acum înainte.

Ea închise ochii, ca şi când ar fi vrut să îndepărteze totul.

— V... va trebui să o conving pe Lucy să-l ia la ea, asta e tot.

— Nu vreau să locuiesc cu sora mea! strigă Johnny. Lăsaţi-o să-şi vadă de viitor, care-o fi ăla. Nu mă vrea la ea... mi-a zis-o. Şi nici eu nu vreau.

Curajoase cuvinte din partea unui băiat care era în mod clar îngrozit de ce i s-ar fi putut întâmpla. Morgan continuă neabătut:

— Dacă îl laşi în grija mea, nu va umbla pe străzi. Dacă sora lui nu-l primeşte, unde altundeva se poate duce? Recurse la singurul argument despre care ştia că avea să o înmoaie. Dacă nu cumva vrei să-l trimiţi la casa de corecţie, desigur.

Clara făcu ochii mari.

— Casa de corecţie! Nu, nu poate să meargă acolo.

Îşi întoarse privirea, dar nu înainte ca el să apuce să-i vadă lacrimile. Dumnezeule, cât ar fi vrut să întindă mâna şi să i le şteargă. Dar ar fi fost o prostie şi, probabil, nu ar fi fost un gest apreciat.

Ea îşi revărsă frustrarea asupra băiatului.

— La naiba, Johnny! De ce nu ai putut să faci cum ţi s-a spus?

— Pentru că e prea nesăbuit să recunoască un lucru bun atunci când îl are, spuse Morgan.

— Hei! strigă Johnny. Poate că nu vreau să stau nici cu tine, căpitane. Nimeni nu m-a întrebat ce vreau io.

— Şi nici n-o să te întrebe, spuse Morgan aspru. Dacă ştii ce e bine pentru tine, vei asculta de cei mari măcar o dată-n viaţa ta.

Johnny clipi, dar avu înţelepciunea să nu spună nimic. Clara îi aruncă lui Morgan o privire scrutătoare, apoi oftă.

— Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum aş putea avea încredere în tine că nu îl vei folosi pentru a servi scopurilor tale.

Întrebându-se de ce se ostenea să susţină o cauză care nu îi aducea nimic bun, se întoarse către Johnny.

— Spune-i lui Lady Clara ce conversaţie am purtat când ţi-am dat banii. Spune-i ce condiţii ţi-am pus.

Privirea lui Johnny alunecă temătoare de la unul la celălalt, dar răspunse:

— Căpitanul a spus că îmi dă banii doar dacă promit să nu mă mai întorc. Şi a zis să le spun celorlalţi băieţi că nu au ce căuta în prăvălia lui.

— Aşadar, vezi? se întoarse Morgan iarăşi către Clara. Şi, dacă îţi aminteşti, te-am rugat să-ţi ţii protejaţii departe de prăvălia mea din ziua în care ne-am cunoscut.

— Da, pentru că încercai să-mi câştigi încrederea.

— Pentru că nu-mi sunt de folos copiii. Nu aduc destui bani şi te vâră în bucluc dacă sunt prinşi.

Privirea ei îl fixa acum.

— Aşadar, recunoşti că vinzi mărfuri furate.

Îl durea capul – încă suferind de pe urma alcoolului –, din pricina efortului pe care îl făcea pentru a ţine pasul cu argumentele ei. La naiba, femeia nu trecea cu vederea niciun amănunt.

— Nu recunosc nimic. Nu spun decât că nu am niciun motiv să cumpăr de la şuţi. De aceea Johnny va fi în siguranţă în grija mea.

Ea ezită, apoi scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu pot permite…

— Vreau să stau cu el.

Johnny privi către Morgan, apoi îşi îndreptă umerii firavi.

— Prefer să locuiesc la căpitan decât la cămin, dacă asta înseamnă că am şansa să-mi câştig traiul.

— O, Johnny, nu trebuie, protestă Clara. Dacă stai la el, nu te mai poţi întoarce niciodată la noi. Şi cum rămâne cu Timothy?

„Cine dracu' e Timothy?"

Faţa lui Johnny se întunecă. Apoi se bosumflă, la fel de încăpăţânat ca întotdeauna.

— Timothy nu are nevoie de mine. Va fi bine cu dumneavoastră, îi place acolo.

„Iar mie nu." Johnny ar fi putut la fel de bine să spună vorbele acelea cu voce tare, căci pe chipul Clarei se reflectă din nou trădarea. Lui Morgan îi venea să-l strângă de gât pe băiat. Flăcăul ăsta prostuţ chiar habar n-avea cât de norocos era să aibă un înger de pază precum Clara, care să-i poarte de grijă, fiind dispusă să rişte atâtea pentru a-i oferi o viaţă mai bună?

Nu, Johnny era prea crud pentru a-şi da seama de asta – nu înţelegea că oamenii nu aveau uneori decât o singură şansă pentru a-şi schimba viaţa. Idiotul renunţa la a lui cu surle şi trâmbiţe. Ei bine, Morgan avea să-i mai ofere una, oricât de neînţelept ar fi fost. I-o datora Clarei.

Ea îi aruncă o rugăminte mută de ajutor mătuşii ei de peste drum, dar domnişoara Stanbourne o ignoră. Bătrâna nu părea prea dornică să se implice. Liniştindu-şi câinii agitaţi în şoaptă, stătea în spatele mesei, ca şi când s-ar fi păzit de toţi cei aflaţi dincolo de ea.

— Pot să fac ce vreau, continuă Johnny. Şi vreau să lucrez pentru căpitan.

— Atunci, cu asta am încheiat discuţia, spuse Morgan cu blândeţe, înainte ca băiatul să mai spună ceva care s-o

alarmeze pe Clara.

— Johnny, du-te şi adu-ţi lucrurile de la cămin. Trebuie să vorbesc cu Lady Clara între patru ochi.

Încuviinţând nerăbdător, Johnny o tuli pe stradă în jos. Clara îl privi plecând, cu o expresie atât de chinuită, încât Morgan simţi un nod în stomac. Nu voise să o rănească niciodată, nu voise să se pună în calea inimii ei blânde. Când toate acestea se vor termina, va face tot ce-i va sta în putere pentru a-şi lua revanşa faţă de ea – îl va convinge pe fratele său să doneze fonduri, îl va face pe Ravenswood să-i angajeze protejaţii, orice ar putea să alunge expresia aceea de disperare de pe chipul ei.

Se întoarse către el cu umerii drepţi.

— Trebuie să-l atragi în bătăliile tale? Nu e decât un copil…

— Pe punctul de a deveni bărbat, încheie Morgan. Aşa e mai bine pentru el şi o ştii.

Ea scuturã din cap.

— Să servească drept ucenic la hoţii nu este cel mai bun lucru pentru el.

— Nu-l voi lăsa să fure, jur. Se apropie, punându-şi mâna pe braţul ei. Nu voi îngădui să i se întâmple ceva cât timp munceşte la mine.

Trăgându-şi braţul, ea se întoarse cu faţa către el.

— Dacă crezi că voi sta pur şi simplu fără să fac nimic, în timp ce tu îl corupi…

— Lasă-l să plece, Clara. E suficient de mare pentru a face propriile alegeri. Ura că o făcea să-l dispreţuiască atât de mult. Chiar dacă iniţial încercase să o facă să-l dispreţuiască. Poţi veni la prăvălie ori de câte ori vrei să-l vezi. Şi pe mine.

— Nu-ţi face griji. Ea îşi îndreptă umerii. Intenţionez să fac tabără în faţa stabilimentului tău câte zile va fi nevoie până ce te voi alunga.

Scrâşnind din dinţi, privi către domnişoara Stanbourne

şi masa lor amărâtă. Nu avea nevoie de genul acesta de bucluc.

— Nu ai timp de pierdut pe-aici, supraveghindu-mi mişcările, şi o ştii. Ai de condus căminul. Şi, în orice caz, nu-ţi va fi de niciun folos să mă scoţi din pepeni. Nu poţi sta aici zi şi noapte, iar eu îmi voi face treaba atunci când lipseşti.

— Atunci eu şi mătuşa mea…

— După câte se pare, mătuşa ta de-abia aşteaptă să plece de-aici. Şi chiar crezi că tu, ea şi câinii puteţi rămâne suficient de mult pentru a schimba lucrurile?

Îi tremura bărbia, făcându-l să-şi dorească din tot sufletul să facă un pas şi să o sărute să-i treacă supărarea. Era încăpăţânată până în măduva oaselor. Totuşi, indiferent cât de imposibil era, uneori se întreba cum ar fi fost dacă şi-ar fi îndreptat toată grija aceea devotată asupra lui, şi nu împotriva lui.

— Haide, Clara, continuă el, îndulcindu-şi tonul, măcar ai înţelepciunea de a recunoaşte că ai pierdut bătălia.

— Nu voi lăsa lucrurile astfel. Voi găsi o cale să-l salvez pe Johnny de tine şi de el însuşi.

Îl cuprinse furia. Ea şi principiile ei nenorocite… nu-şi dădea seama când trebuia să nu se bage unde nu-i fierbea oala?

— Fă ce trebuie să faci, *mon bel ange.* Doar să nu uiţi că până şi îngerii ştiu unde nu trebuie să se încumete. Şi când să accepte înfrângerea.

Apoi, fără a aştepta vreun răspuns, se întoarse în prăvălie. Îi trecu prin minte gândul de a se întoarce să-i spună adevărul despre treburile lui. Nu s-ar simţi atunci prost pentru jignirile aduse?

Oftă. Nu, nu putea face asta. Clara era o carte deschisă, la fel de cinstită ca o călugăriţă la spovedanie. Deşi ar fi încercat să-şi ţină gura cu privire la adevăratul său scop, era posibil să-l dea de gol fără să vrea. Şi, odată

ce ar şti, şi-ar vârî probabil nasul în treburile lui. Erau prea multe în joc pentru a risca aşa ceva.

De îndată de intră în prăvălie şi văzu locul sărăcăcios, îşi dădu seama ce făcuse. Fusese de acord să-l ia pe Johnny. Să aibă grijă, să protejeze şi să adăpostească un copil. Când el ar fi trebuit de fapt să se concentrez asupra propriei protecţii.

Nu conta că Johnny avea aceeaşi vârstă ca majoritatea muşilor pe care îi avusese în grijă pe când era căpitan. Nu conta că băieţii de vârsta lui înfruntau pericole zilnic pe mare. Nu conta că puştiul era un fiu al străzilor, obişnuit să-şi poarte singur de grijă. Cu toate acestea, era o mare responsabilitate.

Zgomotul de pe stradă îl făcu să deschidă uşa. Clara se certa cu mătuşa ei. Bătrâna îl făcuse pe lacheu să pregătească trăsura din nou, lăsând-o neajutorată, privind în jurul ei pe stradă.

Mătuşa deschise uşa trăsurii şi se întoarse către nepoată.

— Vii, dragă?

Clara se îndreptă obosită, aruncă o privire înfrântă către prăvălia lui, apoi se uită către mătuşa ei.

— Nu. Mă duc la cămin. Ia-o înainte.

Îl invadă frustrarea, văzând-o că se îndepărtează de trăsură şi se îndreaptă agale în direcţia căminului. Deşi ar fi trebuit să fie uşurat, se simţea groaznic. Nu voia să fie responsabil pentru că îi răpise speranţa.

Încremeni. Ce dracu’ gândea?! Femeia l-ar fi distrus într-o clipită dacă ar fi ştiut că poate. Se amesteca într-o investigaţie importantă, complicând lucrurile, iar el nu-şi putea permite aşa ceva.

Avea grijă de copii pe care nu-i dorea nimeni în afară de ea. Înjurând, se desprinse de fereastră. Nu se mai putea gândi la toate acestea acum. Aveau să-i afecteze concentrarea. Era suficient de rău că îngăduise ca

sentimentele lui pentru ea să-l determine să facă ceva atât de stupid cum fusese să-l ia pe Johnny. Mai mult de-atât nu le putea îngădui să-l abată. Trecuseră câteva zile de când Spectrul vorbise ultima dată cu el şi trebuia să fie vigilent pentru următoarea confruntare.

Uşa din laterală se deschisă, lăsându-l să intre pe Johnny.

— Mi-am adus toate chestiile, spuse el vioi.

Toate „chestiile” constau într-un sac arătos, probabil furat, plin de ceea ce Morgan spera a fi haine. Încercă să nu se gândească la cât de jalnic era ca un băiat să nu aibă alte posesiuni decât cele care încăpeau într-un sac.

— Unde să le pun? întrebă Johnny.

— Sus, răspunse Morgan. Îţi voi arăta. În timp ce Morgan îl conducea pe scările prăfuite către magazie, spuse: îmi închipui că ai trecut pe lângă Lady Clara pe drum.

Cum Johnny rămase tăcut, Morgan se întoarse şi văzu că băiatul se încruntă.

— A vorbit cu tine? întrebă Morgan.

— A încercat. I-am spus să-şi vadă de drum.

Morgan reuşi să-şi stăpânească furia până când aveau să urce amândoi scara. Apoi se întoarse, fixându-l pe băiat cu o privire severă.

— Sper sincer că nu eşti atât de prost.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştii cât de rar se întâmplă ca o femeie ca ea să aibă grijă de bunăstarea ta? Ar trebui să fii recunoscător că îi pasă atât de mult de ceea ce se întâmplă cu tine.

— Vreţi să spuneţi, pentru că ea e o doamnă, iar eu sunt doar un hoţ de buzunare? spuse Johnny, aproape batjocoritor. Credeţi că-i mai bună decât dumneavoastră sau decât mine?

— Da, cred. Nu pentru că e o femeie de viţă nobilă, ci pentru că îi pasă de oameni. Îşi dă seama că acţiunile ei au

consecinţe şi îi afectează pe cei din preajmă. Îşi ia responsabilităţile în serios, şi asta nu mulţumită ţie şi limbii tale prea slobode.

Johnny lăsă capul în pământ.

— Are prea multe reguli.

— Iar tu, băiete, ai prea puţine. Dar asta se va schimba.

Când Johnny ridică deodată capul, Morgan continuă ferm:

— Regula unu: nicio hoţie, de niciun fel. Fără furat din buzunare, fără şutirea mantiilor de pe spinarea oamenilor care trec pe alei, fără spargeri.

— Dar credeam că vreţi…

— Ştiu ce ai crezut. Te-ai înşelat. Capacitatea mea de a păcăli legea depinde de aparenţa de legitimitate, şi n-o să-ţi îngădui să mă pui în pericol pentru câteva batiste şi un ceas sau două.

Asta păru să-l înmoaie pe Johnny oarecum.

— Deci nu mă împiedicaţi să fur doar pen’că aşa a zis ea.

— Cine, Lady Clara?

Johnny încuviinţă.

— Nu.

Dar bineînţeles că acela era motivul. Şi Morgan se enervă că sentimentele ei contau atât de mult pentru el. Nu ar fi trebuit să-i pese. Era periculos să-ţi pese.

— Regula doi: te trezeşti dimineaţa când îţi spun eu să te trezeşti, mergi la culcare când îţi spun să te duci, şi nu părăseşti prăvălia aceasta fără permisiunea mea clară. S-a înţeles?

— Aţi putea să mă trimiteţi la fel de bine la închisoare, mormăi Johnny printre dinţi.

— Unde vei şi ajunge dacă nu-ţi stăpâneşti năravul înainte de a ajunge un ticălos bătrân şi lipsit de căinţă ca mine.

Asta îi atrase atenţia lui Johnny.

— Aţi fost vreodată la închisoare?

— De câteva ori. Încă dinainte să ajung la vârsta ta. Nu a fost o experienţă plăcută. Aş vrea să evit să se repete. Ceea ce mă face să ajung la regula trei: nu vei vorbi cu nimeni despre ce se întâmplă în această prăvălie. Nici cu sora ta, nici cu tovarăşii tăi şuţi, nici cu băiatul ăla Timothy.

— Timothy e frate-meu, sări Johnny. N-are decât cinci ani. Nu-i spun nimic.

Morgan îşi ţinu respiraţia.

— Sunteţi doi fraţi Perkins? Şi o soră? *Bon Dieu,* ştiu că ai zis că mama ta a murit, dar nu ai alte rude? Tată?

Johnny lăsă capul în pământ.

— A primit şapte ani pentru falsificare. Împrăştia bilete de bancă false când a fost prins. N-avem rude care să vină după noi după ce a făcut el, doar pe Lucy.

— Şi se pare că şi Lucy s-a săturat de voi doi şi s-a spălat pe mâini de responsabilităţi.

— Nu-i aşa. Buza de jos a lui Johnny se răsfrânse. Lucy umblă cu un ofiţer de poliţie. Ridică o privire arzătoare către Morgan. Dar lui nu-i place de noi, aşa că ea nu ne mai vrea în preajmă. Cre’ că vrea să se mărite cu el pen’ că e respectabil şi are bani. Iar de chiar s-o mărita cu el, ei bine… presupun că eu şi Tim suntem pe cont propriu.

În mintea lui se făcu lumină.

— De-asta furi? Ca să strângi destui bani încât să o convingi să nu se mărite cu el?

Ridică din umeri.

— Mă pricep la furat, atâta tot.

Dar nu era tot, şi o ştiau amândoi. Morgan îşi înghiţi nodul din gât, amintindu-şi de propriile speranţe că va putea să fure destul pentru a-i asigura confortul mamei sale. Poate că atunci nu ar mai fi trebuit să se bazeze pe amanţi pentru supravieţuirea ei şi a fiului său.

Totuşi, în ciuda tuturor încercărilor sale, dăduse greş

în cele din urmă. Nu reuşise niciodată să o facă să vadă ce şarpe era ultimul ei amant, nu până în noaptea aceea îngrozitoare.

Înjură în timp ce imaginile i se iviră în minte, un coşmar cu ochii deschişi. Nu erau atât de vii şi de puternice decât în Spitalfields. Dumnezeule, trebuia să încheie treaba asta curând, să poată pleca din locul ăsta blestemat. Dar între timp, trebuia să se ocupe de Johnny.

— Poate că eşti bun la furat, îi spuse băiatului, dar cred că poţi face lucruri mai bune.

Pentru prima dată de când urcaseră, expresia bosumflată dispăru de pe figura lui Johnny.

— Credeţi?

— Da. Te pot învăţa…

— Să fiu negustor de mărfuri furate? Ochii lui Johnny se luminară. Asta ar fi al dracului de bine, căci negustorii sunt cei care fac banii adevăraţi.

— Nu, spuse Morgan, nu despre cum să fii negustor de mărfuri furate. Despre mare. Despre marină.

— Vreţi să ziceţi cum să fii marinar? E o viaţa la fel de grea ca aia de hoţ, sau mai rău.

— Dar nu te duce la spânzurătoare, sublinie Morgan. E o muncă bună şi cinstită. Şi fascinantă. S-ar putea chiar să-ţi fac rost de un post de elev ofiţer.

Johnny părea sceptic.

— Nu acceptă ei de-alde mine ca elevi ofiţeri. Până şi eu ştiu asta. I-o treabă pentru oameni cu rang, pentru gentilomi şi pentru ăi de au relaţii, iar acum că războiul s-a sfârşit…

— Lasă-mă pe mine să mă preocup de asta. Tu concentrează-te să fii atent şi să munceşti din greu pentru mine, şi voi avea grijă să primeşti un post pe măsura ta, unul în care să nu trebuiască să te uiţi peste umăr după ofiţeri de poliţie în fiecare secundă. Făcu o pauză. Dar nu te pot ajuta decât dacă eşti dispus să-mi urmezi regulile. Poţi

face asta?

Johnny ezită, uitându-se în jur. Locul era cald şi uscat, fiind încălzit de hornul sobei de jos. Încăperea fiind plină doar pe jumătate de mărfurile depozitate pe rafturi, era loc destul. Fără îndoială, Johnny cântărea posibilitatea de a munci din greu şi tentaţia de a avea o cameră confortabilă numai a lui probabil pentru prima dată în viaţă. Şi o speranţă de viitor. Apoi se îndreptă de spate, privindu-l pe Morgan drept în ochi.

— Da, domnule, pot.

Morgan zâmbi.

— Bun.

Acum avea un ajutor, un curier şi un lacheu. Întrebarea era: ce dracu' avea să facă cu el?

Capitolul 10

Prea deseori se întâmplă, mă tem, ca alţii, din anumite consideraţiuni, să se lase ademeniţi de fărădelegi care, în cele din urmă, se încheie cu consecinţe extrem de neplăcute.

Judecăţi juvenile pentru prădarea livezilor, R. Johnson

Clara mai trebuise să vină la comisariatul aglomerat de pe Lambeth Street, dar niciodată cu o problemă atât de importantă. După două zile în care sperase inutil *că* Johnny îşi va băga minţile în cap sau că Morgan se va sătura să-l aibă pe băiat în preajmă, se hotărâse să recurgă la ultima soluţie: să-l raporteze pe Morgan judecătorului.

În timp ce stătea în birou aşteptând să fie primită, încerca să nu se gândească la Morgan în faţa curţii, la

Morgan târât în lanţuri, la Morgan care avea s-o urască. Încerca să nu-şi amintească toate mărunţişurile pe care i le relatase Samuel despre felul în care Morgan lucra cu Johnny.

Ce dacă Morgan îl învăţase pe Johnny nişte deprinderi practice? O făcea probabil doar pentru ca băiatul să-i fie mai util ca hoţ de buzunare. Şi conta că Johnny susţinea că Morgan îi interzisese să fure? Bineînţeles că nu. Ce altceva să-i spună lui Samuel, ştiind că lacheul avea să-i transmită ei informaţia? Nu, oricâtă bunătate i-ar fi arătat Morgan lui Johnny, nu o făcea decât pentru a-i înlătura ei obiecţiile cu privire la practicile sale.

Ceea ce trebuia să-şi amintească era figura lui Lucy, devastată de propria vină. Se părea că biata fată aflase unde era fratele ei, se dusese la prăvălie şi îl implorase să vină să locuiască împreună cu ea la cârciumă. Johnny îi respinsese oferta fără să stea pe gânduri. Îi plăcea să locuiască la Morgan, din câte îi spusese surorii lui. Nu voia să plece.

Plină de remuşcări, Lucy apelase apoi la Clara, dar ce putea face ea, dacă Johnny refuza să asculte de vorbă bună? Nu, nu exista decât o singură alternativă, iar acum era hotărâtă să o urmeze până la capăt. Indiferent ce efect ar fi avut asupra lui Morgan.

La urma urmelor, Morgan nu negase niciodată că era negustor de bunuri furate. Cunoştea consecinţele acţiunilor sale ilegale. Îi dăduse destule şanse să-şi schimbe obiceiurile, iar el o luase în zeflemea de fiecare dată. Aşa că acum avea să-l distrugă. Dacă judecătorul avea să-i ia plângerea în serios.

— Onorata instanţă este gata să vă primească, spuse un funcţionar şi o conduse într-un birou îngrămădit.

„Onoratul” judecător, Elijah Hornbuckle, stătea în spatele unui birou, îngropat în hârtii. Obrajii laţi şi căzuţi, buzele răsfrânte şi tenul pătat îl făceau să semene cu un

broscoi cu ochelari şi perucă. Din fericire, veşmintele sale elegante adăugau un oarecare aer nobil, ceea ce compensa oarecum în raport cu chipul său straniu.

Însă bărbatul înalt care stătea alături de el, deşi era oarecum chipeş, se pare că era lipsit de deprinderea de a se îmbrăca bine. Îşi legase strâmb eşarfa, manşetele cămăşii erau murdare, iar haina nu-i venea câtuşi de puţin. Ar fi zis că avea patruzeci şi ceva de ani, judecând după ridurile de pe faţă şi după începutul de chelie, care strălucea ca un măr lustruit prin părul rar pieptănat pe deasupra. Domnul Hornbuckle îl prezentă drept Rodney Fitch, ofiţer de poliţie.

Individul acesta era domnul Fitch al lui Lucy? Dumnezeule, fata trebuia să fie pe jumătate oarbă să-l prefere pe acesta lui Samuel, oricât de respectabil ar fi fost, sau indiferent cât de bine ar fi stat cu finanţele ofiţerul de poliţie.

— Domnul Fitch va investiga plângerea dumneavoastră, spuse domnul Hornbuckle, făcându-i semn să se aşeze pe scaun.

Ofiţerul se înclină mai adânc decât era cazul.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnişoară… vreau să spun Excelenţa Voastră… v… vreau să spun milady. Milady, nu-i aşa?

— Da, murmură ea, înghiţindu-şi un oftat.

Sărise din lac în puţ. În circumstanţe normale, ar fi pus oricum la îndoială competenţa şleampătului domn Fitch, dar relaţia acestuia cu Lucy punea probleme şi mai mari. Dacă Lucy avea vreo influenţă asupra ofiţerului, fata se va asigura că acesta nu-i va găsi nicio vină lui Morgan, de vreme ce Morgan îl adăpostea în prezent pe fratele ei. Iar Morgan avea să scape din nou.

Cu toate acestea, Clara nu-i putea spune judecătorului ce obiecţii avea împotriva domnului Fitch fără a-l implica pe Johnny, ceea ce era hotărâtă să nu facă.

Întrebându-se dacă, la urma urmelor, aceasta nu era cumva o vizită inutilă, luă loc pe scaunul de lemn din faţa biroului.

Judecătorul se lăsă pe spate şi îşi încrucişă mâinile deasupra burţii, ceea ce făcu ca bărbia lui să se răsfrângă deasupra eşarfei, accentuând şi mai tare asemănarea cu un broscoi.

— Secretarul mi-a spus că aţi venit să raportaţi un personaj suspect.

— Da.

Îi explică rapid despre Morgan şi prăvălia acestuia. Domnul Hornbuckle afişă o expresie de mare magistrat, dar în afară de aceasta nu manifestă prea mult interes faţă de plângerea ei. Fitch, însă, rupse o foaie şi mâzgăli pe ea cu un capăt de creion.

După ce ea termină, domnul Hornbuckle medită un moment.

— Dovezi?

— P… pardon?

— Aveţi dovezi? Pocni din degete nerăbdător. Haideţi, haideţi, ce este? Daţi-mi dovezile.

— V-am spus deja. Un hoţ de buzunare cunoscut i-a vândut căpitanului Pryce un ceas pe care băiatul îl furase, după cum l-am auzit spunând.

— Iar numele acestui hoţ de buzunare? îl vom chema la interogatoriu.

Domnul Fitch o privi cu mare interes. Ea înghiţi în sec.

— N… nu pot să-l spun.

— Vreţi să spuneţi că nu-l ştiţi?

Nevrând să mintă, ridică din umeri, sperând că domnul Hornbuckle nu va insista.

— Bine atunci, aveţi un hoţ de buzunare suspect…

— Un hoţ de buzunare cunoscut, îl corectă ea.

O privi încruntat pe deasupra ochelarilor.

— Nu poate fi cunoscut dacă nu-i cunoaştem numele, nu-i aşa? Ce altceva?

Ea clipi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Haide, haide, spuse el, pocnind din degetele acelea blestemate, ce alte dovezi aveţi? Aţi asistat la cumpărarea altor bunuri furate? Sau la vânzarea lor?

Ea îşi ridică bărbia.

— Nu e ca şi cum aş fi stat în prăvălia lui şi aş fi asistat la ce se întâmplă. Asta se presupune că trebuie să facă ofiţerul de poliţie pe durata investigaţiei, nu-i aşa?

Domnul Fitch clătină imperceptibil din cap, ceea ce o avertiză că se aventurase într-o zonă alunecoasă, dar era deja prea târziu. Domnul Hornbuckle se umflă ca o broască gata să orăcăie.

— Lady Clara, cu tot respectul, o mulţime de oameni intră în biroul acesta aducând dovezi – dovezi clare, luaţi aminte – despre intrigi, hoţii şi tot felul de escrocherii. Nu avem nici timpul, nici ofiţerii necesari pentru a investiga toate acestea. Cu siguranţă nu putem alerga după toate zvonurile care zboară de colo, colo. Când veţi avea dovezi clare, reveniţi şi vom sta de vorbă din nou.

Se ridică cu afectare şi gesticulă către uşă.

— Zi bună, doamnă.

Se ridică şi ea, revoltată de respingerea curţii.

— Dar… dar… acest om lucrează pentru Spectru!

Domnul Fitch clipi. Domnul Hornbuckle se încruntă. Apoi schimbară priviri. Se părea că nu trebuia să clarifice cine era Spectrul.

— Sunteţi sigură? întrebă judecătorul. De unde ştiţi?

— Ei bine, a spus… se întrerupse, dându-şi seama că, pentru a se explica, va trebui să explice şi propria legătură cu Morgan, ceea ce i-ar fi fost prea puţin de folos lui Johnny.

— A… am auzit de la câteva persoane. Spuneau că acest căpitan Pryce lucrează pentru Spectru. Sau cel puţin se gândea să o facă.

— Sunt două lucruri distincte, spuse domnul

Hornbuckle. Iar zvonurile nu dovedesc nimic.

— Totuşi, dom'le judecător, interveni Fitch, nu mă deranjează să cercetez treaba. S-ar putea să fie ceva la mijloc, ştiţi.

Când domnul Hornbuckle se încruntă la el, Fitch adăugă:

— Dacă e cu Spectrul, domnule, nu ar trebui să investigăm?

— Eu sunt cel care va spune ce investigăm, Fitch, şi nu am de gând să irosesc un ofiţer de poliţie pentru zvonuri şi speculaţii.

— Vreţi să spuneţi că refuzaţi să faceţi ceva? spuse ea nevenindu-i să creadă.

— Nu am spus asta, doamnă, replică judecătorul. În lumina informaţiilor dumneavoastră – aşa cum sunt – mă voi consulta cu superiorul meu şi, poate, dacă va fi de acord, vom…

— Cine este superiorul dumneavoastră, domnule? întrebă ea, nefiind pregătită să lase problema în mâinile unui om atât de puţin dispus să o cerceteze.

Îşi ţuguie buzele cu o expresie de netăgăduit de broscoi râios.

— Mă aflu sub patronajul Ministerului de Interne.

— Şi cui daţi socoteală?

Părea că s-ar putea să nu răspundă, dar nici măcar domnul Hornbuckle nu era atât de neobrăzat încât să refuze să răspundă unei doamne de spiţă nobilă.

— Lord Ravenswood, doamnă.

— Mulţumesc. Atunci voi vorbi eu însămi cu Lord Ravenswood.

Răsucindu-se pe călcâie, se pregăti să părăsească încăperea.

— Vă va spune acelaşi lucru! strigă domnul Hornbuckle după ea. Trebuie să aveţi dovezi, doamnă, dovezi!

— Vreau să-l aud pe el spunându-mi asta, strigă ea, fără să se mai ostenească să-şi ia rămas-bun şi traversând în grabă birourile exterioare.

Nu voia decât o investigaţie, pentru Dumnezeu. Iar judecătorul se purtase de parcă ar fi fost o pretenţie uriaşă, şi nu datoria sa civică, în calitate de om al legii.

Prea bine, se va duce la superiorul său. Îl cunoştea pe Lord Ravenswood de la balurile în societate, şi părea un om onorabil. Cu siguranţă îl va face pe judecător să asculte şi va trimite un ofiţer să investigheze. Ba ea îl va accepta chiar şi pe domnul Fitch al lui Lucy, dacă asta era tot ce putea primi.

Se depărtase puţin de biroul de pe Lambeth Street când o voce strigă:

— Aşteptaţi, milady!

Oprindu-se, se întoarse şi îl văzu pe domnul Fitch, care alerga după ea pe picioarele lui subţiratice. Se opri brusc, respirând mult mai greu decât ar fi trebuit pentru un bărbat de vârsta lui.

— Vreau… să vorbesc… cu dumneavoastră.

— Despre ce?

Respiră chinuit încă o clipă, apoi se îndreptă de spate, slăbindu-şi nodul de la eşarfă, agitat.

— Mă întreb dacă… adică… presupun că hoţul de buzunare despre care aţi vorbit este rudă cu o cunoştinţă de-a mea.

— Poate, spuse ea evaziv, curioasă să afle cât îi va dezvălui.

— Am auzit că acest hoţ locuieşte în prăvălia presupusului negustor de bunuri furate.

Ea strânse din buze. Vorbele zburau, într-adevăr, ca vântul.

— Dacă vorbim despre aceeaşi persoană, atunci da, cred că aşa este.

— Ei bine, atunci, milady… Făcu o pauză, încovoindu-

şi umerii. Mă întrebam dacă ştiţi de ce băiatul s-a lipit de căpitanu' Pryce.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Iar eu mă întreb de ce sunteţi atât de interesat de ruda cunoştinţei dumneavoastră, domnule.

Domnul Fitch ridică din umeri.

— Vorbesc despre sora lui, cum presupun că ştiţi. Am grijă de ea din când în când. Dar nu vreau să creadă cineva, mai ales domnul Hornbuckle, că am legături cu răufăcători. În special dacă aveţi dreptate cu privire la individul ăsta, Pryce.

O, Doamne, ce ar fi trebuit să-i spună? Nu voia să năruiască şansele lui Lucy de a avea o viaţă mai bună, dar era limpede că domnul Fitch nu părea genul de bărbat potrivit pentru ea.

— Am înţeles că hoţul de buzunare locuieşte acolo ca angajat legitim al căpitanului Pryce. Şi nu pentru a... ăă... fura pentru el.

Sau aşa spusese Morgan. Încă nu ştia dacă să-l creadă sau nu.

În privirea lui se citi o urmă de bănuială, dar dispăru atât de repede, că era posibil să i se fi părut.

— Ei bine, dacă aveţi dreptate, nu-i aşa rău, nu?

— Nu, nu e rău deloc.

El înclină din cap.

— Mulţumesc, milady.

Apoi se întoarse şi o luă către comisariatul de poliţie. Îl privi îndepărtându-se. Cum Dumnezeu reuşise omul ăsta să devină ofiţer de poliţie? Cu excepţia momentului de adineauri, nu i se păruse că ar da pe-afară de deşteptăciune şi, cu siguranţă, nu era vreun viteaz. Abia dacă pusese la îndoială decizia judecătorului. Era mai preocupat să-şi protejeze reputaţia, decât pe fratele „cunoştinţei" lui.

— Ai putea să găseşti pe cineva mult mai bun, Lucy,

spuse ea, vorbind de una singură.

Dar asta nu era problema ei, îşi spuse, îndreptându-se către stradă. În clipa aceasta, principala ei grijă era cum să-l oprească pe Morgan. Ceea ce însemna că avea să treacă pe la Ministerul de Interne în această după-amiază.

*

A doua zi dimineaţa, Morgan stătea pe alee, arătându-i lui Samuel cum să-şi ascundă cuţitul astfel încât să nu i-l găsească nimeni, când Johnny ieşi pe uşa lăturalnică, urmat de un băiat mai mare.

— Băiatu' ăsta zice că tre' să vă vorbească, domnule căpitan.

Morgan îl recunoscu imediat pe lacheul lui Ravenswood.

— Mulţam, Johnny.

Cum flăcăul rămase acolo ca şi când ar fi aşteptat să audă despre ce era vorba, Morgan se încruntă la el şi spuse apăsat:

— Nu ţi-am spus să nu laşi prăvălia nesupravegheată?

Mormăind o înjurătură, Johnny se întoarse în prăvălie, târşâindu-şi picioarele la fiecare pas. Morgan aşteptă până fu sigur că băiatul curios nu avea cum să-i audă, apoi îşi ceru scuze faţă de Samuel şi-şi trase vizitatorul după colţ.

— Îmi pare rău, Bill, dar va trebui să revii. Nu a trecut tocmai o săptămână şi am uitat cu totul de raport.

— Nu-s aici pentru asta, domnule. Prietenul nostru comun spune că trebuie să vă vorbească. Astă-seară, la balul lui Lord Merrington. Prietenul nostru participă şi vrea să veniţi acolo.

— La bal? Nu ne putem întâlni într-un loc mai ferit?

— Nu are timp. Trebuie să vă reamintească faptul că nimeni de la bal nu vă poate cunoaşte din branşa asta.

Cu excepţia lui Lady Clara. Nu, era foarte puţin

probabil. Ravenswood spusese deja că ea participa rareori la evenimente sociale, dacă nu era vorba să strângă fonduri. Balul lui Merrington nu ar fi fost cel mai bun loc pentru aşa ceva – era un bine-cunoscut târg pentru căsătorii. În plus, Ravenswood spusese că ea le evita şi pe acestea, aşa că ar fi trebuit să fie în siguranţă.

— Să-i spun Domniei Sale că veţi fi acolo? întrebă Bill.

Morgan ezita încă. În seara aceea se făcea o săptămână de la întâlnirea cu Spectrul. Omul îşi aştepta răspunsul. Pe de altă parte, era posibil să fie mai bine să nu se afle acolo când apărea Spectrul. Poate ticălosul avea să se înfurie suficient de tare încât să facă o greşeală. Şi nu dădea bine ca Morgan să pară prea dornic.

— Da, voi fi acolo. Şi îi voi da şi raportul tot atunci.

Când Bill se pregăti să plece, Morgan îl opri.

— A spus despre ce e vorba?

— Doar că au apărut complicaţii care vă necesită atenţia.

Era ciudat.

— Mulţam, Bill.

După ce plecă flăcăul, Morgan se întoarse pe alee, cufundat în gânduri. Va trebui să se îmbrace în casa din oraş a fratelui său, singurul său cămin adevărat din Londra. Nu avea haine potrivite pentru bal aici. Şi trebuia să se gândească şi la Johnny. Nu îndrăznea să-l lase pe băiat singur dacă era să apară Spectrul.

Zâmbi. Era ciudat cât de firesc îi venea să se gândească la Johnny în toate situaţiile. În doar trei zile, educaţia băiatului devenise la fel de importantă în viaţa lui ca şi lecţiile de dimineaţă cu Samuel şi afacerea pe care o avea ca negustor de bunuri furate, într-adevăr, Morgan ajunsese să-şi dea seama de ce Clara era atât de îngrijorată pentru flăcău. Johnny avea potenţial. Îi mergea mintea, avea un trup robust şi agil şi, când nu poza şi nu se prefăcea că nu-i pasă de nimic, un temperament

îndatoritor. Cu o îndrumare adecvată, Johnny putea reuşi în marină. Asta dacă va putea să-şi stăpânească tendinţa de a-şi bate joc de tot ceea ce însemna autoritate. Samuel ridică privirea când se apropie pe alee.

— E totul în ordine, căpitane?

— Da.

Morgan îl studie pe Samuel un moment.

— Am nevoie de un serviciu din partea ta.

— Voi face tot ce pot, domnule. Dar dacă are legătură cu doamna…

— Nu. Are legătură cu Johnny. Trebuie să plec în seara aceasta şi vreau să fie supravegheat cât lipsesc. L-ai putea duce să stea undeva doar pentru seara asta?

Samuel se încruntă gânditor.

— Presupun că ar putea dormi în anexele servitorilor de la Stanbourne. Aş putea să-l ţin cu mine până târziu, apoi să-l strecor după ce adorm toţi servitorii. Dacă e doar pentru o noapte…

— Atâta tot, o noapte. Poţi să-l aduci înapoi dimineaţă devreme.

— Dacă vă faceţi griji că v-ar putea fura cât sunteţi plecat, nu cred…

— Nu e vorba de asta. Doar că nu vreau să-l ştiu singur aici.

— De ce nu? se auzi o voce arţăgoasă din spatele lui.

Morgan se întoarse, apoi oftă văzându-l pe Johnny în uşă, părând rănit şi vulnerabil.

— Ar trebui să ai grijă de prăvălie, spuse Morgan.

— Mă descurc, nu-i aşa? răspunse Johnny cu glas plângăreţ. Am fost atent şi am lucrat din greu şi…

— Nu are legătură cu tine, băiete. Eşti un ajutor loial şi de încredere, te asigur.

Samuel îşi drese glasul.

— Nu! spuse Morgan aspru.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Samuel şi

Johnny să aibă amândoi de-a face cu Spectrul.

— Nu vreau să fiţi niciunul din voi aici, în seara aceasta. S-a înţeles?

Când îşi lăsară capetele în pământ, el îşi dădu ochii peste cap. Cu asta te alegeai când erai răspunzător de civili. Nu îndeplineau ordinele şi se simţeau răniţi când nu le dădeai nicio explicaţie. Era al naibii de enervant.

— Va trebui să aveţi încredere în mine în privinţa asta. Am motivele mele. Îşi înmuie tonul. Am nevoie să faceţi amândoi asta pentru mine. Este important.

Scoţând o liră, i-o aruncă lui Johnny, care făcu ochii mari când o prinse în aer.

— Mergeţi amândoi şi vă distraţi. Duceţi-vă la o luptă cu cocoşi, sau la o luptă cu premii, sau ce vreţi. Mâncaţi bine şi beţi un pic de bere. Staţi departe de locul ăsta până mâine-dimineaţă, bine?

Încuviinţând, băieţii se înseninară, iar el îşi înghiţi zâmbetul. Era uimitor cum putea o liră să înmoaie obiecţiile unui hoţ de buzunare.

Restul zilei trecu tare greu pentru Morgan, care era încordat, întrebându-se ce „complicaţii” îl îngrijoraseră atât de mult pe Ravenswood. După ce îi trimise de-acolo pe Samuel şi pe Johnny la lăsarea serii şi închise prăvălia, plecă în grabă spre casa din oraş a fratelui său.

Totuşi, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă din momentul în care intră în casă, iar majordomul îl numi „milord”, apoi clipi şi se corectă. Servitorii lui Sebastian îi confundau pe cei doi gemeni doar atunci când erau ambii în oraş.

La naiba cu toate!

— Morgan, tu eşti? strigă cumnata lui, grăbindu-se să iasă din salon. Juliet zâmbi larg când îl văzu. Tu eşti! O, ce bine că te văd. Sebastian a fost groaznic de dezamăgit când am sosit ieri şi a văzut că nu eşti aici.

Îl primi cu o îmbrăţişare, apoi îi remarcă hainele

jerpelite. Ţinându-l la o distanţă de un braţ, îl studie cu atenţie.

— De ce eşti îmbrăcat astfel? Pentru Dumnezeu, arăţi ca un vagabond.

— Eu… ăă… ei bine…

Ea îşi miji ochii.

— Nu ai dat iar de bucluc, nu-i aşa? Condiţiile rămăşagului…

— Îmi aduc bine aminte de condiţiile rămăşagului nostru, nu te teme. Doar că nu le urmase, atâta tot. Îi zâmbi cu căldură. Hainele mele ponosite nu au nimic de-a face cu asta.

Nu în ceea ce îl privea, în orice caz.

— Se pare că Morgan face muncă de caritate la Căminul pentru Reeducarea Hoţilor de Buzunare, explică o altă voce, care-i era la fel de bine-cunoscută lui Morgan ca şi propriul glas. Sebastian păşi în anticameră, privindu-şi fratele cu o combinaţie de afecţiune şi suspiciune.

— Sau cel puţin aşa pretinde Ravenswood.

— Ai vorbit cu Ravenswood? întrebă Morgan.

Asta era complicaţia care îl alarmase pe Ravenswood? Părea puţin probabil. Lui Ravenswood nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă Sebastian ştia cu ce se ocupa Morgan.

— L-am văzut pe prietenul tău azi-dimineaţă, dezvălui Sebastian. Cum nu ai venit acasă aseară, iar servitorii au recunoscut că nu ai dormit aici, m-am gândit că s-ar putea ca el să ştie pe unde eşti.

Morgan încercă să-şi dea seama din expresia lui Sebastian dacă Ravenswood îi dezvăluise cu ce se îndeletnicea el în prezent, dar nu reuşi. Ura din tot sufletul să-şi mintă fratele, însă alternativa l-ar fi îndepărtat atât de Sebastian, cât şi de încântătoarea lui soţie, ceea ce nu-i convenea defel.

Astfel că nu făcea decât să se eschiveze.

— De fapt, dorm în Spitalfields. Lady Clara, care conduce căminul, are necazuri cu localnicii, şi am fost dispus să-mi ofer prezenţa pentru a-i asigura protecţia.

Tot ce spusese era adevărat, chiar dacă ei nu aveau să înţeleagă exact ce voia să spună.

— O, Morgan, e extraordinar de amabil din partea ta! spuse Juliet cu atâta entuziasm, încât îl făcu să se simtă vinovat. Să dormi la cămin când poţi avea un pat bun aici…

— Da, foarte amabil, interveni Sebastian, arcuindu-şi sprâncenele. Şi, totodată, nobil.

Juliet continuă să pălăvrăgească:

— Presupun că te referi la Lady Clara Stanbourne, nu-i aşa? Am întâlnit-o în perioada în care mi-am făcut ieşirea în societate, dar nu iese prea mult, nu-i aşa?

— Nu. Nu cred că am întâlnit-o vreodată, spuse Sebastian.

— Judecând după faptul că nu m-a confundat cu tine când ne-am întâlnit prima dată, spuse Morgan sec, aş spune că nu ai cunoscut-o.

— Bineînţeles că nu, dragul meu, ciripi Juliet. Tu ieşi în lume la fel de rar ca şi ea. Cum Dumnezeu să vă întâlniţi? Îi aruncă lui Morgan o privire şireată. Spune-mi, Lady Clara este încă… necăsătorită?

Cunoştea privirea aceea.

— Să nu-ţi vină idei, Lady Peţitoare. O ajut, atâta tot. Aşa că încetează să visezi la capele şi la rochii de mireasă exact în clipa asta.

— Întrebam doar…

— Ştiu că întrebai, *ma petite,* dar nu se va întâmpla, micuţa mea.

Fără veste, în minte îi apăru ca o străfulgerare o imagine, în care Clara se îndrepta către altar, înveşmântată în alb şi cu o coroniţă din flori de măr. În noaptea nunţii, va fi înveşmântată în cea mai subţire muselină, pentru a-şi aţâţa soţul cu rotunjimile trupului de care el avea să fie în

curând liber să se bucure după placul inimii…

Pulsul începu să i se accelereze nebuneşte şi alungă gândul. Naiba s-o ia pe Juliet şi ideile ei. Era timpul să schimbe subiectul.

— E ceva de mâncare în casa asta? Nu am mai mâncat de la micul dejun şi sunt mort de foame.

O jumătate de oră mai târziu, stăteau în bucătărie, iar Sebastian şi Juliet îl priveau cum înfuleca o farfurie cu friptură de vită rece şi murături, pe care o stropea cu bere.

— Şi ce faci la cămin? întrebă Sebastian.

„Sacre bleu.” Nu putea să răspundă fără să mintă. Morgan se concentră asupra mâncării.

— Îi învăţ pe băieţi câte ceva din secretele marinarilor – cum să facă noduri, cum să citească o busolă… genul ăsta de lucruri.

Îl învăţa toate acestea pe unul dintre ei, la urma urmelor.

— Iar pe Lady Clara nu o deranjează că dormi acolo?

— Nu rămâne şi ea acolo peste noapte. Doar menajera.

— O. Juliet părea dezamăgită. Trebuie să te întorci acolo în seara asta?

— Nu. Merg la balul lui Merrington.

— Minunat! exclamă Juliet. Şi noi mergem. Sebastian nu a vrut să participe – ştii cât îi displac treburile astea –, dar eu ard de nerăbdare să dansez, aşa că l-am silit să mă ducă.

Morgan îşi înăbuşi un oftat. Asta însemna că urmau să fie acolo cu toţii. Exact ce avea nevoie – să se întrebe Juliet de ce se ducea să vorbească între patru ochi cu Ravenswood. Dacă stătea să se gândească, probabil că ticălosul stabilise dinadins întâlnirea pentru astă-seară, după ce vorbise cu Sebastian ieri. Fără îndoială că Sebastian pomenise de bal. Privi către fratele său care părea căzut pe gânduri.

— Ştii, spuse Sebastian, ai putea să o însoţeşti pe Juliet, şi atunci nu voi mai fi nevoit să merg. Dacă tot te duci acolo…

— O, nu, domnule Prefer-să-Stau-Acasă, îl întrerupse Juliet. Când am spus că vreau să dansez mă gândeam cu tine. Îi aruncă lui Morgan un zâmbet în semn de scuze. Nu-ţi fie cu supărare.

El zâmbi larg.

— Câtuşi de puţin.

În momente de genul acesta îl invidia pe fratele său. Nu că ar fi avut vreo dorinţă să ducă genul de viaţă pe care o ducea Sebastian. Dar uneori se întreba cum era să ai o femeie căreia să-i pese atât de mult, care să pună bunăstarea ta mai presus de dorinţele ei, să tânjească după compania ta şi să-ţi încălzească mai mult decât patul.

Probabil că avea să rămână cu întrebatul. Femeile alese, ca Juliet şi Clara, se ofereau bărbaţilor care erau dispuşi să se aşeze la casa lor. El nu era.

— Aşadar, de ce mergi la balul lui Merrington? întrebă Sebastian. Ştii că e un târg de căsătorii renumit.

Răspunse Juliet în locul lui:

— De-asta merge. Să danseze cu femei care caută să se mărite.

Morgan se pregăti să protesteze, apoi îşi dădu seama că era mai bine să o lase să creadă asta. Astfel nu mai trebuia să ofere altă explicaţie.

— Mi-ai citit gândurile, dragă cumnată, spuse el galant.

Ochii ei străluciră.

— Iar dacă se va întâmpla ca Lady Clara să fie acolo, îmbrăcată în veşminte alese şi dornică să danseze cu un gentilom bun de însurătoare, ei bine, nu se va plânge. Nu-i aşa, Morgan?

Asta era atât de departe de adevăr, că Morgan izbucni în râs.

— Eşti hotărâtă să mă vezi însurat, nu-i aşa?

— Sunt hotărâtă să te văd viu şi aici pentru o vreme, astfel încât copiii noştri să aibă un unchi. Dacă pentru asta e nevoie să-ţi găsim o soţie, da, vreau să te văd însurat.

Deveni serios, amintindu-şi că nu era pregătit pentru nicio soţie, şi mai ales nu pentru Lady Clara.

— Atunci mă tem că vei fi dezamăgită. Ultima persoană de pe pământ care s-ar căsători cu mine este Lady Clara Stanbourne.

În momentul în care o spuse, îşi dădu seama de greşeală. Nu voise să spună că Clara nu l-ar lua în căsătorie, ci că el nu s-ar însura cu ea. Şi, judecând după compasiunea din ochii lui Juliet, ea îi luase vorbele în serios.

Se pregăti să se corecteze, apoi se dădu bătut. Fără ca măcar să-l vadă împreună cu Clara, Juliet hotărâse că el simţea ceva mai mult pentru Clara decât o dorinţă nestăpânită. Prea bine, avea s-o lase pe Juliet să-şi ţească visurile. Aşa îi va fi mai uşor să se ducă şi să se întoarcă din Spitalfields, în timp ce ea şi Sebastian se aflau în oraş.

Juliet se întinse şi îi luă mâna.

— Nu-ţi face griji, Morgan. O să se dea pe brazdă.

El simulă un zâmbet îndurerat.

— Sper, într-adevăr, că ai dreptate.

Apoi, spre amărăciunea lui, îşi dădu seama că, de fapt, era posibil să spună adevărul.

Capitolul 11

Nu există nicio aplecare a cărei împlinire să-i înjosească într-atâta pe aceia în care sălăşluieşte sau să-i pună în situaţii atât de umilitoare, precum CURIOZITATEA.

Primejdia trasului cu urechea,
sau Fata curioasă vindecată, Anonim

Era foarte posibil să fie o greşeală, hotărî Clara în timp ce înainta împreună cu mătuşa sa prin îmbulzeala din conacul Merrington. Orchestra, care cânta absolut perfect, o făcu să simtă o nevoie irezistibilă de a dansa, iar mirosul şampaniei, care se împletea cu parfumul trandafirilor de primăvară şi al liliacului, răspândit în întreaga casă, i se urcă la cap. Dacă micuţa Mary ar fi fost acolo, ar fi crezut că a ajuns la balul Cenuşăresei.

Da, aproape sigur era o greşeală. Clara nu venise aici să danseze. Venise să-l încolţească pe Lord Ravenswood şi să-l facă să îi vorbească. Şi de ce reacţiona în felul ăsta la acest bal prostesc? Mătuşa Verity trebuia, în general, s-o târască la astfel de evenimente, iar apoi Clara îşi petrecea întreaga seară încercând să convingă oamenii avuţi să doneze bani căminului.

Aha! Asta era în neregulă cu ea. Era prima dată când participa la un bal fără să se gândească la donaţii, prima dată când se simţea liberă să se bucure. Era singura explicaţie pentru nevoia imperioasă de a dansa şi de a se distra. Fie asta, fie…

Nu, îşi spuse ea cu asprime, nu avea nimic de-a face cu Morgan şi cu nelinişstea pe care i-o provoca în ultima vreme. Nu avea nimic de-a face cu felul în care o privea, cu faptul că ochii lui arzători o făceau să resimtă o dorinţă stranie de-a trăi senzaţii intense, care îi palpitau sălbatic în pântec, până când nu voia altceva decât să se învârtească, să sară şi… să danseze.

Oftă. Bine, poate că avea niţel de-a face cu el. Dar asta nu o va opri să-şi îndeplinească misiunea aici.

— Ia uite-l pe Lord Winthrop acolo! exclamă mătuşa Verity, clătinându-se zăpăcită pe vârful picioarelor, în încercarea zadarnică de a vedea pe deasupra mulţimii. Trebuie neapărat să ne apropiem!

Clara oftă. Da, fusese clar o greşeală să vină aici. În afară de influenţa negativă pe care muzica o avea atât asupra ei, cât şi asupra mătuşii, pentru a-l găsi pe Lord Ravenswood în mulţime era nevoie de o intervenţie divină.

Ar fi trebuit să-l oblige pe secretarul simandicos al acestuia să o primească în biroul lordului ieri-dimineaţa când sosise prima dată acolo pentru a-i vorbi. Şi ieri după-amiază când revenise. Şi în dimineaţa aceasta, când aşteptase trei ore, doar ca să i se spună că plecase cine ştie unde şi că nu se va întoarce întreaga zi.

Bineînţeles, nimic altceva în afară de un pistol pus la tâmplă nu l-ar fi împiedicat pe afurisitul de secretar al lui Lord Ravenswood să-şi îndeplinească datoria. Ceea ce se pare că presupunea să o ţină pe Clara departe de acesta.

Bine. Lasă-l pe bietul amărât să o împiedice să-l vadă pe Ravenswood la birou. Cel puţin secretarul nu avea nicio putere aici. În seara aceasta, nimic, în afară de un cutremur, nu o va împiedica să îl acosteze pe Lord Ravenswood cel greu de găsit. Spera doar că îl auzise bine pe secretar când îi spusese altcuiva că acesta avea să participe la balul familiei Merrington.

— Haide, spuse mătuşa Verity, trăgând-o cu putere pe Clara de braţ. Trebuie să vorbim cu Lord Winthrop. Ar fi nepoliticos să nu o facem.

Clara îşi dădu ochii peste cap, dar o urmă. Nu avea să-l găsească pe Lord Ravenswood stând la marginea aglomeraţiei.

— Ştii, mătuşă, încep să cred că tu ar trebui să te căsătoreşti cu Lord Winthrop. Câţi copii are? Cinci? Gândeşte-te – câinii ar fi extrem de încântaţi de perspectiva de a avea o întreagă familie de subjugat. Empress i-ar putea cântări pe toţi prietenii băieţilor, găsindu-le defectele de caracter, şi alungându-i pe toţi peţitorii fetelor care nu s-ar ridica la înălţimea aşteptărilor.

— Nu fi prostuţă. Mătuşa îşi croi drum prin mulţime cu

o agilitate surprinzătoare. Lordul este cu cincisprezece ani mai tânăr decât mine. De ce ar vrea o femeie bătrână ca mine?

— Are cu zece ani mai mult decât mine. Eu de ce aş vrea un bărbat bătrân ca el?

— Asta nu înseamnă că e bătrân. În plus, nu-i acelaşi lucru, draga mea, dacă un bărbat este mai în vârstă. Bărbaţii trebuie să fie astfel.

— Iar bărbaţii mai vârstnici ar trebui să fie mai înţelepţi, dar n-am prea văzut semne în acest sens la Lord Winthrop.

— Şşşt, şopti mătuşa. Te poate auzi.

— Cum?

Se apropiaseră atât de mult încât era posibil să o audă? Dumnezeule, ar fi trebuit să dea bir cu fugiţii când avusese ocazia. Se desprinse pe furiş de mătuşa ei pentru a se îndrepta în altă direcţie.

Dar era prea târziu.

— Bună seara, Lady Clara, spuse contele cu glas tărăgănat, care veni de undeva de mult prea aproape pentru a putea sta liniştită. Sunt încântat să văd că dumneata şi mătuşa dumitale participaţi la acest frumos eveniment.

Încă un pas, şi Clara se trezi practic nas în nas cu Lord Plicticoşenie.

— Vai, Lord Winthrop, ce surpriză! Dată fiind aversiunea dumitale pentru distracţii frivole, nu mă aşteptam să te văd aici.

Lord Winthrop se forţă să zâmbească, ceea ce făcu ca figura lui în general sumbră să capete o expresie de marionetă nefericită.

— Găsesc că, din când în când, o petrecere sau un bal sunt reconfortante. Într-adevăr, mă pregăteam să te întreb dacă ai dori să îmi acorzi un dans.

Era uimitor cum invitaţia venită de la bărbatul

nepotrivit îi alunga complet dorinţa de a dansa. Cu toate acestea, căutarea lui Lord Ravenswood printre oaspeţi fusese lipsită de rezultat până acum. Poate că, învârtindu-se în jurul sălii de bal, va avea o perspectivă mai amplă. Şi îi va oferi ocazia de a-l descuraja pe Lord Winthrop o dată pentru totdeauna. Astfel că îi acceptă invitaţia, şi, sub privirile strălucitoare ale mătuşii, se lăsa condusă pe ringul de dans.

Deloc surprinzător, abilităţile lui Lord Winthrop într-ale dansului lăsau mult de dorit, şi nu o dată o luă în direcţia greşită când făcură piruete. Era cunoscut pentru temperamentul său sobru, pentru zgârcenia sa şi peroraţiile fără haz împotriva claselor inferioare, nu pentru felul în care dansa. Sau pentru jocul de cărţi. Sau escapade sălbatice la femei. Pe scurt, ar fi fost soţul perfect pentru o fată cu chip proaspăt, gata să preia conducerea unei case pline de copii.

Dar nu pentru ea. După câteva momente de dans, el o întreabă:

— Cum merg lucrurile la micul dumitale cămin?

— Bine.

Fiind ocupată să cerceteze încăperea în căutarea lui Ravenswood, îi acorda prea puţină atenţie lui Lord Winthrop.

— Este nobil din partea dumitale să încerci să salvezi copiii, chiar dacă este un demers inutil. Speţa aceasta nu poate fi salvată, mă tem.

Ea scrâşni din dinţi. Cum putea mătuşa Verity se creadă că acest bărbat era potrivit pentru căsătorie? El continuă, fiind aparent sigur că ea era de acord cu afirmaţiile sale.

— Dar este o pregătire potrivită înainte de a avea propriii copii. Presupun că aceasta este intenţia dumitale în cele din urmă.

Îi aruncă o privire speriată în timp ce fură despărţiţi

de o nouă piruetă. Comentariul său era cea mai îndrăzneaţă aluzie la faptul că îi făcea curte. Apoi înţelese deodată de ce o curta. Lucra cu copiii. El avea cinci. Fără îndoială, considera că mariajul cu ea ar fi un aranjament potrivit. Pentru el. Când se reuniră, ea spuse:

— Da, aş vrea să am copiii mei într-o zi. „Ai mei fiind cuvintele esenţiale.” Dar, în prezent, sunt mulţumită să lucrez cu copiii care au atâta nevoie de mine. Un impuls răutăcios o făcu să adauge: Şi, fiindcă veni vorba de protejaţii mei, ne este mereu de folos ajutorul gentilomilor serioşi la cămin. Dacă ai vreodată timp la dispoziţie şi doreşti să ne vizitezi, vom fi încântaţi să te punem la treabă.

Expresia lui îngrozită o făcu să chicotească când dansul îi separă din nou. Apoi, în timp ce se învârtea în jurul dansatorului de alături, îl văzu pe cel pe care-l căuta de cealaltă parte a încăperii. Lord Ravenswood ieşea din sala de bal trecând printr-un coridor care ducea în bibliotecă şi spre seră.

Aha! În sfârşit, îl prinsese. Iar dansul se încheia, de asemenea. Perfect. În timp ce Lord Winthrop se apropie să o conducă înapoi la locul ei de pe marginea ringului de dans, se întrebă dacă era nevoie să invoce o migrenă pentru a scăpa de el. Însă, din fericire, perspectiva de a face muncă voluntară la cămin fusese suficientă. Mormăind că trebuie să o caute pe mama sa, o lăsă alături de mătuşa sa şi dispăru.

— Ce i-ai spus bietului om de l-ai alungat? întrebă mătuşa Verity.

— Nu-mi dau seama, spuse Clara cu suavitate. Am avut o conversaţie absolut delectabilă despre cămin.

Când mătuşa se încruntă şi părea că e gata să se lanseze într-o prelegere, Clara adăugă în grabă:

— Şi, că tot veni vorba despre cămin, văd pe cineva cu care trebuie să vorbesc despre o donaţie. Mă întorc într-

o clipă, mătuşă.

Apoi îşi făcu loc prin mulţime, îndreptându-se către coridorul prin care dispăruse Lord Ravenswood. După ce scăpă de aglomeraţia din sala de bal, încercă să intre în seră, dar acolo găsi doar un cuplu de tineri, care se desprinseră vinovaţi unul de celălalt de îndată ce ea îşi strecură capul pe uşă. Murmurând scuze, se retrase.

Asta însemna că rămânea biblioteca. În general, Lord Merrington o ţinea închisă pe durata petrecerilor, dat fiind că era foarte protector cu vasta sa colecţie de cărţi. Totuşi, se îndreaptă într-acolo să vadă dacă nu cumva uşa bibliotecii era deschisă.

Spre surpriza ei, când încercă mânerul, uşa se deschise. De data aceasta fu atentă să nu dea buzna. Deschizând cu grijă, trase cu ochiul înăuntru. Nu-l vedea pe Lord Ravenswood, dar era sigură că bărbatul se afla acolo.

Auzea murmurul unor voci care veneau dinspre marea fereastră cu arcadă, care era de dimensiunea unei mici încăperi. Din nefericire, cei doi stâlpi care o flancau o împiedicau să vadă interiorul din locul în care se afla. Dacă lordul era într-adevăr acolo, cu cine vorbea în secret? Să fie o femeie? Probabil că ar fi trebuit să se întoarcă când era singur, dar nu voia să piardă şansa de a vorbi cu el. Decizându-se să se apropie, se strecură în bibliotecă.

*

Morgan se sprijinea uşor de scaunul aurit şi elegant, privind pe fereastra cu arcadă la grădinile frumos aranjate ale lui Merrington. Un bărbat aflat sub un copac îşi îndrepta atenţia către o tânără timidă cu evantai. Văzându-i cum flirtează, pe Morgan îl cuprinse invidia. Făceau parte din peisajul acesta într-un fel în care el nu se regăsea, în ciuda hainelor de seară bine croite, pe care valetul lui Sebastian se străduise din răsputeri să le aducă la perfecţiune.

Toată povestea asta îl agita, nu doar din cauza tuturor acelor lorzii şi a doamnelor lor care-i aminteau că nu era cu adevărat unul dintre ei. Până şi casa îl enerva. Draperii de catifea, ferestre prin care putea vedea, covoare imaculate… Totul părea atât de curat şi de ordonat după Spitalfields. Îl făcea să se simtă exact ca negustorul de bunuri furate care pretindea că este – nelalocul lui, stingher, un adevărat locuitor de pe Petticoat Lane. De-abia se abţinea să nu tragă de eşarfa care-l strângea de gât.

— Crezi că este înţelept să-l laşi pe Spectru să scape în seara asta, pentru că nu eşti prezent la prăvălie? întrebă Ravenswood.

Morgan se forţă să revină la raportul pe care tocmai îl oferise. Ravenswood nu-i dezvăluise încă de ce fusese atât de nerăbdător să-l vadă. Ridică din umeri.

— Dacă fac după cum dictează Spectrul, nu îl vom determina să iasă la iveală. Sfidându-l, voi reuşi.

— Sau te va duce la moarte.

— Nu cred că l-am enervat suficient pentru asta. Morgan îşi încrucişă braţele pe piept, dându-şi seama prea târziu că făcând asta îşi şifona fracul. În orice caz, astea sunt toate informaţiile pe care le am pentru tine în seara aceasta. Acum e rândul tău. Spune-mi de ce m-ai târât la balul ăsta blestemat.

Ravenswood oftă.

— Avem o… problemă spinoasă legată de Lady Clara. A fost la poliţia de pe Lambeth Street, cerând demararea unei investigaţii cu privire la tine şi la prăvălia ta.

Morgan nu făcu decât să privească fix pentru o clipă, neştiind dacă să râdă sau să ţipe. Aşadar, în cele din urmă micuţa băgăreaţă îl dăduse pe mâna autorităţilor? Trebuia să fi fost foarte furioasă din pricina dezertării lui Johnny.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur – conduc departamentul, ştii doar.

Ravenswood se aplecă înainte, rostind pe voce scăzută:

— Hornbuckle a spus că a îndemnat-o să renunţe la solicitările ei. A refuzat să te investigheze fără a vorbi cu mine mai întâi, dar a descurajat-o să cerceteze chestiunea pe cont propriu. Se pare că asta nu i-a înmuiat hotărârea.

— Nu, nu avea cum. Ce-a mai făcut acum?

Ravenswood privi într-o parte.

— A… apărut la mine la birou la scurt timp după ce a terminat cu poliţia. Secretarul meu a alungat-o ieri şi din nou astăzi, dar presupun că nu se va da bătută atât de uşor.

— O, nu, nu Lady Clara pe care o cunosc eu. Care se pare că este extrem de diferită de cea pe care o cunoşti tu.

— Bine, bine, mormăi Ravenswood. Recunosc că am greşit când am spus că „latră, dar nu muşcă”. Insistentă femeie. Cine ar fi ghicit că avea să meargă până aici? Îl privi curios pe Morgan. Dar nu pari prea supărat să auzi asta.

— E posibil ca opoziţia ei să funcţioneze în favoarea mea. Spectrul a sugerat că are relaţii la comisariat. Când îl voi întâlni data viitoare, îmi voi da seama în ce măsură este adevărată această pretenţie, dacă va pomeni de Lady Clara. Şi dacă are într-adevăr lachei în rândurile poliţiei, atunci faptul că ea mă urmăreşte nu va face decât să-i întărească credinţa că sunt răufăcător. Ca să fiu sincer, ar trebui să-i mulţumesc.

— Aşadar, ce să-i spun judecătorului despre investigarea ta?

Scaunul scârţâi când Morgan se întoarse să îl privească pe Ravenswood.

— Hornbuckle ştie că lucrez, de fapt, pentru tine?

— Nu ştie nimeni în afară de mine.

— Atunci, de ce a refuzat să mă investigheze când i-a cerut-o Lady Clara?

— Cred că din cauză că nu i-a oferit suficiente dovezi. Şi a spus că părea să ascundă ceva.

Cunoscând-o pe Clara, ascundea implicaţia lui Johnny.

— Atunci, de ce s-a mai deranjat să-ţi pomenească de grijile ei?

— Pentru că a făcut tevatură. Pentru că, deşi nu-i convine ca o membră a aristocraţiei să-i ordone, nu a vrut să treacă cu vederea suspiciunile ei. Şi pentru că eşti marinar şi i s-a părut ciudat să fii bandit.

Motive întemeiate toate.

— Prea bine atunci, spune-i domnului Hornbuckle să facă aşa cum îl îndeamnă inima cu privire la investigaţie. Nu-mi va afecta munca dacă pune un om pe urmele mele. Spectrul va şti cum să îl evite pentru a ajunge la mine. Felul în care va decurge investigaţia ne va putea ajuta să ne dăm seama cui îi este loial judecătorul tău. Ca să nu mai vorbim de oamenii acestuia.

— Bine, dar ţin să te avertizez că Fitch – omul pe care intenţionează să-l folosească – poate provoca necazuri. Deşi se poartă precum conetabilul Dogberry din *Mult zgomot pentru nimic* al lui Shakespeare, este foarte competent. A strâns o avere din recompensele primite pentru investigaţiile sale reuşite.

Ofiţerilor de poliţie li se spunea să investigheze toate infracţiunile, indiferent de recompensele oferite, dar, în realitate, cu cât victima oferea o recompensă mai mare, cu atât mai asiduu era investigat cazul. Ofiţerii buni duceau deseori un trai decent de pe urma recompenselor legitime.

— Asta dă bine pentru judecătorul tău, dacă este dispus să însărcineze un ofiţer competent să se ocupe de caz. Mă voi descurca, nu te îngrijora.

— Şi Lady Clara? Ce vei face cu ea?

Morgan rânji.

— Eşti pe cont propriu cu ea, Ravenswood. Nu i-aş spune adevărul, de vreme ce nu ştim cât de bine poate

păstra secretul. Însă, în afară de asta, descotoroseşte-te de ea cum consideri de cuviinţă. Totuşi, te avertizez, nu numai că este suspicioasă, ci şi inteligentă. Va vedea cu uşurinţă dincolo de explicaţiile tale.

Ravenswood se încruntă.

— Presupun că eşti de părere că merit asta după ce te-am plasat într-o prăvălie atât de aproape de cămin.

— La dracu', ba bine că nu. Distracţie plăcută!

Pufnind, Ravenswood se ridică brusc, şi în acel moment Morgan auzi un zgomot slab de dincolo de unul dintre stâlpii care încadrau fereastra cu arcadă. Nu era sigur, dar putea jura că auzise o răsuflare întretăiată. Din câte se părea, Ravenswood nu auzise, căci se întoarse către uşa bibliotecii şi întreabă:

— Vii, Morgan?

— Nu. Cred că voi mai sta puţin aici. Dar ia-o înainte. O, şi invit-o pe Juliet la dans, te rog. Ea va fi flatată, iar asta îl va enerva teribil pe fratele meu. Poate că astfel nu vor mai pune atâtea întrebări curioase cu privire la ce am făcut.

Ravenswood izbucni în râs.

— În regulă.

Morgan privi cum şeful său ieşi din încăpere fără a părea că observase vreun intrus. Dacă era cineva în bibliotecă, se ascundea.

Sau poate că Morgan îşi imaginase pur şi simplu sunetul. Se forţă să privească pe fereastră ca şi când nu ar fi observat nimic, dar ciuli urechile pentru a remarca orice zgomot. Când, după un moment, auzi sunetul slab al unui mers furişat, se ridică de pe scaun şi o luă într-acolo.

Dar nu era un bărbat. Se auzi un strigăt feminin, în timp ce o femeie o luă la fugă. O prinse înainte ca aceasta să ajungă la uşă. Apucând-o de braţ, o răsuci spre el.

La naiba, era Clara!

*

Încântătoare ca o prinţesă, îi aruncă lui Morgan un zâmbet firav.

— B… bună seara.

Parcă simţindu-i furia, se retrase ca şi când s-ar fi pregătit să o ia la fugă, dar el o prinse de braţe, oprind-o.

— Cât ai auzit?

Îşi înfipse degetele în pielea care se ivea deasupra mănuşilor lungi şi o scutură.

— Spune-mi ce ai auzit, la naiba!

— Nimic, jur! Vorbeaţi amândoi atât de încet, încât nu m-am putut apropia din pricina acelor stâlpi blestemaţi.

Să o creadă? Se uită către stâlpi. Nu erau tocmai aproape de scaune. Iar el şi Ravenswood fuseseră discreţi. Se întoarse să o privească.

— N-ai auzit nimic?

Ea scutură din cap cu furie.

— Nimic, îţi promit. Şi, crede-mă, am încercat.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Acum că era aproape sigur că spunea adevărul, îşi slăbi strânsoarea. Dar nu-i putu da drumul până când nu o privi. Nu o mai văzuse niciodată într-o rochie de seară. Nu-i văzuse nicicând gâtul încântător împodobit cu perle, sau părul mătăsos decorat cu panglici… sau sânii catifelaţi ridicându-se deasupra corsajului rochiei cu decolteu adânc.

Fără ca măcar să-şi dea seama, îşi trecu mâinile peste bucăţica de piele dezgolită de deasupra mănuşilor din piele de ied, urcând apoi către marginile voalului care îi acoperea mânecile de satin albastru. Şi în tot acest răstimp se lăsa absorbit de ea, minunându-se de schimbarea pe care un petic de satin şi câteva perle o puteau provoca asupra unei femei. Dar când se întinse să atingă perlele, ea tresări şi se retrase, eliberându-se din mâinile lui.

— Cel cu care stăteai de vorbă era Lord Ravenswood, nu-i aşa? şopti ea, frecându-şi braţele, ca şi când ar fi vrut

să-i alunge atingerea.

Asta rupse vraja ademenitoare în care îl prinsese.

— Nu ţi-a spus nimeni niciodată că este nepoliticos să spionezi oamenii?

— Nu ţi-a spus nimeni vreodată că nu e bine să vinzi bunuri furate? Şi să mituieşti demnitari ai guvernului? Şi…

— Să mituiesc demnitari ai guvernului? izbucni el înainte ca ea să termine de enumerat nelegiuirile lui imaginare. Despre ce vorbeşti?

— Nu face pe inocentul cu mine. Din ce alt motiv ai avea întâlniri secrete cu Ravenswood, dacă nu să-l mituieşti pentru a-ţi ignora fărădelegile?

El reuşi să râdă.

— Nu a fost o întâlnire tocmai secretă dacă ai dat peste noi. S-ar zice că am putea fi mai discreţi.

— Nu râde de mine!

— Atunci, nu mă mai spiona.

— N… nu te spionam, protestă ea.

Când el se apropie, intrând în lumina unui sfeşnic din apropiere, ea păru să îi observe ţinuta pentru prima dată.

— Şi de ce eşti îmbrăcat astfel?

— Cum?

Ea făcu semn cu mâna, arătând înspre eşarfa legată cu modernul nod oriental, înspre fracul bine croit şi pantalonii de mătase strânşi pe picior.

— Aşa. Ca un gentilom.

— Sunt gentilom.

Ea pufni.

— Eşti un diavol ticălos şi amăgitor, asta eşti. Te-ai îmbrăcat ca un gentilom ca să te poţi strecura la bal să-l mituieşti pe Lord Ravenswood…

— Nu ştiu de unde îţi vin ideile acestea, izbucni el. Nu-l mituiam pe Lord Ravenswood. L-am întâlnit pur şi simplu aici şi am schimbat câteva politeţuri. Ca să-l mituiesc, ar trebui să-i spun despre… activităţile mele, nu-i aşa?

Ea îl privi cu o expresie gânditoare. Cât avea să mai treacă până să-şi dea seama de legătura dintre el şi Ravenswood, punând cap la cap toate celelalte lucruri? Ar fi mai bine să o distragă înainte să îşi dea seama.

Ea ridică bărbia.

— Dacă nu eşti aici pentru a te întâlni cu el, de ce-ai venit? Răspunde-mi.

Deodată, îl cuprinse pofta să o ia peste picior.

— De ce crezi? Făcu un gest larg, spre bibliotecă. Lord Merrington deţine o seamă de lucruri încântătoare şi costisitoare. Are gusturi excelente la porţelanuri şi cea mai aleasă argintărie pe care am văzut-o vreodată. Doar tabloul de Rembrandt trebuie să valoreze…

— Nu ai îndrăzni! exclamă ea absolut oripilată. Eşti vânzător de mărfuri furate, nu hoţ!

— Aşa este. Râse, distrându-se de minune. Era atât de uşor să o provoace. Totuşi, problema când eşti negustor de mărfuri furate este că trebuie să primeşti ce-ţi aduc hoţii. Şi, dat fiind că, în general, nu au educaţia necesară pentru a recunoaşte ce este mai avantajos să furi, am venit din vreme să aleg ce vreau. Apoi, tot ce trebuie să fac este să trimit profesioniştii aici cu şperaclul şi…

— Nu te voi lăsa să furi de la familia Merrington, ti… ticălosule!

Luându-l prin surprindere, se întoarse şi porni către uşă. Izbucnind în râs, alergă după ea. Reuşise să deschidă uşa înainte să o prindă şi să o închidă. Încă râzând, o întoarse spre el, apoi îşi puse mâinile pe uşă de-o parte şi de alta, prinzând-o în capcană. Judecând după expresia ei, ea nu-i împărtăşea amuzamentul.

— Lasă-mă în pace! spuse ea, împingându-se cu putere în pieptul lui. Nu te voi lăsa să faci asta!

— Clara, încetează. Nu-ţi dai seama că te tachinez? Nu sunt aici să fur. Pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te!

Trecu o clipă până ce ea pricepu cuvintele, şi încă una până să înceteze să-l mai împingă. Dar ochii ei frumoşi continuau să arunce scântei, iar pumnii îi rămăseseră lipiţi de piept.

— Nu sunt aici să fur, *mon bel ange,* repetă el. Jur.

Furia se transformă în incertitudine pe chipul ei.

— Şi nu eşti aici să... stabileşti ce ar trebui să fure tovarăşii tăi?

Abţinându-se să nu izbucnească din nou în râs, scutură din cap.

— Haide, chiar crezi că mi-aş dezvălui planurile dacă aş fi chiar atât de ticălos?

— Presupun că nu. Continuând să rămână suspicioasă, îi cercetă îmbrăcămintea încă o dată. Dar dacă nu eşti aici să furi şi să îl mituieşti pe Lord Ravenswood, atunci de ce ai venit?

— Din acelaşi motiv ca majoritatea oamenilor, *cherie.* Pentru a participa la bal, draga mea.

— Cu siguranţă, nu ai fost invitat...

— Încă sunt ofiţer de marină. Am prieteni de pe vremuri.

Ea îşi miji ochii.

— Lord Ravenswood? Este unul dintre „prietenii” tăi?

— Poate. Înainte ca ea să-şi poată continua interogaţia, preluă controlul. Acum, spune-mi de ce îl spionezi.

Ca şi când nu ar fi ştiut.

— Nu îl spionez pe el. Speram doar să pot sta de vorbă cu el în particular când am dat peste voi doi.

— Şi de ce ai vrea să vorbeşti cu Ravenswood în particular?

Dacă spunea adevărul despre faptul că nu auzise conversaţia cu Ravenswood, atunci sigur avea să încerce să-şi ascundă scopul iniţial. Probabil că tocmai îşi dăduse şi ea seama de acest lucru, căci clipi, prinsă în propria

manevră. El o chinui bucuros.

— Stai, cred că pot ghici.

Pe chipul ei se citi groaza.

— P… poţi?

— Acesta este un târg de căsătorii. Atât tu, cât şi Ravenswood sunteţi necăsătoriţi. Nu e nevoie de prea mult pentru a deduce restul. Se aplecă pentru a o tachina. Îţi cauţi un soţ, Clara? Aud că este una dintre cele mai bune partide. Ai pus ochii pe el?

Panica ei se transformă în iritare.

— Dumnezeule, nu!

— Nu ar fi nevoie decât să îl ispiteşti să intre într-o situaţie compromiţătoare. Apoi, ca un caracter nobil ce este, se va căsători cu tine. Acesta este motivul pentru care ai vrut să vorbeşti cu el în particular, ca să-l ademeneşti să se însoare iute?

— Nu fi ridicol.

— Nu? Îşi lăsă privirea să alunece pe trupul ei, cercetând fiecare aspect al veşmintelor ademenitoare. Atunci, de ce eşti îmbrăcată în rochia aceasta frumoasă, dacă nu să ispiteşti un bărbat?

— Întotdeauna mă îmbrac bine la aceste evenimente.

El îşi desprinse o mână de pe uşă, pipăind trandafiraşii albaştri care îi împodobeau mânecile bufante.

— Satin nu-i aşa? Şi foarte costisitor, pun prinsoare.

— Nu este mai costisitor decât…

Se opri în timp ce el îşi trecu un deget pe deasupra ţesăturii subţiri de pe umăr, apoi trasă o linie de-a lungul corsajului. Când i se acceleră respiraţia, iar ochii i se umbriră, el simţi un val puternic de satisfacţie. Încă din ziua aceea în prăvălie, se întrebase dacă răspunsul ei dornic la atingerile sale fusese doar în mintea lui. Era extrem de satisfăcut că nu se înşelase.

În timp ce ea îl privea fix cu ochii mari, cu buzele desfăcute într-o invitaţie inconştientă, el îşi trecu degetul

pe deasupra marginii corsajului cu decolteu adânc. De-abia se abţinu să nu-i atingă sânii care se iveau ademenitor pe deasupra acestuia. Ceea ce începuse ca o încercare de a o distrage de la întâlnirea cu Ravenswood se transforma rapid în dorinţă pură.

— Ah, da, satin, se auzi rostind răguşit. Şi tivit cu dantelă. Foarte costisitor. Vocea lui deveni aproape o şoaptă. Foarte provocator. O alegere excelentă pentru a ispiti un bărbat să uite de precauţie.

Ea înghiţi în sec, iar mişcarea se reflectă pe gâtul său palid.

— Nu încercam să… vreau să zic, întotdeauna mă îmbrac…

— Pun prinsoare că toţi bărbaţii de aici te-au privit în seara asta, dorindu-şi să pună mâna pe tine. Dorind să facă asta. Îi adulmecă obrazul, cufundându-şi simţurile în parfumul ei de iasomie. Şi asta. Îi sărută năsucul obraznic. Şi asta…

Îi acoperi gura catifelată cu a lui. Toţi muşchii din trupul lui se treziră la viaţă. Buzele ei erau şi mai ademenitoare decât îşi amintea, dulci ca mierea şi calde ca o zi de vară. Ar fi putut petrece ore în şir sărutând-o, atingând-o. Nu întâlnise niciodată o femeie atât de deschisă şi, totuşi, atât de inocentă. Uneori era un înger, alteori o depravată, dar mereu irezistibilă.

Ca acum. Ar fi trebuit să profite de zăpăceala ei pentru a evada, dar în schimb făcea asta. Şi nu avea nicio intenţie să se oprească, nu după ce aşteptase o veşnicie să o sărute din nou. Blestemat fie Spectrul, blestemat fie Ravenswood. Cât timp Clara îl lăsa să o sărute, se puteau duce cu toţii dracului. Căci avea să se bucure de gustul ei atâta timp cât avea ocazia.

Capitolul 12

Evită plăsmuirile păcătoase şi necinstite, şi toate cele de acest fel, care păgubesc bunăstarea trupului sau a minţii.

O încântătoare cărticică de buzunar,
John Newbery

Cu cât o săruta Morgan mai mult, cu atât îl dorea Clara mai mult. Cum s-ar fi putut abţine? Visase la asta, zăbovise noapte de noapte asupra a ceea ce se întâmplase. Şi era la fel de încântător ca şi până atunci. Bărbatul ştia câte ceva despre sărutat. Gura lui o mângâia pe a ei cu atâta iscusinţă, încât în clipa în care îşi adânci sărutul, ea renunţase deja la orice gând de a rezista.

Ieşi în întâmpinarea sărutului lui, deschizând gura să primească fiecare împunsătură mătăsoasă a limbii lui. Mâinile ei se strecurară sub haina lui din proprie voinţă, lipindu-se de talia lui caldă şi puternică. Cu un geamăt, se aplecă asupra ei şi o sărută cu nesaţ, făcându-i inima să bată cu atâta furie, încât crezu că o va auzi şi el.

Sau că o va simţi. Căci acelaşi deget care îi traversase marginea corsajului desena o nouă linie. Doar că de data asta îşi scosese mănuşile… Şi de data asta degetul lui gol îi atingea carnea. Îndrăzneţ, seducător, aluneca deasupra pielii ei care tresălta, înfierbântată, la fiecare atingere. Până când, în cele din urmă, se opri la linia unduioasă dintre sânii ei, adâncindu-şi degetul în corsaj.

Îşi desprinse buzele, respirând cu greutate.

— Ce… ce faci?

Privirea lui flămândă o ţintui locului.

— Mă gândeam la ispitele cu care plănuiai să-l atragi pe Ravenswood.

— O, pentru Dumnezeu, nu plănuiam să-l atrag…

Gura lui se lipi din nou de-a ei, atât de puternică,

răvăşitoare şi flămândă, încât de-abia observă când îşi strecură degetul în interiorul rochiei şi al cămăşuţei ei. Dar observă cu siguranţă când îşi trecu degetul pe deasupra sfârcului de sub cămăşuţă – sfârcul ei gol, pentru numele lui Dumnezeu! Cât de extraordinar de senzual era să o atingă acolo.

Şi înfiorător de necuviincios. Smulgându-şi gura dintr-a lui, privi în jos către degetul iscusit, abia îndrăznind să-şi creadă ochilor. O atingea în sus şi-n jos pe sub cămăşuţă, mângâindu-i cu neobrăzare sânul.

Pulsul îi duduia şi de-abia putea respira. Ar fi trebuit să protesteze, dar îi era imposibil să vorbească. Îi fusese mai uşor să reziste atenţiei lui când hainele îi aminteau constant de caracterul lui ticălos. Era mult mai greu acum, că era îmbrăcat ca orice gentilom pe care-l cunoştea. Îl făcea să pară aproape... respectabil. Doar că niciun gentilom respectabil nu ar fi făcut aşa ceva.

— Poate că... poate că ar trebui să ne întoarcem la bal, spuse ea slab.

Dar mâinile îi rămaseră lipite de talia lui, trădând minciuna vorbelor. Privirea lui o ţintui, întunecată, misterioasă, promiţând plăceri nebănuite.

— E mai confortabil aici. Mâna lui ieşi din corsaj, dar doar pentru a se întinde să încuie uşa bibliotecii. Şi mai intim.

Un fior de teamă şi, da, de nerăbdare, îi traversă şira spinării.

— Nu cred că se cade să ne aflăm în intimitate.

— De ce nu? îi aruncă el un zâmbet plin de neastâmpăr. Plănuiai să-ţi încerci farmecele în intimitate cu Ravenswood.

— Nu-i aşa! De ce nu mă crezi?

El depuse un sărut senzual pe gâtul ei.

— Pentru că nu mi-ai oferit nicio altă explicaţie.

Ea se chinui să tragă aer în piept. Nu, nu o făcuse.

Momentan, nu se putea gândi la nimic plauzibil, în afară de adevăr. Pe care, cu siguranţă nu i-l putea spune. Cum ea rămase tăcută, el depuse un sărut mai jos, pe claviculă.

— Vezi? spuse el cu voce răguşită, în timp ce ea tresărea de plăcerea imposibil de ascuns.

— Voi rămâne la explicaţia mea. Deşi trebuie să spun că a fost foarte crud din partea ta să plănuieşti un astfel de lucru. Am auzit că Ravenswood nu are nicio intenţie să se căsătorească, dar bietul om nu ar fi avut nicio şansă în faţa farmecelor tale. Dumnezeu ştie că eu sunt complet neputincios în faţa lor.

— Nu ai fost nicio clipă neputincios în… se opri, căci el îi cuprinse sânul în mână, strângându-l prin corsaj cu atâta pricepere, încât o făcu să geamă.

— O, Doamne, ce crezi că faci?

— Te ating aşa cum am vrut să o fac de atâta vreme, murmură el, aşa cum doreşti şi tu să o fac.

Ca şi când ar fi vrut să o dovedească, îşi ridică cealaltă mână pentru a-i mângâia şi celălalt sân.

„Sfinte Sisoe!”, după cum ar fi spus mătuşa Verity. Avea să se topească într-o baltă chiar acolo, pe covorul familiei Merrington.

— Morgan, chiar nu ar trebui să…

Gura lui îi acoperi din nou buzele în cel mai ameţitor sărut imaginabil. Sau era ameţitor pentru că mâinile lui îi dezmierdau în acelaşi timp sânii, plăcerea fiind atât de copleşitoare, încât se ruga să nu se oprească niciodată?

Ce se întâmpla cu ea? Întotdeauna se gândise că dezmăţul trebuia să aibă plăcerile sale pentru femei, căci, altfel, unele dintre ele nu ar fi fost atât de dornice să-şi ridice fustele în faţa bărbaţilor. Dar nu se aşteptase niciodată să o afecteze în acest fel. Vai, nici măcar nu-i plăcea de Morgan!

Nu, nu era adevărat. Îl plăcea prea mult. Dar nu ceea ce reprezenta el. La fel cum nici lui nu-i plăcea cu adevărat

ceea ce reprezenta ea.

Gândul o făcu să se oprească. De ce îşi folosea toate puterile diavoleşti de seducţie împotriva ei? Nu putea să fie din pricină că simţea ceva pentru ea. Nu, trebuia să fie dintr-o altă cauză… Cum se întâmplase în ziua aceea când o sărutase pentru a o distrage…

În clipa în care înţelese adevărul dureros, îşi trase mâinile din haina lui, îndepărtându-l. El se clătină, iar ochii lui cu privirea mijită luceau de-o dorinţă devoratoare.

— Ce este, *cherie?*

— Ştiu de ce faci asta! Mă atingi şi… şi mă faci să vreau ca tu să… în orice caz, ştiu de ce.

El îşi încleştă pumnii, ca şi când s-ar fi luptat cu sine pentru a se abţine să o atingă.

— Pentru că te doresc?

— Pentru că „doreşti” să mă distragi. Se luptă să-şi ascundă sentimentele rănite. Un bărbat ca tine nu cedează niciodată în faţa dorinţelor, dacă asta nu serveşte unui scop. Şi scopul tău este să mă împiedici să te întreb ce se întâmplă între tine şi Ravenswood.

Trăsăturile lui căpătară o răceală vizibilă.

— Deci m-ai citit, nu-i aşa?

Ea încuviinţă, incapabilă să rostească vreo vorbă din pricina tumultului copleşitor care i se învârtejea în stomac.

— Nu e posibil să vreau pur şi simplu să te gust, spuse el aspru, sau să te ţin în braţe şi, pentru un moment blestemat, să simt o legătură cu altă fiinţă umană. Nu, nu un bărbat ca mine. Nu un răufăcător nemilos.

Forţa amărăciunii lui o făcu să se simtă vinovată.

— Nu am vrut să spun…

— Ştiu ce ai vrut să spui.

El îşi feri privirea, iar un muşchi din falcă îi zvâcnea. După un moment de linişte mormântală, ea se întinse să deschidă uşa, dar el îi prinse mâna. Împinse în uşă cu cealaltă mână şi privirea lui alunecă încet de-a lungul

trupului ei. Dorinţa care i se reflecta pe chip era inconfundabilă.

— Bine, *mon bel ange.* Presupun că vrei răspunsuri la întrebări. Ei bine, contrar a ceea ce crede mintea ta suspicioasă, vreau să împărtăşesc câteva momente de plăcere cu tine. Aşa că iată oferta mea – tu pui întrebări, iar eu răspund sincer.

Ea deschise gura să vorbească, dar el îi duse degetul la buze.

— Nu am terminat. Pentru fiecare întrebare la care răspund, îmi dai ceva ce vreau. Îi contură buzele cu degetul. Şansa de a te gusta. Îşi trecu degetul pe deasupra bărbiei ei, mângâindu-i gâtul, până ajunse la piept, iar ea tresări de nerăbdare. De-a te mângâia. Strecurându-şi degetul în corsajul ei, se apropie de sfârc. De a-ţi dezmierda trupul gol.

Până ca el să ajungă la destinaţie, ea ardea deja de dorinţa de a fi atinsă acolo. Iar el o ştia, căci pe chip i se citea un zâmbet de satisfacţie, în timp ce îi mângâia sfârcul, jucându-se cu ea şi stârnind-o.

Însă când o parte prudentă din ea se revoltă şi se întinse să-i oprească mâna, el rosti răguşit:

— Acestea sunt condiţiile mele. Pentru fiecare răspuns pe care ţi-l dau, tu îmi oferi o mângâiere sau un sărut sau… orice voi cere.

Orice va cere. Acum dăduse de bucluc. Căci simpla idee o făcea să-i plouă în gură. Şi totodată o zăpăcea. O dorea într-adevăr la fel de mult pe cât pretindea? într-atât încât să-i răspundă la întrebări? Sau nu era decât o altă uneltire?

— Crezi că n-o voi face, şopti ea. Crezi că, dacă m-ai alungat data trecută cu… avansurile tale revoltătoare, te voi lăsa să o faci din nou.

El se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană.

— Ştii, nu mai suntem în prăvălia ta acum. Nu sunt la

cheremul tău. Pot să ies oricând de-aici şi… să îi adresez lordului toate întrebările mele.

În ochii lui licări amuzamentul.

— Eşti liberă să încerci. Nu va răspunde, îţi promit asta. Dar eu o voi face. Se aplecă, depunând un sărut neruşinat, cu gura deschisă, pe sânul aflat la vedere, pe care tocmai îl atinsese. Apoi ridică fruntea şi îi aruncă un zâmbet de lup. Dacă-mi dai ce vreau.

Dintr-un motiv oarecare, i se uscase gura neobişnuit de tare.

— Vrei să mă compromiţi.

— Nu trebuie să mergem până acolo. Mă poţi opri oricând doreşti. Oricând eşti gata să nu mai pui întrebări.

Ea ezită. Această ofertă a lui părea riscantă şi de-a dreptul primejdioasă, ca şi când ai fi aruncat cu pietre în lupul de peste prăpastie. Niciodată nu ştiai când lupul te-ar putea surprinde sărind peste hău şi atacându-te pe neaşteptate.

Dar nu era ca şi când ar fi fost complet singuri. La doar câţiva metri distanţă mişuna un grup imens alcătuit din cele mai nobile personaje din societate. Mătuşa Verity va veni probabil să o caute în curând. Şi, în plus, ar fi putut ţipa după ajutor dacă lucrurile mergeau prea departe. Cineva trebuia să audă.

În plus, cum altfel l-ar fi putut face să recunoască ce se întâmpla? Ceva ciudat se întâmpla cu siguranţă. Morgan era îmbrăcat ca un gentilom şi discuta relaxat cu un viconte foarte puternic? Poate că treaba asta cu prăvălia lui nu era chiar ceea ce avea ea impresia că este. Trebuia să afle răspunsurile.

Acesta era singurul motiv pentru care ar fi putut s-o convingă. Nu avea nimic de-a face cu nerăbdarea copleşitoare care îi duduia în piept, cu dorinţa arzătoare care îi înfierbânta pântecul. Nimic de-a face cu toate nopţile pe care le petrecuse gândindu-se la el şi dorindu-şi să nu

fie singură în pat. Adunându-se înainte să se răzgândească, spuse:

— Bine.

Privirea lui triumfătoare o făcu să se întrebe dacă nu fusese manipulată. Adăugă grăbită:

— Dar trebuie să spui adevărul. Pentru că îmi voi da seama dacă minţi.

El râse înfundat.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Apoi, luând-o prin surprindere, o ridică în braţe şi o duse la otomana din apropiere. Pentru o clipă, o copleşi panica.

— Morgan, ce faci?

— Prefer să stau comod pe durata interogatoriului, tu nu?

— P… presupun că da.

Dar, în loc să o aşeze pe sofa, se aşeză el însuşi şi o trase la el în poală. Începu să se agite, dar el o imobiliză cu un braţ în jurul taliei.

— Nu, îngerul meu încântător, nu pleci nicăieri. Vreau să fii îndeajuns de aproape încât să mă asigur că te ţii de promisiune.

Ea îi aruncă o privire revoltată.

— Crezi că aş trişa?

— În mod sigur. Acum spune prima întrebare.

O trase atât de aproape, încât îi văzu linia fină a buzelor, şi îi simţi respiraţia cu aromă de vin. Şi simţi umflătura tare care creştea sub ea.

— După cum îţi dai seama, sunt mai mult decât pregătit să fac prima solicitare, *cherie.*

Dorinţa lui de netăgăduit îi făcu inima să bată alandala şi sângele să se înfierbânte. Într-adevăr, nu minţise că o dorea. Era doar felul lui de a o distrage.

În mod straniu, deşi îi făcea plăcere, o făcea să fie totodată mai agitată. Acum nu se putea gândi decât la

modul în care avea să o atingă. Aşa că adresă prima şi cea mai evidentă întrebare care îi veni în minte.

— Despre ce vorbeai cu Ravenswood?

— Despre tine.

Întinse mâna către marginea corsajului.

— Aşteaptă o clipă! protestă ea prinzându-l de mână. Ce fel de răspuns este acesta?

Ochii lui licăreau.

— Este un răspuns adevărat, aşa că îţi respectă toate condiţiile. Iar acum e rândul meu.

— Dar… dar…

Nu aşteptă ca ea să termine de protestat cu privire la răspunsul acela scurt şi fără conţinut, care deştepta mai multe întrebări decât răspunsuri. Pur şi simplu îi trase corsajul şi cămăşuţa în jos, scoţând la iveală un sân.

Ea roşi până în vârful urechilor, cu inima bătându-i atât de tare încât crezu că o să leşine. Mai ales după ce o atinse. Era mult mai intens decât atunci când o dezmierdase prin rochie, sau chiar şi atunci când îi atinsese pielea dezgolită. Simplul fapt că era goală în faţa lui făcea ca mângâierile să fie atât de intense, încât rămase tremurătoare şi fără respiraţie.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet flămând privindu-i faţa, stânjenind-o cu dorinţa lui de a-i vedea reacţia. Şi când îşi înghiţi gemetele, pentru că nu voia ca el să ştie ce efect avea asupra ei, el îi frământă carnea fără să se grăbească, apoi îi atinse sfârcul cu degetul în mângâieri fierbinţi şi senzuale. Când, în cele din urmă, ea suspină şi cedă plăcerii senzaţiilor încântătoare, el şopti:

— Îţi place, nu-i aşa?

— Nu-mi aduc aminte ca jocul tău să fi presupus ca eu să răspund la întrebări, murmură ea.

— E atât de îngrozitor să recunoşti că îţi place să te ating?

Îl ţintui cu o privire speriată. El se uită nesigur la ea,

uimind-o.

— Nu, şopti ea. Doar că nu m-a mai atins nimeni vreodată… astfel… până acum.

— E şi mai bine aşa, murmură el, lăsându-şi capul înspre sânul ei, ca şi când ar fi vrut să-l sărute.

Ar fi trebuit să ştie că un ticălos ca el va trişa. Dar era prea iute pentru el.

— Nu, nu, spuse ea, oprindu-l cu mâna.

— Am promis doar câte un lucru o dată şi ai primit o mângâiere. Nu vei avea parte de un sărut până nu răspunzi la o altă întrebare.

El ridică fruntea, ochii lui negri strălucind atât de dorinţă, cât şi de frustrare.

— Văd că, în ritmul ăsta, vom fi aici toată noaptea.

— Tu eşti cel care mi-a răspuns cât s-a putut de scurt. Dacă vrei o mângâiere mai lungă va trebui să fii mai deschis.

Pe chipul lui se citi iritarea.

— Ţi-a spus vreodată cineva că ai suflet de negustoreasă? Te târguieşti mai ceva decât o precupeaţă.

Ea zâmbi.

— Tu eşti cel care a pus la cale jocul ăsta. Eu nu fac decât să respect regulile.

— Ai dreptate, şi e clar că nu le-am expus clar. Aşa că uite ce vom face: poţi decide dacă am răspuns la următoarea ta întrebare în mod satisfăcător. Dar, după ce primeşti răspunsul, trebuie să mă laşi să te sărut sau să te mângâi atât cât ţine următoarea melodie pe care o cântă orchestra. Sună cinstit?

Gândul că îi va săruta sânul timp de trei sau patru minute o făcu să geamă. Totuşi, cerinţa lui părea rezonabilă. Auzeau foarte bine muzica, şi asta măcar îi oferea un timp finit în care să atingă sau să deguste. Trebuia doar să se întărească împotriva şuvoiului de sentimente pe care le stârnea în ea, ori de câte ori o

atingea cu mâinile sau cu gura. Merita pentru a obţine răspunsurile pe care le căuta.

— Presupun că este suficient de cinstit. Dar lasă-mă o clipă să mă gândesc la întrebare.

— Vrei să primeşti cât se poate de mult pentru… sărutul tău, nu-i aşa? spuse el arogant.

Da, şi putea fi la fel de iscusită în alcătuirea întrebărilor pe cât de priceput era el în evitarea răspunsurilor.

— Ai spus că discutai despre mine cu Lord Ravenswood. Ce ţi-a spus, în afară de ceea ce ştiai deja?

El deschise gura să răspundă, apoi o închise, încruntându-se.

— Nu mai eşti atât de trufaş când întrebările sunt grele, nu-i aşa? îl tachină ea.

El îşi miji ochii.

— Până la urmă te voi face să plăteşti pentru asta, *cherie.*

— Răspunde la întrebare.

Trecu un moment îndelungat. Apoi el oftă.

— Bine. Ravenswood mi-a spus că i-ai atras atenţia judecătorului asupra mea şi a activităţilor mele.

— Da? strigă ea. De ce ar face un astfel de lucru…

— Ah, ah, ah, nu atât de repede. Îi duse degetul la buze. Asta este o altă întrebare. Şi cred că îmi datorezi ceva înainte să îţi dau un răspuns.

Ea înghiţi în sec. Trebuia să recunoască faptul că îi dăduse o informaţie vitală. Să pretindă că nu era suficient de bună pentru a-l face să-şi câştige sărutul ar fi fost absolut necinstit.

— Bine.

Zâmbind larg, îşi plecă fruntea. Dar se pare că nu urmărea să-i sărute sânul. Nu tocmai. În schimb, îi apucă sânul, savurându-l.

Cu forţă. Şfichiuindu-i sfârcul cu limba iarăşi şi iarăşi,

într-un fel absolut şocant.

Doamne! Acum îl muşca uşor, apoi îl dezmierda cu atingeri ispititoare ale limbii, care îi stârneau o durere insidioasă în pântec, ce se împrăştia în întregul ei trup care fremăta. Îşi înfipse mâinile în părul lui pentru a-l ţine nemişcat, iar el se supuse cu o dorinţă sălbatică, făcând-o să simtă că îşi va ieşi din minţi dacă mai continua.

Putea deveni primejdios în scurt timp, îşi dădu ea seama şi se forţă să asculte finalul cântecului, fără să fie prea sigură câte melodii se scurseseră. În câteva secunde, când orchestra tăcu, îi veni să plângă de uşurare.

— Aici punem capăt, spuse ea, îndepărtându-i capul. Îmi datorezi un răspuns.

Pentru o secundă se gândi că s-ar putea să nu asculte, căci o mai muşcă odată jucăuş de sfârc. Apoi, ridicându-şi privirea arzătoare către ea, îşi linse buzele ca un lup flămând ce era.

— Spune-mi o altă întrebare repede. Sunt departe de a fi terminat cu tine, *mon bel ange.*

Cuvintele lui stârniră în ea un val indecent de excitare, care îi copleşi simţurile, înspăimântând-o cu forţa sa. Poate că ar fi trebuit să pună capăt. De fiecare dată când o atingea, o parte din voinţa ei de a-l opri dispărea. Nici măcar acum nu părea să-şi poată desprinde mâinile din părul lui des şi lucios. Voia să îl netezească, să-l mângâie întruna.

Dar mai avea nevoie de un răspuns. Cel puţin de încă unul. Blestemat să fie, şi avea să-şi primească răspunsurile chiar de-ar fi fost să moară în decursul demersului.

— De ce ţi-a spus Lord Ravenswood că te-am raportat judecătorului?

Blestemând cu voce scăzută, el privi într-o parte, dar nu ezită să răspundă, vorbind repede, ca şi când ar fi vrut să termine odată cu asta.

— Pentru că suntem prieteni. Ne-am cunoscut când

eram în marină. A vrut să mă avertizeze despre posibilul tău amestec.

Îi trebui un moment să priceapă uluitorul răspuns.

— Ştie că eşti negustor de bunuri furate? spuse ea revoltată.

Privirea lui se întoarse către ea, necruţătoare şi seducătoare în acelaşi timp.

— Asta este o altă întrebare, îngerul meu.

Dumnezeule, aşa era. Şi nu putea spune cu mâna pe inimă că nu-i răspunsese Ia întrebarea anterioară cu sinceritate. Dar intenţia diavolească oglindită pe chipul lui o făcu să se alarmeze. Cum avea să facă faţă următorului cântec? Revoltată, îşi împinse sânii către el.

— Fă ce ştii mai rău, spuse ea răzvrătită, sperând să-i trezească conştiinţa.

Nu reuşi. În schimb, păru că aţâţă cu totul altceva, căci, cu un zâmbet îndrăzneţ şi lipsit de regrete, el îi ridică fustele deasupra coapselor. Foşnetul satinului declanşă un clopoţel de alarmă, iar ea îi apucă mâna, panicată.

— Stai aşa, am crezut că vrei să continui să îmi guşti…

— Nu am menţionat ce voi putea gusta sau atinge. Era vorba despre orice vreau.

— Am crezut…

— Ştiu ce ai crezut. Dar oricât de încântători ar fi sânii tăi, îngerul meu, există un locşor mai intim pe care doresc să-l explorez.

Continuând să o ţintuiască cu privirea lui dogoritoare, cu mâna pe coapsa ei, aşteptă să înceapă următorul dans. Când se întâmplă, pe buzele lui se aşternu un zâmbet triumfător. Îi îndepărtă mâna, apoi îşi strecură degetele sub juponul de pânză. În timp ce ea îl privea cu un amestec de revoltă şi nerăbdare, el îşi strecură degetele prin deschizătura din lenjeria ei intimă, atingându-i cârlionţii dintre picioare.

Locul ei cel mai intim! Câtă neruşinare din partea lui! Nu ştia dacă să fie oripilată sau încântată de îndrăzneala lui. Ştia însă că inima ei bătea mai tare decât muzica orchestrei, duduindu-i în urechi, că atingerea lui o făcea să viseze şi să ardă de dorinţă.

Ştia şi el, judecând după zâmbetul întunecat.

— Asta este ce vreau să mângâi. Găsi un locşor extrem de sensibil şi îl atinse uşor cu degetul, făcând-o să tresară. Nu cred că vei avea vreun motiv să te plângi când voi termina.

O… Dumnezeule… mare! Era la fel de priceput ca un hoţ care descuie o uşă cu şperaclul, deschizând zăvorul plăcerilor ei cu atingerea unui singur deget. Numai că nu se opri acolo… Continuă, atingându-i carnea fără preget, până când ea începu să se zvârcolească şi să geamă sub mâna lui, dorind mai mult, tânjind după atingerile lui, murind de dorinţa de a simţi plăcerea pe care i-o stârnea în trup cu uşurinţă.

— Îţi place, *cherie?* spuse el cu voce răguşită. Vrei mai mult, draga mea?

— Da, la naiba cu toate, da.

Pe chipul lui se citea satisfacţia pură în timp ce o atingea mai apăsat, satisfăcându-i dorinţele şi ducând-o pe cele mai înalte culmi cu fiecare nouă mângâiere. Degetele ei continuau să-i zăbovească în păr, încleştându-le la fiecare mângâiere, întrebându-se dacă ar putea sucomba, în clipa în care el s-ar opri.

— Dumnezeule, murmură ea, este… Morgan… Da, aşa…

— Doamne, eşti atât de caldă, atât de udă… Îngerul meu suav şi depravat…

Ea închise ochii, dar îi simţea plăcerea în glas. Şi o resimţea foarte bine sub propriul posterior, căci gemetele ei de satisfacţie făceau ca umflătura din pantalonii lui să se întărească mai tare, până când ajunse să se întrebe dacă

nu va da pe-afară.

— *Bon Dieu,* eşti fascinantă şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, spuse el răguşit.

„Înăuntru?” Atunci îşi dădu seama că degetul lui se implântase înăuntrul ei. Făcu ochii mari.

— Morgan! strigă ea, apucându-l de încheietură. Nu poţi… Nu e…

— Şşşt, îngerul meu, nu-ţi voi face rău, promit. E doar degetul meu. Ca să îţi aduc plăcere. Aşa.

Exploră mai adânc, smulgându-i un ţipăt speriat de pe buze.

Apoi se aplecă şi o sărută flămând, răvăşindu-i gura cu împunsături sălbatice ale limbii, ca o fiară prădătoare ce era. Undeva în mintea ei înceţoşată, se întrebă dacă asta nu era împotriva regulilor – un sărut şi o mângâiere în acelaşi timp. Totuşi, nu găsi puterea să protesteze.

Nu se împotrivi nici atunci când el coborî cu gura deschisă de-a lungul gâtului ei până la sâni şi începu să-i guste din nou, jucându-se şi chinuind-o pe toate fronturile. Răsuflarea lui fierbinte îi făcea pielea să freamete şi inima s-o ia la goană. Între picioare, simţea gheara nerăbdătoare a dorinţei.

— Mai mult… şopti ea, arcuindu-se deasupra mâinii lui. O, Morgan…

— Am răspuns la suficiente întrebări? mormăi el deasupra sânului ei.

— Da. Nu. N… nu ştiu…

Mintea îi era complet goală. Nici dacă viaţa ei ar fi fost în joc, nu şi-ar fi putut aminti despre ce fuseseră întrebările.

— Fie întreabă-mă în timp ce te ating, fie nu mă mai întreba deloc. Doar nu mă face să mă opresc.

— Nu… nu pot… să gândesc…

— Bine. Nici eu. *Cherie,* eşti divină.

Aruncându-se asupra ei, îi dezgoli celălalt sân şi toate protestele ei slabe se topiră în plăcerea arzătoare şi

năucitoare de a-i simţi gura şi mâinile pe trupul ei. Dumnezeu s-o ierte, dar nu-l putea opri, nu voia să-l oprească. Numai Morgan părea să trezească sângele familiei Doggett care-i curgea în vene, iar acum că se trezise la viaţă, ea îşi pierduse toată voinţa de a se opune.

Mai ales că degetul lui… nu, două degete acum… o pătrunseră frenetic, stârnind-o, făcând-o să tânjească după… o, nu ştia ce. Dar toată energia aceea fără astâmpăr pe care o aţâţase în ea de când îl întâlnise părea să se adune într-o dorinţă ce zvâcnea sălbatic, adăpostită sub degetele care o pătrundeau. Apoi crescu din ce în ce mai mult, până când, deodată, explodă înlăuntrul ei, făcând-o să ţipe şi să îl strângă tare la piept.

Pentru o clipă, întrezări un rai pe care doar el părea capabil să i-l ofere. Apoi, pe măsură ce plăcerea intensă se domoli, fiind înlocuită de un zvâcnet mocnit, degetele lui se liniştiră.

Căzu fără vlagă pe umărul lui, încă gâfâind.

— O… Doamne… Morgan, ce mi-ai făcut?

El îşi desprinse gura de sânul ei, sărutând-o tandru pe linia arcuită a gâtului.

— Ţi-am oferit plăcere, atâta tot.

— De ce?

— Pentru că te-am dorit. Te-ai înşelat înainte, să ştii…

— În legătură cu ce?

— Nu te atingeam doar ca să te distrag. Poate că aşa a fost la început, dar… O sărută uşor pe obraz, pe ureche, pe linia maxilarului. Ştii de cât timp vreau să fac asta, frumosul meu înger, cât de des mi-am imaginat că te dezbrac până la piele, că te întind în patul meu, iar apoi gust şi dezmierd fiecare centimetru dulce din tine, până când ajungi la extaz şi mă doreşti?

Se gândise la ea? Visase la ea? Aşa cum ea visase la el? În ciuda tuturor precauţiilor ei, o traversă un fior.

— Şi eu mi-am imaginat că te ating, recunoscu ea

ridicând mâna să-i mângâie obrazul proaspăt bărbierit.

El se trase înapoi, privind-o ţintă, dar în ochii lui nu era nici urmă de aroganţă sau de semeţie.

— Într-adevăr?

Ceva din neîncrederea de pe chipul lui, din dorinţa lui arzătoare, o făcu să îşi întărească spusele.

— Da. În special în ziua aceea pe stradă când… ochii ei coborâră sfioşi spre pieptul lui. Când nu erai tocmai… ăă… îmbrăcat cuviincios. Îşi trecu mâinile pe deasupra jiletcii lui. Şi ţi-am văzut pieptul prin cămaşă.

El îşi desfăcu jiletca, apoi îi luă mâinile şi i le apăsă pe piept. Ea îi simţi inima bătând puternic sub ţesătura fină. El trase aer în piept.

— Mi-aş scoate toate hainele de pe mine pentru plăcerea de a-ţi simţi mâinile deasupra mea, dar nu ştiu dacă voi reuşi să îmi înnod eşarfa cum trebuie apoi, spuse el cu un zâmbet firav. Nu cu ochii tăi urmărindu-mă, înnebunindu-mă.

Îşi dorea ca el să înceteze să spună astfel de lucruri delicioase. Îi aţâţau sângele familiei Doggett, înfierbântându-l din ce în ce mai tare, ispitind-o să devină necuviincioasă. Ca acum, când îi atingea pieptul cu degetele, dornică să-i poată mângâia muşchii, chiar şi prin cămaşă.

— Chiar te înnebunesc?

— *Sacre bleu,* da.

O trase mai aproape de el în poală, potrivind-o mai bine pe genunchi, apoi îi apucă mâna şi i-o aşeză pe umflătura din pantaloni.

— Să nu mă mai acuzi vreodată că nu te doresc. Nu pot să dorm de dorinţă, şi când în cele din urmă aţipesc, visez că mă atingi astfel.

Îi frecă mâna pe deasupra lui şi pe chip îi apăru o expresie înfierbântată şi devoratoare.

— O, Doamne, dacă ai vrea să… spuse el, oprindu-se.

Spune-mi, îngerul meu, ştii cum fac dragoste un bărbat şi o femeie?

Obrajii ei păreau pe punctul de a lua foc.

— Da, desigur.

Cum ar fi putut lucra în Spitalfields fără să ştie? Auzise descrieri ale actului în cele mai brutale detalii, îl văzuse desenat pe pereţii bordelurilor în care îşi făceau veacul mamele unora dintre copii, şi chiar dăduse peste oameni care o făceau. Dar nu îşi imaginase vreodată că-şi va dori să o facă şi ea.

— Atunci ştii că atâta timp cât asta – îi apăsă palma pe umflătură – este în mâna ta, nu se va împlânta în tine, nu-i aşa?

Ea încuviinţă încet, întrebându-se ce punea la cale.

— Atâta timp cât stă în palma ta, rămâi castă.

— Aşa am auzit.

Roşeaţa din obraji dispăruse de mult, iar acum ar fi intrat în pământ de ruşine. Nu îi venea să creadă că purtau această conversaţie scandaloasă. Deodată, mâna lui se desprinse de a ei, începând să desfacă nasturii pantalonilor.

— Nu te alarma, Clara. Nu vreau decât să îmi atingi carnea cu degetele tale gingaşe. Acum prohabul pantalonilor era deschis. Apucând-o de mână, o strecură înăuntru pe sub lenjeria intimă, apoi i-o strânse în jurul mădularului fierbinte şi tare ca fierul. Asta aş vrea să mângâi, îngerul meu. Doar un pic. Aşa cum te-am mângâiat eu.

Un moment fu prea uluită ca să reacţioneze.

— Te şochează? întrebă el.

„Ce întrebare?!”

— Bineînţeles că nu, spuse ea sec. Ating organele genitale ale bărbaţilor tot timpul. O astfel de purtare face valuri printre femeile de felul meu.

El reuşi să zâmbească.

— Atunci, atinge-mă şi pe mine.

Când văzu dorinţa intensă de pe chipul lui, nu o lăsă inima să nu-i ofere ce-şi dorea. În plus, era curioasă.

— Foarte bine, dacă insişti.

Sfioasă, începu să-l exploreze. El respiră gâtuit, iar pleoapele îi acoperiră ochii.

— Dacă n-o să mă mai laşi niciodată în preajma ta, îţi mulţumesc pentru că mi-ai oferit asta.

— De ce nu te-aş mai lăsa niciodată în preajma mea?

El râse cu amărăciune.

— Pentru că eşti încăpăţânată. Pentru că mă urăşti.

Stătea acolo cu ochii închişi şi cu pantalonii descheiaţi, arătându-i mai multă vulnerabilitate decât văzuse vreodată la un bărbat, iar inima ei se înmuie.

— Nu te urăsc. Dacă te-aş urî, de ce aş face asta… lucrul acesta scandalos?

El deschise ochii. Deşi erau înceţoşaţi de dorinţă, în ei se citea totodată întreaga lui incertitudine.

— Ar trebui să mă urăşti.

— Ştiu. Am încercat, dar pur şi simplu nu pot. Îşi lăsă privirea în pământ, stânjenită. Cred că nu fac bine. Arată-mi cum să îţi ofer plăcerea pe care mi-ai oferit-o tu mie.

— Nu faci nimic greşit, dar dacă vrei într-adevăr ca plăcerea să fie maximă…

Îi arată cum să-l mângâie, cu mişcări prelungi şi ferme, care îl făcură să geamă la fel de tare cum făcuse ea când se mişcase el înlăuntrul ei. Faptul că îl aţâţa o făcea să simtă o senzaţie îmbătătoare de putere. Era ceva interzis, complet inacceptabil pentru o femeie de condiţia ei, iar incitarea ei atinse noi culmi. Şi îi stârni curiozitatea.

— Nu doare? Vreau să spun, dacă te apuc aşa?

Râzând uşor, el se aplecă înainte şi îi prinse urechea între dinţi.

— Mă scoate din minţi. Motiv pentru care trebuie… să ne oprim curând. Înainte să mă fac de ruşine.

— Tu? Să te faci de ruşine? îl tachină ea. Niciodată!

— Ai fi surprinsă… O, îngerul meu, e prea mult… La naiba, trebuie să te opreşti.

Încântată de dramul de control pe care i-l oferea acel moment, şopti:

— Eşti sigur? întrebă ea, făcând încă o mişcare lungă şi fermă.

— Da, gemu el, forţând-o să-şi scoată mâna din pantalonii lui. Pentru o clipă doar stătu acolo, respirând sacadat, ca şi când ar fi încercat să se adune. Apoi îi aruncă un zâmbet plin de regret. Nu e nici locul, nici timpul potrivit, mi-e teamă.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Am încercat să-ţi spun asta înainte.

— Nu eşti bucuroasă că nu am ascultat?

Îi ridică corsajul, dar apoi o sărută din nou cu nesaţ. Rămaseră sărutându-se încă o vreme, amândoi îndureraţi că trebuiau să părăsească micul lor sanctuar. Apoi ceasul bogat ornamentat de pe poliţa căminului bătu, iar ea sări în picioare.

— Dumnezeule, uite cât e ceasul! Mătuşa Verity trebuie să fi înnebunit de grijă, întrebându-se unde sunt!

Ridicându-se din poala lui, îşi netezi în grabă veşmintele. El o privi cu ochi tulburi, în timp ce se ridică să se încheie la prohab, apoi începu să se ocupe de jiletcă.

— Clara, ar trebui să vorbim.

Ea îi aruncă o privire nesigură.

— Da, ar trebui. Nu mi-ai răspuns la toate întrebările.

— Nu la asta mă refeream.

— O!

Ea lăsă capul în jos, concentrându-se asupra hainelor. Acum că nu o mai ţinea în braţe, avea mintea mult mai limpede. Şi nu era prea sigură că voia să vorbească. Nu dorea să strice ceea ce fusese un interludiu minunat. Unul pe care nu ar fi trebuit să-l mai îngăduie vreodată.

Astfel că, în schimb, se concentră asupra unui alt

subiect.

— Vreau în continuare să-mi răspunzi la întrebările despre Ravenswood şi prăvălie.

— Nimic din toate acestea nu are de-a face cu tine, aşa că stai deoparte.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Nu pot. Se-ntâmplă ceva şi vreau să ştiu despre ce este vorba.

Când el nu făcu decât să se încrunte la ea, ea îşi legănă şoldurile şi zâmbi tachinându-l.

— Dacă îmi răspunzi la alte întrebări mai târziu, s-ar putea să te las să-mi atingi şi posteriorul.

Pe chipul său se citi dorinţa frustrată şi o urmă de amuzament.

— Nu mă ispiti. Ar trebui să fii recunoscătoare că suntem într-un loc oarecum public, *mon bel ange.* Altfel nu ne-am fi oprit la atingeri şi sărutări.

Simţi din nou fiorii aceia prosteşti în pântec.

— Eşti cât se poate de sigur pe tine, nu-i aşa?

— Îmi dau seama când o femeie este pregătită să fie sedusă, da.

Când privirea lui alunecă din nou, cu bună ştiinţă, pe deasupra corsajului ei şifonat şi a fustelor boţite, i se uscă gura. Avea dreptate, blestemat să fie. Undeva în adâncul ei, voia ca el să o seducă, îşi dorea în continuare asta.

Gândul o ului. Nu ştiuse cât de tare tânjise după o astfel de intimitate cu un bărbat până când n-o găsise cu unul nepotrivit.

Oare era nepotrivit? începu ea să se întrebe. Câţi ticăloşi lipsiţi de scrupule i-ar fi oferit plăcere fără să o primească la rândul lor? Şi câţi s-ar fi abţinut să nu profite dacă aveau la dispoziţie o femeie absolut dispusă să le-o permită? Şi câţi negustori de bunuri furate ar fi dat lecţii lacheului unei doamne pentru ca acesta să o poată proteja? Sau câţi ar fi găzduit un hoţ de buzunare, fără a se folosi de

talentele acestuia? Dacă era să-l creadă pe Samuel, asta era exact ce făcuse Morgan.

Începu să creadă că Samuel avea dreptate. Până acum, nu îi venise greu să considere că acţiunile stranii ale lui Morgan nu erau decât manevre calculate pentru a-şi îndeplini scopurile criminale. Dar nu după seara aceasta. Nu după ce dovedise un respect uimitor pentru virtutea ei. De aceea trebuia să-şi primească răspunsurile. Îşi desprinse privirea dintr-a lui şi se îndreptă spre uşă.

— Trebuie să plec. Dar după bal, aştept să primesc o explicaţie amănunţită de la tine, chiar de-ar fi să trebuiască să petrec noaptea în faţa prăvăliei tale pentru a obţine.

— Nu te apropia de prăvălie în seara asta, Clara. Dacă vrei să vorbim, treci pe acolo mâine.

— De ce?

— O dată în viaţă, fă după cum spun, fără a pune un milion de întrebări, bine?

— Bine. Presupun că poate aştepta până mâine.

Ba bine că nu! Dacă nu voia ca ea să fie acolo în seara aceea era pentru că ascundea ceva, aşa că avea să se ducă negreşit, pentru a afla despre ce era vorba.

Deschizând uşa, se strecură pe hol, recunoscătoare dincolo de cuvinte că nu trecea nimeni pe acolo în clipa aceea. În timp ce se întorcea în sala de bal, începu să tremure, ca reacţie întârziată la experienţa magnifică pe care tocmai o trăise în braţele lui Morgan.

O înnebunea, făcând-o să treacă dintr-o enigmă în alta, până când ajunsese să înoate într-un lac de întrebări. Ei bine, dacă credea că va continua să înoate fără a obţine răspunsuri, era nebun.

Era atât de absorbită de gândurile ei, încât de-abia îşi dădu seama încotro se îndrepta când ieşi de pe coridor. Astfel că, în graba ei de a-şi găsi mătuşa, aproape că se izbi de un gentilom.

— Aveţi grijă, doamnă, spuse el cu o voce profundă şi

familiară, întinzând mâna să o oprească.

Ridică privirea către el şi tresări.

— Morgan! Dar cum ai…

El râse.

— Nu, nu sunt Morgan. Sunt fratele lui geamăn, Templemore.

Geamăn? îşi dădu seama cu-ntârziere că acest bărbat era îmbrăcat altfel, şi că avea părul mai scurt, tuns uniform.

— Nu ştiam… că Morgan are un f… frate geamăn, se bâlbâi ea. Nici măcar nu ştiam că are un frate.

Chiar atunci se apropie o tânără de ei.

— Lady Clara! Ce plăcere să te văd.

Stânjenită şi confuză, Clara încercă să-şi amintească numele femeii.

— Da, şi eu mă bucur să te văd.

— Probabil că nu-ţi aduci aminte de mine, rosti femeia râzând. Eram Lady Juliet, acum Lady Templemore. Îşi strecură mâna pe după braţul gentilomului pe care tocmai îl numise. Acesta este soţul meu.

„Lord Templemore?” O, Dumnezeule, acum îşi amintea cine erau. Îşi dădu imediat seama de două lucruri. Unu: Morgan ascunsese mai mult decât bănuia ea. Şi doi: era fratele unui baron. Lacul de întrebări se transformă brusc într-o mare.

Capitolul 13

Cu pas maiestuos, melcul porni s-avanseze, Promiţând privitorilor un menuet să danseze.

Balul fluturelui şi praznicul lăcustei, William Roscoe

Morgan aşteptă în bibliotecă vreo câteva minute în

plus după plecarea Clarei, încercând să-şi potolească erecţia sălbatică care i se iţea prin pantaloni, înainte de a se face de râs la balul familiei Merrington.

Dar era dificil, căci îşi amintea fără oprire senzaţiile încântătoare pe care le trăise cu Clara, când gemuse de plăcere în braţele lui, dornică să-i accepte sărutările şi udându-i degetele cu umezeala ei mătăsoasă. Iar apoi o auzise recunoscând că şi ea voia să-l atingă! Crezuse că va exploda când îşi strecurase mâna mică şi fierbinte în pantalonii lui pentru a-l atinge, toată numai curiozitate sfioasă şi ispită femeiască.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte. *Bon Dieu,* dacă acesta era efectul ei asupra lui când împrejurările o împiedicau să-l ducă în culmea extazului, oare ce i-ar fi făcut dacă ar fi fost în largul ei, în patul lui? Unde avea să sfârşească, dacă nu avea grijă.

Şi ce ispită! Şi ea îl dorea. Atunci de ce nu ar lăsa-o să aibă ce-şi doreau amândoi? Ah, să poată să o atingă fără restricţii… să-i desfacă picioarele lungi şi voluptuoase şi să se adâncească în carnea ei catifelată şi dornică…

Înjură, căci mădularul i se întărise din nou. În ritmul acesta nu avea să iasă nicicând de aici. Îl înnebunea. Trebuia să înceteze să se mai gândească la ea, atâta tot.

Nu, ce trebuia să facă era să-şi amintească ce efect dezastruos va avea ea asupra planurilor lui, dacă îşi asculta mădularul. Clara deja îl asalta cu întrebări nesfârşite. Dacă se încurca acum cu ea, era greu de spus până unde ar fi mers în căutarea adevărului, sau ce ar fi făcut după ce îl afla.

În plus, el nu era ce îşi dorea ea cu adevărat. Dacă împărţeau aşternutul, nu putea ieşi nimic bun din asta, în afară de pierzania ei. Dacă nu cumva o lua în căsătorie, desigur, ceea ce nu putea face. Chiar dacă ar fi fost gata să se însoare – şi nu era –, de ce ar fi vrut fiica unui marchiz să se lege la cap cu un ticălos ca el? De ce avantaje ar fi putut

avea ea parte în uniunea cu un căpitan de marină care ar fi venit şi ar fi plecat din viaţa ei din când în când?

Gândul îl trezi de-a binelea şi, câteva momente mai târziu, vlăguit, atât trupeşte, cât şi sufleteşte, părăsi confortabila bibliotecă, îşi terminase discuţia cu Ravenswood, aşa că mai bine pleca de la bal. Nu putea rămâne acolo să o vadă pe Clara dansând cu o grămadă de gentilomi buni de însurătoare, care i-ar fi fost, fiecare, un tovarăş mai bun decât el.

Dar nu se gândise însă că va da peste ea chiar la ieşirea din coridor. Sau, mai rău, că o va găsi alături de fratele şi cumnata sa. Îl invadă un sentiment de panică şi mări pasul, ajungând la timp încât să o audă pe Juliet spunând:

— Lord Ravenswood ne-a spus că Morgan te ajută la căminul pentru hoţi de buzunare.

— Mă ajută? spuse Clara, vădit uluită.

Morgan se apropie şi o luă de braţ, strângând-o şi implorând astfel cruţarea.

— Lui Lady Clara nu îi place să-l considere „ajutor”. Se mândreşte că nu are nevoie de ajutor de la un nepriceput ca mine. Dar sper că îi fac un mic serviciu rămânând la cămin peste noapte.

Privirea pe care i-o arunca Clara era rece şi curioasă. Încercă să o roage din priviri să păstreze tăcerea, dar se temea că avea să strige în gura mare că era un mare mincinos.

În schimb, zâmbi.

— O, da, îmi oferi tot felul de servicii folositoare. Mă întreb ce te-a apucat să faci asta?

Plin de recunoştinţă, îi cuprinse mâna cu degetele, ridicând-o la buze pentru a depune un sărut.

— Ar trebui să fie limpede, draga mea Lady Clara.

În timp ce obrajii Clarei se îmbujorau, el aruncă o privire cu colţul ochilor către cumnata sa, care strălucea de

încântare. Fratele său, însă, privea dincolo de ei, către coridor. La naiba, probabil că Sebastian văzuse de unde ieşiseră amândoi.

Prea bine. Putea măcar să menţină iluzia că o curta pe Clara. Iluzie pe care Clara părea mai puţin dornică să o cultive, căci îşi trase mâna iute dintr-a lui.

— Ştim amândoi că, dacă nu ar fi fost Lord Ravenswood, nu m-ai „ajuta” la cămin deloc, căpitane Pryce.

— De ce îţi spune „căpitane Pryce”? interveni Sebastian.

„La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba!”

Clara îşi miji privirea.

— Îmi cer scuze, Lord Templemore. Fratele dumitale m-a făcut să cred că este căpitan de marină.

— A fost, interveni Juliet, în mod vădit dornică să atenueze eventualele neînţelegeri. Este. Doar că nu a mai folosit numele acesta de ceva vreme. Numele său real este Blakely.

Familia sa săpa fără voie o groapă în care el se adâncea tot mai mult de la o clipă la alta. Morgan îi aruncă fratelui său un zâmbet mâhnit.

— Mă tem că atunci când Ravenswood m-a prezentat lui Lady Clara, a… ăă… neglijat să folosească numele meu real. E obişnuit să-mi spună „căpitanul Pryce” de pe vremuri.

— Ah, da, de pe vremuri, repetă Sebastian sec. Când ai făcut pe spionul pentru el şi ai dat de bucluc.

— Vai, căpitane Pryce… începu Clara, apoi se corectă. Vreau să spun căpitane Blakely, nu mi-ai vorbit niciodată despre această viaţă fascinantă de dinainte. Sunt surprinsă că ai fost de acord să te instalezi în instituţia mea anostă, după ce ai fost spion. Trebuie să-mi povesteşti totul despre isprăvile dumitale. Şi eu care credeam că eşti doar un căpitan de marină care trece prin vremuri grele…

— Ce vremuri grele? o întrerupse Sebastian, revoltat. Morgan, ce dracu' i-a spus Ravenswood lui Lady Clara? Ce pune la cale?

— Îl poţi întreba chiar tu, dragule, interveni Juliet, căci se îndreaptă spre noi.

Oftând, Morgan se întoarse şi îl văzu pe Ravenswood apropiindu-se cu paşi repezi. Pentru un ochi neavizat, omul părea complet netulburat la vederea micului grup din faţa lui, dar Morgan îl cunoştea suficient de bine ca să-i citească neliniştea în paşii grăbiţi.

Aşa îi trebuia dobitocului, dacă stabilise ca întâlnirea să aibă loc la un bal public. Dar era adevărat că niciunul din ei nu se aşteptase să apară Clara.

— Ce surpriză plăcută! tună Ravenswood ajungând la ei. Ce încântare să văd că patru dintre oamenii mei preferaţi stau de vorbă.

Morgan îi aruncă o privire întunecată. Ravenswood o ignoră.

— Lady Clara îmi spune că ai împrăştiat minciuni despre familia mea, izbucni Sebastian.

Ravenswood reuşi să-şi păstreze calmul.

— Într-adevăr?

Morgan se grăbi să explice.

— Fratele meu este supărat pentru că m-ai prezentat în faţa ei drept „căpitanul Pryce", sugerând că nu am niciun venit.

— Trebuie să-mi cer scuze, Lady Clara, spuse Ravenswood împăciuitor. Nu ar fi trebuit să-ţi las impresia că prietenul meu este strâmtorat, dar m-am gândit că, altfel, ai fi mai puţin dispusă să-l primeşti la cămin. Ştiu că îţi displace profund să te simţi forţată. M-am gândit că o minciună inofensivă cum că avea nevoie de o locuinţă te-ar face să-i suporţi prezenţa mai uşor. Dat fiind că ai o inimă atât de bună, ştiam că nu te vei putea abţine să nu-l ajuţi. Ca şi pe mine.

Apelul lui mut era inconfundabil. Morgan stătea acolo, minunându-se de îndrăzneala neobrăzată a lui Ravenswood. Şi de mintea lui agilă.

Clara nu părea atât de impresionată.

— Lord Ravenswood, ar trebui să-ţi fie ruşine…

— Într-adevăr, aşa e, o întrerupse Ravenswood cu iscusinţă. Uitasem complet că acest dans ne aparţine, milady. Îşi întinse braţul. Îmi faci onoarea?

Ea ezită, dar nu putea lăsa să-i scape ocazia de a-l interoga.

— Da, aş fi încântată. Bine că ţi-ai amintit în cele din urmă.

De îndată ce Ravenswood şi Clara dispărură, Morgan răsuflă uşurat, întorcându-se către Juliet şi Sebastian. Cât crezuseră din toate acele palavre? Judecând după zâmbetul fericit al lui Juliet, crezuse fiecare cuvânt. Dar Sebastian nu părea a fi atât de încrezător. Îl cunoştea pe Ravenswood prea bine.

— Aşadar, te-ai aranjat bine la căminul lui Lady Clara, nu-i aşa? întrebă Sebastian cu vădită suspiciune.

— Care e problema, *mon frere?* întrebă Morgan, trecând la atac. Nu crezi că aş sări în ajutorul unei doamne atât de alese precum Clara Stanbourne?

— Nu-i pune nimeni la îndoială valoarea, interveni Juliet, cu inimioara ei de peţitoare săltând de bucurie. Sau spiritul tău cavaleresc. Ai fost mereu galant cu doamnele. Dar nu mă duci pe mine de nas… aici e ceva mai mult decât galanterie.

— Evident, completă Sebastian, deşi era clar că gândurile sale nu se îndreptau în aceeaşi direcţie cu cele ale soţiei.

— Acum spune adevărul, Morgan, continuă Juliet. Eşti îndrăgostit de ea?

— Da, frăţioare, repetă Sebastian, cu ochi strălucitori, eşti îndrăgostit?

Morgan oftă. Dar trebuia ori să fie „îndrăgostit” de Clara, ori să spună adevărul. Dacă pretindea că era, Juliet avea să-l piseze să-i dea detalii. Dacă spunea adevărul, fratele său avea să-l sugrume. Chipul îi fu traversat de un zâmbet.

— Se pare că m-ai dat de gol, Juliet.

Şi părea că avea să fie o noapte al dracului de lungă.

*

Aproape de îndată ce plecă împreună cu Lord Ravenswood, Clara o zări pe mătuşa ei de cealaltă parte a încăperii şi îi făcu semn cu capul. Mătuşa Verity se lumină imediat, văzând-o condusă pe ringul de dans de burlacul eligibil Lord Ravenswood. După ce îi aruncă Clarei un zâmbet strălucitor de aprobare, îşi reluă conversaţia cu celelalte doamne.

Dar Clara nu fu prea surprinsă când Lord Ravenswood făcu un ocol, trecând pe lângă ringul de dans. Sau când o rugă să stea de vorbă între patru ochi, iar apoi o conduse, trecând de uşile din cristal, în balconul de marmură. Nu conta pentru ea unde îi răspundea la întrebări, atâta timp cât o făcea. Căci, la un moment dat, pe parcursul acelei stranii conversaţii cu familia Templemore, îşi amintise cine era Morgan. Individul acela pe nume Blakely, care se afla la bordul corăbiei piraţilor pe vremea când fusese atacată nava lui Lord Winthrop.

— Îmi datorezi o mulţime de explicaţii, Lord Ravenswood, spuse ea, de îndată ce rămaseră singuri.

— Trebuie să îţi mulţumesc pentru indulgenţa de acum câteva momente. Prietenul meu este într-o situaţie dificilă cu familia sa şi ai fost extrem de drăguţă să îl salvezi de furia lor.

— Nu îmi pasă de familia lui afurisită. Vreau să ştiu de ce se află cu adevărat prietenul dumitale în Spitalfields. De

ce face pe negustorul de bunuri furate.

El se prefăcu surprins.

— Căpitanul Blakely? Negustor de bunuri furate? Glumeşti, cu siguranţă. Mi-a spus că stă la căminul dumitale pentru a te proteja.

— Bună încercare. Dar familia Templemore mi-a spus deja că dumneata mi l-ai prezentat pe căpitanul Blakely. Ai susţinut această ficţiune. Ceea ce a fost o surpriză, căci ştim amândoi că nu m-ai prezentat nimănui. Aşa că găseşte altă minciună.

Lordul se îndreptă către balustradă şi se sprijini de ea.

— Nu încercam decât să-mi ajut prietenul, susţinându-i povestea. Nu aveam nicio idee că este implicat în ceva ilegal.

— O, turuieşti verzi şi uscate! spuse ea, apropiindu-se de el. Te-am văzut purtând o discuţie în taină cu căpitanul Blakely, în biblioteca familiei Merrington, tocmai adineauri.

Reuşise în cele din urmă să-l sperie. Ridică alarmat privirea către ea.

— Da?

— Da. Şi ştiu că i-ai spus că l-am raportat judecătorului. De ce ai făcut asta?

Deodată, în ochii lui licări un avertisment.

— Lady Clara, te amesteci în lucruri care nu te privesc. Îţi sugerez să-ţi vezi de treabă la micul dumitale cămin şi să laşi treburile de genul acesta pe mâinile mele şi ale biroului meu.

Era suficient de rău că Lord Winthrop îl numise „micul tău cămin”, dar era prea mult să-l audă pe acest ticălos ipocrit repetând acelaşi lucru.

— Se pare că dumneata şi biroul dumitale complotaţi cu inamicul, îşi miji ea ochii. Poate că ar trebui să vorbesc cu ministrul despre asta. Sunt sigură că ar fi interesat să audă că ascunzi activităţile unui cunoscut negustor de bunuri furate.

— Uite ce e…

— Dacă, într-adevăr, asta faci. Presupun că ţi-ar fi de folos un spion bun şi în Spitalfields.

Părea că îşi controlează furia, dar cu mare dificultate.

— Milady, spuse el după un moment, se vede treaba că dificultăţile cu care te confruntţi în conducerea căminului ţi-au sleit puterile, altfel nu te-ai lăsa pradă unor asemenea fantezii despre mine şi prietenii mei. Dar, din dorinţa de a-ţi uşura greutăţile, astfel încât să nu fi tentată să vorbeşti despre aceste fantezii în faţa unor străini, sunt dispus să-ţi ofer o donaţie. Sunt convins că o mie de lire îţi vor fi de folos pentru copiii pe care-i ai în grijă.

Dumnezeule, acum recurgea la mită. Dar însemna că era ceva extrem de important, dacă îi oferea o sumă atât de mare în schimbul tăcerii. Problema era: în legătură cu ce voia să-şi ţină gura? O reţea ilegală de o asemenea amploare încât să implice până şi Ministerul de Interne? Sau o misiune oficială? Iar dacă era vorba de cazul din urmă, de ce nu o spusese pur şi simplu?

— Nu răspund prea bine la mită, domnule.

— Mită? Cine a pomenit ceva de mită?

— Haide, Lord Ravenswood, îmi dau seama când am de-a face cu o mituire. Tocmai am primit o moştenire considerabilă, aşa că nu am nevoie de cele o mie de lire ale dumitale. Dacă vrei tăcerea mea, va trebui să-mi oferi ceva mai mult decât bani. Cum ar fi adevărul.

Deşi ochii îi licăreau primejdios, se întoarse să se sprijine de balustradă cu o aparentă nonşalanţă.

— De ce îmi ceri mie să-ţi spun adevărul? De ce nu îl întrebi pe căpitanul Blakely, dat fiind că activităţile sale sunt cele care te îngrijorează.

— Am încercat asta deja. Dar, după cum ştii probabil, refuză să răspundă.

— Păcat. Căci nu vei afla nimic de la mine. Nu obişnuiesc să le dezvălui civililor detaliile chestiunilor care

nu îi privesc câtuşi de puţin.

— Civililor? Vrei să spui că această activitate se desfăşoară sub egida Ministerului de Interne?

El se încruntă.

— Vreau să spun că nu te priveşte *absolut deloc.* Şi înainte de a mă ameninţa din nou că te vei duce la ministrul de interne, ţin să subliniez că, dacă mai continui să te amesteci, s-ar putea să dai de bucluc. Nu trebuie decât să vorbesc cu judecătorul despre preţioasa dumitale instituţie. Dacă domnul Hornbuckle ar afla că acolo se desfăşoară vreo activitate ilegală, ţi-ar face viaţa un iad, fie că are sau nu dovezi. Mai ales dacă i-o voi cere eu.

— Nu ai îndrăzni!

— Aş îndrăzni o mulţime de lucruri pentru a te împiedica să fii o pacoste, te asigur. Şi dacă vrei să-mi spui ce îţi pot oferi pentru a reuşi această ispravă nemaipomenită – în afară de răspunsurile pe care nu ţi le voi da – voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a te mulţumi.

Rămaseră pentru un moment într-o tăcere ostilă. Lord Ravenswood nu era un bărbat în preajma căruia să se fi simţit vreodată în largul ei, dar în clipa aceea i-ar fi sucit gâtul cu bucurie. Ce bizar că se simţea mult mai confortabil cu un negustor de bunuri furate decât cu acest lord bine poziţionat, de rangul ei.

Dacă Morgan era, într-adevăr, un negustor de bunuri furate. Era limpede că Ravenswood nu avea să-i spună. Aşa că ar fi făcut mai bine să-l preseze pe Morgan să-i mărturisească. Cel puţin el nu era un demnitar plin de aroganţă.

— Bine, dacă nu vrei să-mi spui ce se petrece, cel puţin luminează-mă cu privire la căpitanul Blakely.

O privi iscoditor.

— De ce?

— Pentru că aş putea hotărî să-mi ţin gura cu privire

la activităţile lui prezente dacă mă poţi convinge că este un bărbat onorabil.

Ezită, apoi spuse:

— În regulă. Ce vrei să ştii?

— Îmi amintesc că am auzit anul trecut că a petrecut o vreme pe o navă de piraţi. Este adevărat?

— Da.

— Nu mi se pare că acesta este un act onorabil.

Ravenswood oftă.

— Nu se afla acolo din proprie voinţă. Când s-a întâlnit cu piraţii, fusese abandonat pe o insulă, de doi ani, de un grup de contrabandişti pe care îi spiona. Lordul Piraţilor şi echipajul său l-au salvat. A rămas cu ei pentru câteva luni înainte de a-şi putea răscumpăra libertatea.

— Şi ce a făcut mai exact pentru a-şi răscumpăra libertatea? spuse ea sec.

Ravenswood ridică din umeri.

— Le-a arătat cum să se folosească mai bine de insulă. Nu le-a stat în cale. I-a învăţat câte ceva despre navigaţie.

— Nu a tăiat capete pentru a le lua bunurile de preţ? întrebă ea, glumind doar pe jumătate.

El îi aruncă o privire scrutătoare.

— Îţi pare căpitanul Blakely genul de om care să facă aşa ceva?

Ea îşi îndreptă privirea către grădinile luminate de felinare.

— Nu.

— Atunci poate că ar trebui să ai încredere în instinctele dumitale.

— Am. Şi îmi spun că dumneata şi Morgan puneţi ceva la cale.

— „Morgan”?

Îşi dădu seama prea târziu că îi rostise numele de botez.

— A… am vrut să spun „căpitanul Blakely”.

— Nu, nu ai vrut. Ai grijă, Lady Clara. Prietenul nostru comun nu este genul de bărbat care să… ei bine…

— Nu îţi face griji, milord. Ştiu că Morgan nu este o partidă potrivită pentru mine, dacă asta încerci să spui.

O privi scrutător.

— De fapt, nu m-am gândit că aţi mers până într-acolo încât să îl analizezi din această perspectivă. Încă.

Ea roşi, blestemându-se că dezvăluise atât de mult.

— A fost o glumă, atâta tot. Ce încercai să-mi spui?

— Că nu e ca alţi bărbaţi pe care i-ai cunoscut.

Pe buzele ei înflori un zâmbet.

— La ce „alţi bărbaţi” te referi? La cei din Spitalfields? Sau la bărbaţi ca tata, Lord Winthrop sau ca dumneata?

— Iartă-mă, tind să uit că nu duci o viaţă atât de liniştită ca alte doamne. Mă refeream la varianta din urmă, desigur. În ciuda legăturilor de familie ale lui Morgan, nu este atât de civilizat pe cât poate părea.

Cu siguranţă, era puţin spus.

— Mi-am dat singură seama de asta, mulţumesc mult.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit. Îl respect enorm. Dar nu joacă după aceleaşi reguli ca noi ceilalţi.

— Şi presupui că eu o fac? Ce ciudat.

El zâmbi.

— Înţeleg ce vrei să spui. Nu am vrut decât să te avertizez, în cazul în care descoperirea adevăratei sale situaţii ţi-a creat impresia greşită. Te-a făcut să te gândeşti la el mai… cum să mă exprim… cu drag.

— Nu-ţi face griji în ceea ce mă priveşte. Mă pot… cum să mă exprim… descurca cu căpitanul Blakely.

El râse înfundat.

— Amuzant. Şi el a spus acelaşi lucru despre dumneata când te-a întâlnit prima dată. Dar cred că şi-a revizuit opinia de atunci.

Ea râse.

— Într-adevăr, cred că a făcut-o.

De data aceasta, liniştea care se aşternu între ei fu mai plăcută, în cele din urmă, el se desprinse de balustradă.

— Aşadar, am ajuns la o înţelegere, Lady Clara? Îţi vei vedea de treabă cu privire la această chestiune?

Nu, nu avea s-o facă. Dar nu părea a fi tocmai înţelept să recunoască.

— Voi face tot posibilul, spuse ea cu vioiciune.

— Dintr-un motiv oarecare, asta nu mă linişteşte, murmură el. Dar o lăsă să schimbe subiectul, vorbind despre noul său slujitor, un fost protejat de-al ei. Până se întoarseră în sala de bal, o făcu să râdă de aventurile grăjdarului-şef în timp ce îl învăţa pe hoţul de buzunare să îngrijească de cai. Încă râdea când dădu Morgan peste ei la intrare, însă el nu râdea.

Capitolul 14

Priveşte fiece clipă ce zboară cu grijă,
Spre a păstra pacea acasă
Şi-a te feri de surpriză.

O încântătoare cărticică de buzunar, John Newbery

Lui Morgan nu-i venea să creadă – Clara şi Ravenswood veneau împreună de pe balcon atât de prietenoşi, de parcă ar fi fost prieteni de-o viaţă întreagă. Probabil că aşa şi era. Gândul îl făcu să simtă o gheară străină în stomac.

— Pare că vă distraţi de minune voi doi. Am crezut că aţi plecat la dans.

— Nu am mai ajuns acolo, spuse Ravenswood calm.

— Am văzut imediat, când am plecat să vă caut.

Apropiindu-se de Clara, Morgan îi puse posesiv mâna pe mijloc.

— Sper că nu te deranjează dacă ţi-o răpesc pentru un dans. Ravenswood păru subit amuzat.

— Cred că asta depinde de Lady Clara, nu crezi?

— Dansează cu mine, Clara, spuse Morgan scurt.

Spre incredibila lui iritare, ea râse.

— E o rugăminte sau un ordin, căpitane?

— Cum preferi, *mon bel ange.*

În ochii lui Ravenswood licări curiozitatea auzind cuvintele afectuoase, dar nu făcu decât să încline capul înspre Clara.

— Îmi dau seama când nu sunt dorit. Mulţumesc pentru discuţie, milady. A fost cât se poate de… edificatoare.

— Da, într-adevăr, nu-i aşa? spuse ea, întinzându-i mâna lui Ravenswood.

El o luă, dar în loc să o strângă, aşa cum proceda de obicei, o duse la buze. Apoi, zâmbind către Morgan, plecă.

Morgan fu asaltat de instinctul sălbatic de a sări la beregata prietenului său, şi nu ştia cum să reacţioneze. *Bon Dieu,* ce-l apucase în seara asta?

— Aşadar, dansezi cu mine sau nu, Clara? întrebă el, detestându-şi tonul arţăgos, care părea al unui idiot sadea.

Ea îl privi cu ochi sclipitori.

— Cred că o voi face, de vreme ce Lord Ravenswood m-a păgubit de dansul pe care, pare-se, i l-am promis.

Încruntându-se, o conduse pe ringul de dans pentru valsul care începea.

— Părea că te-ai distrat de minune cu Ravenswood.

— Aşa e. Este un gentilom extrem de interesant.

El scrâşni din dinţi. Înţelegea cu uşurinţă de ce o femeie precum Clara îl găsea pe viconte „interesant”… Şi

cu titlu, şi bogat, şi o partidă pe cinste. Tot ceea ce el nu era.

Luând-o în braţe, o ţinu mai aproape decât se cuvenea, simţind un instinct masculin primar de a-şi afirma posesiunea asupra ei, de a-i reaminti că era a lui. Chiar dacă nu era, în niciunul dintre sensurile adevărate ale cuvântului. Chiar dacă nu putea fi vreodată.

Cu toate acestea, nu părea să o deranjeze strânsoarea lui posesivă. Dansa graţioasă cu el, la fel de uşoară şi senină ca un înger înaripat. Graţia şi siguranţa ei erau acelea ale unei femei stăpâne pe sine, şi totuşi se lăsa în braţele lui cu toată suavitatea pe care i-o arătase în bibliotecă. Era suficient pentru a face un bărbat să se împiedice în propriile picioare.

Şi parfumul ei... O, Doamne, parfumul de iasomie din părul ei îl făcea să vrea să urle la lună, să o ducă în grădinile familiei Merrington şi să o posede ca un diavol ce era. Se mulţumi să-i atingă spatele acoperit de satin, să o ţină aproape, plimbându-şi degetul mare în locul în care o ţinea de talie.

Cu toate acestea, nu şi-l putea scoate pe Ravenswood din minte.

— Cum se face că, atunci când mă baţi la cap să-ţi dau răspunsuri, te înfurii, arunci acuze şi mă chinui, dar cu Lord Ravenswood eşti însăşi întruchiparea politeţii?

Ea îi aruncă o privire speriată.

— Ce te face să crezi că sunt astfel?

— Amândoi eraţi tot un zâmbet adineauri şi în largul vostru, ca doi vechi prieteni.

— Ne cunoaştem de ceva vreme. Nu e ca şi când am fi străini. Chipul ei fu traversat de o undă de neastâmpăr. Nu aşa cum suntem noi doi, în orice caz.

— Ce vrea să însemne asta?

— Când aveai de gând să-mi spui că eşti onorabilul căpitan Morgan Blakely – fratele unui baron, fiul altuia,

spion notoriu şi lord de cine mai ştie ce?

Nu ştia de ce, dar îl deranja că era atât de interesată de legăturile lui familiale.

— Are importanţă pentru tine cine sunt cu adevărat?

— Are importanţă, fiindcă nu ştiam. Fiindcă m-ai minţit cu privire la numele tău, la Geneva şi toate celelalte. Fiindcă nici măcar nu-mi spui de ce m-ai minţit.

Unda de suferinţă din vocea ei îl atinse mai tare decât cuvintele rostite.

— Nu am minţit. Nu chiar. Eram, într-adevăr, cunoscut sub numele de Morgan Pryce când am servit în marină. Majoritatea ofiţerilor de marină mă cunosc încă după acest nume.

— Dar de ce ţi-ai lua un nume diferit…

— Este o poveste lungă, Clara, mult prea lungă pentru a intra în detalii acum.

— Spune-mi cea mai scurtă versiune, îi ceru ea răspicat. Sau este un alt lucru pe care tu şi Ravenswood consideraţi că nu trebuie să-l ştiu?

El oftă, dar nu se putu gândi la niciun motiv pentru care să o refuze.

— Eu şi fratele meu am crescut separat. La scurt timp după ce ne-am născut, mama l-a părăsit pe tata şi m-a luat cu ea la Geneva. Mi-a dat numele ei de fată ca nume de familie. L-a chemat pe unchiul meu Llewelyn când era pe moarte, şi unchiul Lew a venit şi m-a luat. Aveam treisprezece ani. Sebastian nu ştia de mine, iar unchiul meu şi baronul m-au îndemnat să păstrez secretul pentru ca problema să fie mai puţin… complicată.

— Mai puţin complicată pentru cine? întrebă ea, atât de încet încât de-abia o auzi peste orchestră.

Compasiunea de pe chipul ei îl luă prin surprindere. O strânse de mână.

— Nu m-a deranjat, *cherie.* Am înţeles. Baronul şi unchiul meu erau preocupaţi de pretenţiile la titlu. Deşi

mama i-a asigurat că Sebastian era mai mare, s-au gândit că era cel mai bine să ne ţină departe unul de celălalt până când el devenea moştenitor. M-au dat la şcoală şi, când am ajuns la vârsta potrivită, şi-au folosit influenţa pentru a mă înscrie ca elev ofiţer în marină, unde am fost prezentat drept protejatul baronului. Au avut grijă cum trebuie de mine. Nu am ce să le reproşez.

— În afară de faptul că te-au lipsit de compania fratelui tău.

El îşi feri privirea. Îl citea atât de bine, încât îl speria.

— Îl am alături acum, şi asta este tot ce contează. După ce baronul a murit, nu am văzut niciun motiv pentru a păstra secretul şi l-am căutat pe Sebastian. Când a aflat adevărul, a insistat să-mi reiau locul alături de familie şi să folosesc numele primit la naştere. Astfel am început ca Morgan Pryce şi am sfârşit ca Morgan Blakely. Privirea lui se întoarse din nou către ea. Aşadar, vezi, nu am minţit cu adevărat. Am omis doar… câteva lucruri.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Într-adevăr, aşa ai făcut. Cum ar fi faptul că ai fost spion. Că ai petrecut timp cu piraţii. Că…

— Ravenswood ţi-a spus despre piraţi?

— Doar pentru că am întrebat. Dar nu a vrut să-mi dezvăluie nimic altceva.

El o strânse de talie.

— Ai stat acolo cu el o grămadă de timp.

Pe buzele ei înflori un zâmbet ştrengăresc.

— Presupun că da.

Nu-i plăcea această nouă sfioşenie a ei. O ura aproape la fel de mult cum detesta gheara care-i strângea stomacul, despre care începea să-şi dea seama că era gelozie. Gelozie, pentru numele lui Dumnezeu! Nu simţise aşa ceva niciodată în viaţă.

— Despre ce aţi vorbit voi doi cât aţi stat pe balcon?

Ea îşi dădu capul pe spate.

— Asta rămâne între mine şi Lord Ravenswood, nu-i aşa?

— Atunci o să-l întreb chiar eu, spuse el grăbit.

— Ce te face să crezi că îţi va spune?

— Pentru că nu are ce să-mi ascundă.

Când ea îşi feri privirea, el o trase mai aproape.

— Sau are? Nu a încerca să... te sărute sau altceva, nu-i aşa?

Ea îşi întoarse repede privirea spre el, teribil de amuzată.

— De ce ai crede un astfel de lucru?

— Acesta este, în general, motivul pentru care bărbaţii duc femeile pe balcon, la genul acesta de evenimente.

Cum ea se încăpăţâna să rămână tăcută, el o repezi:

— Ei bine, a făcut-o?

— Ce să facă?

— La naiba, a încercat să te sărute?

De pe chipul ei dispăru expresia jucăuşă şi îl privi cu o seriozitate profundă.

— Te-ar deranja, dacă ar fi făcut-o?

Se gândi să mintă, dar părea că nu are rost să o facă.

— Adevărul este că m-ar deranja foarte mult. Deşi să fiu al naibii dacă ştiu de ce.

Asta păru să o încânte.

— Dacă te face să te simţi mai bine, Lord Ravenswood nu a încercat nimic. Doar pentru că tu încerci să mă săruţi ori de câte ori suntem singuri, nu înseamnă că o face toată lumea, să ştii.

— Atunci sunt fie orbi, fie fraieri, sau ambele.

Îşi regretă imediat sinceritatea. Zâmbetul ei tandru şi încrezător îl făcu să vrea să se desprindă de ea şi să o ia la picior, abandonând-o exact acolo pe ringul de dans. Înainte ca ea să-şi ţească pânza de afecţiune feminină blândă strâns în jurul lui, împiedicându-l să fugă.

Pe cine prostea? Deja fusese prins în această pânză. Nu putea să se gândească la altceva decât să fie singur cu ea pentru a o putea săruta din nou, pentru a o putea gusta şi atinge. Nebun, nebun de legat!

Şi Clara trăia propria nebunie, mulţumită cuvintelor dulci ale lui Morgan. O făceau să se simtă înfierbântată şi neliniştită, iar acest vals intim nu era de niciun ajutor.

Până acum nu înţelesese niciodată protestele împotriva valsului când apăruse prima dată în Londra. Nu i se păruse că exista ceva „ruşinos”, „revoltător” sau „care distrugea moralitatea oamenilor decenţi”. Dar pe atunci încă nu valsase cu un bărbat la care ţinea, un bărbat care o sărutase şi o mângâiase în cele mai intime locuri. Asta transforma fiecare mişcare într-un pas erotic şi senzual, pe drumul către seducţie. Atingerea coapsei lui de fustele ei, senzaţia mâinii lui puternice care o conducea, ţinând-o de talie, strângerea intimă a mâinilor lor… Toate acestea, combinate cu ritmul alert al dansului, îi făceau genunchii să se înmoaie.

Iar genunchii moi o împiedicau în mod clar să danseze. La fel ca şi felul strâns în care o ţinea Morgan, ca şi când s-ar fi temut că va da bir cu fugiţii.

Să dea bir cu fugiţi era ultimul lucru la care se gândea. Ar fi trebuit să folosească această oportunitate pentru a-l lua în continuare la întrebări, însă nu mai avea tragere de inimă să o facă. Când era cu Morgan, uita că trebuia să fie în siguranţă, responsabilă şi cuviincioasă. Uita de tot, în afară de posibilităţile pe care i le arăta el, de eliberarea din închisoarea autoimpusă pe care el i-o oferea.

În plus, era prea târziu pentru întrebări acum. Valsul se termină, iar Morgan o luă de pe ringul de dans, conducând-o înapoi la locul ei. Subit, o cuprinse panica, căci o văzu pe mătuşa ei care îi cerceta cu privirea, ca şi când l-ar fi cântărit pe însoţitorul ei. Lord Winthrop stătea alături de ruda ei şi, după o scurtă consultare cu aceasta, o

părăsi, croindu-şi drum prin mulţime către Clara şi Morgan.

Exact ceea ce nu avea nevoie – încă un dans cu Lord Plicticoşenie. Nu îl alungase pentru totdeauna? Dumnezeule, ce trebuia să facă pentru a-l descuraja pe omul acesta?

Lord Winthrop ajunse la ei în clipa în care ieşeau de pe ringul de dans, însă atenţia lui se îndreptă către Morgan, nicidecum către ea.

— Aşadar, tu eşti. Aşa mă gândeam şi eu. Dar mă întrebam dacă nu cumva este dragul tău frate – numai că el nu ar fi ţinut o doamnă într-un mod atât de necuviincios în public.

Prea târziu, Clara îşi aminti că Morgan şi Lord Winthrop fuseseră implicaţi într-un episod destul de neplăcut. Se grăbi să liniştească apele.

— Lord Winthrop, mă gândeam unde ai plecat. Speram că ai putea să-mi aduci nişte…

— Lady Clara, ştiu că nu cunoşti adevăratul caracter al acestui ticălos, o întrerupse Lord Winthrop, pompos şi plin de sine. Ochii lui aruncau scântei către Morgan. Dar ar trebui să ai grijă cu cine te însoţeşti. Asta este tot ce am de spus.

— Nu ne lăsa în suspans, rosti Morgan alene. Continuă, Winthrop. Enumeră-i doamnei toate detaliile caracterului meu vicios. Se opri şi, când Lord Winthrop nu făcu decât să se holbeze la el cu buzele strânse, adăugă: Am uitat… nu poţi face asta, nu-i aşa? Mi se pare că-mi amintesc că ai semnat o hârtie… Ce era… un fel de contract? Că, în schimbul unei sume de bani mult mai mari decât aceea care ţi-a fost luată, vei păstra tăcerea asupra anumitor lucruri?

Aşadar, de aceea refuzase Lord Winthrop să vorbească despre atacul piraţilor. Fusese plătit.

— Poate că ar trebui să-l întrebăm pe fratele meu, continuă Morgan. Sunt sigur că îşi aminteşte.

— Fără îndoială că da, spuse Lord Winthrop înciudat, dat fiind că el a scos banii din buzunar. Nu prea aveai cum să-i scoţi tu, nu-i aşa?

Clara trase adânc aer în piept. Lord Winthrop păşea pe un teren periculos în clipa aceea. Simţea că muşchii de pe antebraţul lui Morgan se încordau sub mâna ei şi aproape că-i mirosea furia.

Şi totuşi, când vorbi, reuşi să pară mai calm decât aristocratul Winthrop.

— Doar pentru că lui îi pasă de opinia publică, asta nu înseamnă că eu dau doi bani pe asta. Astfel că, dacă vrei, poţi să turui în voie, în societate, în ceea ce mă priveşte. Nu trebuie decât să îi înapoiezi fratelui meu banii. Dar să nu fii surprins dacă nu vei reuşi să obţii altceva decât să te faci de râs.

Asta nu păru să-i convină lui Lord Winthrop, care îşi încleştă pumnii.

— Eu… nu încercam să încalc termenii contractului, domnule, îi spuneam doar lui Lady Clara că un om cu trecutul tău nu este un partener de dans potrivit pentru Domnia Sa.

— Iar tu ai fi unul mai bun? întrebă Morgan, strecurându-şi mâna pentru a acoperi palma Clarei şi atingând-o nonşalant, ca şi când ar fi vrut să-l tachineze pe contele cel înfumurat. Poate că sunt câteva doamne aici care ar prefera pasul împiedicat al unui bărbat de vârsta ta, dar mă îndoiesc că Lady Clara se numără printre ele.

Ochii lui Lord Winthrop păreau să-i iasă din orbite. Furia îi creştea de la o clipă la alta şi, dacă nu făcea ceva, avea să explodeze. Astfel că se gândi pe cine era mai important să liniştească şi decise că Morgan putea avea singur grijă de el însuşi. Dându-i drumul braţului, i se alătură lui Lord Winthrop şi spuse repede:

— Nu m-ai invitat la acest dans, milord?

El clipi spre ea.

— Îmi cer scuze…

— La dans. Cred că ţi-am promis acest dans.

— O, vai… vai, da, într-adevăr, aşa ai făcut, Lady Clara. Privind cruciş către Morgan, Lord Winthrop îi întinse braţul cu un zâmbet triumfător. Şi sunt cât se poate de fericit să îţi arăt cum dansează un gentilom.

Ea îi aruncă lui Morgan o privire imploratoare.

— Mulţumesc pentru vals, căpitane Blakely. A fost extrem de plăcut.

Ochii lui Morgan scânteiară, dar nu făcu decât să se încline cu o aparentă nonşalanţă.

— Cu plăcere, milady. Ştii că sunt mereu încântat să îţi satisfac orice capriciu.

Ea se întoarse grăbită către Lord Winthrop.

— Începe muzica. Mergem?

— Dacă doreşti, draga mea.

În timp ce se îndepărta cu Lord Winthrop, se întoarse către Morgan. El îi privea cu o expresie mohorâtă care nu prevestea vremuri bune pentru Lord Winthrop. Şi poate nici pentru ea însăşi.

Dar nu putea să stea cu mâinile-n sân, privind cum ajungeau să se ia la bătaie într-un loc public.

Nu ar fi fost bine pentru niciunul din ei.

— De unde-l cunoşti pe individul acela? întrebă Lord Winthrop, întrerupându-i gândurile.

— Căpitanul Blakely mi-a fost prezentat pentru întâia oară în această seară.

Tehnic vorbind, era adevărat, căci, deşi îl cunoscuse pe Morgan Pryce, nu îl cunoştea deloc pe Morgan Blakely. Deşi intenţiona să corecteze această scăpare. Lord Plicticoşenie o privi iscoditor, ca şi când n-ar fi crezut-o, deşi nu ar fi putut spune de ce.

— Te avertizez, milady. Nu este genul de bărbat cu care ar trebui să aibă de-a face o doamnă de rangul dumitale.

— Mulţumesc pentru sfat, Lord Winthrop. Voi ţine cont de el.

Însă nu în felul în care se gândea el. Toate aceste avertismente împotriva lui Morgan aveau efectul pervers de a-i stârni şi mai mult interesul asupra lui. Toată lumea părea hotărâtă să îl descrie în culori întunecate, dar, cu cât îl cunoştea mai mult, cu atât vedea un cu totul alt Morgan. Care o fascina enorm.

— M-am gândit la ce mi-ai cerut mai devreme, spuse Lord Winthrop, ca şi când i-ar fi citit gândurile. Cred că voi veni, într-adevăr, să te ajut la micul dumitale cămin, până la urmă. Mătuşa Verity pare să fie de părere că ar fi nevoie de influenţa unui bărbat asupra protejaţilor dumitale. Care să-i înveţe să-şi respecte seniorii.

Înghiţindu-şi un oftat, o blestemă în tăcere pe mătuşa ei. Exact de ce avea nevoie – Lord Winthrop cel plin de sine încercând să îi stăpânească pe băieţii ei. Deşi, dacă era să-l pună ceva pe fugă, o zi sau două la cămin ar fi fost de ajuns.

— Mulţumesc, milord. Vino oricând doreşti. Sunt acolo în fiecare zi.

Era gata să pună la bătaie jumătate din noua ei moştenire că nu va veni niciodată. În clipa aceea începu muzica. Spre marea uşurare a Clarei, era o melodie însufleţită, ceea ce împiedica dialogul. Dar era greu să îşi arunce privirea prin sala de bal, lucru pe care îl făcea la fiecare piruetă, în căutarea lui Morgan.

Se evaporase, blestemat să fie. După ce se termină dansul şi îşi ceru scuze faţă de Lord Winthrop, descoperi că nu doar Morgan dispăruse. Nici Lord Ravenswood nu era de găsit nicăieri. Ba chiar şi familia lui Morgan părea să fi plecat. Când, după o jumătate de oră, nu-i găsi pe niciunul dintre ei, fu obligată să accepte adevărul. Morgan îi scăpase fără a-i răspunde la celelalte întrebări.

Bine, lasă-l să scape de ea dacă voia. Căci, dacă nu-şi

putea primi răspunsurile aici şi acum, avea să le primească într-un fel sau altul. Chiar dacă ar fi trebuit să-l încolţească pe lup în vizuina sa.

*

Tremurând, Clara îşi strânse mantia groasă în jurul trupului, grăbindu-se pe Petticoat Lane către prăvălia lui Morgan. Probabil că nu era o idee prea bună să vină aici, singură, aproape de miezul nopţii, dar după ce se întorsese acasă de la bal, nu îl găsise nicăieri pe Samuel şi nu îndrăznise să ia un alt servitor cu ea pentru a o însoţi în incursiunea de cercetare a acestui bărbat controversat.

Era şi-aşa suficient de rău că stârnise suspiciuni la cămin cu o oră în urmă, când sosise şi anunţase că avea să petreacă noaptea acolo. Nu era un lucru pe care-l făcea des. Şi, când o făcea, de obicei se întâmpla pentru că fusese chemată să se ocupe de un copil bolnav sau de vreun fugar. Rareori venea fără vreun motiv. Cu toate acestea, unul dintre avantajele faptului că deţinea conducerea era că putea să ia decizii aparent arbitrare fără prea multe comentarii. Cu puţin noroc, servitorii de la cămin vor presupune pur şi simplu că îi verifica. Avusese puţin de furcă încercând să se furişeze afară pentru a se deplasa până la prăvălia lui Morgan, dar cunoştea căminul mai bine decât aproape oricine. Şi avea dubluri ale tuturor cheilor.

Ce altceva putea face? Dacă l-ar fi luat pe unul dintre servitorii de nădejde de la cămin să o însoţească, ar fi stârnit întrebări şi proteste. Doi oameni sunt întotdeauna mai gălăgioşi decât unul, aşa că Morgan ar fi prins de veste că se apropia. Cu siguranţă nu voia asta. Succesul planului ei depindea foarte mult de posibilitatea de a-l surprinde în mijlocul activităţilor sale secrete.

Aşa că trebuise să se furişeze singură afară. Din

fericire, străzile erau aproape goale. Era prea devreme ca locuitorii să plece de la cârciumi şi din prăvăliile în care se vindea rachiu, şi prea târziu ca negustorii respectabili să se îndrepte către case. În plus, căminul era doar la o aruncătură de băţ – dacă ţipa, cineva de-acolo ar fi alergat cu siguranţă în ajutorul ei. Iar Morgan şi Johnny erau, fără îndoială, amândoi în prăvălie şi aveau să ajute şi ei.

Gândindu-se la felul în care dispăruse Morgan după dans, se încruntă. Nici măcar nu-i spusese noapte bună! Asta nu-i arăta decât că dăduse fuga aici să se ocupe de afaceri necurate.

Era extrem de deranjant că el şi Lord Ravenswood păreau hotărâţi să păstreze misterul. Se săturase de afirmaţiile lor evazive şi de încercările penibile de a o plăti sau de a o înspăimânta pentru a păstra tăcerea. Avea să afle adevărul singură, de vreme ce ei nu-i lăsau altă alternativă. Dacă Morgan nu era la prăvălie, îl va obliga pe Johnny să-i spună ce ştia. Cineva avea să-i dea răspunsurile pe care le căuta, chiar dacă îi trebuia întreaga noapte pentru a le afla.

Totuşi, când se apropie de prăvălie şi o zări zăcând în întuneric, simţi un fior de teamă pe şira spinării. Se aşteptase să găsească lumină şi activitate, nicidecum linişte mormântală. Privi prin ferestrele murdare, dar nu putu vedea nimic, nici măcar licărul slab al unei lămpi aprinse în dosul casei. Bătu, dar nu răspunse nimeni şi, după ce verifică uşa, văzu că era încuiată.

Cât de ciudat. Oare activitatea lor nenorocită presupunea că operau în altă parte? Ca să se asigure, se strecură pe alee şi încearcă şi uşa aceea. Era închisă, şi nimeni nu răspunse când bătu. Pulsul începu să i se accelereze. Dacă Morgan nu era aici, ar fi trebuit măcar să fie Johnny. Doar dacă Morgan şi Samuel n-o minţiseră amândoi cu privire la implicarea lui Johnny în activităţile de încălcare a legii.

Nu, nu putea îndura să se gândească la asta. Dar unde putea fi, în cazul acesta? Poate că dormea atât de adânc încât nu auzea. Bătu mai tare la uşă, dar nu reuşi decât să o facă să zdrăngăne.

Nu se auzi niciun sunet dinăuntru. Rămase nemişcată, ciulind urechile pentru a fi mai sigură.

Acesta fu singurul motiv pentru care auzi scârţâitul unei cizme în spatele ei. Răsucindu-se, împietri la vederea unui bărbat înveşmântat în întregime în negru, a cărui umbră se întrezărea la intrarea pe alee. Sau cel puţin crezu că era un bărbat. Nu-i vedea faţa, căci era ascunsă de gluga unei mantii negre, care se răsucea în jurul lui la cea mai mica adiere.

Tresărind, cu inima îngheţată, îşi dădu seama cine trebuia să fie. Un singur bărbat din Spitalfields era cunoscut pentru plimbările sale nocturne înveşmântat astfel.

— Ce faci aici? mormăi o voce care îi păru vag familiară.

Nu îndrăzni să spună că venise să-l întrebe pe Morgan despre activităţile sale.

— Aş… aş putea întreba acelaşi lucru, se eschivă ea, sperând că răspunsul evaziv ar putea-o ajuta să scape de silueta înfricoşătoare.

El se apropie. Acum că vedea mai bine, îşi dădu seama că, deşi era mai înalt decât ea, avea o constituţie firavă. Dar asta nu o opri să se lipească instinctiv de zid la apropierea lui.

El stătu locului o clipă, ca şi când ar fi fost surprins de frica ei, apoi înaintă până ajunse la câţiva metri depărtare. Îi întrezări bărbia, dar gluga îi ascundea restul feţei.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa? spuse el.

Ea încuviinţă, deşi îi era greu să creadă că acesta era Spectrul. Părea să aibă un accent grosolan, şi nu era prea masiv, însă auzise întotdeauna că avea un aer de gentilom şi că era bine clădit. Se vede treaba că nu te puteai baza pe

zvonurile hoţilor de buzunare.

— Nu am treabă cu tine, spuse el cu vocea aceea guturală care nu avea cum să fie firească. Unde este căpitanu'?

— Nu ştiu.

— Ai venit aici să te întâlneşti cu el, nu-i aşa?

— Nu! Vreau să spun… eu… am vrut să văd… Adică…

Mâna lui dispăru în mantie şi, deodată, între degetele lui apăru un pistol. Inima îi bătea sălbatic în piept. Dacă intenţiona să o sperie, îi reuşea de minune.

— Spune-mi unde este prietenul tău, ceru el, şi s-ar putea să te las să pleci.

— Nu este prietenul meu!

— Nu asta te-am întrebat! strigă el aproape înciudat. Apoi rosti cu o voce scăzută: Spune-mi unde este nenorocitul ăla de căpitan Pryce, sau îţi iau viaţa.

— Dacă aş şti, ţi-aş spune, jur. Am venit aici să vorbesc cu el, dar nu răspunde când bat la uşă.

De sub glugă se auzi o înjurătură în surdină. Străinul ridică pistolul, ţintind spre ea. Ei bine, nu chiar spre ea. Părea ciudat de nesigur pe sine pentru un om care, fără îndoială, folosise pistolul de numeroase ori. Pistolul se clătina în aer.

— Acum, ascultă-mă, rosti cu glas răguşit. Vreau să-i transmiţi prietenului tău un mesaj.

— Orice doreşti.

Un mesaj era de bine. Un mesaj era ceva foarte bun. Nu putea transmite un mesaj dacă era moartă.

— C… care este mesajul?

— Nu vreau să îl mai ţină pe aici pe băiatul ăla, auzi?

Ea clipi.

— Care băiat?

— Băiatul ăla al tău! Ştii prea bine, băiatul ăla, Perkins!

— De ce nu? întrebă iute, surprinsă că Spectrul ştia

despre Johnny, ba chiar îi păsa ce se întâmpla cu el.

— Pentru că sora acestui băiat este prietenă cu un ofiţer de poliţie, de-aia! Şi nu vreau ca judecătorul să audă despre toate dedesubturile treburilor mele de la un flăcău cu gura mare, înţelegi?

— Da, înţeleg, răspunse ea iute. Dar căpitanul Pryce nu-l poate arunca pur şi simplu în stradă pe băiat.

— Va face ce spun eu. Îl va trimite înapoi la căminul ăla al tău sau la sora lui. Asta ar trebui făcut cu băiatul. Nu are ce căuta aici.

Amintindu-şi că Johnny insistase să rămână la Morgan, ea tresări.

— Dar dacă băiatul nu vrea să plece? Ce se întâmplă atunci?

Cu siguranţă, Spectrul nu ar ucide un copil pentru un motiv atât de neîntemeiat precum legătura firavă dintre Lucy şi poliţie. Nu-i aşa?

— Va pleca. Nu o să mă scoată din sărite, nu-i aşa?

Bărbatul se apropie, fluturând nesigur pistolul în faţa ei.

— Şi nici prietenul tău Pryce nu o va face.

— Nu aş fi atât de sigură. Cumva nu-l vedea pe Morgan urmând cu uşurinţă poruncile cuiva, nici măcar ale partenerilor săi de fărădelegi. Iar dacă Morgan nu avea să facă aşa cum spusese Spectrul… Este foarte ataşat de băiat. S-ar putea să nu facă ce vrei tu.

Spectrul flutură pistolul în apropierea pieptului ei.

— Spune-i că ar fi mai bine să asculte! Sau îl voi face să regrete. Ridică pistolul şi adăugă cu un mormăit ameninţător: Şi dacă nu-l convingi, te voi face şi pe tine să regreţi!

De la capătul aleii se auzi o altă voce.

— La naiba, Samuel, ţi-am spus să nu vii în seara asta aici…

— Morgan! strigă ea. Fugi!

Înjurând, Spectrul se răsuci să dea cu ochii de Morgan, iar pistolul se declanşă brusc. Clara privi împietrită cum Morgan se rezemă împleticindu-se de zidul opus.

— Dumnezeule, l-am ucis! strigă Spectrul. Ce-am făcut?

Apoi dădu drumul pistolului şi dispăru de pe alee, fugind cât îl ţineau picioarele. Clara ajunse în clipa în care Morgan cădea la pământ.

— Morgan! strigă ea alergând spre el. O, Doamne, Morgan! Inima îi stătu în loc şi se lăsă în genunchi alături de el. Vorbeşte-mi. Spune-mi unde eşti rănit.

— Clara, spuse el răguşit. Tu eşti?

— Da, da, sunt aici. Îi cercetă cu frenezie trupul prăbuşit, încercând să vadă unde fusese împuşcat. „Doamne, te rog, nu-l lăsa să moară”, se rugă ea. Sunt aici cu tine, dragule. Ce pot să fac? Cum pot să te ajut?

El îşi ridică faţa către ea, iar în lumina lunii ochii lui păreau surprinzător de limpezi pentru un om aflat pe moarte.

— Poţi să începi să o iei la goană, *cherie.* Căci atunci când voi pune mâna pe tine, nu vei mai fi în stare să şezi timp de o săptămână.

Capitolul 15

... Ceasul bătu ora nouă, însă Bestia nu apăru. Frumoasa se temu atunci că îi pricinuise moartea; alergă plângând şi frângându-şi mâinile prin tot palatul, asemenea unei fiinţe copleşite de deznădejde...

„Frumoasa şi Bestia”, din
Revista pentru tinerele domnişoare,
Jeanne-Marie Prince de Beaumont

Morgan îşi dădu seama, din felul în care clipea, că o surprinsese pe Clara. Dar nechibzuita femeie părea să creadă că era pe moarte. Ar fi trebuit să o lase cu impresia asta după nesăbuinţa pe care o făcuse venind la prăvălie.

Pierduse zece vieţi când îşi dăduse seama că ea era cea pe care o atacase Spectrul, fiind cât pe-aci să fie împuşcată înainte ca el să-l pună pe fugă pe dobitoc. Încă resimţea efectul groazei. Şi durerea înfiorătoare din coapsă. Prinzând-o de umeri, se ajută de ea să se ridice în picioare. Ea îşi strecură iute braţul în jurul mijlocului său.

— Ce faci? Eşti rănit!

— Bineînţeles că sunt rănit! Îşi regăsi echilibrul, uşurat să constate că nu era prea greu să stea în picioare. Şi de ce dracu' eşti aici? Nu asculţi niciodată, pentru numele lui Dumnezeu?!

— Lasă asta acum. Nu ar trebui să stai în picioare până nu aduc un doctor.

— Nu vreau niciun nenorocit de doctor!

Se auzeau voci pe stradă, oameni care vorbeau despre împuşcătură, întrebându-se de unde venise. Şi ultimul lucru de care avea nevoie Clara era să fie descoperită aici, cu el, noaptea. Punându-şi braţul pe după umerii ei, îi spuse poruncitor:

— Du-mă în prăvălie înainte să ne vadă cineva, bine?

— P… piciorul este, nu-i aşa? îl întrebă când el se sprijini de ea. Te-a împuşcat în picior?

— Fie asta, fie m-au înhăţat câinii sălbatici în timp ce stăteam cu spatele. Bineînţeles că e piciorul!

Ea pufni.

— Nu trebuie să fii ursuz din cauza asta. Îl ajută să şchiopăteze până la uşă. Nu e ca şi când te-aş fi împuşcat eu!

— Îţi vei dori să mă fi împuşcat tu până să se sfârşească noaptea asta, mormăi el. Jur că te voi pune pe

genunchi…

— Taci şi dă-mi cheile prăvăliei. Chiar dacă te-aş lăsa să mă aşezi pe genunchi, ceea ce nu voi face, nu eşti în stare de asta.

— Nu aş pune prinsoare dacă aş fi în locul tău.

Dar îi întinse cheile. Ea descuie uşa, apoi îl ajută să treacă pragul. El închise uşa în urma lor iute, uşurat că plecaseră de pe alee înainte să fie văzuţi de cineva. Desprinzându-se de umărul ei, înaintă şchiopătând. Ea se grăbi să i se alăture.

— Stai, lasă-mă să te ajut.

— Sunt bine. Trebuie doar să stau jos.

Bănuia că rana nu era foarte gravă, altfel nu ar fi putut să meargă, dar durea ca dracu’ şi se gândi că trebuia să o examineze.

În prăvălie era întuneric beznă, dar Morgan era obişnuit să se mişte pe întuneric. Nu şi Clara. Care fu cât pe ce să se lovească de balustrada scărilor când o prinse el.

— Să-i spun lui Johnny să coboare cu o lampă? întrebă ea.

— Nu este aici. L-am trimis cu Samuel în altă parte pentru noaptea asta.

— De ce?

— De ce crezi? Din acelaşi motiv pentru care nu am vrut ca tu să fii aici!

— Îl aşteptai pe Spectru, nu-i aşa? spuse ea acuzator când el o apucă de braţ şi o conduse înspre dosul încăperii.

— Nu asta este ideea. Ţi-am spus să stai deoparte în seara aceasta şi ar fi trebuit să asculţi. De ce n-ai făcut-o?

— Poate aş fi făcut-o dacă mi-ai fi explicat lucrurile, în loc să îmi porunceşti.

— Credeam că te duce mintea să nu vii singură, noaptea, aici.

Când răspunse, în voce i se citea remuşcarea:

— Privind înapoi, recunosc că nu a fost o idee prea

strălucită. Dar ştiam că pui ceva la cale. Şi am avut dreptate, nu-i aşa?

Era atât de hotărâtă să îl acuze, încât aproape se împiedică de patul lui.

— Stai, îngerul meu, opreşte-te acolo înainte să-ţi rupi picioarele. Am avea de oblojit două răni în cazul ăsta.

Oftând adânc, se lăsă pe pat, apoi întinse mâna după lampa pe care o păstra întotdeauna alături. O aprinse şi imediat încăperea se umplu de o lumină caldă. Când se întinse în spate să atârne lampa de un cârlig, o auzi icnind şi, privind spre ea, o văzu uitându-se ţintă la piciorul lui, plină de groază.

— Doamne, Morgan, e atât de mult sânge!

Să fie al naibii dacă nu avea dreptate! Sângele îi pătase tot cracul stâng al pantalonilor. Dar asta nu-l speria. Văzuse prea multe răni pentru a mai fi surprins că sângera.

— Mă îndoiesc că este atât de rău pe cât pare. Îşi examină pulpa în lateral, cu grijă. Nu e nicio gaură, doar sfâşietura aceasta aici… Probabil că glonţul m-a zgâriat doar.

— Dar sângele…

— Uneori, rănile superficiale sângerează mai mult. Arde ca dracu', însă aşa se întâmplă deseori cu rănile-astea.

— Dar trebuie să te vadă un doctor.

El ridică privirea spre ea.

— Şi cine o să îl aducă? Tu? Ca să se afle că erai cu mine când am fost împuşcat?

— Nu-mi pasă de asta.

La dracu', problema era că probabil nu-i păsa.

— Dar mie-mi pasă. În plus, mă descurc singur. Am mai făcut-o. Când ea începu să protesteze, adăugă: Dacă am nevoie de doctor, îl voi trimite pe Johnny să aducă unul când se va întoarce dimineaţă. Dar nu cred că voi avea. Tot ce îmi trebuie este un bandaj şi…

— O, ce enervant poţi fi! Scoţându-şi mantia şi aruncând-o peste comoda lui, îşi scoase mănuşile, întorcându-se să cerceteze camera. Oamenii mor mereu din cauza unor răni „superficiale”, să ştii. Părea scoasă din minţi, privind încolo şi încoace. Unde dracu’ găsesc apă aici? Şi bandaje, şi…

— Linişteşte-te, Clara, este în regulă.

Grija ei pentru el îl mişca şi îl amuza totodată. Făcu un gest, arătând în spatele ei.

— Lavoarul e acolo. Şi sunt cârpe curate dedesubt… le poţi folosi pe acelea.

Răsucindu-se pe călcâie, ea se îndreptă hotărâtă în direcţia indicată.

— Ai mai bandajat răni până acum nu-i aşa?

— O dată sau de două ori la cămin, când un copil era rănit şi nu mai puteam aştepta doctorul. În timp ce îngenunche să caute sub lavoar, îi aruncă o privire panicată. Dar niciodată una atât de gravă.

— Ţi-am tot spus că nu e atât de gravă. Pot s-o fac singur dacă trebuie. Nu e prima dată.

— Nu, n-o să te las să-ţi bandajezi singur rana, pentru numele lui Dumnezeu. Dar chipul ei era alb ca varul când trase prosoapele afară şi le aruncă pe umăr. Eu sunt cea care te-a băgat în asta, şi eu voi fi cea care are grijă de tine.

El o privi sceptic.

— Dacă insişti. Dar pari cât pe-aci să leşini.

— Nu sunt genul care leşină, te asigur. Fac faţă.

— Nimeni nu a zis că nu poţi, *mon bel ange.*

El îşi înghiţi zâmbetul. Faptul că se agita din cauza lui îi alina considerabil durerea din coapsă.

Ea continuă, ca şi când el nu ar fi spus nimic.

— Am văzut o grămadă de lucruri îngrozitoare în Spitalfields, să ştii – bărbaţi împuşcaţi cu sânge-rece, o femeie bătută de ibovnicul ei, o matroană amatoare de

rachiu care ajunsese numai piele şi os din lipsă de hrană. Nu e nicio diferenţă.

Bătea câmpii acum, dar o lăsă să vorbească. Dacă experienţele lui în luptă îl învăţaseră ceva, era că oamenii reacţionau diferit în momente de criză. Unii deveneau bolnăvicios de tăcuţi. Alţii, precum Clara, vorbeau pentru a-şi elibera mintea de problemele cu care se confruntau.

În timp ce turna apă în lighean, el îşi scoase cizmele, apoi se ridică şi îşi trase de pe el pantalonii şi ciorapii. Hainele începuseră deja să se lipească şi înjură când desprinse pânza de pe rană. Scoţându-şi haina şi jiletca pentru a nu le murdări mai tare de sânge, le aruncă într-o parte. Apoi îşi trase cămaşa peste cap şi se aşeză să-şi cerceteze piciorul.

Zgomotul brusc al metalului izbit de lemn îl făcu să ridice capul. Clara stătea acolo mută, iar ligheanul cu apă pe care îl ducea căzuse pe duşumea. El ridică o sprânceană.

— S-a întâmplat ceva, *cherie?*

— Nu porţi… ăăă… pantaloni.

Roşeaţa din obrajii ei îl făcu să râdă în barbă… Până când văzu că ea privea ţintă la picioarele lui, goale, vădit fascinată. În ciuda celor întâmplate, simţi un imbold sub indispensabili. Blestemând, se aplecă, sperând că îşi va putea ascunde erecţia enervantă cu cămaşa.

— M-am gândit că pantalonii te vor împiedica să bandajezi rana.

— O, desigur. Da. Cu siguranţă.

Îngenunchind să ia ligheanul, mai turnă apă şi îl aduse lângă pat. Nu îl privea în ochi.

— Iartă-mă, nu sunt obişnuită să văd bărbaţi în toată firea… ei bine…

— Pe jumătate goi. Nu, îmi închipui că nu eşti.

Când aşeză ligheanul pe duşumea şi îngenunche, îmbujorată toată şi angelică, el îşi înghiţi un geamăt. În

fanteziile lui, când ea îngenunchea la picioarele lui, îi făcea un cu totul alt fel de serviciu. Din nefericire, mădularul lui îşi amintea prea bine această plăsmuire. Îşi îndreptă iute atenţia către rană.

— Pare că e superficială. Aproape că îşi dori să nu fi fost. Atunci s-ar fi concentrat asupra durerii, şi nu asupra acestei excitări enervante. Presupun că se va vindeca bine.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! spuse ea cu fervoare, înmuind prosopul în lighean.

Când începu să cureţe sângele, coapsa îi luă foc şi înjură printre dinţi. În obrajii ei apăruseră doi bujori încântători.

— Îmi pare rău, şopti ea. Îmi pare atât de rău. Pentru tot. Nu am vrut să se întâmple asta.

— Să-ţi aduci aminte de acest lucru data viitoare când te furişezi acolo unde nu ai ce căuta.

Ea îi ignoră bombănelile, fiind pare-se prea concentrată asupra curăţării rănii pentru a se mai contrazice cu el.

— Ai alcool aici? Coniac? Whisky?

— Bună idee. I-ar fi prins bine nişte coniac. Uită-te după prosoapele din lavoar.

Când se ridică îndreptându-se în direcţia aceea, el adăugă cu o voce ştrengărească:

— Mă gândeam că nu se cade ca doamnele să consume băuturi spirtoase.

Ea ridică dintr-o sprânceană elegantă către el.

— După părerea mea, să vezi cum e împuşcat un om în faţa ta îţi oferă o scuză acceptabilă pentru încălcarea convenienţelor. Dacă nu cumva ai o problemă cu asta…

— Eu nu. Femeile ar trebui să încalce întotdeauna convenienţele. Asta face ca viaţa să fie mai interesantă.

— Aşa s-ar spune. Găsi sticla şi o scoase. Este ciudat, dar nu cred că Spectrul dorea să te împuşte. Cred c-a fost un accident. După ce s-a întâmplat, a exclamat:

„Dumnezeule, l-am ucis!” Ca şi când ar fi fost surprins.

— Îi arăt eu surpriză! se răsti Morgan, morocănos. Dobitocul nu va scăpa aşa. O să-l fac arşice pentru că a îndrăznit să te atace.

— Pe mine? Sunt sigură că nu a intenţionat să mă atace. Deşi m-a ameninţat… oarecum, el…

— Cum? Te-a ameninţat? Am crezut că ai dat peste el în timp ce mă aşteptai, şi că l-ai abordat.

Ea se ridică împietrită, la auzul jignirii.

— Nu sunt idioată, să ştii. Nu aş fi abordat niciodată un străin pe aleea ta.

— M-ai abordat pe mine cu o săptămână în urmă.

— Asta este cu totul altceva. Era în miezul zilei, şi nu eram singură. Iar tu nu te ascundeai sub o mantie neagră. Veni spre el cu sticla. Nu, eram aici bătând la uşă când a apărut el şi m-a întrebat unde eşti. Cum nu i-am putut spune, a scos pistolul acela şi a început să-l fluture în faţa mea…

— *Bon dieu,* te-ar fi putut omorî! O să-i sucesc gâtul ăla nenorocit, aşa voi face!

Se ridică din pat, dar ea îl împinse la loc.

— Nu a fost aşa. Nu tocmai.

— Atunci spune-mi exact cum a fost. Gândul că ea ar fi putut fi rănită îi făcu părul de pe ceafă să se zbârlească. De ce te-a ameninţat? Ce a vrut de la tine? Ce a spus?

Ea se aşeză pe pat lângă el, deschizând sticla.

— A fost foarte straniu. Părea preocupat de Johnny, dacă-ţi vine să crezi. Mi-a spus să-ţi transmit un mesaj în legătură cu el.

Când ea turnă coniac pe rană, el înjură ca un birjar, apoi îi luă sticla, fără a mai fi atent pe moment la discuţia lor.

— Ce dracu’ crezi că faci? Încerci să mă omorî, pentru numele lui Dumnezeu?!

— De ce crezi că am vrut coniac? Ca să oprim

sângerarea. Doamna Carter jură că dacă rana e curăţată cu alcool tare se va vindeca mai repede.

— Doamna Carter are dreptul la opinia ei, dar aş prefera să nu o testez pe piciorul meu.

Ea îşi ridică bărbia.

— A spus că fratele ei, doctorul, o folosea în marină.

— Nu iroseam coniac bun pe-o zgârietură ca asta în marină, Îţi promit. Ducând sticla la buze, bău de câteva ori, apoi o lăsă jos. Pentru asta foloseam coniacul când eram marinar.

— Bine. Foloseşte-l pentru ce doreşti. Eu am terminat. Se ridică şi privi în jur, cu mâinile în şolduri. Ai ceva pe care să-l pot folosi ca bandaj?

— Poftim, foloseşte eşarfa mea, spuse el scoţându-şi-o.

Când i-o dădu, ea se încruntă la el.

— E din mătase. N-o să stric mătasea legându-ţi rana cu ea, şi în plus, mătasea nu absoarbe bine. Nu ai nişte cearşafuri curate şi o foarfecă sau un cuţit cu care să le tăiem?

El se întinse în spate după cuţitul cu teacă pe care îl purta uneori în haină, atunci când împrejurările cereau altceva decât un pistol. Trebuise să-l lase acasă când plecase la bal, dat fiind că era greu de ascuns în hainele de seară. I-l înmână.

— Poţi folosi cuţitul meu, dar singurele cearşafuri sunt cele de pe patul acesta şi nu te las să le tai.

— Bine, îmi voi folosi juponul. E din bumbac, ceea ce e perfect pentru bandaje.

Luând cuţitul, se duse în faţă, pare-se pentru a-şi asigura intimitatea.

— Minunat, strigă el în urma ei. Nu aş vrea să mi se bandajeze rana cu altceva decât articole de îmbrăcăminte feminine de ultimă modă.

— Îmi pare rău, strigă ea din încăperea din faţă, va

trebui să aştepţi până data viitoare când vei fi împuşcat. Juponul aceasta este demodat – nu mă îmbrac niciodată în hainele cele mai bune când vin în Spitalfields.

— Am observat. La fel cum am observat că te-ai schimbat într-o rochie neagră pentru mica escapadă din seara asta. Presupun că te-ai gândit că îţi va fi mai uşor să te furişezi fără să fii remarcată.

Urmă o linişte îndelungată, apoi ea recunoscu pe o voce scăzută:

— Ceva de genul ăsta.

Ar fi mustrat-o din nou, dar foşnetul fustelor ei îl distrase, încercă să nu îşi imagineze cum şi le ridica pentru a tăia pânza, încercă să nu-şi imagineze juponul lung până la gambe pe care îl purta pe dedesubt, ciorapii de mătase prinşi de coapsele ei voluptuoase, şi gropiţele din genunchi, şi…

Dorinţa îl traversă cu forţa unui taifun, şi se trezi înjurând printre dinţi. Ar fi trebuit să o trimită după un doctor, la urma urmelor. Orice ar fi fost preferabil acestei torturi.

Mai ales când ea se întoarse în încăpere cu bucăţi de ţesătură într-o mână şi cu juponul făcut franjuri în cealaltă. Când ea aruncă veşmântul deoparte, nu se putu abţine să nu privească ţintă la fustele ei, care acum i se lipeau de picioare, deşi lâna neagră era prea întunecată ca să vadă mare lucru.

Păcat că nu avea mai multe răni. Atunci ar fi trebuit să-şi taie şi rochia, şi cămăşuţa pentru a le bandaja pe toate. Ca să nu mai pomenească de lenjeria ei intimă… pentru a i-o scoate, s-ar fi împuşcat singur în picior. În mintea lui înfierbântată apăru imaginea copleşitoare a Clarei goală, iar el o alungă necruţător. Avea lucruri mai importante de care să se ocupe în clipa asta decât să îl seducă pe încântătorul înger.

— Ai spus că Spectrul ţi-a lăsat un mesaj pentru mine.

Ce vrea să-mi transmită?

— Asta a fost partea ciudată. Mi-a spus că vrea să-l dai afară pe Johnny. Era foarte încrâncenat din pricina asta. Nu-i place că sora lui Johnny este prietenă cu un poliţist.

Morgan răsuci informaţia pe toate părţile în minte. De ce i-ar păsa Spectrului de asta, mai ales dacă avea, într-adevăr, relaţii la comisariatele de poliţie. Nu avea niciun sens. Nimic din toate astea nu se lega.

Îşi miji ochii. Dacă omul care o atacase nu fusese, de fapt, Spectrul? Bărbatul care o luase la fugă pe alee în seara aceasta nu avea o voce răguşită şi umeri laţi, asemenea celui care dispăruse data trecută. Şi nu fusese niciun cal care să-l aştepte pe stradă când apăruse Morgan – atacatorul din seara aceasta fugise pe propriile picioare.

— Încă ceva de care am uitat, spuse ea venind alături de el. A scăpat pistolul după ce te-a împuşcat. Mă gândesc că zace încă pe alee.

— La naiba, Clara, asta e important! Mai bine m-aş duce să-l iau.

Încercă să se ridice, dar ea îl împinse înapoi pe pat.

— Nu te duci nicăieri până nu te bandajez.

— Afurisită femeie, mormăi el.

— În plus, probabil că s-a întors deja după el între timp, spuse ea pe un ton firesc, aşezându-se şi sprijinindu-i piciorul de genunchiul ei pentru a-l putea pansa.

Avea dreptate. Ce prost îşi lăsa arma pe jos, pe alee? Dar asta îi întări suspiciunea că atacatorul nu fusese Spectrul. Iar dacă nu fusese acesta, adevăratul Spectru era posibil să dea târcoale chiar acum.

Privi nerăbdător în timp ce ea împături un prosop gros în formă de pătrat, apăsându-l ferm pe rană, iar apoi îi pansă coapsa pe deasupra cu fâşia tăiată din jupon. După ce o legă, el puse sticla de coniac pe podea şi îi luă mâna.

— Clara, vreau să-mi povesteşti cu amănunte ce s-a întâmplat pe alee.

Ea deschise gura să vorbească, dar el îi puse două degete peste buze, adăugând:

— Nu, nu încă. Nu până nu mă asigur că suntem singuri.

— Ce vrei să spui?

— Îţi voi explica într-o clipă.

După ce se va asigura că adevăratul Spectru nu asculta. Se ridică de pe pat, iar ea strigă:

— Morgan, ce crezi că faci?

— E în regulă. Pot să merg.

— Dar s-ar putea să îţi agravezi rana!

El zâmbi către ea.

— Odată am luptat într-o bătălie cu un glonţ în braţ, *mon bel ange.* Ai încredere în mine, asta este nimica toată.

Şchiopătă până în încăperea din faţă şi verifică uşa pentru a se asigura că era încă încuiată. Întorcându-se în cameră, închise uşa dintre prăvălie şi dormitor. Apoi urcă la etaj pentru a cerceta magazia, ignorând strigătul de protest al Clarei. În afară de puţinele lucruri ale lui Johnny şi cele câteva cutii depozitate acolo, nu era nimic sus, slavă cerului.

Când se întoarse, ea stătea la capătul scărilor, cu mâinile în şolduri şi cu ochii scânteind.

— Jur că dacă începe să-ţi sângereze rana din nou, te voi… Te voi face să te bandajezi singur!

— Ce? Şi să nu mă mai torturezi cu coniac? Ajunse lângă ea şi o apucă de bărbie. Relaxează-te, îngerul meu, ştiu la ce pot face faţă. Se îndreptă din nou către pat. Acum, spune-mi exact ce s-a întâmplat în seara asta. Începe cu începutul. Vreau să ştiu tot ce ai văzut, tot ce a spus atacatorul tău.

Ea rămase acolo cu o privire răzvrătită, până când el se aşeză din nou, sprijinindu-se de perete. Apoi se grăbi să-i verifice bandajul. Satisfăcută că nu trecuse sânge proaspăt prin el, se aşază alături şi începu să vorbească.

Cu o voce surprinzător de calmă, îi relată incidentul, descriindu-l atât de amănunţit, încât el zâmbi. Femeia ar fi trebuit să fie ea însăşi spioană. Avea ochi pentru detalii, căci îi descrisese până şi bărbia rasă pe care o întrezărise pe sub glugă. Dar cu cât îi relata mai multe amănunte, cu atât era mai convins că nu se întâlnise cu Spectrul. Accentul grosolan, comportamentul haotic… Niciunul dintre aceste lucruri nu se potrivea.

O opri din când în când pentru a lămuri câte ceva, iar când termină, se aplecă spre ea, încruntându-se.

— Când spui că pistolul s-a clătinat, întrebă el, ce vrei să spui? Omul tremura? Poate era chiar înspăimântat?

— La început. Dar după aceea era vădit agitat, fluturând pistolul şi…

— Nu a fost Spectrul, spuse el ferm.

— Dar purta mantia şi se comporta de parcă…

— Nu a fost el, îţi spun. În primul rând, vorbeşte o engleză excelentă. Şi, deşi nu l-am zărit decât o dată, este o brută uriaşă, cu o voce guturală. Nu individul firav pe care îl descrii tu. În plus, nimeni care ştie măcar câte ceva despre pistoale nu ar flutura arma în aer. Astfel, victima are prea multe şanse de a-l apuca sau de a-l face să-i scape din mână. Spectrul este prea inteligent pentru a-şi permite să fie atât de vulnerabil.

— Era furios.

— Nu se înfurie. Sau nu suficient de tare, încât să facă atât de multe greşeli mari. În plus, nu foloseşte niciodată un pistol, căci preferă cuţitul.

Spectrului îi plăcea să-şi ameninţe lacheii venind în spatele lor şi punându-le cuţitul la gât. Iar ultimul spion al lui Ravenswood, Jenkins, fusese găsit înjunghiat, nu împuşcat.

— Nu, pare să fie cineva lipsit de experienţă cu armele şi fără prea multă minte.

Cineva care vrea ca Johnny să plece.

— Da, dar cine ar putea fi?

Amândoi tăcură, gândindu-se. În cele din urmă, Clara spuse:

— Lucy, sora lui Johnny.

— Cum? Dar mi-a spus că nu-i pasă de el.

— Îi pasă mai mult decât o arată. A încercat să-l facă să plece, dar el refuză. Clara îi aruncă o privire posomorâtă. Spune că preferă să locuiască la tine.

Morgan ridică din umeri, dar se simţi în mod absurd extrem de încântat.

— Iar persoana care m-a atacat a spus că el vrea să discute cu tine. Mesajul era clar menit să te sperie pe tine, nu pe mine.

— Adevărat, dar o femeie care să ameninţe pe cineva cu un pistol… pare improbabil.

— Nu ai cunoscut-o pe Lucy, spuse ea cu ironie.

El se gândi puţin.

— Mai există un suspect pe care îl ignorăm – domnul Fitch al lui Lucy.

— De unde ştii de domnul Fitch?

— Mi-a spus Johnny. Şi a zis că omul nu îl place nici pe el, nici pe fratele său.

— Ei bine, asta-i adevărat, dar de ce ar vrea ca Johnny să plece de aici?

— Pentru că este dăunător pentru reputaţia lui ca fratele prietenei sale să se asocieze cu un răufăcător notoriu.

Ea încuviinţă.

— Mi-a spus asta la secţia de poliţie. Oftă. Ei bine, presupun că nu-i vom da de cap în seara asta. Voi vorbi cu Lucy mâine, să văd cum reacţionează. Ne-am putea înşela, să ştii. S-ar putea să fie totuşi chiar Spectrul.

— Nu este, de asta sunt sigur. Dacă prezenţa lui Johnny aici l-ar deranja pe Spectru, băiatul ar fi mort până acum.

Ea tresări.

— Minunat. Ţi-ai ales un asociat pe cinste – un om care ar ucide copii dacă ar fi nevoie.

Îşi întoarse privirea iute către ea. Acum se uita la el cu o expresie întunecată, acuzatoare, care îi dobora toate argumentele.

— Clara, nu înţe…

— Nu te mai las să mă amăgeşti de data asta, Morgan. După ce s-a întâmplat, merit răspunsuri. Respira sacadat. Te aşteptai să vină aici în seara asta, nu-i aşa? De aceea nu ai vrut ca eu să fiu aici. De aceea îl blestemai când m-ai găsit.

El ezită, apoi oftă.

— Da. A spus că va veni după răspuns.

— Şi presupun că erai gata să promiţi că îi vei fi fidel, spuse ea cu amărăciune. Nu înţeleg. Nu te înţeleg. Este clar că ai afaceri cu el, având în vedere că pari a-l cunoaşte bine. Dar cum poţi lucra cu un astfel de om? Nu eşti ca el. Eşti fiu de baron…

— Ca şi când ar conta, mormăi el. Eşti ca toţi ceilalţi nesăbuiţi din înalta societate… crezând că, pentru a face un gentilom nu trebuie decât să îmbraci pe cineva în haine de seară impecabile şi să îi oferi un tată cu un titlu. Dar nu ştii cum sunt, de fapt.

Ea făcu ochii mari, dar îşi ridică bărbia, încăpăţânată.

— Ştiu ce nu eşti. Nu eşti un ucigaş ca el. Şi Dumnezeu să mă ajute, dar nu cred că eşti nici negustor de bunuri furate. Aşadar, de ce eşti aici?

Trecându-şi mâna prin păr, el privi într-o parte. După ce o lăsase pe Clara cu Winthrop, îl căutase pe Ravenswood şi-l întrebase ce discutase cu Clara. Ravenswood fusese evaziv, dar îi dăduse lui Morgan mână liberă să-i spună Clarei ce considera că e necesar.

De unde dracu’ să ştie ce era necesar? Şi îndrăznea să-i dezvăluie totul? Pe de altă parte, îndrăznea să nu îi

dezvăluie totul? Ar fi putut fi ucisă în misiunea ei afurisită de a găsi răspunsuri în această seară. S-ar fi împuşcat singur în celălalt picior înainte de a mai risca să se întâmple asta vreodată.

Necazul era că ea nu era un marinar care să urmeze ordinele orbeşte, fără a şti de ce. Şi avea dreptate – merita să ştie de ce. De ce viaţa ei fusese întoarsă cu susul în jos. De ce el se afla atât de aproape de căminul ei, oferindu-le copiilor atâtea tentaţii. De ce Ravenswood refuzase să schimbe ceva în sensul ăsta.

Suspinând, se sprijini de perete.

— Bine, la naiba, bine... Presupun că meriţi răspunsurile.

Capitolul 16

Astfel tinereţea necugetată
Se lasă pradă amorurilor,
Deşi deseori e urmată de anii durerilor.

O încântătoare cărticică de buzunar,
John Newbery

Clara îl ascultă pe Morgan relatându-i întreaga poveste de la cap la coadă. Explicaţiile lui nu i se păreau tocmai uimitoare – înţelesese deja că nu era ceea ce părea.

Totuşi, era extrem de reconfortant să afle că era un bărbat pe care putea fi mândră că-l cunoştea. Atracţia pe care o simţise faţă de el nu fusese neîntemeiată, iar instinctele ei îşi găseau confirmare, oricât de mult o mustrase conştiinţa din această pricină. Era într-adevăr un gentilom bun şi onorabil. Poate prea bun şi prea onorabil. Îşi risca viaţa, pentru Dumnezeu! Din ce auzise, nimeni nu îl

mai înfruntase pe Spectru, scăpând cu viaţă.

Îşi simţi inima urcându-i în gât. Poate că atacatorul ei din această seară nu fusese Spectrul, dar pistolul acestuia fusese la fel de îngrozitor, la fel de primejdios... Urâse temerile care o copleşiseră, groaza şi neputinţa care o zguduiseră din temelii. Deşi se terminase acum, tresărea la fiecare sunet, pulsul i se accelera, iar vederea bandajului lui Morgan o făcea să simtă gheara îngheţată a fricii străpungându-i inima.

Cu toate acestea, Morgan stătea acolo, relatându-i calm cum intenţiona să îl prindă pe adevăratul Spectru, un criminal mult mai periculos. Era prea mult.

— Morgan, nu poţi face asta, sări ea când el îşi termină povestea.

El îi aruncă o privire defensivă.

— Să fac ce?

— Asta! Să-i întinzi o cursă Spectrului. Ai putea fi ucis! Dacă ceva nu merge bine...

Expresia lui se îndulci.

— Nu se va întâmpla nimic, îngerul meu. Nu atâta timp cât păstrezi tăcerea asupra adevăratului meu scop în Spitalfields.

— Bineînţeles că o voi păstra. Ce altceva pot face?

Pe buzele lui înflori un zâmbet firav.

— Mă poţi ocărî pentru că îţi implic protejaţii în treaba asta spinoasă. Pentru că te amăgesc. Pentru că îl ispitesc fără să vreau pe Johnny să se întoarcă la această viaţă.

— Nu-mi pasă de toate astea. Nu când tu rişti totul pentru a prinde un om care este o primejdie atât de mare pentru noi toţi.

— Nu eşti furioasă pe mine, spuse el nevenindu-i să creadă.

— Cum? Nu! Cum aş putea să fiu furioasă aflând că, până la urmă, nu eşti un răufăcător? Că am înţeles totul greşit – că toate temerile mele în ceea ce te priveşte, toate

lucrurile despre care credeam că încearcă să mă prevină Lord Ravenswood…

La naiba, nu voise să pomenească de asta. El îşi miji ochii.

— Ce ţi-a spus mai exact Ravenswood? A pretins că nu a făcut decât să îţi evite întrebările, şi că a încercat să te mituiască pentru a păstra tăcerea.

— A făcut-o. Este adevărat.

— Dar, în mod evident, a făcut mai mult de-atât.

Ea îi aruncă un zâmbet ezitant.

— Nu e nimic tocmai îngrozitor. Crede-mă. Nu a făcut decât… ei bine… să mă avertizeze să nu presupun, pe baza legăturilor tale familiale, că eşti precum ceilalţi gentilomi. Cuvintele lui exacte au fost: „Nu este atât de civilizat cum ar putea părea”.

Morgan o privi ţintă, mohorât.

— Are dreptate, să ştii. Apucă sticla de coniac de pe podea, o duse la buze şi trase o duşcă, apoi îşi şterse gura cu mâneca, de parcă ar fi vrut să-şi sublinieze spusele. Pot pretinde atunci când vreau, dar în sinea mea nu sunt câtuşi de puţin civilizat.

O invadă un val de tandreţe văzându-l atât de nesigur pe sine.

— Civilizat sau nu, eşti un om bun, şi asta este mai important.

El scutură din cap, râzând aspru.

— Da, sunt un om bun. Sunt atât de bun, încât îi ispitesc zilnic pe hoţii tăi de buzunare să se întoarcă la viaţa de fărădelegi, şi asta doar aflându-mă aici. Privi în jos către sticlă. Deşi cred că ţi-ai aflat răzbunarea în seara asta.

— Nu am venit să mă răzbun. Am venit doar să aflu adevărul.

— Ei bine, a fost un gest al dracului de nesăbuit. Ce sperai să realizezi? Vocea lui era mătăsoasă, dar ochii

aruncau scântei când îi ridică spre ea. Ai fi putut aştepta până mâine pentru a pune toate întrebările. Când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi dovedit că omul era Spectrul…

— Bine, recunosc că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar de unde era să ştiu că te întâlneai cu Spectrul? Agitată de furia lui perfect justificată pentru că fusese cât pe-aci şi să îi distrugă toate planurile chibzuite, se ridică de pe pat şi începu să se plimbe prin încăpere. În apărarea mea, trebuie să subliniez că, dacă mi-ai fi spus adevărul când te-am întrebat astă-seară, toată această tărăşenie ar fi putut fi evitată. Dacă mi-ai fi explicat de ce nu vrei să fiu aici, poţi fi sigur că nu aş fi apărut.

Oftatul lui plin de exasperare îi confirmă că argumentul ei îşi atinsese ţinta.

— Nu sunt complet convins de asta. Presupun că înţeleg de ce mi-ai putea ignora ordinul, dar să vii aici pregătită să spionezi un răufăcător notoriu… Pentru Dumnezeu, ce-a fost în mintea ta?

Sătulă să fie mustrată ca un copil, ea se întoarse către el.

— Mă gândeam că tu şi Ravenswood puneţi ceva necurat la cale. Că era vorba despre o conspiraţie de proporţii enorme, în care eraţi implicaţi tu, Ministerul de Interne şi Spectrul.

— Dar Clara…

— Mă gândeam, continuă ea, foc şi pară de mânie, că, dacă îngădui această… ca această… această manevră ilegală să continue fără a încerca să o împiedic, i-aş trăda pe toţi acei oameni care au încredere că guvernul le va face dreptate, pe toţi aceia care nu pot vorbi sau lua măsuri singuri. Precum protejaţii mei.

Încrucişându-şi braţele pe piept, îl privi încruntată, provocându-l să o mustre în continuare.

Nu funcţionase. El se ridică, arătând teribil de

ameninţător pentru un bărbat care nu purta decât indispensabili, o cămaşă şi un bandaj în jurul piciorului. În timp ce el se îndrepta către ea, cu ochii scânteind ca nişte diamante negre în lumina lămpii, ea rămase fără respiraţie, apoi făcu un pas îndărăt.

— Să spunem că ai fi avut dreptate, mormăi el, şi puneam într-adevăr la cale ceva necurat. Chiar dacă ne-ai fi găsit pe toţi conspirând, ce ai fi putut face? în zelul tău de a salva lumea, ai dat fuga aici neînarmată, neînsoţită şi fără vreun poliţist să te ajute… fără niciun fel de protecţie.

Deodată, îşi dădu seama că nu era furios pe ea pentru că se amestecase în planurile lui. Era furios pentru că se pusese în pericol. O, Doamne, de fapt era îngrijorat pentru ea! Asta schimba totul, făcând ca furia ei să se evapore ca şi cum n-ar fi fost.

— Nu am plănuit să vin singură aici, să ştii, dar nu l-am găsit pe Samuel şi nu voiam să afle altcineva că te vizitez…

— La naiba, Clara, impostorul ăla – Lucy sau cine-o fi fost – te-ar fi putut împuşca pe tine în locul meu. O prinse de umeri, iar pe chipul lui se oglindea frustrarea şi teama. Te-ar fi putut ucide!

Ea înghiţi.

— Dar nu a făcut-o, mulţumită ţie.

— Şi asta mă alarmează cel mai tare. Dacă nu aş fi apărut când am apărut… Se cutremură, iar degetele i se încleştară pe umerii ei. Ştii ce mi-ai fi făcut dacă te-aş fi văzut rănită? În fracţiunea aceea de secundă când mi-am dat seama că tu erai cea încolţită, că îşi flutura pistolul înspre… Scutură din cap, apoi continuă cu o voce copleşită de emoţie: Dumnezeule, Clara, nu mai vreau să simt niciodată groaza aia!

— Sper că nu vei mai fi nevoit.

Inima îi duduia în piept, şi nu de frică. Ţinea la ea… ţinea cu adevărat. Altfel, de ce ar fi fost atât de furios?

— De-acum încolo…

— De-acum încolo, să stai departe de mine, auzi? Pe durata acestei investigaţii, nu te vei mai apropia de mine sau de prăvălie.

Dându-i drumul brusc, se îndreptă către mantia ei care zăcea pe comodă.

— De fapt, vreau să pleci chiar acum. Dacă aştepţi până mă îmbrac, te voi conduce la cămin sau îţi chem o birjă, după cum preferi.

Ea clipi. Doar nu o dădea afară acum. Nu acum, când de-abia începea să descopere ce fel de om era şi cât de profunde erau sentimentele lui pentru ea. Şi, cu siguranţă, nu acum când rana lui încă necesita atenţie.

— Nu te las singur în seara asta, protestă ea, eşti încă rănit. Nici măcar nu ar trebui să stai în picioare. Dacă rana se infectează sau faci febră? Nu ai pe cine să chemi, nu e nimeni să te ajute.

— O să fiu bine. Îi aduse mantia. Am mai fost rănit, să ştii, şi m-am descurcat fără să mă cocoloşească nimeni.

— Nu plec, repetă ea hotărâtă. Nu înţelegi? Dacă ai simţit groază văzând că era cât pe-aci să fiu împuşcată, ce crezi că am simţit eu când am văzut că tu ai fost atins de glonţ? Iar apoi, când mi-am dat seama că e greşeala mea, că ai fi putut să mori din cauza mea… Se desprinse de el când încercă să-i pună mantia pe umeri. Nu, nu plec nicăieri până nu sunt convinsă că eşti bine. Acum întoarce-te în pat şi merg să văd dacă pot să fac nişte ceai. Dacă ai un ceainic, pot face focul în sobă…

— Nu vreau niciun afurisit de ceai! strigă el. Văzând-o că tresare, slobozi un oftat plin de frustrare. Clara, fii rezonabilă. Dacă am dreptate că atacatorul tău nu este Spectrul, atunci s-ar putea ca Spectrul însuşi să fie în drum spre mine.

— Într-adevăr, e posibil. S-ar putea ca împuşcătura să-l fi alarmat suficient de tare încât să se gândească să te

abordeze în această seară. Ea îşi ridică bărbia. Dacă mă întrebi pe mine, a stat afară aşteptându-te şi a văzut totul. Nu asta era temerea ta când ai cercetat casa mai devreme?

— Da, dar…

— Dacă mă întrebi pe mine, s-ar putea să sosească acum. Şi, în cazul ăsta, când vom pleca, vom da nas în nas cu el. Aş vrea să te văd pe unde scoţi cămaşa. Ea îşi îndreptă umerii. Nu, poate că înţeleg de ce ai simţit nevoia să păstrezi secretul până acum, dar acum că ştiu ce pui la cale, nu văd niciun motiv să plec. Cel puţin nu până se face vremea să se întoarcă Johnny.

El scrâşni din dinţi.

— Uneori, încăpăţânarea ta întrece orice măsură. Chiar dacă ai dreptate în legătură cu Spectrul, nu-ţi pasă de reputaţia ta? Ce vor crede oamenii când te vor vedea plecând de aici dimineaţă?

— Ce vor spune când mă vor vedea plecând de aici acum, după miezul nopţii? Cred că asta ar da naştere şi mai multor suspiciuni. Mai ales dacă mă însoţeşti. Dimineaţă, cel puţin pot să plec la o oră decentă şi vor presupune că nu m-au văzut intrând. Sau dacă mă văd pe stradă, le pot oferi o scuză plauzibilă – că am mers devreme la brutărie sau ceva de genul ăsta. În plus, ştii prea bine că sunt mai puţini oameni pe stradă în Spitalfields dimineaţa devreme decât între miezul nopţii şi zorii zilei. Probabil că nici măcar nu voi fi observată dacă aştept până dimineaţă.

— Dar dacă eşti…

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji cu privire la ce se va întâmpla. Şi ce-ţi pasă dacă rămân aici? Promit că nu o să-ţi stau în cale. Voi dormi sus, unde doarme Johnny. Poţi să te întâlneşti cu Spectrul, şi astfel vom avea cu toţii de câştigat. Dimineaţă, după ce mă conving că eşti bine, voi pleca. Este cât se poate de simplu.

El o privi un moment îndelungat.

— Cât se poate de simplu, nu-i aşa? Crezi că te-ai

gândi la toate.

— Pentru că aşa şi este.

— O, nu. Nu e aşa. Privirea lui arzătoare o făcu să se oprească, amintindu-i de lupul care încolţeşte un pui rotofei. Mai există o mică problemă pe care ai neglijat să o iei în considerare, *mon bel ange.*

— Şi care este aceasta?

— Te doresc. Privirea lui îi alunecă pe trup cu o intenţie clară. Şi dacă rămâi sub acoperişul meu toată noaptea – şi suntem singuri –, te voi *avea.*

Toate simţurile ei începură să intre în alertă. Îi cunoştea privirea aceea prea bine. Ar fi trebuit să o sperie, dar nu o speria. O incita, da. O înnebunea, cu siguranţă. Dar nicio frântură din sufletul ei nu era înspăimântată la gândul că el s-ar putea să „o aibă”. Cu toate acestea, anii de educaţie şi de prelegeri despre pudoare o făcură să protesteze.

— Dar dacă refuz să te las să mă „ai”, domnule?

El ridică o sprânceană.

— Dacă îţi aminteşti bine, ultima dată când mi-ai invadat prăvălia şi ai refuzat să pleci, te-am ameninţat că te voi silui dacă te mai întorci vreodată. Eşti aici. Şi crezi că vei rămâne. Aşa că mi se pare că am toate motivele să îmi pun ameninţarea în practică.

— Prostii. Eşti rănit. Nu poţi…

— Sunt rănit, nu mort. Şi da, pot, adăugă el cu voce răguşită. Pot, negreşit, dacă este vorba despre tine.

Mai făcuse astfel de ameninţări până atunci. Oare o păcălea din nou? Sau spunea adevărul de data asta? Iar ea voia ca el spună adevărul? Tare îi era teamă că asta voia.

— Când m-ai ameninţat că mă vei silui, nu încercai decât să mă sperii. A funcţionat atunci, aşa că foloseşti aceeaşi tactică. Dar de data aceasta nu va merge, pentru că acum ştiu prea multe despre tine. Ştiu că eşti un gentilom şi niciodată nu ai…

— Nu ştii absolut nimic despre mine.

Înaintă spre ea atât de repede, încât nu avu timp să se ferească. Făcând-o să dea cu spatele până când o lipi de balustrada scării, o prinse între braţele lui musculoase şi se apropie de ea până când fură ochi în ochi.

— Nu sunt gentilom. Nu sunt civilizat. Nu sunt niciunul dintre lucrurile pe care le admiri la Ravenswood şi Winthrop, şi la toţi ceilalţi gentilomi din cercul tău.

Părea într-adevăr necivilizat – brutal, flămând şi răzvrătit. Un val de excitare îi traversă fiecare părticică a trupului.

— Sunt obişnuit să iau ce vreau, atunci când vreau. Şi te vreau. Te vreau din ziua în care te-am văzut. Dacă ai impresia că am vreo reţinere să te siluiesc acum că suntem doar noi doi, ţi-ai ieşit din minţi. Aşa că fie pleci în clipa asta, fie rămâi să-mi încălzeşti patul. Ce alegi? continuă el cu asprime.

— Nu ai duce în aşternut o femeie care nu doreşte asta, şopti ea.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet leneş.

— Nu eşti o femeie care nu doreşte asta, Clara. Şi o ştim amândoi.

Se priviră ţintă un moment îndelungat, fiecare din ei cântărind adevărata intenţie a celuilalt. Trebuia să recunoască că avea dreptate. Dacă făcea cea mai mică încercare de a o seduce, avea să fie a lui.

Şi totuşi, ea ce voia? Nu vorbise despre căsătorie – era un lucru prea civilizat pentru el ca să-l pomenească. Dar după felul în care o atinsese mai devreme în seara aceasta, nu se putea gândi să se căsătorească cu un alt bărbat. Cu siguranţă, nu ar fi îndurat să împartă aşternutul cu altul.

Astfel că, din punctul ei de vedere, putea fie să renunţe la speranţa de a trăi iubirea trupească cu un bărbat, fie să aibă o scurtă aventură cu Morgan, care, după

toate probabilităţile, nu avea să-i aducă altceva decât pierzanie şi durere.

Pe de altă parte, era posibil să se înşele. Putea pune la bătaie toţi banii din noua sa moştenire că simţea mai mult decât dorinţă pentru ea. Altfel, de ce şi-ar fi asumat un risc atât de mare adăpostindu-l pe Johnny pentru a o ajuta? Sau de ce l-ar fi ameninţat cu moartea pe cel care o acostase în seara aceasta? Sau de ce l-ar fi învăţat pe Samuel cum s-o protejeze?

Nu, îi păsa de ea dincolo de pofta trupească. Iar asta era o speranţă suficientă pentru ea. În seara asta, când crezuse că va muri, o luase puţin razna. Schimbase totul, arătându-i cât de scurtă poate fi viaţa, cât de nechibzuit trăia el, cât de puţin timp s-ar putea să aibă împreună. Nu voia să irosească timpul acela cu un bărbat care putea fi perfect pentru ţelurile ei reformatoare şi nepotrivit pentru inima ei. Voia să îl petreacă alături de un bărbat la care ţinea. Voia să-l petreacă cu Morgan. În orice fel îl putea avea.

— Ei bine? întrebă el, la fel de nerăbdător în dorinţele lui, pe cât era de răbdător ca spion. Ce ai decis? Pleci unde eşti în siguranţă, acolo unde ţi-e locul? Sau rămâi şi mă laşi să te „siluiesc”? Căci acestea sunt singurele alegeri pe care ţi le ofer.

Din punctul ei de vedere, nu exista decât o singură alegere. Îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi îşi lipi trupul de el, desfătându-se cu respiraţia lui sacadată şi simţind cum dorinţa lui creştea din ce în ce mai tare.

— Sedu-mă, Morgan, şopti ea. Sedu-mă în seara asta.

În ochii lui scânteie o dorinţă copleşitoare în clipa în care îi cuprinse capul în palme.

— Mă tachinezi pe propriul risc, îngerul meu. Nu sunt decât un bărbat. Aşa că, înainte să te prăbuşeşti din rai în patul meu, fii cât se poate de sigură că asta vrei. Căci, după ce te voi duce acolo unde vreau, nici cerul, nici pământul

nu te vor mai scăpa de mine.

Gura îi era ca de iască, iar nerăbdarea îi făcea trupul să ardă.

— Atunci e un lucru bun că nu vreau să fiu salvată, nu-i aşa?

Ridicându-se pe vârfuri, depuse un sărut tandru pe gura lui serioasă. Era ca şi când ar fi fluturat coşuleţul Scufiţei Roşii prin faţa ochilor Lupului. Privirea lui licări primejdios cu câteva clipe înainte să se năpustească asupra ei cu o fervoare devoratoare, pe care doar îşi închipuise că o mai văzuse până atunci. O sărută cu nesaţ, cu lăcomie, lăsând-o fără respiraţie cu dorinţa lui copleşitoare. Nu o slăbi nicio clipă, aşteptând ca ea să-i răspundă, lucru pe care îl făcu mai mult decât bucuroasă.

O cuprinse un sentiment de triumf răvăşitor când braţul lui îi cuprinse talia, lipind-o de el. Abdomenele li se atinseră, sânii ei se făcură una cu pieptul lui, şoldurile ei moi se uniră cu vintrele lui fierbinţi şi tari, ca şi când aş fi vrut să ia ce i se cuvenea. Avea s-o facă a lui acum. Şi, ah, cât îşi dorea să fie a lui.

Îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui, trecându-le pe deasupra conturului cald al pieptului său. Nu fu deloc surprinsă să constate că era ferm şi parcă sculptat, pieptul unui bărbat obişnuit cu munca fizică. El slobozi un geamăt înecat şi îşi desprinse gura de a ei, depunându-i o ploaie de sărutări pe obraji, pe nas şi pe pleoape.

— Aşadar, vrei să fii sedusă, nu-i aşa, Clara? îi şopti el răguşit în ureche.

— Nu asta am spus adineauri?

— Ai tendinţa să spui altceva decât ceea ce gândeşti, ca să mă provoci şi să mă distragi. Dar întotdeauna reuşeşti să scapi înainte să primesc ce vreau.

— Vezi cât de tare încerc să scap.

Scoţându-i mâinile de sub cămaşă, i le ridică pentru a-şi descheia nasturii, dar nu mai avea răbdare. Cu un

mormăit de satisfacţie, trase de cămaşă, făcând nasturii să zboare, apoi şi-o scoase iute.

— Clara, nu ştii ce-mi faci, şopti el, în timp ce ea îi mângâia pieptul dezgolit acoperit de păr, minunându-se de textura fină a pielii şi întrebându-se de unde avea cicatricele împrăştiate ici, colo.

Ridică privirea şi-l văzu că o ţintuieşte cu o dorinţă flămândă şi intensă, care îi trezi propria dorinţă, scoţând-o la iveală pe deplin. Nu putea să o nege şi nu voia să o facă. Era la fel de nelegiuită ca şi el, înnebunită de dorinţă, dornică să fie a lui. Şi, cel mai rău dintre toate, nu avea absolut nicio remuşcare.

El întinse mâna spre spinarea ei, desfăcându-i rochia atât de grăbit, încât se întrebă dacă va mai rămâne cu vreun nasture după ce va termina. Intimidată că era dezbrăcată de un bărbat, îşi puse degetul pe o cicatrice subţire de pe sternul lui, foarte aproape de inimă.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu, murmură el absorbit de scoaterea rochiei. Într-o bătălie mare sau alta, presupun.

Faptul că fusese rănit atât de des încât nu-şi mai amintea de unde proveneau cicatricele lui o ului. Nu era de mirare că era necivilizat. Cine putea rămâne civilizat, după ce se confrunta cu o asemenea brutalitate?

Rochia ei se desfăcu, iar el i-o trase de pe umeri nerăbdător, apoi se apucă să-i desfacă legăturile corsetului. Ea continuă să îi exploreze numeroasele cicatrice de pe piept, descoperind una extrem de adâncă de-a lungul coastelor.

— Şi asta? O altă bătălie pe mare?

Faţa lui se întunecă.

— Nu. Geneva.

— Dar credeam că nu erai decât un copil atunci…

— Întoarce-te, porunci el, ignorându-i comentariul. *Bon Dieu,* voi, femeile, şi corsetele voastre. Bărbatul care a

inventat corsetul nu a încercat să-l scoată vreodată de pe o femeie, din câte bănuiesc.

Totuşi, atunci când făcu după cum o îndemna Morgan, el nu zăbovi prea mult asupra demersului. Încercă să nu se gândească prea mult de ce se pricepea el atât de bine la corsete. Însă o cuprinse ciuda numai la acest gând.

— Ştii, le purtăm pentru voi, bărbaţii. Voi sunteţi cei care doresc o siluetă perfectă, o talie subţire şi…

— Nu mă băga în aceeaşi categorie cu idioţii din înalta societate, o întrerupse el. Corsetul căzu la pământ, iar el îi cuprinse sânii în palme. Sunt suficient de necivilizat pentru a prefera trupul adevărat al unei femei, îngerul meu. Îmi place mult moliciunea şi rotunjimile sale. Dacă aş vrea să simt un os de balenă, aş dezmierda o balenă. Se aplecă să-i prindă urechea între buze, iar perciunii lui atinseră carnea fină de sub aceasta. Mâinile lui îi frământau sânii prin cămăşuţă, făcând-o să tânjească după atingerea lui. Prefer mult mai mult să te dezmierd pe tine.

Îi simţi respiraţia, parfumul de coniac şi mirosul de apă de colonie de pe faţă. Pe deasupra acestora plutea izul de mosc al dorinţei lor. Cu cât îi dezmierda sânii mai îndelung, cu atât ea îşi pierdea uzul raţiunii, îmbătată de plăcerea de a-i simţi mâinile pe trup. Iar când el îşi strecură o mână pentru a o mângâia între picioare, ghicind cu o iscusinţă uluitoare unde voia să fie atinsă, aproape lăsă să-i scape un strigăt.

Mâinile ei erau nerăbdătoare şi ele să-l dezmierde, dar era greu cu spatele la el. Nu era destul să simtă umflătura tare împungându-i posteriorul, aşa că mângâie singurul loc la care putea ajunge – coapsele lui. Atinse muşchii tari, trecându-şi degetele nerăbdătoare pe deasupra lor. Până când mâna ei dădu peste bandaj, iar el gemul.

— Îmi pare rău, murmură ea, trăgându-şi mâna.

El i-o prinse într-a lui.

— Nu-i nimic. Atinge-mă mai sus de bandaj, *cherie.*

Îi puse mâna pe umflătura din indispensabili şi, când degetele ei cuprinseră mădularul tare, fu zguduit de un fior.

— Dumnezeule, te vreau astfel în braţele mele de atâta vreme… încă de când te-am văzut pe aleea aceea cu Johnny şi am ştiut că nu te voi putea avea niciodată.

— Mă ai acum, nu-i aşa? şopti ea, mângâindu-l cât de bine putea prin ţesătură.

— Nu tocmai. Împingându-i mâna, o întoarse spre el. Pe chipul lui se citea o dorinţă devoratoare când se întinse să-i desfacă legăturile cămăşii. Lasă-mă să văd ceea ce nu am putut decât să-mi închipui în tot acest timp.

Ea lăsă ochii în jos, simţindu-se dintr-odată stânjenită.

— Mătuşa Verity spune că o femeie nu trebuie să fie niciodată goală cu un bărbat. Nici măcar cu soţul ei.

Oare îşi închipuise că mâinile lui ezitaseră pe panglicile cămăşuţei când pomenise de ideea de soţ? Dacă da, nu fu pentru mult timp. Înainte să apuce să protesteze, îi trăgea pânza în jos.

— Oricât de mult mi-ar plăcea mătuşa ta, murmură el, nu cred că ar trebui să te bazezi pe ea când vine vorba de lecţii despre cum ar trebui să te porţi atunci când ai un amant.

Nu ştia dacă să fie dezamăgită de faptul că tot ce intenţiona să fie pentru ea era un amant. Sau să fie bucuroasă că nu o dorea doar pentru o noapte.

— În plus, continuă el cu voce răguşită, cu mâinile rătăcind în voie spre lenjeria intimă, niciun seducător care se respectă nu lasă toată această frumuseţe acoperită.

Îi desfăcu lenjeria lăsând-o să cadă de pe şoldurile ei. Rămase doar în ciorapi, dar pe aceştia nu-i scoase.

Totuşi, era goală aproape în întregime. Cu el. Gândul o făcu să roşească din cap până în picioare… cu trupul înfiorat de excitare. Nu ajută cu nimic când el făcu un pas în spate pentru a o privi. Ar fi vrut să o mănânce din priviri.

Părea să-şi năpustească ochii, cu lăcomie, asupra ei, ca şi când şi-ar fi imprimat imaginea ei în minte pentru a-şi potoli dorinţele viitoare.

— Niciun bărbat – nici măcar un gentilom – nu te-ar putea vedea astfel fără să vrea să te aibă. Şi, dat fiind că eu nu sunt câtuşi de puţin un gentilom…

Făcând un pas în faţă îi acoperi gura cu a lui, mângâind-o cu şi mai multă senzualitate decât o făcuse mai devreme, la bal. Dezmierdările năucitoare ale sânilor, ale coapselor şi atingerile intime dintre picioare… Fusese ca şi când şi-ar fi marcat teritoriul, ca şi când i-ar fi pus cătuşe în jurul încheieturilor. Căci găsea revoltător gândul de a lăsa vreodată un alt bărbat să o atingă astfel.

O desfăta până şi umflătura cărnii lui tari, lipite de pântecul ei, promisiunea pe care o oferea. O făcea să vrea să-l atingă peste tot – pe pieptul larg, pe braţele puternice, pe coapsele solide şi bine clădite. Se lăsa cucerită de forţa incredibilă a muşchilor lui, de pielea acoperită de păr, ca o catifea aspră sub degetele ei curioase, de sfârcurile lui bărbăteşti, care se întăriră ca nişte noduri când le atinse.

El gemu şi îşi desprinse gura de ea, şoptind:

— Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam, îngerul meu.

— Cum adică?

Cu ochii scânteind, îi prinse mâinile, apoi le întinse în lateral ducându-i-le la spate, până când simţi lemnul aspru al balustradei pe încheieturile degetelor.

— În tot acest timp am crezut că îţi vâri nasul în treburile mele din pricina unui simţ etic neabătut. Dar acesta nu este singurul motiv, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

El îi strânse degetele în jurul balustradei cu un zâmbet atotcunoscător.

— În sufletul tău, tânjeşti în secret să păcătuieşti. Fiorul primejdiei îţi aduce bucurie, nu-i aşa? Precum acei copii care tachinează fiara adormită, apoi fug cât îi ţin

picioarele? Îţi place să atragi atenţia sălbăticiunii care moţăie, Clara?

Ea începu să protesteze, apoi şovăi. Avea dreptate? Oare doar sângele ei din spiţa familiei Doggett şi influenţa anilor îndelungaţi de muncă în Spitalfields o făcuseră să fie atrasă de el? Poate că aşa era într-o anumită măsură. Dar nu în întregime, în niciun caz.

— Da, îmi place să tachinez lupul cel mare şi rău, şopti ea. Însă tu eşti singurul lup care m-a atras. Eşti singurul tâlhar după a cărui atenţie am râvnit vreodată.

El o privi ţintă un moment îndelungat, fără ca expresia lui să trădeze ceva, deşi crezu că întrezăreşte un licăr de satisfacţie în ochii lui.

— Atunci ţine-te de balustradă, *mon bel ange,* căci i-ai atras negreşit atenţia acestui lup mare şi rău. Şi nu voi avea linişte până ce nu îţi voi satisface toate dorinţele necuviincioase pe care le-ai avut vreodată.

Frica, amestecată cu o aşteptare febrilă, începu să-i curgă prin vene, prin toţi muşchii şi toţi nervii, în timp ce făcu după cum o încercase el. Poziţia în care stătea o făcu să-şi împingă cu îndrăzneală sânii în faţă înspre el, şi întreaga ei stânjeneală se evaporă în clipa în care el începu să aştearnă sărutări fierbinţi, cu gura deschisă, deasupra fiecăruia din ei. Îi atinse sfârcurile cu limba până când se întăriră, apoi îi gustă până ce deveniră doi sâmburi tari, dureroşi. Amândoi avură parte de atenţiile lui pentru ceea ce păreau a fi momente nesfârşite, înainte ca el să se lase în genunchi, lipindu-şi faţa de pântecul ei.

Ce ciudat era să-l aibă la picioarele ei. Să îi încercuiască buricul cu sărutări, în timp ce întinse mâinile la spatele ei, cuprinzându-i fesele şi trăgând-o spre gura lui. O, Doamne, ce era în stare să facă cu gura! Dinţii lui îi zgâriară pielea, apoi îşi cufundă limba în buricul ei, iar buzele îi chinuiră carnea ce fremăta. O făcu să se zvârcolească şi – ruşinos gând – să vrea ca gura lui să

coboare mai jos.

Deodată, el se îndepărtă, aruncându-i un zâmbet misterios. Când mâinile lui o forţară să-şi desfacă picioarele, simţi cum i se usucă gura. Ţinându-se încă de balustradă, se simţi expusă... cu ostentaţie... ca o depravată.

— Morgan? şopti ea nesigură când el îi îndepărtă cârlionţii din locul dintre coapsele ei, privind carnea catifelată de-acolo cu ochi pofticioşi.

Un şuvoi de fluid cald, exact în punctul pe care el îl contempla, o făcu să-şi retragă şoldurile instinctiv, ascunzând ruşinoasa reacţie. Dar el îi prinse soldurile cu mâinile, ţintuindu-le locului.

— Nu te mişca, îngerul meu, lasă-mă să te gust.

Apoi îşi puse gura exact în acel loc. Nu-i dădu nicio ocazie să fie copleşită de ruşine, căci începu să o mângâie cu limba într-un fel atât de uluitor, încât nu putea face altceva decât să se legene acolo, năucită.

Dumnezeule mare din ceruri! Cât de necuviincios. Cât de încântător. Gura lui o devora, asaltând-o cu limba flămândă, ca un lup care îşi serveşte ultima masă. Se încleştă de balustradă, în timp ce ardoarea creştea în ea, devorând-o.

Apoi limba lui pătrunse înlăuntrul ei, la fel cum făcuse degetul lui mai devreme, un intrus afurisit care o atingea unde nu se cădea, făcând-o să moară de dorinţă, deşi nu se cuvenea. Se încolăci în jurul gurii lui neruşinate, vrând mai mult, dorind mai mult.

În curând, aceleaşi senzaţii care o copleşiseră în biblioteca familiei Merrington o împingeau spre culmi, făcând-o să geamă... apoi să scoată un strigăt ascuţit... şi să-i strige numele, în timp ce era devorată în întregime de extaz.

Se zgudui fără voie sub valurile pasiunii. Undeva în mijlocul atenţiilor lui, dăduse drumul balustradei. Acum

mâinile ei îi ţineau capul strâns pe pulpe, în timp ce îşi recăpăta treptat suflul.

— Eşti… foarte priceput la treaba asta cu seducţia, nu-i aşa? şopti ea. Într-o singură seară o făcuse să urce până la stele fără ca el să atingă extazul. Mi-e teamă că te-aş putea dezamăgi cu lipsa mea de experienţă.

El se ridică, prinzându-i capul în mâini.

— Ca şi cum m-ai putea dezamăgi vreodată. Chipul lui se lumină de un zâmbet ştrengăresc. Iar soluţia pentru lipsa de experienţă este practica. Şi aştept cu nerăbdare ceasurile de exerciţiu cu tine, în lunile ce vor veni.

În timp ce o trase de lângă scări, îndreptându-se către pat, ea cugetă asupra cuvintelor lui. În mod vădit, nu considera că noaptea aceasta avea să fie singura între ei doi. Dar cum o vedea? Ca pe începutul unei scurte aventuri? Sau ceva mai mult? Oare chiar voia să ştie?

O aşeză pe pat, oprindu-se doar o clipă pentru a-şi scoate indispensabilii, înainte de a îngenunchea între picioarele ei. Ea privea fără respiraţie la vintrele lui, fără a putea să-şi desprindă ochii de pe mădularul gros, complet stârnit şi iţindu-se dintr-un cuib întunecat de păr.

— Este un… ăă… instrument de nădejde, spuse ea ezitant.

El râse înfundat.

— Suficient încât să ne aducă plăcere amândurora, sper.

„De nădejde” şi „plăcere” nu erau cuvintele pe care le-ar fi folosit în aceeaşi propoziţie în clipa aceasta. „De nădejde” şi „berbec” păreau a fi ceva mai potrivite. Începuse să se întrebe dacă era înţelept să îngăduie ca acel… acel lucru să se apropie de părţile ei sensibile.

Sesizându-i ezitarea, el se aplecă, petrecându-şi o mână pe după umărul ei. Pe cealaltă şi-o strecură între picioarele ei, dezmierdând-o.

— Îţi place când te pătrund cu degetul, Clara? Părea

să-ţi placă mai devreme.

Degetul lui o mângâia înăuntru, iar obrajii ei se îmbujorară, ceea ce era complet absurd, având în vedere că stătea goală sub el, şi tocmai o satisfăcuse cu gura în cea mai intimă manieră imaginabilă.

— Da, î… îmi place.

— Şi cu două degete? spuse el, implântându-şi cel de-al doilea deget în ea. Îţi place?

Deja simţea fierbinţeala crescând între picioarele ei, căldura aceea uluitoare pe care i-o aducea el întotdeauna.

— D… da, murmură ea, întrebându-se unde va duce asta. O, da.

— „Instrumentul” meu nu este cu mult mai mare, *cherie.* Dar promit că pot să-ţi ofer o plăcere de zece ori mai intensă dacă mă vei lăsa s-o fac.

Ea simţi vârful mădularului atingându-i carnea, apoi îl simţi strecurându-se între pliurile ei alunecoase. Cuprinsă de o uşoară panică, şopti:

— Mai mare nu înseamnă întotdeauna mai bun, Morgan.

El râse încordat.

— Vom vedea dacă vei mai crede asta într-o săptămână sau două.

În timp ce o pătrunse încet, sigur pe sine, fără să se mai poată opri, se aplecă să o sărute uşor pe buze.

— Vreau să fiu înlăuntrul tău, Clara. Deschide-te şi lasă-mă să intru.

— Cum?

— Nu trebuie decât să te relaxezi, *mon bel ange.* Îşi scoase mâna dintre picioarele ei, dezmierdându-i sânii. Ştiu că mă poţi primi în întregime dacă te vei relaxa.

Aşa că ea se relaxă. Spre surpriza ei, ceea ce făcea el nu era atât de rău. Într-adevăr, devenea din ce în ce mai puţin neplăcut, cu cât o pătrundea mai tare. Era uşor incomod, însă senzaţia uimitoare de a-l simţi înlăuntrul ei

compensa neajunsul. Pura intimitate de a-l simţi una cu ea acţiona ciudat asupra ei, făcând-o să tânjească după mai mult, făcând-o să-şi desfacă picioarele, arcuindu-se pentru a-l primi.

El gemu.

— Pentru o virgină, ai instincte bune.

— Am un dascăl priceput.

Pe buzele lui înflori un zâmbet firav.

— Nu vei mai gândi la fel într-o clipă, mă tem. Nu am mai „siluit” nicio virgină până acum, dar ştiu că doare prima dată.

Ea înghiţi în sec.

— Aşa mi s-a spus.

Efortul de a-şi face loc în ea era vizibil pe buzele lui încordate şi în maxilarul rigid.

— Dacă te-aş putea lua fără să te rănesc, îngerul meu, ştii că aş face-o.

— Ştiu.

Ea se întinse să-l sărute pe gură. El îi răspunse cu lăcomie, iar limba lui o împunse cu o grabă căreia nu i se putea lăsa pradă în alte circumstanţe. Apoi se opri brusc, desprinzându-şi gura de a ei pentru a şopti:

— Dacă vrei să mă opresc acum, spune. Căci după asta, virtutea ta nu va mai putea fi recuperată.

— A devenit irecuperabilă de prima dată când m-ai sărutat, recunoscu ea. Iar unele lucruri merită orice suferinţă.

Pe chipul lui se citi o satisfacţie sălbatică.

— Voi face ca suferinţa să merite, promise el, apoi se avântă adânc în ea.

Când ea ţipă fără să vrea, mai mult de surpriză decât de durere, ochii lui se întunecară şi îi prinse gura într-un nou sărut lung şi dureros. Rămase nemişcat în ea pentru o clipă, ca şi când i-ar fi lăsat timp să se obişnuiască cu el. Apoi începu să se mişte. Să o posede.

*

Nu exista un alt cuvânt pentru asta. Împunsăturile puternice ale cărnii lui înăuntrul ei, limba lui fierbinte care îi explora gura… erau menite să o doboare, să o cucerească, să o facă să-l simtă cu atâta intensitate, încât să nu mai poată fără el.

Funcţiona, negreşit. Fiecare mişcare părea să o provoace pe următoarea, până când se încordă lipită de el, zvârcolindu-se dedesubtul lui, tânjind după aceeaşi dulce satisfacţie ca şi înainte, după eliberarea pe care i-o oferea mereu.

El îşi desprinse gura de a ei, trecându-şi buzele pe deasupra obrazului şi a gâtului său, atingându-i pielea cu dinţii şi prinzându-i lobul urechii între buze.

— Te-aş putea mânca toată, îngerul meu… şi tot nu aş fi satisfăcut. Dumnezeu să mă ajute… Mi-ai intrat în sânge.

La fel cum era şi el în sângele ei. Ieşi în întâmpinarea fiecărei mişcări sălbatice… îndreptându-se către el cu foamea unei lupoaice care îşi primeşte tovarăşul. Sărută tot ce putea atinge, prinzându-i sfârcul între dinţi până când el gemu. Acum îl poseda şi ea. Se posedau unul pe celălalt, hrănindu-se fiecare cu frenezia celuilalt şi satisfăcându-şi dorinţele.

Ardoarea atinse culmi insuportabile în trupul ei. Se încleştă de braţele lui, luptându-se să-l tragă mai adânc în ea.

— Dă-mi totul, îngerul meu, spuse el răguşit, iar răsuflarea lui fierbinte îi atinse obrazul, în vreme ce el împinse mai puternic, mai iute, mai adânc. Vreau tot ce ai… tot…

— Ia tot… şopti ea. Este al tău.

Cu un strigăt scrâşnit, o pătrunse cu forţă încă o dată, iar ea atinse brusc paroxismul, o explozie strălucitoare şi

pătrunzătoare care îi zgudui trupul. Câteva secunde mai târziu, se eliberă în ea, gemând şi rostindu-i numele cu chipul devastat de propriul extaz.

Era cel mai frumos moment din viaţa ei. Şi în clipa aceea de limpezime dureroasă, când trupul lui se cufundă într-al ei, iar gurile li se uniră într-un sărut care îi arse sufletul, îşi dădu seama de un lucru: se îndrăgostise de lup.

Capitolul 17

Dacă e s-asculţi de limba lor,
Unele te farmecă precum cântul sirenelor.
Nu-i de mirare, prin urmare că, biruite,
Atâtea din ele de lup au fost înghiţite.

„Scufiţa Roşie”, *Poveşti din vechime, cu pilde,* Charles Perrault

Satisfăcut şi relaxat, Morgan stătea întins alături de Clara, cu un braţ pe după umerii ei, în timp ce ea îşi odihnea capul pe pieptul lui. Nu se simţise atât de mulţumit niciodată în viaţa sa. În trecut, după ce făcea dragoste, se simţea mai neliniştit, mai singur.

Nu cu Clara. Faptul că-i stătea goală în braţe, cu mâna întinsă peste abdomenul lui şi cu un picior aruncat peste el, era complet firesc, exact aşa cum trebuia. De o puritate absolută.

Ea îşi vârî nasul în pieptul lui.

— Cred că îmi place să fac dragoste, căpitane Blakely.

El zâmbi.

— Instrumentul meu s-a dovedit a fi de nădejde până la urmă, nu-i aşa?

— Mmmhm. Într-adevăr. Ai un instrument foarte util.

— Sunt întotdeauna bucuros să-ţi fac pe plac, milady.

Îl cuprinse o dulce lâncezeală şi dădu frâu liber dorinţei de a o mai ţine aproape alte câteva clipe.

— Sper că ai avut dreptate că Spectrul s-a speriat în seara asta. Căci dacă vine şi bate la uşă în minutele următoare, mi-e teamă că voi fi prea slăbit să răspund.

Ea ridică brusc capul de pe pieptul lui, iar ochii i se umplură de nelinişte.

— A început să te doară iarăşi rana, nu-i aşa?

El râse, înduioşat de grija ei.

— Câtuşi de puţin, îngerul meu. Faptul că am făcut dragoste m-a sleit de puteri.

— Nu se poate! Pe buzele ei roşii de la atâta sărutat înflori un zâmbet ştrengăresc. Un lup mare şi rău ca tine? Care spune că rana e doar o „zgârietură”? Credeam că eşti invincibil.

El îi aruncă o privire.

— Nu mă provoca, femeie cu limba ascuţită. De-abia mai am energie să respir, cu atât mai puţin să mă contrazic cu tine.

Zâmbind larg, ea îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Ei bine, cel puţin acum ştiu cum să pun capăt tuturor mustrărilor tale.

Râzând înfundat, el o îmbrăţişă, savurând senzaţia pe care i-o dădea trupul ei în braţele lui, intimitatea pe care nu o cunoscuse cu nimeni altcineva. Ea se cuibări la pieptul lui.

— Trebuie să spun că sunt foarte bucuroasă că te-au ales pentru misiunea aceasta de spionaj.

— Şi eu.

Spre uimirea lui, îşi dădu seama că era adevărat. În ciuda faptului că nu îi plăcea în Spitalfields, se bucurase de provocarea de a fi mai şiret decât Spectrul, de satisfacţia de a-l ajuta pe Johnny şi, mai mult decât toate, de minunea de a o cunoaşte pe Clara.

După un moment, ea spuse:

— Morgan?

— Hmm?

— De ce te-au ales pe tine? Te-ai oferit voluntar?

— Câtuşi de puţin, spuse el.

Ea îşi sprijini bărbia de pieptul lui, privindu-l în ochi.

— Dar am crezut că ai mai făcut asta înainte.

El încremeni.

— Ravenswood ţi-a spus şi despre asta?

— Nu chiar, dar fratele tău a pomenit de spionaj şi am rămas cu impresia…

— O, spionajul, spuse el, relaxându-se din nou.

— Desigur. Ea îl privi serioasă. La ce credeai că mă refer?

La naiba cu toate! Ar fi trebuit să ştie că această pace binecuvântată nu avea să dureze. Acum va trebui să-i spună ceva despre trecutul lui, chiar şi doar pentru a-i arăta în ce se vâra stând lângă el. Şi îşi va da fără îndoială seama cât de nesăbuită fusese, şi-apoi îl va alunga. Astfel că nu trebuia să se obişnuiască prea tare cu senzaţia aceasta de apropiere.

Totuşi, când încearcă să se desprindă, ea îl strânse cu putere.

— Spune-mi, te rog.

Privind ţintă la expresia ei serioasă, el oftă. Avea nişte idei prosteşti cu privire la caracterul lui de gentilom pe care trebuia să i le scoată din cap înainte de a afla adevărul despre el într-un fel sau altul. De exemplu, de la Ravenswood, care părea hotărât să o avertizeze să nu se implice în vreo relaţie cu el.

— De fapt, credeam că te refereai la hoţiile mele. El trase cu greu aer în piept, pregătindu-se pentru reacţia ei, apoi continuă: Ai întrebat de ce m-au ales… Ei bine, în mare măsură din cauză că am fost hoţ de buzunare şi tâlhar eu însumi.

Pe figura ei se citea neîncrederea.

— Dar cum se poate una ca asta? Eşti fiu de baron. Chiar dacă nu ai fost crescut în Anglia, cu siguranţă mama ta nu ţi-a îngăduit...

— Nu ştia că sunt hoţ. Iar eu nu ştiam că sunt fiu de baron.

— Cum? Când ai spus că te-a luat mama ta, am presupus că s-a întâmplat ca urmare a unei despărţiri oficiale de tatăl tău.

El râse aspru.

— Nu chiar. Mama m-a răpit, de fapt. Se săturase ca baronul să umble din floare în floare, astfel că, atunci când a dat naştere unor gemeni, i-a mituit pe servitori să ascundă acest fapt de familie şi să aibă grijă de mine până când a putut să se ridice din patul de lăuză. Apoi m-a luat, laolaltă cu bijuteriile ei, şi a fugit cu amantul său, maestrul de dans. Din câte se pare, s-a gândit că, dat fiind că baronul îşi primise moştenitorul, nu avea s-o caute.

— Şi a căutat-o?

— Nu. L-a judecat bine. Îl avea pe Sebastian – nu-i păsa prea mult de altceva. A spus lumii, inclusiv fratelui meu, că mama murise la naştere.

El privi într-o parte, cu un nod în gât.

— Nu l-am cunoscut pe baron, dar, din ce îmi spui, era un mare dobitoc.

— Sunt cât se poate de acord! Îşi întoarse privirea către ea, surprins de fervoarea din glasul ei. Cu siguranţă, eşti o femeie care spune lucrurilor pe nume.

— Niciun bărbat cu suflet, care şi-a iubit soţia, nu ar lăsa-o să-l părăsească pur şi simplu, fără să o caute, fie că are sau nu un amant.

— Ah, dar mă întreb dacă lorzii englezi sunt capabili să simtă ceva. Mândria lor pare deseori mai puternică decât orice altă emoţie. Deşi poate că ai dreptate. Uneori mă îndoiesc că baronul a iubit-o vreodată pe mama. Nici unchiul Lew, nici Sebastian nu păreau a şti cum au stat

lucrurile. Asta explică de ce mama nu s-a întors niciodată la baron.

Nu că ar fi contat. Trecutul nu putea fi schimbat.

— Ei bine? îl iscodi ea. Încă nu mi-ai explicat cum te-a transformat asta în hoţ de buzunare.

Faptul că Clara înţelegea tot ce spunea îl ului. Dar, pe de altă parte, ea îl uimise mereu.

— Din nefericire, mama şi-a ales un an nepotrivit pentru a fugi, şi locul nepotrivit în care să se stabilească. Ca să nu mai vorbesc că a ales şi bărbatul nepotrivit cu care să fugă. A plecat cu mine în 1788. La mai puţin de un an de la sosirea noastră în Geneva, gloata din Paris a luat cu asalt Bastilia.

Pe chipul ei se citi groaza.

— Dumnezeule, ai fost în Geneva în timpul revoluţiei?

El încuviinţă.

— Iar Geneva a fost afectată mult mai mult decât Anglia. A avut chiar şi propria Domnie a Terorii. Aproape din momentul în care am sosit, oraşul a fost scufundat în haos. După cum îţi poţi imagina, nu era cel mai potrivit loc în care un maestru de dans englez, o englezoaică adulteră şi nou-născutul ei să-şi facă o casă.

— Dar de ce Geneva dintre toate locurile? De ce nu America sau… Spania sau altceva?

— Nu ştiu care au fost toate motivele mamei, doar ce mi-a spus după ce am mai crescut, dar se pare că acel prim amant al mamei avea prieteni în Geneva. Din nefericire, erau nobili, ceea ce nu a ajutat prea mult.

— Prim amant?

El oftă.

— Da. Cam la un an după ce am sosit în oraş, maestrul de dans a furat toate bijuteriile, cu care ea intenţiona să ne asigure supravieţuirea, şi apoi a dispărut. Îi aruncă un zâmbet amar. Mama nu a fost niciodată foarte… înţeleaptă când venea vorba de alegerea bărbaţilor, mă

tem. Compasiunea vădită de pe chipul Clarei era greu de tolerat. Îşi feri privirea şi continuă mai încordat: Fără bani, fără prieteni la care să apeleze şi cu un copil de întreţinut, mama a hotărât că singurul fel în care putea supravieţui era să-şi găsească un amant. Ca să fiu cinstit, nu avea prea multe opţiuni şi am trăit destul de bine cu cel de-al doilea bărbat, până când a căzut victimă ghilotinei.

El îi ignoră icnetul sonor, deşi ştia că toate dezvăluirile sale erau greu de înghiţit. El însă le trăise, aşa că nu i se mai păreau stranii. Nu le mai povestise niciodată nimănui, poate pentru că, pe lângă ruşinea îngrozitoare de a şti că altcineva cunoaşte detaliile sordide ale copilăriei sale, ştia că părea o poveste desprinsă dintr-un roman.

Singura persoană care ştia totul despre perioada de început a vieţii sale la Geneva era fratele mamei sale, şi asta doar pentru că mama îi povestise totul unchiului Lew în ultimele ei zile de viaţă. Ravenswood nu ştia decât de hoţii, iar Sebastian nu ştia nimic, căci aşa voia Morgan să rămână lucrurile.

— În orice caz, continuă Morgan, aşa ne-a susţinut mama – luându-şi amanţi. Dar era o existenţă riscantă, în cel mai bun caz. Valoarea ei de englezoaică frumoasă a scăzut în Geneva după începerea terorii.

— Astfel că te-ai hotărât să completezi venitul familiei furând din buzunare, spuse ea cu o compasiune tăcută. Câţi ani aveai când ai început?

El simţea că inima îi era strânsă într-o menghină. Era tentat să pună capăt conversaţiei aici. Nici măcar nu-i plăcea să se gândească la zilele acelea, şi îl istovise faptul că Clara putea să-i ghicească motivele cu atâta uşurinţă. Sau că îl putea vedea ca pe unul dintre protejaţii ei nefericiţi. Deşi presupunea că fusese asemenea unuia dintre ei.

Totuşi îi răspunse, împins de o nevoie fără nume de a-i mărturisi totul.

— Aveam şase ani prima dată. Nu era planificat. Mama se certa cu actualul binefăcător, un bărbat foarte zgârcit. Eu am fugit ca să scap, strigând. Mi-era atât de foame că, atunci când am dat peste un brutar care îşi întindea baghetele, am aşteptat până s-a întors cu spatele, am luat una şi am fugit. Un hoţ de buzunare m-a văzut şi s-a împrietenit cu mine. M-a învăţat cum să şterpelesc lucruri şi să le vând unui negustor de bunuri furate. Îi aruncă un zâmbet amar. Ba chiar m-am specializat. Eram ceea ce băieţii de pe-aici numesc un „hoţ de mătase”.

— Furai bonete şi glugi de la oamenii de pe stradă.

— Foarte bine, cunoşti limbajul hoţilor.

— După ce petreci atâtea ore în compania hoţilor, nu ai cum să nu prinzi câte ceva. Dar de ce bonete?

El privi ţintă către capul ei descoperit, cu părul castaniu despletit.

— Mamei îi plăceau. La fiecare zece bonete furate, pe care le vindeam unui negustor, păstram una pentru ea. Era o prostie, ştiu, i-ar fi folosit banii, dar…

— Făcea ca hoţia să fie justificată.

— Nimic nu făcea ca hoţia să fie justificată, spuse el aprig.

Ea îl linişti mângâindu-l pe piept.

— Nu, bineînţeles că nu. Mâinile ei alunecară alene către mijlocul lui. Din experienţa mea, există două tipuri de hoţi – cei care fură pentru a supravieţui şi ar prefera o slujbă adevărată dacă ar putea-o obţine, şi cei care încep prin a fura pentru a supravieţui, dar în curând află că este un mod incitant de a-şi câştiga traiul. Cei din prima categorie sunt mai uşor de reeducat. Cei din a doua… Ei bine, să spunem că nu toţi băieţii mei sfârşesc prin a duce vieţi folositoare şi productive.

— Aşadar, eu din ce categorie făceam parte? întrebă el, menghina din jurul inimii lui ameninţând să o sfărâme cu totul.

— Din prima categorie, desigur. O spusese ca şi când ar fi trebuit să fie evident. Cei din a doua categorie nu simt prea multă ruşine din pricina a ceea ce fac. Vreau să spun, tu nu i-ai spus mamei tale despre furturi de ruşine, nu-i aşa?

El clipi.

— De unde ştii că nu am făcut-o din teama că mă va pedepsi?

— Pentru că nu pare să fi fost o mamă nepăsătoare.

Faptul că Clara putea accepta nevoia mamei lui de a preacurvi, fără a presupune totodată că asta o transforma într-o mamă rea, îl mişcă. Nu mai întâlnise o altă persoană care să înţeleagă diferenţa.

— A fost cea mai bună mamă care putea fi, în împrejurările date.

Ea încuviinţă.

— Iar tu ai fost cel mai bun fiu care ai fi putut fi.

Menghina plesni, iar el simţi cum sângele îi curge liber din nou. Ea o înţelegea pe mama lui. Nici măcar unchiul său, care altfel era un om înţelegător, nu pricepuse asta. Cuvintele ieşiră şuvoi din el, cuvinte pe care părea să nu le poate opri.

— Mereu îi ofeream mamei câte-o scuză cu privire la bani. Îi spuneam că făcusem rost de ei smulgând penele puilor unui vânzător de păsări sau făcând comisioane pentru zugravul de vizavi, sau orice altceva îmi trecea prin cap. Pufni. Ca şi când aş fi putut avea o slujbă. Era destul de greu să găseşti de lucru în vremurile acelea grele, chiar şi pentru localnicii din Geneva. Dar eu eram un băiat fără tată, despre care toată lumea presupunea că era copilul din flori al târfei englezoaice, astfel că pentru mine nu se găsea în mod clar nicio slujbă. Începu să-i răvăşească părul Clarei. Şi niciun cămin pentru reeducarea hoţilor de buzunare. Aş fi vrut să fi existat unul.

Clara îşi strânse braţul în jurul mijlocului lui.

— Niciun copil nu ar trebui să-şi asume o astfel de responsabilitate.

Revolta plină de pasiune ce se oglindea pe chipul ei îl făcu să simtă un nod în gât.

— Nu eram complet singur în infernul meu, să ştii. O aveam pe mama.

— Da, dar nu puteai să vorbeşti cu ea despre asta, şi aici este întreaga diferenţă. Trebuia să înduri greutatea vinovăţiei tale singur. Îşi frecă obrazul de pieptul lui. Dar nu ai fost prins niciodată?

— De câteva ori. Totuşi, nu au găsit bunurile asupra mea, astfel că întotdeauna reuşeam să conving judecătorul că nu eram vinovat. Dar petreceam noaptea în închisoare de fiecare dată. Îi spuneam mamei că am stat la prieteni. Dat fiind că deseori îmi plăcea să plec când venea vreunul dintre amanţii ei, accepta explicaţia.

— Eşti sigur? Multe mame ştiu când copiii lor mint, deşi este posibil să nu recunoască.

— Cred că alesese să creadă minciunile. Alternativa era să se confrunte cu adevărul că ajunsesem foarte jos, şi pur şi simplu nu putea. Însemna să recunoască cât de tare greşise încrezându-se în primul ei iubit. Presupun că de aceea nu mi-a spus despre baron decât la sfârşit.

Clara îi aruncă o privire întrebătoare.

— De ce îl numeşti baron?

Simţi cum sufletul i se umplea de amărăciune.

— Cum să îl numesc – tată? Nu mi-a fost tată în niciun fel. Nici măcar după ce m-a adus unchiul, baronul nu a vrut să aibă nimic de-a face cu mine. Unchiul Lew a fost cel care s-a ocupat de îngrijirea mea din acel moment.

— Nu înţeleg – unchiul tău pare a fi fost un om bun. Atunci de ce nu s-a întors mama ta în Anglia când lucrurile s-au înrăutăţit în Geneva? Fratele ei ar fi ajutat-o cu siguranţă, chiar dacă tatăl tău refuza să o facă.

— Şi eu m-am întrebat deseori în legătură cu asta.

Existau probleme practice cu privire la evadarea din Geneva pe durata Terorii, iar apoi, după ce Napoleon a preluat controlul… Presupun că ar fi fost dificil.

În timp ce asculta, Clara îl mângâia, oferindu-i fără cuvinte compasiunea ei. Şi, destul de ciudat, răsfăţul ei nu îl stânjenea, aşa cum se aşteptase. În realitate, îi oferea alinare.

— Dar a fost mai complicat de-atât, continuă el. Să se întoarcă, după ce fusese declarată moartă, însemna să abată ruşinea asupra familiei. S-ar fi aflat, şi ar fi trebuit ca ei să îndure scandalul decăderii ei. Cel puţin în Geneva era anonimă şi ruşinea ei nu afecta pe nimeni altcineva.

— În afară de tine, interveni Clara cu blândeţe.

— Da, dar în Anglia nu m-ar fi afectat doar pe mine. Probabil că m-ar fi luat de la ea, şi nu cred că ar fi putut îndura asta. Eram tot ce îi mai rămăsese. Ridică din umeri. Şi mama a avut mereu speranţe mari cu privire la bărbaţii care intrau în viaţa ei. Întotdeauna era convinsă că cel mai recent amant era un om bun care se va aşeza la casa lui, o va trata bine şi mă va lua sub aripa sa. A fost o femeie infinit de încrezătoare până când…

— Până când ce?

Nu, nu putea să-i spună despre asta. Pur şi simplu nu putea.

— Până şi-a dat seama că e pe moarte. Respiră sacadat, înghiţindu-şi durerea. Atunci şi-a dat seama că nu avea de ales şi că trebuia să se ocupe de viitorul meu. I-a scris unchiului, şi el şi-a folosit influenţa pentru a obţine permisiunea de a veni la Geneva, dat fiind că între timp ajunsese să se afle sub conducerea lui Napoleon. Atunci am aflat că unchiul Lew nu încetase niciodată să spere că-şi va găsi sora, deşi nu reuşise să dea de ea după fuga din Anglia. Mulţumesc lui Dumnezeu că a avut parte de câteva zile cu ea în ultima clipă.

— De ce a murit?

— Tuberculoză.

Minciuna ieşi uşor. O spusese suficient de des – lui Sebastian, lui Ravenswood, oricui îl întreba despre mama sa. Doar el şi unchiul său ştiau adevărul.

Clara îi aruncă o privire scrutătoare, simţind că minţea. Dar cum era posibil? Nimeni altcineva nu simţise. Îndepărtă ciudata senzaţie.

— Cunoşti restul, în mare parte. După ce am părăsit Geneva, am fost trimis la şcoală, în Irlanda, până când am ajuns la vârsta potrivită pentru a fi trimis în marină. Zâmbi. Iar marina s-a dovedit perfectă pentru mine. Disciplina şi toate regulile acelea nesuferite au fost exact ce trebuia pentru a pune la punct băiatul nestăpânit care devenisem. Am avut un căpitan excelent, care a pus şaua pe mine.

— Nu la propriu, sper. Ştiu că există căpitani duri.

— Al meu nu era, mulţumesc lui Dumnezeu. Era un om foarte bun. Până să ajungem să participăm la prima bătălie, ardeam de nerăbdare să lupt, să-i dovedesc ce ştiu unchiului care mă salvase de la viaţa pe străzile Genevei, şi tuturor celorlalţi care îmi oferiseră o şansă, aşa că am luptat ca un diavol şi m-am făcut remarcat.

— Până ai ajuns şi tu căpitan.

— Da.

— Şi spion în Spitalfields. Ea se opri. Dar ai spus că nu te-ai oferit voluntar, şi am rămas cu impresia clară că nu este genul de misiune pe care ai fi dorit-o.

— Nu.

— Atunci, de ce o faci?

— Ravenswood mi-a promis comanda unei nave de mâna întâi. S-ar putea să fie singura cale de a mă întoarce pe mare.

Nu pomeni că Ravenswood îi oferise şi o slujbă la Ministerul de Interne. Nu ar fi înţeles niciodată de ce prefera să se întoarcă pe mare şi nu un asemenea post.

Ea întoarse capul, lăsându-şi privirea să rătăcească prin încăpere.

— Şi eşti… extrem de nerăbdător să te-ntorci pe mare?

El nu avea cum să nu sesizeze apăsarea din vocea ei. Era, cu siguranţă, o femeie cu aşteptări. Şi ce dracu' putea să-i spună, acum că o compromisese? Avea dreptul să aibă aşteptări, la urma urmelor. Poate că nu era gentilom, dar nu fusese niciodată un nemernic.

— Sunt nerăbdător să preiau comanda unei nave, atâta tot. Au trecut câţiva ani de atunci. Cei din marină au fost puţin deranjaţi de mine, pentru că… ăăă… m-am implicat în chestiunea spinoasă cu piraţii şi, deşi am fost exonerat de vină…

— Lord Ravenswood mi-a spus despre asta. Şi chiar dacă nu mi-ar fi spus, ştiu o mulţime de lucruri de la Lord Winthrop.

— Să nu crezi niciun cuvânt din ce spune Winthrop. Morgan se încruntă. Nu am avut nimic de-a face cu faptul că fost jefuit. Nu eram decât un simplu marinar pe corabia Lordului Piraţilor, care-şi câştiga drumul înapoi spre Anglia. Nu am primit niciun şiling din răscumpărare, însă Winthrop se poartă de parcă eu aş fi pus la cale întregul atac.

Ea se surprinse râzând, apoi mângâindu-l pe coapsă.

— Da, ei bine, Lord Winthrop este un om extrem de neplăcut.

— Aşa am auzit. Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton cât putu de degajat: A pus ochii pe tine, se pare.

Cu un zâmbet ştrengăresc, îşi frecă piciorul de gamba lui.

— Eşti gelos pe Lord Winthrop?

Îşi dorea să nu-l mai atingă atât de ispititor. Îl aţâţa, deşi nu era cazul, şi probabil că nici măcar nu-şi dădea seama.

— Pe dobitocul ăla? Cu siguranţă nu.

— Ar trebui să fii. Mătuşa este hotărâtă să mă vadă logodită cu Lord Winthrop. Crede că acest conte ar fi soţul perfect pentru mine.

Când ea puse mâna cu inocenţă în apropierea erecţiei lui din ce în ce mai vizibile, el trase aer în piept.

— Şi tu ce crezi?

— Cred că, dacă m-aş căsători cu el, fie aş muri de plictiseală, fie l-aş lovi în cap cu vătraiul într-o săptămână. Ultimul bărbat de pe pământ cu care mă voi mărita vreodată este Lord Plicticoşenie. Nu deţine niciuna dintre calităţile pe care le doresc la un bărbat.

— O, făcu el când mâna ei se întinse într-o direcţie inconfundabilă. Şi care ar fi calităţile acelea?

— O minte foarte agilă. O inimă bună. Un caracter generos… în clipa aceea îi apucă mădularul învârtoşat. Şi un instrument de nădejde.

Ştia exact ce făcea, mica vrăjitoare! Mormăind, o rostogoli sub el. Privind ţintă la chipul ei în timp ce ea râdea, îşi frecă mădularul de locul ei sensibil.

— Nu mă tachina, îngerul meu, decât dacă eşti pregătită să suporţi consecinţele.

Zâmbind ca un drăcuşor, ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului său şi îl trase spre ea.

— Nu mă tachina, domnule, decât dacă eşti pregătit să te confrunţi cu acelaşi lucru.

Nici măcar nu încercă să se certe cu ea. Nu când grija ei pentru el îl făcuse să o dorească din nou, cu o forţă aproape dureroasă. Voia să se piardă în căldura ei, să-şi îngroape trecutul în zâmbetul ei mângâietor, să găsească pacea în îmbrăţişarea ei. Nu ştia ce zeu îi trimisese un asemenea înger, dar diavolul din el era suficient de încrezător ca să nu reziste când i se oferea raiul.

Mult mai târziu, după ce ajunseseră pentru a doua oară pe culmile extazului, iar Clara dormea, se strecură încet din pat şi întinse mâna după indispensabili. Dar

înainte să şi-i pună, zări sângele care îi păta coapsele. Tresări. Pentru o clipă, crezu că rana începuse să sângereze din nou. Apoi îşi dădu seama că era sângele Clarei. Sângele ei de virgină. Simţi ca un pumn în stomac dezgustul faţă de sine. Mişcându-se încet ca să nu îi tulbure somnul liniştit, găsi un prosop şi şterse pata stacojie. Ar fi vrut să şi-o poată şterge şi din conştiinţă, dar era imposibil. Cum putuse să dezvirgineze o femeie pe care o admira atât de mult? Îi răpise ceea ce majoritatea oamenilor din tagma ei preţuiau cel mai mult, fără ca măcar să îi promită că o va lua în căsătorie.

Această promisiune trebuia oferită acum, indiferent ce dificultăţi implica. Ignorase deseori învăţămintele unchiului său cu privire la purtarea unui gentilom, însă respectase întotdeauna o regulă: niciun bărbat vrednic de respect nu profita de o femeie. Dacă o făcea – aşa cum făcuse Morgan într-un moment de slăbiciune, profitând de firea senzuală a Clarei –, atunci plătea consecinţele. Prea bine, se va căsători cu ea. Refuza să fie la fel ca amanţii mamei sale, satisfăcându-şi propriile pofte cu preţul reputaţiei şi viitorului unei femei. Oricare ar fi fost costurile pentru el, avea să îndrepte lucrurile.

Şi dacă ea îi va refuza cererea? Morgan o privi gânditor, trăgându-şi indispensabilii pe el. Din ce auzise, nu căuta un soţ. Dar nici nu se culcase vreodată cu vreun bărbat. Nu, era prea raţională ca să nu-i accepte propunerea. Femeile ca ea nu-şi luau amanţi, iar dacă se lăsau seduse, se rugau ca aceia care o făcuseră să le ia în căsătorie. Aşadar, Morgan se va căsători cu ea, chiar dacă gândul îl speria de moarte. Căsătoria cu Clara… O, Doamne! Va încerca să-l transforme într-o replică a lui Ravenswood şi a fratelui său, într-un adevărat gentilom, nu doar unul cu numele. Se va amesteca în treburile lui, aşteptându-se ca el să îi dea socoteală, va dori să se comporte pe măsura poziţiei sale.

Şi îşi va revărsa afecţiunea asupra lui, se va agita, îl va adăposti în braţele ei primitoare.

Asta era cel mai rău dintre toate. Pentru că tânjea după asta al dracului de mult, iar să tânjeşti după un lucru e cea mai sigură cale de a-l pierde. Era mai sigur să nu râvnească – ştia asta în mintea lui. Dar încă nu alungase dorinţa din inima lui.

Şi asta din pricina blestematului de Spitalfields, unde dorinţa era amplificată în fiecare persoană din jurul lui. Plutea în aer precum ceaţa, strecurându-se în case şi în cârciumi. Îi împingea pe băieţi să fure, pe femei să-şi vândă trupurile, pe bărbaţi să bea. Iar pe el îl făcea să dorească lucruri la care renunţase cu multă vreme în urmă. Dragoste. Copii. Fericire.

Nu avea parte de niciuna dintre acestea pe mare. Nu voia să le aibă sau să le ducă lipsa acolo. Odată cufundat în rutina vieţii de pe navă, respirând aerul care nu mirosea a altceva decât a sare şi a peşte, putea funcţiona ca o osie într-o roată. Mereu era ceva de făcut pe navă. Trebuia să lupţi în bătălii, să explorezi porturi, să faci manevre. Putea uita luni în şir de toate lucrurile după care tânjea atât de tare. De toate lucrurile după care Clara îl făcuse să tânjească din nou. De aceea trebuia să se căsătorească cu ea şi să se întoarcă pe mare înainte ca ea să afle ce era cu adevărat şi să îi întoarcă spatele dezgustată. Înainte să fie păcălit să creadă că dorinţele lui ar putea fi în cele din urmă satisfăcute. Da, putea face faţă unei asemenea căsătorii la distanţă. Ea ar putea locui aici, având grijă de căminul ei iubit, iar el o va vedea între călătoriile spre Africa şi Gibraltar, sau oriunde îl va duce datoria. Aşadar, de ce această perspectivă părea subit atât de neatrăgătoare? Aruncându-i o privire fugară, oftă şi se îndreptă spre partea din faţă a prăvăliei. Trebuia să ia aer. Trebuia să-şi facă planuri despre cum nu trebuia să o strângă în braţe în fiecare seară pentru tot restul vieţii, şi

nu putea să o facă privind-o cum dormea atât de frumoasă, făcându-i sângele să duduie în piept şi punându-i un nod de dor în gât.

Se îndreptă către încăperea din faţa prăvăliei, apoi se opri să-şi ia cuţitul în ultima clipă. Strecurându-l în betelia indispensabililor, la spate, ieşi din încăperea din dos, închizând uşa în urma lui. Pipăi marginea uşii şi găsi lumânarea pe care o ţinea de obicei acolo, cea pe care ar fi trebuit să o caute când intraseră în casă. Aprinzând-o, merse în încăperea din faţă şi o puse pe tejghea.

Stând în umbră, lângă fereastră, privi către strada aproape goală. Aruncă o privire la ceas şi văzu că era trei dimineaţa. Curând va trebui să o trezească. Indiferent ce spunea ea, refuza să o lase să plece din prăvălia lui la lumina zilei, când putea fi văzută de oricine. Dacă îşi acoperea capul şi faţa, putea să o strecoare cu uşurinţă într-o birjă, pentru a ajunge acasă. Acasă, departe de el. Şi apoi va trebui să stea departe de el atâta timp cât va mai dura investigaţia. Din nefericire, era posibil să dureze luni întregi până la terminarea acestei tărăşenii, iar asta punea o altă problemă. Ce se întâmpla dacă, după seara asta, rămânea însărcinată? Ce se întâmpla atunci?

Gândul că Clara i-ar putea purta copilul îl umplu de o dorinţă atât de intensă, încât îl îngrozi. *Bon Dieu,* nu ar fi trebuit să meargă niciodată atât de departe cu ea. Ar fi trebuit să-şi ţină mădularul nenorocit în pantaloni.

O bătaie la uşa din lateral îi întrerupse gândurile. Se încordă. Trebuia să fie Spectrul, ceea ce însemna că era vremea să se întoarcă la treabă. Verificând să se asigure că uşa către încăperea din dos era închisă bine, se îndreptă către uşa cu pricina şi o deschise. Silueta cu glugă care stătea pe alee, la câţiva paşi depărtare, nu semăna mai deloc cu cea pe care o descrisese Clara. În primul rând, nu se întrezărea niciun chip sub gluga mare, nici măcar o urmă din bărbia bine bărbierită despre care pomenise Clara.

Fără să vrea, Morgan simţi un fior traversându-i pielea. Bineînţeles că omul avea un chip – nu era vreo fiinţă supranaturală, însă era ciudat cum şi-l putea ascunde atât de bine sub gluga aceea a lui. Morgan avu impresia tulburătoare că, dacă ar fi tras de glugă, n-ar fi găsit nimic dedesubt. Îndepărtă gândul ridicol. Sprijinindu-se de uşă, spuse:

— Ai venit după răspuns, presupun.

— Vino afară, căpitane Pryce, spuse Spectrul cu voce răguşită, preschimbată ca şi înainte. Nu vrem să o deranjam pe prietena ta. Şi, cu siguranţă, nu vrem ca ea să audă discuţia noastră.

Simţi o împunsătură de alarmă în vintre. Spectrul ştia că Clara era aici? Poate credea că prietena lui era doar o târfă.

— Ce prietenă vrei să spui?

— Nu face pe prostul. Crezi că am ratat confruntarea aceea ridicolă de mai devreme? Impostorul care încerca să o înspăimânte pe Lady Clara? Faptul că ai sărit să o salvezi ca un cavaler?

Dobitocul ştia că era Clara, naiba să-l ia! Ea avusese dreptate – Spectrul asistase la întreaga scenă. Morgan ieşi pe alee, ignorând praful de sub picioarele goale şi aerul rece care îi făcea pielea de găină. Închizând uşa în urma lui, îi mulţumi lui Dumnezeu că se gândise să îşi ia cuţitul. Îi conferea un avantaj clar, dat fiind că probabil Spectrul credea că era neînarmat. Altfel, nu s-ar fi aventurat atât de aproape, riscând ca Morgan să îl ucidă.

Nu că ar fi fost gata pentru asta încă. Se întoarse către inamicul său şi-i spuse pe un ton neutru:

— Da, este o femeie aici. Şi ce-i cu asta?

— Nu orice femeie. Trebuie să spun că sunt impresionat. Mă aşteptam să fii priceput la cucoane, dar acesta este un talent nemăsurat – să o seduci pe Lady Clara cea virtuoasă şi semeaţă.

Morgan se încordă, deşi ştia că uşa de la încăperea din dos fără ferestre fusese închisă tot timpul şi era imposibil ca Spectrul să ştie ce făcuseră.

— Ce te face să crezi că şi-ar ceda virtutea unui bărbat ca mine?

— Nu sunt prost. E trei dimineaţa, nu porţi altceva în afară de indispensabili şi doamna este aici de cel puţin două ore. Mă poţi învinovăţi că trag concluzia evidentă?

Morgan se strădui să se gândească la un răspuns care nu ar compromite-o pe Clara, investigaţia, sau pe amândoi.

— Această doamnă a devenit o pacoste, astfel că am redus-o la tăcere cum ştiu mai bine, în afară de a o ucide şi de a atrage o atenţie nedorită asupra mea. Când îşi dădu seama că asta i-ar putea oferi şansa de a afla legătura Spectrului cu comisariatele de poliţie, el adaugă: Ştii că femeia m-a raportat judecătorului?

— Am auzit de necazurile pe care ţi le-a făcut. Nu a fost tocmai discretă cu privire la dezaprobarea ei.

Cuvintele Spectrului nu dezvăluiseră, de fapt, nimic, afurisitul. Omul era prea priceput pentru o astfel de manevră cusută cu aţă albă. Acesta continuă pe un ton aparent obişnuit:

— Aşadar, ai sedus-o pentru a o reduce la tăcere, nu-i aşa?

Morgan ridică din umeri.

— Ce altceva puteam face? Îmi făcea prea multe necazuri.

— Într-adevăr. Deşi sunt surprins că ai putut să o convingi să împartă aşternutul cu tine. Ţinând cont că vrea să îi salveze tocmai pe hoţii de buzunare pe care tu ai vrea să-i recrutezi, nu îmi imaginez cum ai convins-o să treacă peste obiecţiile personale faţă de profesia ta.

Suspiciunea din vocea Spectrului era inconfundabilă. Morgan ştia că păşea pe un teren primejdios, dar nu văzu altă soluţie.

— Nici măcar nu am încercat să îi spulber obiecţiile – după cum spui, este o doamnă prea virtuoasă pentru a-mi trece păcatele cu vederea. Am convins-o în schimb că informaţiile ei despre mine şi păcatele mele sunt false.

— Cum ai reuşit asta?

— În primul rând, i-am arătat că nu l-am pus pe Johnny să şterpelească nimic pentru mine de când a început să stea aici.

— Da, ştiu. Mă întrebam cu privire la asta.

La naiba. Omul avea ochi peste tot.

— Cu siguranţă nu credeai că sunt atât de nesăbuit. De unde să ştiu că băiatul nu era spionul lui Lady Clara, plantat în prăvălia mea pentru a mă prinde în flagrant, astfel încât ea să-l poată convinge pe judecător să mă aresteze?

— Bună observaţie. Şi ai fost foarte isteţ să te gândeşti la asta. Deşi, dacă nu voiai să fure pentru tine, de ce l-ai primit?

Bărbatul părea mai puţin suspicios acum. Sesizând că avantajul era de partea lui, Morgan continuă:

— Protejaţii doamnei sunt slăbiciunea ei, ştii. Pot să-mi permit să fiu blând cu Johnny, dacă asta îmi aduce ajutorul ei în cele din urmă.

— Ajutorul ei?

— Toţi acei hoţi de buzunare, desigur. Are o casă întreaga de mici hoţi care abia aşteaptă să fie puşi la treabă. Gândeşte-te ce aş putea realiza dacă i-aş avea sub comanda mea. Iar autorităţile nu s-ar atinge de ea, dat fiind că o cred virtuoasă, astfel că nici măcar nu ar trebui să-mi fac griji în legătură cu implicarea lor. Într-adevăr, o manevră curată. Sunt surprins că nu ai încercat-o chiar tu. Sau cel puţin că nu ai încercat să-i atragi copiii de partea ta.

— M-am gândit la asta. Dar nu îmi place să atrag atenţia asupra activităţilor mele implicându-mă în dispute

publice cu o doamnă care este bine cunoscută pentru filantropia ei, aşa că mi-am văzut de ale mele, gândindu-mă că şi ea va face la fel. Ceea ce a şi făcut. Ridică din umeri. Dar nu mi-am dat seama că seducţia ar funcţiona asupra lui Lady Clara, căci poate aş fi încercat mai mult.

Deşi ideea că Spectrul ar fi încercat să o seducă pe Clara îl îngreţoşa, Morgan se forţă să continue îngrozitoarea conversaţie. Ticălosul nu avea să lase garda jos decât dacă se simţea în largul său cu Morgan. Şi dacă credea că Morgan era la fel de rău, viclean şi lipsit de scrupule ca şi el.

— Cunoşti genul ăsta de femei virtuoase, spuse Morgan cu nonşalanţă, cuviincioase şi la locul lor pe dinafară, dar arzând după un bărbat pe dinăuntru. Odată ce i-am atras interesul, am putut să o conving orice am vrut. O femeie dornică preferă să creadă o minciună – oricât e de cusută cu aţă albă –, decât să recunoască faptul că dorinţele i-au copleşit raţiunea. Nu am făcut decât să-i dau lui Lady Clara ce voia, spunându-i ce avea nevoie să audă.

Morgan îşi ţinu respiraţia, rugându-se ca Spectrul să fie suficient de cinic cu privire la femei pentru a-i crede povestea. Când Spectrul râse înfundat, Morgan aproape că se prăbuşi de uşurare. Trecuse testul.

— Eşti mai perfid decât te-am considerat eu, căpitane Pryce. Deşi, dacă devine din nou virtuoasă…

— Nu va deveni.

Morgan îşi vâri sugestiv degetele mari în indispensabili. Ştiu cum să fac o femeie fericită. Dar, dacă va avea din când în când momente de luciditate, pot folosi şantajul pentru a le pune capăt. La urma urmelor, cât crezi că ar rezista căminul ei dacă ar izbucni un scandal despre amantul ei răufăcător?

Spectrul lăsă să-i scape un fluierat uşor.

— Dumnezeu s-o ajute pe biata femeie după ce o vei avea în întregime la mâna ta. În mod sigur faci treaba aşa

cum trebuie. Pentru a controla o femeie trebuie să păşeşti cu grijă, înlăturându-i temerile fireşti şi construind cu răbdare o cuşcă aurită împrejurul ei, în aşa fel încât nici măcar să nu vadă zăbrelele.

— Exact, răspunse Morgan, deşi sentinţa crudă a Spectrului cu privire la neamul femeiesc îl şoca. Şi, odată ce am ridicat zăbrelele împrejurul cuştii, îi voi scoate pe hoţii de buzunare din temniţa lor.

Spectrul se înclină scurt.

— Foarte bine, căpitane Pryce. Eşti în mod limpede un om pe placul meu. Apoi se apropie brusc. Întrebarea este: Eşti unul care umblă să-mi ia afacerea?

Morgan râse înfundat.

— Nu-mi spune că am reuşit să-l fac pe marele Spectru să se îngrijoreze.

— Câtuşi de puţin. În mâna Spectrului străluci dintr-odată un cuţit. Tu eşti cel care a ieşit pe alee neînarmat.

Morgan îşi scoase propriul cuţit înainte ca omul să apuce să clipească.

— Iar tu eşti cel care mă subestimează. Nu merg nicăieri neînarmat.

Respiraţia şuierătoare a Spectrului îi arătă lui Morgan că îl luase prin surprindere. „Bun.”

— Acesta este răspunsul tău? întrebă Spectrul. Triumful tău cu Lady Clara te-a făcut atât de nesăbuit, încât să crezi că mă poţi doborî şi pe mine?

— Câtuşi de puţin. Dar nu-mi place să fiu ameninţat.

— Prea bine. Cuţitul Spectrului dispăru în mantia largă la fel de repede cum apăruse. Atunci nu te voi ameninţa. Încă.

— Iar eu nu te voi doborî. Încă. Morgan îşi strecură cuţitul la loc. Acum că ne înţelegem, am să-ţi fac o propunere.

— Ţi-am dat deja termenii înţelegerii noastre. Acceptă sau renunţă.

— Nu atât de repede. Vei dori să auzi acest lucru. Am întrebat lumea despre tine…

— Ştiu.

— Şi am aflat că, deşi ai surse bune pentru bancnotele furate pe continent, trebuie să te bazezi pe poştă pentru a le scoate din Anglia. Rişti să fii furat şi dat în vileag ori de câte ori trimiţi un pachet prin poştă. Ca să nu mai pomenesc că probabil te costă în jur de un şiling pentru fiecare liră pentru a le expedia.

Spectrul îşi încrucişă braţele pe piept.

— Orice afacere are costurile şi riscurile ei.

— Da, dar le pot elimina pe amândouă pentru tine.

— Cum?

— După cum ştii, am o legătură cu o bandă de contrabandişti de mare succes. Nu trebuie să mă deranjez să trimit prin poştă bancnotele furate – le folosesc pur şi simplu pentru a cumpăra tabacul de contrabandă pe care îl vând în prăvălia mea pentru un preţ bun. Contrabandiştii plătesc tabacul în Franţa cu bancnotele mele, şi acestea circulă acolo foarte bine. Toată lumea e fericită.

— Continuă.

— Nu mi-ar fi greu să fac astfel încât biletele tale de bancă să circule în această manieră.

— Da, dar de ce mi-ai face un asemenea serviciu?

— Vreau să fiu lăsat în pace de poliţie. Spui că ai relaţii acolo, prea bine. Unge rotiţele de-acolo, iar eu voi unge drumul pentru a-ţi scoate bancnotele din ţară.

Jack Seward, cunoscutul contrabandist, îi datora lui Morgan un serviciu după rolul pe care acesta îl jucase în abandonarea lui Morgan pe o insulă pustie, cu patru ani în urmă. Morgan vorbise deja cu Seward. În schimbul promisiunii că Jack îşi va putea continua contrabanda cu coniac şi tabac fără a întâmpina obstacole, omul era mai mult decât dornic să coopereze în întinderea unei capcane pentru un asemenea ucigaş.

— Cum stă treaba cu celelalte lucruri pe care le primeşti? întrebă Spectrul. Vreau o parte din profiturile tale şi din asta.

— Bine. Îţi dau douăzeci la sută. Având în vedere ce fac pentru tine cu bancnotele, ăsta ar trebui să fie un profit mare.

Negociară până când ajunseră la un procent de douăzeci şi opt la sută. Spectrul oftă.

— Cazi greu la învoială, căpitane. Sper că vei fi un aliat la fel de grozav pe cât eşti de deranjant ca inamic.

— Nu am fost niciodată inamicul tău, doar concurentul tău.

— E acelaşi lucru, motiv pentru care am nevoie de nişte garanţii. În primul rând, vreau numele contrabandistului pentru a mă asigura că este ceea ce spui că este.

— Îi vei afla numele când ne vom întâlni toţi trei pentru primul schimb de bancnote, nu înainte de asta. Nu îţi voi permite să încerci să mă elimini, stabilind singur legătura cu el.

Spectrul făcu un pas înapoi.

— Nu ai spus nimic despre o întâlnire. În general rezolv afacerile de genul ăsta prin lachei.

Da, de aceea era atât de greu de prins. Şi de aceea asta era cea mai importantă parte a tranzacţiei. Trebuiau să-l înhaţe cu biletele de bancă asupra lui. Era singurul mod de a-l prinde în flagrant.

— Nu eşti singurul care vrea garanţii, să ştii. Contrabandistului meu îi place să îi cunoască pe toţi cei cu care are de-a face – contrabanda este o afacere primejdioasă, şi nu i-ar fi de folos să se trezească prins de oamenii guvernului.. Aşa că vrea să vorbească cu tine personal la primul schimb, ori nu facem nicio afacere.

Urmă o linişte îndelungată, iar Morgan trebui să îşi muşte limba ca să nu adauge şi celelalte motive pentru

care era nevoie de o întâlnire. Dacă părea prea dornic, Spectrul ar fi mirosit că i se întindea o cursă. În acelaşi timp, Spectrului îi era greu să ignore o cale uşoară de a transporta mii de lire. În cele din urmă, spuse răspicat:

— Prea bine, vei avea întâlnirea pe care o doreşti. Dar doar dacă eu stabilesc timpul şi locul. Şi dacă îmi spui numele contrabandistului acum.

Morgan ezită, dar Jack venise deja la Londra, şi stătea undeva unde nu s-ar fi gândit nimeni să-l caute.

— Bine. Dar eu stabilesc ziua, ca să am suficient timp să îmi contactez contrabandistul.

Şi suficient timp să pregătească cursa.

— De acord. Cum îl cheamă?

— Jack Seward.

Spectrul dădu aprobator din cap.

— Am auzit de el. Unul dintre cei mai mari contrabandişti cu coniac şi tabac din Sussex.

— În curând va fi unul dintre cei mai mari contrabandişti cu bilete de bancă din Sussex. Cât despre ziua întâlnirii, e prea curând de-acum în trei zile?

— Nu. O să primeşti un mesaj în dimineaţa aceea cu ora la care ne vom vedea. La vremea potrivită, aşteaptă-mă aici cu prietenul tău, şi voi trimite un om să vă aducă la mine. S-a înţeles?

— Înţeles.

Aşa lucra întotdeauna Spectrul, ceea ce însemna că nu bănuia nimic, slavă Domnului. Morgan se retrase către uşă.

— Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea să mă întorc să clădesc cuşca aurită pentru Lady Clara.

Spectrul râse.

— Desigur. Este la fel de pasională în pat pe cât e atunci când le ia apărarea micilor ei protejaţi?

Morgan se abţinu cu greu să nu tresară la gândul de a discuta astfel de intimităţi cu Spectrul.

— Să spunem doar că nu am de ce mă plânge.

— Ah, eşti gentilom, remarcă Spectrul, sarcastic. Bine, atunci te las să-ţi faci treaba. Aşteaptă mesajul meu în trei zile.

— Trei zile, repetă Morgan.

Cu sângele clocotindu-i în vene, Morgan aşteptă până când bărbatul părăsi aleea, apoi lăsă să-i scape o răsuflare şuierătoare. Momeala era pregătită. Acum rămăsese ca el şi Ravenswood să întindă cursa.

Capitolul 18

Timpul se rostogoleşte ca o bilă,
Şi nu cruţă pe nimeni;
Aşa că fă fiece clipă mai bună,
Înainte de-a fi prea târziu.

O încântătoare cărticică de buzunar,
John Newbery

Clara se strecură în încăperea din dos şi închise uşa interioară cu câteva secunde înainte de a-l auzi pe Morgan închizând uşa prăvăliei. Nu pierduse prea mult din conversaţie, căci, în clipa în care el ieşise, se trezise. Auzind murmurul vocilor de pe alee, nu se putuse abţine să nu tragă cu urechea.

Ce auzise îi spusese două lucruri. Unu: Morgan avea dreptate cu privire la diferenţa dintre persoana care o atacase în seara aceasta şi adevăratul Spectru. Adevăratul ticălos era un personaj la fel de Îngrozitor pe cât fusese de stângaci impostorul. Nu-l invidia pe Morgan că trebuia să-şi măsoare puterile cu creatura nopţii.

Doi: dacă cineva avea iscusinţa de a-l captura, acela era Morgan. În ciuda faptului că se enervase când îi auzise

abordarea referitoare la ea, îi admira gândirea agilă. Putea să ţeasă o poveste la fel de uşor şi convingător ca oricare dintre hoţii ei de buzunare. Dar ar fi trebuit să se aştepte la asta, dat fiind că fusese cândva exact ca ei.

Scutură din cap. Aproape că încă nu-i venea să creadă. Bărbatul de care se îndrăgostise prosteşte fusese cândva hoţ de buzunare. Şi încă suferea din pricina aceasta, în inima lui. Îşi dădea seama de asta. Mai mult, ştia, cu un instinct pe care nu-l putea numi, că nu-i spusese tot. Suferea, şi suferinţa era profundă. Dar nu avea destulă încredere în ea pentru a-i spune de ce sau cum.

Pentru o clipă, fu scuturată de teamă. Dumnezeule, în ce se băgase? Îl auzea umblând prin încăperea din faţă a prăvăliei, căutând cine ştie ce. Avea să se întoarcă în orice clipă, şi nu ştia cum să-l întâmpine. Ce putea să-i spună bărbatului pe care descoperea abia acum că îl iubea? Mai ales când dragostea era probabil lucrul cel mai îndepărtat de mintea lui?

Prea curând, Morgan intră, apoi se opri tresărind când o văzu stând acolo, în cămăşuţă şi lenjeria intimă.

— Eşti trează.

— Şi tu.

Suna stupid. Dar habar n-avea cum să procedeze. Şi se părea că nu era singura, căci şi el o privi nesigur. Aşadar, aştepta, întrebându-se cât de mult să-i dezvăluie din discuţia cu Spectrul de adineauri. Asta avea să-i spună câtă încredere avea în ea. În plus, nu voia să admită că trăsese cu urechea. Din nou.

El îşi strecură degetele mari în betelia indispensabililor.

— Eu… ăă… a venit Spectrul.

Ea răsuflă ceva mai uşor.

— Da?

El îşi miji ochii.

— Nu pari surprinsă.

— De ce aş fi? Ţi-am spus că s-ar putea să se întoarcă.

— De fapt, nu a plecat deloc. Ai avut dreptate că a văzut ce s-a întâmplat mai devreme.

— Da?

Precaut, se apropie de ea.

— Ştie că eşti aici. Ştie că am fost împreună.

— Înţeleg.

Nu voia să spună nimic care l-ar fi descurajat să-i povestească şi restul. Ridicându-şi corsetul de pe podea, îşi strecură braţele prin bretele şi se întoarse.

— Haide, ajută-mă, te rog.

— Unde pleci? întrebă el neliniştit, deşi făcu întocmai cum îi spusese.

Degetele lui atingându-i pielea în timp ce îi strângeau legăturile o făcură să îl dorească aprig, din nou.

— Acum că Spectrul a plecat pentru tot restul nopţii, nu văd de ce aş mai rămâne. Cred că mă voi întoarce la cămin.

El îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Credeam că rămâi pentru că eşti îngrijorată în legătură cu rana mea.

— Dacă eşti în stare să-l ameninţi pe Spectru pe alee, înseamnă că eşti în stare şi să supravieţuieşti „zgârieturii” până dimineaţă, presupun.

El lăsă să-i scape un mormăit.

— Ai auzit ce am vorbit, nu-i aşa? Degetele lui i se înfipseră în umeri. Ai auzit totul?

Ea oftă. Nu mai avea rost să ascundă că trăsese cu urechea.

— Da, am auzit totul.

O întoarse către el, cu ochii trişti.

— Doamne, Clara, nu e nimic adevărat din tot ce am spus! Nu făceam decât să joc un rol pentru a-i alunga suspiciunile ca să nu…

— Ştiu asta, protestă ea înainte ca el să mai poată continua. Chiar aşa, Morgan? Crezi că am atât de puţină încredere în tine?

El se încruntă.

— Ca să fiu sincer, îngerul meu, nu ştiu niciodată la ce să mă aştept de la tine. Mă iei prin surprindere de fiecare clipă.

— Nu sunt atât de nesăbuită încât să cred că ai făcut dragoste cu mine doar pentru a-mi câştiga complicitatea într-o manevră ilegală. Vorbele îi amintiră de toate celelalte pe care el i le spusese Spectrului, şi iritarea ei de mai devreme reveni. Deşi nu văd de ce a trebuit să mă faci să par o asemenea nătăfleaţă.

El clipi.

— Ce vrei să spui?

Eliberându-se de mâinile lui, ea îi imită tonul arogant:

— „După ce ridic zăbrelele împrejurul cuştii ei, îi voi scoate pe hoţii de buzunare din temniţa lor.” Îşi încrucişă braţele pe piept. Ca şi cum aş renunţa la toate ţelurile mele în ceea ce-i priveşte pe copii pentru că te-ai culcat cu mine. Dumnezeule, m-ai făcut să par o gâsculiţă.

— Mai bine să pari o gâsculiţă decât o ameninţare, spuse Morgan mohorât.

Grija lui vădită o făcu să se înfioare din cap până-n picioare, reamintindu-i de tot ce era în joc.

— P… presupun că ai dreptate.

Apropiindu-se de ea, îi trase trupul încordat în braţe.

— Ascultă-mă, îngerul meu. Spionajul este o treabă urâtă şi primejdioasă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca tu să fii rănită de asta. Îmi pare rău că nu am putut să mă descurc mai bine, dar ştia că eşti aici şi te consideră un duşman. A trebuit să-i ofer un motiv pentru care am făcut dragoste cu inamicul.

— Îmi dau seama de asta. Îşi strecură mâinile în jurul mijlocului lui şi îşi sprijini capul de pieptul lui gol. Doar că

e… ei bine, e stânjenitor ca omul acela îngrozitor să creadă că sunt atât de uşor de dus de nas.

O îmbrăţişă strâns.

— Mi-era teamă că n-o să mă creadă. Nimeni dintre cei care te cunosc nu s-ar îndoi vreo clipă de hotărârea şi voinţa ta neabătută.

— Şi toate lucrurile acelea pe care le-a spus despre cum să „controlezi” femeile m-au făcut să mă înfior.

— Şi pe mine. O sărută pe creştet. Nu aş încerca niciodată să te pun într-o cuşcă, Clara, chiar de-ar fi posibil.

Ea meditä o clipă.

— Dar felul în care a vorbit m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva practică o astfel de abordare cu vreo femeie de-a lui.

El ezită, iar când vorbi, în vocea lui era o undă de surprindere:

— Nu m-am gândit la asta.

Ea se trase înapoi, privindu-l cu sprâncenele ridicate.

— Asta pentru că nu eşti femeie. Dar să spunem că are o soţie sau o amantă în Spitalfields. Dacă nu poţi să-l prinzi folosindu-ţi metodele actuale, l-ai putea prinde prin intermediul ei.

— Ciudat gând, dar dacă nu ştim cine e, nu cred că ne este de mare folos.

— Aş putea întreba… Să văd dacă femeile de pe aici vorbesc despre un prieten misterios…

— Nu! spuse el apăsat. Nu vei face aşa ceva. Nu te implica în asta mai mult decât ai făcut-o până acum. Este prea periculos.

Caracterul lui protector i se părea înduioşător, deşi nu îndrăznea să-l lase să-şi dea seama de asta, căci asta l-ar fi transformat într-un urs de-a dreptul.

— Nu încerc decât să ajut, să ştii.

— Încerci să îl zgândări ca să te ucidă, asta faci! Şi să mă faci să-mi pierd zece ani din viaţă în timpul ăsta. O

strânse atât de tare, că o lăsă fără respiraţie. Jur că, dacă Spectrul nu ar fi aflat deja despre tine, te-aş ţine închisă până la încheierea investigaţiei. Dar şi aşa pot fi cu ochii pe tine…

— Ce vrei să spui?

— Crede că încerc să te ţin din scurt, aşa că voi face exact asta. Te voi supraveghea cât eşti la cămin şi te voi conduce la trăsură seara. Cel puţin aşa Spectrul nu va fi surprins dacă informaţiile îi ajung la urechi.

Ea se retrase, încruntându-se la el.

— Da, dar ce vor crede toţi ceilalţi? Întregul cartier ştie că am încercat să-ţi închid prăvălia. Dacă te primesc deodată la cămin, se vor întreba de ce ai devenit brusc o companie potrivită. Copiii vor fi confuzi, iar servitorii vor crede că am cedat în faţa forţelor întunecate. Nu poţi să-i laşi să creadă asta, Morgan. Va distruge tot ce am încercat să construiesc.

— Nu va fi pentru mult timp, îngerul meu. Cel mult câteva săptămâni, acum că Spectrul a fost de acord cu condiţiile mele.

— Nu, spuse ea, încrucişându-şi braţele pe piept. Va trebui să ne prefacem pur şi simplu că suntem duşmani, până ce va fi prins.

— Îşi va pune întrebări cu privire la asta.

— Lasă-l să-şi pună. Ea refăcu în minte conversaţia la care asistase. Spune-i că mi-am dat seama de greşeală şi că am bătut în retragere. Dar că îmi ţin gura din pricina ameninţării tale de a mă da în vileag. Da, spune-i aşa. Se încruntă la el. La urma urmelor, dacă e să iasă cineva şifonat din toată treaba asta, ar trebui să fii tu, nu eu. Dacă mi-ai fi spus din capul locului ce pui la cale, nu m-aş fi amestecat.

El pufni.

— Te amesteci acum.

— E altceva. Încerc să salvez situaţia.

Trecându-şi degetele prin păr, el privi într-o parte.

— Bine, mă voi gândi. Soluţia ta pare, într-adevăr, mai viabilă, îşi întoarse privirea spre ea. Dar dacă prind de veste în vreun fel că eşti în pericol…

— Poţi interveni pentru a salva situaţia, spuse ea ironic. O vei face oricum, fie că vreau sau nu.

El o privi ţintă un moment atât de îndelungat, încât începu să se simtă stânjenită sub ochii lui. În cele din urmă spuse:

— Şi ce se va întâmpla când se termină toate acestea? Ce vom fi atunci unul pentru celălalt?

Ea împietri, încercând să nu spere prea mult.

— Ce vrei să spui?

— N-oi fi eu „civilizat”, dar am o conştiinţă. Căsătoria este singura cale pentru a repara ce am făcut în seara asta.

Nu şi-ar mai fi încăput în piele de bucurie, dacă nu ar fi fost formularea precaută a cererii lui în căsătorie. Dacă asta fusese. Trebuia să clarifice termenii înainte de a trage vreo concluzie.

— Aşadar, spui că vrei să te căsătoreşti cu mine.

El blestemă printre dinţi.

— Spun că vreau să fac ce se cuvine faţă de tine. Refuz să te las compromisă. Aşa că, da, intenţionez să-ţi ofer numele meu prin căsătorie.

Numele lui, dar nu şi inima, pare-se. Încercă să zâmbească, văzând cum i se năruiau toate speranţele.

— Dar nu ai mai pomenit de căsătorie până acum. Am rămas cu impresia clară că nu eşti interesat de aşa ceva.

El îşi feri privirea, cu maxilarul încleştat.

— Ţi-am spus… ştiu ce datorez unei femei căreia i-am răpit inocenţa. Nu sunt barbar până în măduva oaselor.

— Nu am spus vreodată că ai fi, rosti ea cu glas înecat, căci dezamăgirea i se adunase ca un nod în gât, ameninţând să o împiedice să mai scoată vreo vorbă.

Ferească Dumnezeu să vrea să o ia în căsătorie

pentru alt motiv decât acela de a-şi linişti conştiinţa. Era o speranţă prea mare. Întrebându-se unde îi era rochia, o zări şi se strecură în ea.

— Şi ce s-a întâmplat cu planurile tale de a te întoarce pe mare?

El ridică din umeri.

— Nimic. Când se vor termina toate acestea, ne vom căsători şi vom trăi ca soţ şi soţie până voi prelua comanda navei.

Furia începu să clocotească în ea. Voia să-şi liniştească conştiinţa şi să-şi păstreze totodată libertatea. Tipic masculin.

— După ce pleci pe mare, crezi că te voi vedea des? O dată pe lună? De două ori pe an?

— Sunt căpitan de marină. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului pe mare. Se opri, părând foarte stânjenit. Presupun că ai putea veni cu mine. Mulţi căpitani îşi iau nevestele cu ei.

— Îmi dau seama după entuziasmul tău că abia aştepţi să te numeri printre ei.

Avu bunul-simţ să-şi ia o mutră vinovată.

— Am presupus doar că ai prefera să rămâi aici ca să-ţi conduci căminul.

— Bineînţeles.

Altfel nu ar fi cerut-o în căsătorie, blestematul. Nu putea respira din pricina durerii sfâşietoare care îi apăsa pieptul.

Nu se aştepta ca el să o iubească – nu încă, în orice caz. Era clar că încă nu era sigur de sentimentele lui. Dar dacă i-ar fi propus o căsătorie adevărată, cel mai probabil ar fi acceptat, sperând că, în timp, el se va simţi suficient de în largul lui pentru a recunoaşte că ţinea la ea.

Dar asta! Era de neconceput. Găsise în cele din urmă un bărbat pe care îl iubea, un bărbat cu care voia să se mărite, iar ideea lui de căsătorie era mai rea decât să

rămână nemăritată, înghiţindu-şi durerea, găsi o picătură de mândrie în sufletul ei pustiit.

— E foarte frumos din partea ta că te-ai gândit să mă ceri de nevastă, dar nu sunt interesată de o astfel de căsătorie.

Se aşteptase ca el să pară uşurat, nu uluit.

— Despre ce afurisită de căsătorie vorbeşti?

— O căsătorie de convenienţă pentru a-mi proteja reputaţia. Am aşteptat până acum fără să mă mărit tocmai pentru că nu am vrut să mă mulţumesc cu un astfel de compromis. Iar asta nu se va schimba pentru că ai tu o criză de conştiinţă.

— Clara, mă înţelegi greşit. Vreau să fie o căsătorie adevărată – nu un „compromis”, după cum îi spui tu.

— Poate că ar fi adevărată cât te-ai afla în Anglia, dar în restul timpului…

— Îţi faci griji că nu îţi voi fi credincios în timpul petrecut pe mare? Despre asta este vorba? Căci îţi voi fi, să ştii.

— Nu despre asta e vorba.

Cum putea fi atât de orb? Părea tulburat.

— Atunci spune-mi ce e, la naiba! Am crezut că vei fi încântată. Nu e ca şi când aş cere femeile în căsătorie în fiecare zi.

— E dureros de limpede. Nu te pricepi deloc.

— Ce vrea să însemne asta?

Ea îşi ridică bărbia.

— Înseamnă că merit mai mult decât o căsătorie în care soţul meu mă lasă deoparte, undeva unde îi convine, în vreme ce continuă să-şi trăiască viaţa exact ca şi până atunci. În care eu rămân să-mi fac griji cu privire la bunăstarea lui, întrebându-mă dacă îl voi mai vedea vreodată, în timp ce el se aruncă în braţele primejdiei la cel mai mic semn… Înăbuşindu-şi un suspin, se întoarse cu spatele către el pentru a-l împiedica să-i vadă tulburarea.

Ajută-mă, te rog, să-mi închei rochia. Trebuie să plec.

Dar când veni în spatele ei, îi cuprinse talia cu braţele şi îi lipi strâns de el trupul care opunea rezistenţă

— Sunt mişcat că îţi faci griji pentru mine, îngerul meu, spuse el, vârându-şi nasul în părul ei şi şoptind: Dar după o vreme te vei obişnui să mă ştii plecat şi nu-ţi vei mai face griji. Vei fi prea ocupată cu viaţa ta la cămin şi…

— Ce fel de vrăjitoare cu inima împietrită mă crezi? spuse ea, desprinzându-se din braţele lui şi întorcându-se spre el. Cum poţi măcar să spui un astfel de lucru?

— Nevestele marinarilor şi ale căpitanilor o fac tot timpul. Mi s-a spus că se obişnuiesc ca soţii lor să fie departe pentru perioade de timp atât de lungi.

— Mă îndoiesc de asta. Iar cele care o fac poate că simt că nu au de ales. Dar eu am de ales, şi nu aleg să am un soţ care preferă mai curând să stea departe de mine decât cu mine.

Privirea lui îngheţă, presărată cu cioburi de gheaţă neagră.

— Nu am spus asta. Nu are nimic de-a face cu ceea ce simt pentru tine…

— Nu are?

— Nu! Aşa îmi câştig traiul. S-ar zice că ai putea accepta asta.

— Dacă aş crede că îţi place cu adevărat să conduci o navă şi să mergi pe mare, nu m-aş certa cu tine, Morgan. Dar am cunoscut câţiva marinari. Cei care tânjesc după mare vorbesc despre ea deseori. Nimic din ce e pe uscat nu se ridică la înălţimea vieţii de pe navă şi numără zilele până se vor întoarce la cârmă. Tu nu eşti aşa. În tot timpul de când te cunosc nu ai vorbit despre dorul de mare niciodată.

În mod vădit, nu avea niciun răspuns la asta, căci veni în spatele ei şi o întoarse, apoi începu să-i încheie rochia în tăcere.

Ea continuă pe un ton scăzut:

— Nu fugi către mare, Morgan. Fugi de mine.

— Nu fug către ceva sau de ceva, orice ar fi. Aşa este căsătoria pentru femeile care se mărită cu marinari.

În timp ce el termină de încheiat rochia, ea îi simţi răsuflarea înfierbântată şi furioasă pe gât. În clipa în care mâinile lui se desprinseră de pe rochie, se întoarse cu faţa la el.

— Bine. Atunci presupun că nu sunt gata să fiu soţie de marinar. Nu am nicio dorinţă să-mi petrec viaţa legată de un bărbat căruia nu-i sunt de prea mare folos, tânjind după ce nu pot avea – un soţ adevărat care să-mi fie alături.

— Dumnezeule, Clara, eu… îşi frecă faţa cu mâinile. Nu înţelegi. Nu ştiu cum să fiu un soţ adevărat. Nu pot… să-ţi dau ce vrei.

Privindu-l în ochi, îşi dădu seama că spunea adevărul. Sau ceea ce credea el a fi adevărul. Dintr-un motiv sau altul, nu credea că putea fi un soţ adevărat pentru ea, sau că era capabil de o căsătorie adevărată.

În mod straniu, asta îi alungă complet furia. Pentru că ea era de părere că era capabil. Şi o părticică nesăbuită din ea spera că, în timp, îl va putea face şi pe el să fie încredinţat de asta. Dar nu dacă îl lăsa să dobândească această căsătorie pe jumătate.

— Dacă nu-mi poţi da ce vreau, spuse ea cu blândeţe, atunci nu-mi poţi da nimic.

Maxilarul lui se încleştă.

— Îţi pot da numele meu şi te pot proteja de scandal.

— Nu va fi niciun scandal. Cu puţin noroc, mă voi strecura în cămin neobservată, şi nimeni nu va şti ce s-a întâmplat între noi.

— Dar dacă rămâi însărcinată?

Gândul o lăsă fără suflare. Copilul lui Morgan. Copilul lor. Un băieţel cu ochi negri neastâmpăraţi, care făcea o trăsnaie. Sau o fată cu obraji bucălaţi, râzând speriată în

timp ce îşi dădea drumul în braţele tatălui ei de pe trunchiul de copac pe care se căţărase.

— Asta ar schimba totul, desigur, spuse ea.

— Nu doresc câtuşi de puţin să-mi fac copiii să poarte stigmatul de bastard.

— Slavă cerului că ai cât de cât minte. Deşi asta ridică o întrebare importantă. Dacă ar fi să ne căsătorim de dragul unui copil, presupun că tot nu vei fi în preajmă pentru a-l creşte. Ea îl ţintui cu o privire intensă. Ai crescut fără tată. Spune-mi, asta vrei pentru copilul tău? Să crească abia cunoscându-şi tatăl?

Judecând după expresia lui perplexă, era în mod clar ceva la care nu se gândise.

Îl lăsă să mediteze la asta şi se duse spre pat, punându-şi ciorapii, legându-şi jartierele şi trăgându-şi cizmele în picioare.

Când îşi ridică ochii din nou, o privea cu o dorinţă inconfundabilă… şi cu o expresie pe care nu i-o mai văzuse până atunci, ca şi când s-ar fi uitat cum corabia către rai se desprinde de ţărm, plecând fără el. Privirea lui îi spuse fără urmă de tăgadă că nu îi dezvăluise toate motivele care îl împiedicau să rămână în Londra cu ea. Dar până nu avea să se întâmple, nu putea face prea multe în legătură cu asta.

Când se ridică, lăsându-şi fustele în jos, el se încordă.

— Clara, suntem amândoi obosiţi şi e târziu. Nu ar trebui să luăm decizii importante acum. Promite-mi că te vei gândi puţin la asta.

— Nu mă voi răzgândi, Morgan.

Decât dacă se răzgândea el cu privire la genul de căsătorie pe care îl dorea. Pe nepregătite, se apropie de ea şi o înşfăcă de braţe, apoi o ţinu în loc, sărutând-o cu atâta pasiune, că nu se putu îndura să-l respingă. O sărută îndelung şi adânc, cu o fervoare sălbatică menită să o transforme în scrum. Ceea ce reuşi cu atâta uşurinţă, că îi venea să strige.

Când în cele din urmă se retrase, cu ochii aruncând scântei, degetele lui îi apăsară umerii ca şi când ar fi vrut s-o întemniţeze.

— Aş putea face în aşa fel încât să nu ai de ales, *cherie.* Te-aş putea ţine aici, în patul meu, până când vor veni Johnny şi Samuel dimineaţă. Atunci va trebui să te căsătoreşti cu mine pentru a evita scandalul.

Îi întâlni ochii cu o privire sigură pe sine.

— Da, ai putea face asta. Dar ce ar crede Spectrul dacă te-ai însura cu femeia pe care nu faci decât să o foloseşti? Şi nu vrei să-i trezeşti suspiciunea, nu-i aşa?

O privi ţintă un moment, iar pe chip i se citea nehotărârea. Apoi, înjurând în surdină, îi dădu drumul.

Luându-şi mantia, şi-o aşeză pe umeri, apoi se întoarse către uşă. Reuşita nu-i aducea nicio plăcere. Şi-ar fi dorit să o ţină într-adevăr acolo, căci asta ar fi însemnat că îi păsa mai mult decât lăsa să se vadă. Dar el nu o făcu. Iar ea nu putea rămâne. Aproape ajunsese la uşa de la intrarea în prăvălie, când el spuse:

— Nu am terminat… eu şi cu tine. Nu în ceea ce mă priveşte.

Pe buzele ei înflori un mic zâmbet. Cel puţin nu se dădea bătut atât de repede. Poate că mai era speranţă pentru ei.

— Nu voi fi amanta ta, Morgan, şi nu voi fi nevasta ta din când în când. Dar dacă te hotărăşti că vrei mai mult de-atât, ştii unde să mă găseşti.

Apoi plecă.

Capitolul 19

Muncii şi iscusinţei
mă voi dărui,
Căci rele pentru mâinile leneşe

Satan sigur va găsi.

„Împotriva lenei şi relelor”, *Cântece divine pentru copii,*
Isaac Watts

Morgan o privi plecând cu un ghem de teamă în stomac. Nu-i venea să creadă că pleca astfel – neprotejată, compromisă, păşind pe marginea prăpastiei unui posibil scandal. Femeie nesăbuită!

Strecurându-se pe uşă după ea, merse cu picioarele goale să vadă cum îngerul lui parcurgea scurta distanţă până la cămin.

Licărul rece de la orizont arăta că zorile ameninţau să se reverse în orice clipă, şi totuşi îşi alesese bine momentul plecării. Strada era complet goală. Nu se vedea nici măcar un paznic în lumina de dinainte de răsărit. Când dispăru în clădirea căminului fără să pară că fusese zărită de cineva, nu ştiu dacă să se simtă uşurat sau frustrat. Nu voia să o aibă cu preţul pierderii reputaţiei ei, dar nu voia nici s-o vadă plecând.

Blestemând printre dinţi, intră iar în prăvălie. Lucrurile nu ieşiseră deloc aşa cum plănuise. Ar fi trebuit să primească să se căsătorească cu el. Atunci ar fi putut sta liniştit că făcuse ce trebuia pentru ea.

Dar Clara nu avea să-l lase să scape aşa uşor. Ar fi fost prea simplu. Nu era suficient că îi oferise numele lui. Ea cerea totul – un cămin şi o casă, copii, întreaga lui viaţă la dispoziţia ei.

Dacă ar fi ştiut ce îi cerea… Dar cum ar fi putut? Fără să ştie adevărul, credea că el alegea între ea şi mare. Nu era câtuşi de puţin o alegere – căci ar fi ales marea oricând.

Ce nu putea alege era locul acesta… şi teama că, cu cât va sta mai mult aici, cu atât va fi mai probabil ca ea să-l vadă aşa cum era într-adevăr într-o zi, îndepărtându-se dezgustată.

Şi aşa îi spusese mult mai mult în seara aceasta decât intenţionase. Iar faptul că fusese blândă şi înţelegătoare nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Îi mărea dorinţa de a-i mărturisi totul, toate secretele lui întunecate şi necurate. De a-i arăta acele părţi din fiinţa lui pe care ea avea să le urască negreşit.

Locul acesta era de vină, această gaură de şobolani din Londra, în care sălăşluia deznădejdea, era ceea ce făcea ca trecutul lui să rămână la suprafaţă. Poate că, departe de aici, ar putea să fie în largul său cu ea şi ar putea avea o şansă. Da, poate că dacă ar lua-o pe mare cu el...

Bon Dieu, la ce se gândea?! Ea nu-şi va părăsi nicicând protejaţii. Nici pentru el, nici pentru nimeni altcineva.

Dar asta nu însemna că avea să renunţe la ea. Nicidecum. Într-un fel sau altul, îl va lua în căsătorie. O va face să cedeze cumva. Era spre binele ei. Sau cel puţin aşa îşi spunea în sinea lui.

Simţind epuizarea în toţi muşchii, se îndreptă către pat, apoi se opri văzând încăperea. Locul era un adevărat haos – aşternutul pătat de sânge era încă pe pat, un alt cearşaf zăcea pe jos, răsucit, sticla de coniac stătea într-o rână pe duşumea, cu conţinutul revărsându-se din ea. Peste tot mirosea a coniac şi a parfumul de iasomie al Clarei. Johnny şi Samuel aveau să ajungă în curând şi aveau să ghicească imediat că se întâmplase ceva, dacă lăsa lucrurile astfel, mai ales că Johnny trebuia să treacă pe-acolo pentru a ajunge sus.

Începu să bombăne. Cei răi n-au odihnă.

Aşa că se îmbrăcă, îşi puse cizmele şi începu să facă ordine în încăpere. Trebui să-şi umple urciorul lângă copacul din stradă – la pompa de apă comună – de trei ori pentru a îndepărta sângele de pe cearşaf şi pentru a freca podelele ca să nu mai miroasă a coniac. Când termină de

aranjat încăperea, atârnând cearşaful ud la uscat pe o grindă lângă sobă şi făcând patul doar cu aşternutul de deasupra, răsărise soarele. De-abia avu timp să ascundă sub pat ce mai rămăsese din juponul Clarei, când bătaia din uşă îl anunţă că Johnny şi Samuel se întorseseră.

Când răspunse la uşă, Samuel ţinea un pistol în mână.

— Ce dracu' s-a întâmplat aseară? L-am găsit pe alee, iar Johnny pretinde că e al soră-sii. L-a lăsat tatăl lor când a fost luat. Johnny spune că îl foloseşte să se protejeze.

— Nu îl foloseşte numai pentru asta, mormăi Morgan, trăgându-se într-o parte pentru a-i lăsa să intre.

Deci Clara avusese dreptate din nou… într-adevăr, Lucy fusese impostoarea.

Samuel şi Johnny se îndreptară către încăperea din dos fără a băga de seamă prea multe. Când ajunse lângă ei, Samuel se încrunta.

— Ce se întâmplă aici? Pistolul lui Lucy zăcea pe alee şi acum asta?

— Ce vrei să spui? întrebă Morgan, îngrijorat că uitase ceva.

Samuel îl privi încruntat.

— Ai împărţit aşternutul cu o femeie. Se simte. Miroase în toată încăperea.

Îi trebui o secundă să-şi dea seama ce sugera Samuel.

— Crezi că eu şi Lucy… Lăsă să-i scape un râs scurt. Întâi mă împuşcă, apoi mă acuzi că am împărţit aşternutul cu ea. Şi nici măcar nu am cunoscut-o pe femeia asta.

— Lucy te-a împuşcat? întrebă Samuel, iar furia i se transformă în uluire.

— Ne luaţi peste picior! spuse Johnny ridicându-şi ochii mari, şi îngroziţi către Morgan. Nu-i aşa?

— Din nefericire, sunt serios.

Îşi netezi cracul pantalonului în dreptul coapsei pentru a le arăta umflătura bandajului de dedesubt.

— A venit aici aseară, îmbrăcată ca Spectrul,

încercând să mă sperie să te dau afară şi să te trimit să locuieşti cu ea.

Chipul lui Johnny se lumină. Iar apoi, ca şi când şi-ar fi dat seama că nu se gândise la rana lui Morgan, deveni serios.

— Nu ar face aşa ceva. Nu v-ar împuşca pentru asta.

— Împuşcătura a fost un accident, dar cred că ar trebui să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla din nou. Voia oricum ca Johnny să plece, acum că afacerea cu Spectrul devenise mai serioasă. Trebuie să locuieşti la sora ta, Johnny.

Privi dincolo de Johnny, către Samuel.

— Crezi că te poţi ocupa de asta?

Samuel încuviinţă mohorât.

— Şi o să am grijă să nu te mai deranjeze.

— Ia ascultaţi aici, protestă Johnny, nu vreau să locuiesc cu ea!

Morgan îşi puse mâinile pe umerii băiatului şi privi ţintă la chipul lui ce oglindea teama şi nesiguranţa.

— Poţi veni aici ziua să lucrezi şi îţi voi plăti salariul. Dar nu vreau să stai noaptea. Cum Johnny părea în continuare abătut, Morgan schimbă tactica. Sora ta are nevoie de tine, altfel nu ar fi apelat la asemenea măsuri extreme pentru a te lua înapoi. Nu vrei ca sora ta să locuiască singură la cârciumă, nu-i aşa? Unde bărbaţii îi pot face rău…

Era clar că băiatul nu se gândise la asta.

— Îşi poate purta singură de grijă, replică el, fără să pară prea convins.

— Poate că da. Dar nu strică niciodată să ai familia în preajmă. Aşa că a venit timpul să creşti şi să fii bărbat, Johnny. A venit timpul să îţi asumi responsabilitatea pentru familia ta. Ceea ce înseamnă să locuieşti cu sora ta şi să ai grijă de ea.

Johnny îşi îndreptă umerii.

— Bine. Cred că pot face asta.

— Dar fără să furi, adăugă Morgan.

Johnny scutură din cap.

— Fără să fur.

Cel puţin atâta lucru reuşise cu băiatul în scurtul timp pe care îl petrecuse la el.

— Hai să mergem, Johnny, spuse Samuel, bătându-l pe umăr pe băiat.

— Hai sus să-ţi aduni lucrurile. Îi ceru iertare lui Morgan din priviri. Scuze pentru ce am spus. Că ar fi fost o femeie aici.

— E în regulă, spuse Morgan, ştiind că Samuel se va răzgândi dacă va afla vreodată că Clara fusese acolo.

— Plecaţi odată amândoi, înainte ca Lucy să vină după mine cu o sabie.

Îl cuprinse un straniu sentiment de regret, văzând că Johnny urcă la etaj cu Samuel. Se ataşase de băiat. Ca şi de Samuel, de altfel. Şi Dumnezeu îi era martor că vraja Clarei îl prindea în mreje atât de iute, încât de-abia mai ştia cum să scape.

Când va pleca din Londra, nu o va lăsa doar pe ea în urmă, ci şi pe ei. Până acum nu se mai gândise la asta.

Dar alungă gândul aproape imediat ce se ivi. Ştia ce voia, şi nu era locul acesta, nici oamenii aceştia. Nu putea trăi aici, oricât ar fi încercat Clara să-l convingă. Va trebui să o facă să înţeleagă acest lucru.

*

Clara fu trezită pe la mijlocul dimineţii de şoaptele care se auzeau la uşa micului dormitor pe care îl folosea când rămânea la cămin. Frecându-şi ochii înceţoşaţi, se ridică în capul oaselor, strigând:

— Cine e?

Uşa se întredeschise, iar Peg îşi vârî capul prin

deschizătură.

— Iertaţi-mă, domniţă, dar a venit domnişoara Lucy să vă vadă. Şi nu vrea să plece.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, se auzi vocea lui Lucy de dincolo de uşă.

Oftând, Clara coborî din pat, aruncându-şi pe ea halatul gros de lână.

— Vin, Peg.

Îşi vârî picioarele obosite în papucii de casă şi se îndreptă spre uşă, încercând să-şi îndepărteze ceaţa din minte. Cinci ore de somn nu erau suficiente pentru nicio persoană normală. Şi de ce o durea aşa de tare între picioare, pentru numele lui Dumnezeu?

Lucy dădu buzna în cameră înainte să ajungă Clara la uşă.

— Trebe să vă vorbesc, spuse ea, apoi se încruntă către Peg. Între patru ochi, vă rog.

Clara încuviinţă, şi Peg plecă, mormăind ceva în legătură cu fetele care nu-şi cunoşteau lungul nasului. De îndată ce Peg se făcu nevăzută, Lucy izbucni în lacrimi.

— O, domniţă, am făcut un lucru groaznic!

Clara clipi, simţind o nevoie imperioasă de a bea o cafea şi de a face o baie. Apoi îi veni totul în minte. De ce petrecuse noaptea la cămin. De ce simţea durere. Şi de ce Lucy stătea îngrozită în faţa ei în această dimineaţă. Oftă. Nu era în stare de toate acestea în acel moment.

— Lucy, nu e momentul acum…

— Eu am fost aseară. Recunosc. Eu v-am oprit pe alee.

Minunat. Cine a zis că mărturisirea păcatelor linişteşte sufletul nu a fost obligat să asculte o confesiune după doar o jumătate de noapte de somn.

— Mi-am dat seama de atâta lucru, mormăi Clara, îndreptându-se spre lighenaş pentru a-şi arunca puţină apă rece pe faţă.

— Cum? spuse Lucy.

— Nimic. Dar de ce îmi spui asta acum?

— Pentru că vor veni după mine în curând. Vor găsi pistolul şi vor şti că e al meu şi… Se întrerupse hohotind. Şi trebe să le spuneţi că nu am vrut să-l omor pe căpitanu' Pryce! Aţi fost acolo şi trebe să le spuneţi că nu am vrut să o fac!

Cu o privire uluită, Clare privi spre ea.

— Să-l omori? Despre ce vorbeşti?

— Nu puteţi să-i lăsaţi să mă atârne în ştreang pentru asta! A fost un accident şi ştiu…

— E în regulă, o întrerupse Clara. Nu l-ai ucis.

Lucy îşi ridică faţa devastată de lacrimi.

— Ce?

— E bine. Doar l-ai zgâriat niţel.

— Dar l-am văzut prăbuşindu-se lângă zid! L-am văzut! Am văzut sângele!

— Ce sânge? întrebă Samuel, dând buzna în încăpere, dinapoia lui Lucy, apoi se opri brusc, văzând-o pe Clara stând acolo în halat. Roşi până în vârful urechilor.

— Iertaţi-mă, domniţă, dar mi-au spus cei de jos că Lucy e aici şi am căutat-o peste tot.

Clara îşi înghiţi zâmbetul.

— E în regulă, Samuel. Discutam ceva cu Lucy. Nu te priveşte, aşa că poţi…

— O, Samuel! strigă Lucy, aruncându-se în braţele lui şi trecând peste vorbele Clarei. Am făcut un lucru groaznic! Trebe să mă ajuţi!

— Gata, gata, murmură Samuel cu blândeţe, aruncându-i Clarei o privire perplexă. O să fie bine.

— L-am împuşcat, Samuel! L-am împuşcat pe căpitan cu pistolul lu' tata!

— Căpitanul Pryce e bine, ţi-am spus, interveni Clara cu fermitate. Se săturase de toată această dramă. Nu mai ai de ce să-ţi faci griji.

— Lady Clara are dreptate, adăugă Samuel, mângâind părul lui Lucy. Căpitanu' n-are nimica. Doar că îl doare niţel piciorul. Şi ţi-am adus pistolul înapoi, vezi? spuse Samuel arătându-i-l.

— Aşa ai făcut? Lucy i-l luă cu o mână, ştergându-şi lacrimile cu cealaltă. Şi eşti sigur că e bine? Nu le va spune poliţailor să mă ducă la spânzurătoare?

— Nu te spânzură dacă împuşti pe cineva, spuse Samuel sec. Doar dacă îl omori pe omu' ăla. Iar tu n-ai făcut asta. Şi, nu, nu-ţi va face nimica. Zâmbi, ştergându-i o lacrimă rătăcită pe obraz. Ba mai bine, îl trimite pe frate-tu la tine. Johnny vine acasă, aşa că n-ai de ce să-ţi mai faci griji, auzi?

Chipul lui Lucy se lumină şi îşi trase nasul.

— Adevărat?

— Johnny te aşteaptă afară, jur. Căpitanu' Pryce i-a spus că trebuie să aibă grijă de sora lui, şi aşa va face.

— Aţi auzit? exclamă Lucy, privind-o radioasă pe Clara. Şi asta mulţumită dumneavoastră. Aţi vorbit cu el, nu-i aşa? După ce eu… am fost atât de proastă şi era să vă omor pe amândoi. Aţi vorbit cu căpitanu' şi l-aţi făcut să-l trimită pe Johnny acasă.

Clara se gândi că acţiunile lui Morgan aveau mai curând de-a face cu situaţia din ce în ce mai complicată a afacerii cu Spectrul, dar nu putea spune asta, aşa că nu făcu decât să ridice din umeri. Prea târziu, îşi dădu seama ce ar putea însemna cuvintele lui Lucy pentru Samuel, căci chipul i se întunecase şi se holba la ea.

— Despre ce vorbeşte Lucy? întrebă el, mijindu-şi ochii. Eraţi cu căpitanu' Pryce aseară când a fost împuşcat?

Înainte să apuce Clara să spună ceva, Lucy răspunse:

— Las-o în pace, Samuel. Îl spiona pe căpitan când m-am dus să vorbesc cu el… când era să-l omor. Aţi avut grijă de el, nu-i aşa, Lady Clara?

Clara văzu în ochii lui Samuel că bănuia exact ce

făcuse când „avusese grijă” de Morgan. Dar cum de putuse ghici? Nu putea să creadă că Morgan i-ar fi spus ceva.

— Lucy, du-te şi aşteaptă-mă pe hol, spuse Samuel. Tre’ să vorbesc cu domniţa între patru ochi.

Lucy şovăi, privind agitată de la Clara la Samuel. Apoi oftă şi părăsi încăperea.

Clara rămăsese fără aer. Dumnezeule, se întâmpla deja… Se iscau bănuieli, ei trebuiau să inventeze minciuni… Ce fusese în capul ei cu o seară în urmă când se aruncase ca o nesăbuită în braţele lui Morgan? Asta putea însemna dezastrul pentru reputaţia ei, pentru cămin…

Ei bine, nu avea să lase ca lucrurile să ajungă acolo. Nu. Ura să-l mintă pe Samuel, dar nu avea ce face. Alternativa era prea îngrozitoare pentru a fi luată în calcul. Clara aşteptă până ieşi fata, apoi spuse cât putu de apăsat:

— Da, ce e?

Samuel îi susţinu privirea cu încăpăţânare.

— Căpitanu’ a avut o femeie la el aseară. În dormitor.

Simţi gheara neliniştii în pântec.

— Ţi-a spus el asta?

— Nu a fost nevoie. Am simţit mirosul.

„Mirosul?” Dumnezeule, asta era ceva pentru care nu se pregătise.

— Nu văd ce legătură are cu mine faptul că în dormitorul căpitanului s-a aflat o femeie.

— Lucy spune că aţi fost acolo, la prăvălia lui.

— Şi dacă am fost?

— Nu vorbesc de o vizită prietenească, luaţi aminte. Înghiţi în sec, apoi adăugă: A fost o femeie în patul lui.

— Samuel! strigă Clara, încercând să fie pe cât de impunătoare putea. Doar nu crezi că eu am fost femeia aceea!

Încrucişându-şi braţele pe piept, o privi încruntat.

— Atunci ce făceaţi în prăvălia lui? Noaptea? Singură cu el? Şi nu încercaţi să negaţi. Am simţit mirosul

parfumului pe care îl purtaţi mereu.

Clara îi aruncă lui Samuel „căutătura Stanbourne”, reamintindu-şi sieşi că, deşi uneori părea a-i fi prieten, îi putea distruge viaţa cu un singur cuvânt rostit aiurea.

— Nu că ar fi treaba ta, Samuel, dar căpitanul Pryce era rănit, aşa că, da, am intrat în dormitorul lui pentru a-i bandaja rana. Asta e tot. Apoi am venit aici şi am rămas peste noapte.

Dumnezeu să o ierte pentru o asemenea minciună sfruntată. Din fericire, cuvintele ei părură să-l oprească.

— Dar prăvălia mirosea a… Se opri nesigur sub privirea ei cruntă. Vreau să zic…

Clara nici nu trebui să se chinuie prea tare, că îmbujorarea îi invadă obrajii.

— Chiar în cazul în care căpitanul Pryce ar fi fost în stare să se dedea genului de purtare… necuviincioasă la care faci aluzie, eu nu aş face niciodată un astfel de lucru.

Părea că începea să-şi dea seama de acuzaţia scandaloasă pe care i-o aducea.

— Nici eu nu mă gândeam, dar nu eram… vreau să zic…

— Vai, dar omul e un negustor de bunuri furate, protestă ea, alungându-şi, nemiloasă, sentimentul de vinovăţie faţă de minciuna sfruntată. Dacă crezi că aş face vreodată…

— Nu credeam! Adică… îşi lăsă capul în pământ, cât se poate de spăşit. O, domniţă, nu am vrut să spun cum a sunat. Doar că îmi fac griji pentru dumneavoastră. Îşi vârî mâinile în buzunare. A pus ochii pe dumneavoastră – este foarte limpede pentru toată lumea. Dar ştiu că nu v-aţi face de lucru cu unul de teapa lui.

— Cu siguranţă nu, continuă Clara, satisfăcută că îl convinsese să nu creadă adevărul. Dar asta nu avea să funcţioneze a doua oară, şi nu credea că mai putea îndura să-l mintă iarăşi. Ceea ce o obliga şi mai mult să stea

departe de Morgan până când se încheia afacerea cu Spectrul.

— Mai ai alte acuzaţii îngrozitoare de făcut, Samuel?

Înroşindu-se ca racul, el scutură din cap, iar ea simţi din nou împunsătura vinovăţiei. Totuşi, era înspăimântător cât de receptiv era Samuel.

— Bine, spuse ea, hotărâtă să uite întreaga chestiune. Acum am şi eu o grijă cu privire la pistolul acela al lui Lucy.

— Nu vă faceţi griji deloc, spuse el, vădit uşurat să abandoneze subiectul. N-o mai las pe Lucy să împuşte pe nimeni.

— Nu ar trebui să poarte armă, când nu ştie nici măcar să o folosească.

— De acord, domniţă. Mă voi îngriji de asta, chiar o voi face. Acum.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi în hol. Clara îl urmă, curioasă să vadă cum se va descurca cu fata agitată. Lucy se dusese în anticameră şi se uita pe fereastra din faţă, căutându-l, evident, pe Johnny.

— Lucy, strigă Samuel, apropiindu-se împreună cu Clara, te voi învăţa cum să tragi cu pistolul.

— Cum?! sări Clara, în timp ce Lucy se răsuci cu faţa la ei.

Nu asta avusese ea în minte. Samuel îi aruncă Clarei o privire, scuzându-se.

— E mai bine să fie protejată în locurile astea. Dar dacă o învăţ să îl folosească aşa cum trebuie, nu va mai răni pe nimeni.

— Dar Samuel…

— Da! exclamă Lucy. Învaţă-mă, Samuel. L-am rugat pe domnul Fitch să o facă, dar nu vrea. Spune că fetele nu au ce căuta cu pistoale.

— S-ar putea să aibă dreptate în această privinţă, murmură Clara, gândindu-se cum fluturase Lucy, ieşită din minţi, pistolul, cu o seară în urmă.

— Te voi învăţa şi cu asta, basta, spuse Samuel hotărât. Nu-mi pasă ce crede domnul Fitch al tău.

Pe chipul lui Lucy se citi tulburarea.

— Domnul Fitch nu va fi mulţumit că-l iau pe Johnny înapoi…

— Lucy, spuse Clara cu blândeţe, nu crezi că ţi-ar fi mai bine cu un bărbat care ţi-ar accepta fraţii?

— Nu şi dacă nu-i pot întreţine, spuse ea îndurerată. Rodney are o casă mare, şi nu l-ar deranja cu nimic, dacă s-ar deprinde să-i aibă la inimă.

— Lasă-l pe Rodney să-şi ţină casa aia mare, interveni Samuel avântat. Apropiindu-se de Lucy, îşi puse braţul pe umărului ei. Pot să am eu grijă de tine şi de băieţi, numai de m-ai lăsa.

Lucy privi nesigură de la el la Clara. Era clar ce voia inima fetei, dar mintea continua să-i fie împotrivă.

— Nu ai unde să ne ţii, Sam.

— Găsesc eu o casă. Lady Clara ne va ajuta, nu-i aşa, domniţă?

Îi aruncă o privire rugătoare atât de disperată, încât i se strânse inima.

— Da, vă voi ajuta. Şi poate îţi voi putea găsi o slujbă care să-ţi îngăduie să-ţi întreţii nevasta…

— Nevasta! exclamă Lucy, lăsându-şi sfioasă capul în pământ. O, nu, domniţă, Sam nu se gândeşte să mă ia de nevastă.

— Nu? replică Samuel. Când Lucy îşi ridică surprinsă privirea către el, Sam adăugă: Am vârsta potrivită pentru însurătoare – merg pe douăj’ de ani. Şi… şi vreau să am grijă de tine şi de băieţi, cinstit zic că da.

Ochii lui Lucy se umplură de lacrimi, iar el i le şterse cu degetul.

— Ah, Lucy, sunt îndrăgostit de tine de când mă ştiu, practic din prima zi din care mi-am dat seama că-s bărbat. Uită-l pe Fitch ăla şi mărită-te cu mine. O să ne ocupăm

împreună de restul…

Lucy încă nu spusese nimic, mulţumindu-se să-l privească năucă. Astfel că Samuel luă frâiele în mâini, trăgând-o aproape şi sărutând-o.

Clara se întoarse, vrând să le ofere intimitate şi să-şi ascundă propriile lacrimi de bucurie pentru fericirea lui Lucy. Şi, dacă era să fie cinstită, şi de invidie. Ar fi dat orice să vadă că Morgan o dorea atât de mult pe cât era limpede că o voia Samuel pe Lucy. Să-i vadă sărutându-se atât de suav era aproape mai mult decât putea îndura.

Totuşi, nu avu timp să zăbovească asupra acestui fapt, căci uşa de la intrare se deschise dintr-odată şi de dincolo de prag se auzi vocea vioaie a mătuşii Verity:

— Acesta este căminul, Lord Winthrop!

Apoi, când Clara oftă, întorcându-se către uşă, îşi auzi mătuşa exclamând:

— Sfinte Sisoe, ce se petrece aici?

*

„Sfinte Sisoe, într-adevăr.” Se părea că Lord Winthrop îşi pusese în practică ameninţarea de a veni să presteze servicii de voluntariat la cămin. Făcu ochii cât cepele văzându-i mai întâi pe cei doi sărutându-se, apoi pe Clara stând nemişcată, fără să poarte altceva decât cămaşa de noapte şi halatul.

— Ce loc păgân este acesta? detună el. Pe-afară se preumblă un băiat care pare suspect… Aici oamenii se poartă precum animalele… Vai, dar din buzunarul acestui bărbat se iveşte un pistol… şi, Lady Clara, unde îţi sunt hainele?!

Clara suspină. Era limpede că cinci ore de somn nu aveau cum să o ajute să treacă peste o astfel de zi.

Capitolul 20

O ciupercă le era masă,
iar pe ea fu aşternută o frunză de ştevie groasă.

Balul fluturelui şi praznicul lăcustei, William Roscoe

Trei zile. Lui Morgan nu-i venea să creadă că el şi Clara stătuseră departe unul de celălalt trei zile. Părea că fuseseră trei luni. Trei ani. Părea o veşnicie.

Bon Dieu, ce-i făcuse femeia asta? îi asalta gândurile cât era treaz, şi îi bântuia visele în somn. Dorul de ea îl rodea ca o boală, care nu putea fi vindecată decât cu fiinţa ei.

Astfel că o vedea în singurul fel în care putea. În fiecare dimineaţă se asigura că îşi face de lucru în faţa prăvăliei când trecea pe acolo trăsura ei, în drum spre cămin. În fiecare seară, privea din acelaşi loc cum Samuel o ajuta să urce în trăsură, ducând-o spre casă. O dată chiar pretinsese că se ducea la cârciumă seara, ca să poată trece pe lângă ea pe stradă, vrând în mod perfid să-i testeze hotărârea de a sta departe de el. Nu-i aruncase nici măcar o privire.

Astăzi, avea să-i dea mai mult de-atât, îşi jură el, îndreptându-se către cămin. Venea cu o misiune, şi toată îndărătnicia ei nu avea să-l oprească.

Căci în seara aceea avea să-l întâlnească pe Spectru. Acesta îi trimisese deja mesaj, spunându-i să-i aştepte instrucţiunile la prăvălie, la ora opt seara. În mai puţin de douăsprezece ore,

Morgan avea să înceapă cea mai periculoasă misiune din viaţa lui, şi înainte de aceasta voia să o vadă.

O merita, pentru Dumnezeu. Îi respectase regulile timp de trei zile. Acum îi putea oferi şi ea câteva ore.

Aproape că ajunsese la cămin când observă doi copii stând la umbra treptelor de piatră, ghemuiţi unul în altul şi chicotind. Apoi îl văzură şi chicotelile încetară. Băiatul se bosumflă, albindu-se la faţă. Morgan îşi atinse pălăria în semn de salut, dar când începu să urce treptele, băiatul sări în picioare în faţa lui, blocându-i calea.

Băiatul făcu din umăr înspre uşă.

— Intraţi aci?

— Aşa aş vrea. Dacă te dai din calea mea.

— Bine, dar, vă rog, domnule, să nu spuneţi că ne-aţi văzut pe mine şi pe Mary aici.

— De ce?

Mary interveni:

— Dacă Lady Clara află că suntem aici, ne va face pe mine şi pe David să venim înăuntru. Şi atunci va trebui să dăm ochii cu Winter.

— Winter?

Morgan se întrebă la cine se referea.

— E Lord Winter, prostuţo, o corectă David pe fetiţă. Nu doar „Winter”. La naiba, Mary, nu ştii nimic?

Lord Winter? Oare voiau să spună Winthrop? Aşa trebuia să fie. Gândul că idiotul ăla pompos îşi petrecea timpul la căminul Clarei nu-i căzu bine lui Morgan.

— Ce face Lord „Winter” aici? întrebă el.

David îşi vârî degetele mari în buzunarele pantalonilor.

— Vine de trei zile. Spune că vrea să ajute, dar cred că nu vrea decât să stea cu ochii pe Lady Clara, căci atunci când ea nu-i în preajmă, nu prea-i place să fie aici.

— Am înţeles. Şi ce face acum?

— Şi ce face acum? Cică ne citeşte, în timp ce Lady Clara lucrează în biroul ei.

— Dar e groaznic de nepriceput la citit. Mary îşi dădu peste cap ochii negri. Nu vrea să ne citească poveşti deloc. Ne citeşte nişte… cum le zice, David?

— Predici.

David făcu o faţă acră şi în ochii căprui îi intră o şuviţă subţire de păr castaniu.

— E mai rău decât Biblia din care ne citeşte doamna Carter înainte de culcare. Măcar în Biblie sunt poveşti. Dar în astea nu auzi decât „nu face asta”, „nu face aia”, atât.

— Şi ne face să le şi învăţăm pe de rost, spuse Mary tristă, îi aruncă lui Morgan o privire plină de speranţă. Dumneavoastră citiţi poveşti?

Morgan îşi ascunse zâmbetul.

— Nu astăzi. Am venit doar să vorbesc puţin cu Lady Clara.

— Credeţi oare că l-aţi putea lua pe Lord Winter ăsta cu dumneavoastră când plecaţi? întrebă David.

— Sunt sigur că Lady Clara preferă ca el să rămână.

Mary scutură din cap, iar codiţele săltară în aer.

— Nu cred. În prima zi când a venit aici, a făcut un scandal mare, iar Lady Clara e supărată de atunci încoace. Io ştiu când e supărată – arată de parcă i-ar fi înfipt cineva un ac în fund.

— Ori de câte ori intră Lord Winter, merge de parcă ar avea un ac în fund. Doar că aş vrea să-i înfigă cineva un ac în fund lui Lord Winter, nu ei.

Morgan dorea din toată inima să-i facă pe plac, dar trebuia să-l evite pe Lord „Winter.” Altfel, acesta l-ar fi numit Blakely, distrugându-i imaginea de negustor de bunuri furate pe care şi-o construise cu grijă. La dracu’, se săturase până peste cap de viaţa asta dublă! Va fi bucuros când se va termina.

— Şi despre ce aţi venit să vorbiţi cu Lady Clara? întrebă David.

— Sper că aţi venit să o înveseliţi, interveni Mary. Căci atunci când Lady Clara e tristă, nu mai e la fel pe aici.

— A fost tristă?

Morgan simţi o gheară în stomac. Nu-i plăcea să-şi

închipuie că ea nu-i dusese dorul, şi totuşi, în mod bizar, nu-i plăcea să ştie că ar putea fi nefericită. *Sacre bleu,* femeia asta îl dădea peste cap.

— E bine, spuse David, aruncându-i lui Mary o privire de avertisment. Dar de ce vă interesaţi de Lady Clara? Sunteţi căpitanu', aşa-i? Prietenul lui Johnny?

— Da.

— Atunci nu aveţi ce căuta aici. Lady Clara vă jupoaie de viu, aşa face, dacă vă vede vorbind cu noi. Pen'că sunteţi negustor de bunuri furate şi toate cele.

— Poate că ai dreptate. Totuşi, trebuie să vorbesc cu ea între patru ochi despre o chestiune importantă. Aşa că fac o prinsoare cu voi. Îmi ţin gura că tu şi prietena ta v-aţi furişat aici…

— Nu ne-am furişat! protestă Mary.

— Dacă îmi spuneţi cum să intru să o văd pe Lady Clara fără să mă vadă servitorii sau alţi copii. Credeţi că vă descurcaţi?

În timp ce David rămase gânditor, Mary mormăi:

— Nu ne furişam, numa' asta zic. Nu e furişat dacă stai aici şi laşi lumea-n pace…

Fără să o bage în seamă, David încuviinţă.

— O putem lua prin spate, pe scările din dos. Duc direct la holul de lângă biroul lui Lady Clara. Nu vă vede nimeni, dacă stau cu ochii pe Peg şi pe doamna Carter.

— Dă-i drumul atunci. Ai o liră dacă o scoţi la capăt.

— O liră! exclamă Mary, uitând de toate protestele ei. Pot să ajut?

Morgan şovăi, apoi spuse:

— Îţi dau şi ţie o liră, dacă faci altceva pentru mine. Dar mi-e teamă că nu e ceva care îţi va plăcea. O privi ca şi când se îndoia, apoi scutură din cap. Nu, nu cred c-o s-o faci. Dat fiind că-ţi displace Lord „Winter" atât de mult.

Îşi puse mânuţele în şoldurile slăbuţe, răsfrângându-şi buza de jos.

— Pot face orice doriţi pentru o liră.

— Poţi să-l ţii ocupat pe Lord „Winter” până îmi termin treaba cu Lady Clara? Nu vreau să ne deranjeze în timp ce vorbesc cu ea.

Mary se încruntă.

— Vreţi să ziceţi că trebuie să mă duc acolo şi să-l ascult iar pe moşneagul ăla?

— Da. Şi dacă încearcă să o caute pe Lady Clara, trebuie să-l convingi să stea acolo. Începu să urce treptele. Nu contează, ştiam că nu poţi…

— O s-o fac! spuse ea, întinzând mâna. Dar vreau să-mi daţi lira acum.

El îşi alungă zâmbetul.

— De acord.

Când îi dădu moneda, ea îşi înfipse dinţii în ea, apoi îi aruncă un zâmbet larg. Îndreptându-şi umerii, urcă treptele cu ţinuta regală a unei Clara în miniatură. Ajunsă sus, se opri şi, plină de cochetărie şi dramatism prefăcut, spuse:

— Dacă mor de plictiseală, căpitane, rugaţi-vă să am parte de o înmormântare bună.

În timp ce ea intră în pas săltăreţ, Morgan nu se putu abţină să nu izbucnească în râs. Dar David nu făcu decât să pufnească şi îl apucă de braţ.

— Pe aici, căpitane, dacă vreţi să o vedeţi pe Lady Clara.

După încă o monedă şi mai puţin de un minut, Morgan se trezi în clădire. Se afla pe hol, în faţa uşii impunătoare dincolo de care se afla, după spusele lui David, biroul Clarei. Holul era gol, slavă cerului, căci toţi copiii erau jos.

Ezită o clipă, înainte de a deschide uşa uşor, strecurându-se înăuntru. Şi iat-o – obsesia lui, stând la un birou vechi de stejar, scrijelit şi pătat de cerneală. Razele soarelui care pătrundeau pe fereastra din spate se împrăştiau în întreaga încăpere, zăbovind pe braţele şi umerii ei înveşmântaţi în muselină, împodobindu-i cu

aureola dimineţii. Avea capul plecat, concentrată asupra registrului deschis dinaintea ei. Era atât de absorbită, încât nici nu sesiză că intrase cineva.

Dar Morgan observă totul – cârlionţii încântătorului ei păr castaniu care îi încadrau fruntea încruntată, vârful limbii ei rozalii pe care şi-l trecu peste buze în timp ce făcea calcule, faptul că simpla ei prezenţă făcea ca încăperea să fie mai strălucitoare, mai mare, mai caldă.

Totuşi, când înaintă, închizând uşa în urma lui, ea îşi ridică brusc capul, risipind vraja.

— Morgan!

Încântarea licări pe chipul ei o clipă, înainte de a fi înlocuită de agitaţie.

— Ce faci aici? Ţi-am mai spus că nu trebuie să fim văzuţi împreună!

— E în regulă. Am intrat pe furiş.

Ea sări în picioare cu cochetăria şi agilitatea unei pisici, ţintuind uşa cu privirea şi fluturându-şi mâinile pentru a-şi netezi fustele. Îi făcea plăcere să vadă că o tulbura la fel de iute cum îl zăpăcea şi ea pe el.

— Trebuie să pleci, protestă ea. Lord Winthrop e aici şi, dacă te vede, va fi un dezastru.

— Nu te îngrijora, m-am ocupat de asta. Dădu ocol biroului ei.

Dar ce caută aici?

— O, e ridicol, spuse ea bosumflându-se. I-a intrat în cap ideea prostească că trebuie să facă pe voluntarul aici. L-am rugat la bal să vină să lucreze cu băieţii, dar nu am crezut vreo clipă că o va face, suspină ea. Nu am avut norocul ăsta. Ţi-am spus, mătuşa e pornită să mă vadă măritată cu el, iar el pare să îi cânte în strună.

Morgan se încruntă şi o prinse de mijloc înainte să apuce să se îndepărteze.

— Ei bine, e exclus, căci te vei mărita cu mine.

— Morgan…

Îi amuţi cuvintele cu un sărut, desfătându-se cu uşurinţa cu care ea îi răspunse, cu felul în care se topea la atingerea lui. Simţi gust de lămâie când îşi adânci limba în căldura primitoare a gurii ei ademenitoare, iar şi iar, dorindu-şi să poată face mai mult de-atât.

Deodată, se desprinse de el, cu ochii mari şi respirând sacadat.

— Nu trebuie să facem asta. Nu aici.

— Ştiu, spuse el cu regret, lăsând-o să-i scape din braţe. De aceea te iau de-aici pentru tot restul zilei.

— Cum? Nu poţi!

— Pot. Cumnata mea v-a invitat pe tine şi pe mătuşa ta să ne însoţiţi într-o excursie la ţară. La un fel de picnic. L-a convins chiar şi pe Ravenswood să vină, pentru a-i ţine companie mătuşii tale.

— Dar… dar… se bâlbâi ea.

— Nu uita, Juliet crede că lucrăm împreună. Mi-a spus să te conving să vii cu noi astăzi. Iar dacă eu nu te pot convinge, are de gând să vină chiar ea să te ia. Îi aruncă un zâmbet ştrengăresc. Aşadar, nu ai de ales, îngerul meu. Dacă nu vii cu noi, se va înfiinţa aici cu fratele meu, năruindu-mi întregul plan de a-l captura pe Spectru. Imaginează-ţi cum ar reacţiona locuitorii din Spitalfields văzându-l pe fratele meu geamăn coborând din trăsura cu însemnele Templemore, însoţit de lachei în livrea. Nu ai vrea să fii responsabilă pentru un asemenea dezastru, nu-i aşa?

— Nu, dar… nu ai putea să o convingi pe Lady Juliet să renunţe la planurile ei? Ar fi trebuit să-i spui că nu poţi, sau că suntem ocupaţi sau… sau…

— De ce aş face asta? A fost ideea mea. Când confuzia ei se transformă în furie, el adăugă blând: Am vrut să fiu cu tine, îngerul meu, şi ştiam că nu ai fi venit nicicum cu mine singură, aşa că am apelat la ajutorul lui Juliet. Acum că roţile au fost puse în mişcare, trebuie să vii.

Ea îşi miji ochii.

— Acesta este şantaj, Morgan, şi o ştii.

Întinzându-se, îi prinse mâna şi i-o duse la buze.

— Fac ce trebuie să fac pentru a obţine ce vreau. Şi vreau o zi cu tine, *mon bel ange.* O singură zi e tot ce-ţi cer.

Făcu un gest larg cu celălalt braţ, indicând încăperea şi spaţiul de dincolo de ea.

— Departe de toate acestea, departe de Spitalfields. Nu poţi să-mi oferi nici măcar o zi?

Ea îşi muşcă buza de jos, vădit nehotărâtă, deşi ochii ei ţintuiau unica fereastră, prin care se vedea cerul curat ca lacrima. I se păru că îl strângea mai tare, în timp ce privea afară la dimineaţa încântătoare.

— Ce mă fac cu Lord Winthrop?

El o trase în braţe.

— Îmi trec o grămadă de lucruri potrivite prin minte: înecul, spânzurătoarea, tortura…

— Nu fi absurd, replică ea cu un râset slab. Şi eu care credeam că ai spus că nu eşti gelos pe el.

Îşi plecă creştetul, cuibărindu-şi nasul în părul ei şi îşi simţi nările invadate de parfumul de iasomie. Dorul de ea îi făcu pieptul să se strângă.

— Sunt gelos pe toţi cei care se bucură de atenţia ta – copiii de la cămin, mătuşa ta, Samuel… pe toţi. Pentru că le dai totul, iar cu mine te zgârceşti la câteva ore.

— Iar tu te zgârceşti la o viaţă întreagă, şopti ea în eşarfa lui.

El tresări. Afurisită să fie, mereu trecea direct la miezul problemei.

— Astăzi nu mă voi zgârci de la nimic. Vrei să vii să-ţi petreci ziua cu mine? Îşi trecu mâinile pe deasupra taliei ei, dorindu-şi să aibă timp pentru mai mult. Te rog?

— N… nu pot să ies pur şi simplu pe uşă cu tine.

— Nu. Voi pleca aşa cum am venit. Aşteaptă câteva minute şi cheamă-ţi trăsura, apoi du-te şi ia-o pe mătuşa ta

şi ne vedem la reşedinţa Templemore.

— Eşti sigur că vrei să o aduc pe mătuşa Verity? Te cunoaşte drept căpitanul Pryce, şi cu siguranţă le va spune ceva alor tăi.

— La naiba, am uitat de asta. Îi prinse obrajii în palme. Nu, asta ar îngreuna lucrurile considerabil. Ai putea cumva să o laşi acasă? I-ai putea spune lui Juliet că nu se simte bine, sau ceva de genul ăsta.

— Aşa voi face. Nu ne-ar fi de mare folos să ne străduim atâta să-ţi ascundem adevărata identitate, iar mătuşa să dea din gură peste tot cu privire la asta.

El rămase fără suflare.

— Înseamnă că vii?

Ea îl privi pe sub sprâncenele arcuite.

— Nu-mi laşi de ales, nu-i aşa?

— Absolut deloc.

— Atunci presupun că trebuie…

— Negreşit.

Intensitatea uşurării pe care o simţi când ea încuviinţă îl ului.

— Sebastian şi Juliet ne duc într-o grădină abandonată, în afara Londrei. A cumpărat-o de la un prieten şi nu s-a hotărât încă ce să facă cu ea. Dar are iazuri, şi cascade, şi un umbrar. Cred că îţi va plăcea.

Chipul ei se lumină de zâmbet.

— Recunosc că mi-ar prinde bine o pauză de la munca în cămin. Gesticulă către birou. Şi prefer să petrec o zi la ţară, în loc să mă ocup de contabilitate.

— Bun. Scoase un petic de hârtie din buzunar. Când pleci de aici, spune-i birjarului să vină la această adresă. Vom fi acolo, aşteptându-te. Îi ridică bărbia cu un deget. Şi dacă nu ajungi într-o oră, jur că Juliet va veni până aici şi…

— Ştiu, ştiu. Îţi va nărui întregul plan de a-l prinde pe Spectru, şi totul va fi din vina mea.

El râse înfundat.

— Înveţi repede, îngerul meu. Dar, în caz că îţi vin idei după ce plec, care să te îndemne să te răzgândeşti…

Trăgând-o iar în braţele lui, o sărută din nou, fără grabă, alene, aţâţând-o treptat, lăsându-şi mâinile să rătăcească pe rotunjimile gingaşe ale trupului ei zvelt.

Când se retrase, era deja tare ca piatra, dorindu-şi să nu trebuiască să o împartă cu familia lui în ziua aceea.

— Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine, şopti el, cu gura lipită de obrazul ei în care apăreau bujori trandafirii.

— Şi mie.

Rămaseră acolo un moment, până când zgomotul unor pietricele care loviră fereastra îl făcu să se retragă brusc. Era semnalul cu care convenise ca micul David să îl anunţe că Lord Winthrop şi copiii ieşiseră în holul de jos.

— Trebuie să plec, spuse el, oprindu-se doar pentru a o mai săruta o dată, uşor, pe buze. Dar ne vedem într-o oră, îngerul meu.

Apoi plecă la fel cum venise.

*

Clara de-abia îşi putea stăpâni entuziasmul când trăsura familiei Templemore ieşi huruind din oraş. Mintea îi spunea să se opună manevrei lui Morgan, dar inima îi tresălta de bucurie.

Faptul că îi fusese dor de ea ar fi fost destul, dar să-l vadă dându-şi osteneala în asemenea măsură… O făcea să spere. La fel şi maniera în care fusese primită de familia lui, ca şi când s-ar fi aşteptat la anunţul căsătoriei din clipă în clipă.

„Ai grijă”, se avertiză ea. Dar în van. Era prea fericită, stând în faţa lui Morgan în această trăsură încântătoare, prea mulţumită că lăsase în urmă străzile mohorâte ale Londrei într-o zi atât de splendidă, chiar dacă doar pentru câteva ore.

— Eşti sigură că Lord Templemore stă bine acolo sus? o întrebă ea pe Lady Juliet.

Lady Juliet, drăgălaşă şi vioaie, zâmbi cu căldură spre Clara.

— Crede-mă, se distrează de minune. Lui Sebastian îi place în aer liber la fel de mult ca şi mie.

Plănuiseră să ia două trăsuri, până în clipa în care Clara sosise fără mătuşa ei. Insă când îşi dăduseră seama că, dacă ar fi găsit un loc pentru singura persoană în plus, ar fi putut renunţa la o trăsură, Lord Templemore alesese să călătorească alături de birjar, ceilalţi patru înghesuindu-se în confortabila trăsură a familiei.

Nu o deranja aglomeraţia, nu cu Morgan în faţa ei, care îşi apropia picioarele într-o manieră intimă de ale ei, aruncându-i priviri înfocate. În ceasul care se scursese de când plecaseră, roşise de cel puţin zece ori sub ochii lui, deşi încerca să se controleze, ori de câte ori îl surprindea pe Lord Ravenswood uitându-se la amândoi.

Dacă Lady Juliet observase îmbujorarea ei, era prea politicoasă şi bine educată pentru a o semnala.

— Spune-mi, te rog, spuse tânăra femeie, întorcându-se pe jumătate către Clara, cum se descurcă Morgan al nostru la cămin? Ţi se pare că locul e în siguranţă, acum că petrece noaptea acolo?

Clara înghiţi în sec. Ura să o mintă pe femeia aceasta extrem de amabilă, însă, dintr-un motiv sau altul, Morgan părea hotărât să nu dezvăluie familiei sale ce făcea în Spitalfields.

— O, da, lucrurile stau mult mai bine noaptea, acum că este în preajmă, murmură Clara evaziv. Nu ştiu ce mă voi face după ce va pleca.

Lady Juliet o bătu pe braţ.

— Atunci va trebui să-l convingem să rămânem în Londra şi după ce se încheie termenul rămăşagului.

— Rămăşag?

Bombănind, Morgan aruncă spre cumnata sa o privire îndurerată.

— Juliet, chiar trebuie să vorbim despre asta astăzi? Este atât de plăcut afară şi…

— Nu-mi spune că nu ţi-a spus despre prinsoare, exclamă Lady Juliet. Vai, Morgan, foarte urât din partea ta!

— Da, Morgan, interveni Lord Ravenswood cu un zâmbet ironic. Ar fi trebuit să-i spui.

— Ei bine, cineva ar trebui să-mi spună, rosti Clara. M-aţi făcut curioasă de-a dreptul.

În timp ce Morgan oftă, Lady Juliet începu să explice.

— Cam cu opt luni în urmă, Morgan a pretins că nu voi fi în stare să-l deosebesc pe Sebastian de el, dacă apăreau îmbrăcaţi exact la fel. I-am spus că se înşală şi am făcut o mică prinsoare.

Clara îi aruncă lui Morgan o privire ironică.

— Vai, căpitane Blakely, cum ai putut pune o astfel de prinsoare? Să nu poată o soţie să-şi deosebească soţul de fratele acestuia? E ridicol.

Morgan ridică dintr-o sprânceană.

— Credeam că treaba cu gemenii identici ar fi un obstacol.

Clara şi Lady Juliet schimbară una dintre privirile acelea care spun tare-proşti-mai-sunt-bărbaţii. Hotărând că deja îi plăcea de Lady Juliet, Clara zâmbi strengăreşte spre Morgan.

— Te-aş putea deosebi de fratele tău, te asigur.

— Chiar ai putea? Ochii lui se întunecară ca nişte tăciuni încinşi. Deşi nu sunt soţul tău încă?

Cuvântul pluti în aer, iar ea simţi că i se usucă gura. Şi-ar fi dorit ca el să nu spună astfel de lucruri. O făcuse pe Lady Juliet să le arunce o privire bănuitoare, iar pe Lord Ravenswood să se încrunte.

— Asta nu are… nicio legătură. Oricine are spirit de observaţie vă poate deosebi.

— Nu ştiu… îmi vine greu şi mie, interveni Lord Ravenswood, mucalit.

Morgan zâmbi asemenea unui lup, vădit încântat de pretenţia ei. Juliet bătu din palme.

— O, ar trebui să facem din nou prinsoare. Putem folosi aceleaşi condiţii. Atunci Morgan va trebui să mai petreacă încă un an ţinându-se departe de buclucuri.

Zâmbetul lui Morgan se evaporă imediat.

— Nici măcar să nu te gândeşti. Nu am încredere în voi două. Şi mi-am învăţat lecţia data trecută.

Dar Clara era mai interesată de comentariul lui Juliet decât de toate protestele lui Morgan.

— Ce vrei să spui că va trebui să mai petreacă un an ţinându-se departe de buclucuri?

În timp ce Morgan îşi feri privirea, cu maxilarul încordat, Juliet spuse:

— Asta a fost înţelegerea. A fost de acord ca, dacă pierde rămăşagul, să nu plece din Anglia timp de un an, şi să stea departe de primejdii.

Clara zâmbi alene. Aşadar, acesta era motivul pentru care îşi minţea familia cu privire la activităţile sale în Spitalfields. Afurisitul de trişor!

Când văzu că Lord Ravenswood devenise brusc interesat să-şi aşeze mănuşile, îşi miji ochii. Ştia exact cine îl făcuse pe Morgan să încalce condiţiile prinsorii. Amândoi erau nişte ticăloşi şi nişte spioni, şi meritau să fie puşi la punct.

— Spune-mi, rosti Clara, Morgan este mereu atât de dornic de a se pune în primejdie, încât nu poate fi ţinut departe decât cu ajutorul unui rămăşag?

— O, da, răspunse Lady Juliet, Morgan se aruncă întotdeauna în vâltoarea lucrurilor. Nu mai departe de anul trecut, era cât pe-aci să fie ucis capturând un tâlhar, la cererea lui Lord Ravenswood. Iar înainte de asta a fost treaba cu piraţii şi contrabandiştii. Vai, Sebastian îşi făcea

neîncetat griji cu privire la siguranţa lui. Asta până am făcut rămăşagul.

— Înţeleg, spuse Clara. Atunci mă simt îngrozitor, Lady Juliet.

Morgan ridică brusc capul, aruncându-i Clarei o privire cruntă în semn de avertisment, dar Lady Juliet nu făcu decât să întrebe:

— Cum aşa?

Clara surâse suav către Morgan.

— Sunt sigură că i-a fost extrem de greu căpitanului Blakely să rămână în Spitalfields în asemenea împrejurări. Cu toţi acei negustori de bunuri furate şi cu toţi nelegiuiţii care caută scandal, probabil că a vrut să încalce regulile de o mie de ori. Îi aruncă un zâmbet ironic lui Lord Ravenswood. Iar dumneata, prietenul lui, cum de i-ai putut cere un astfel de serviciu? Forţându-l să se vâre într-o situaţie în care necazurile îl pândeau la fiecare pas, fără să poată acţiona…

— M-am gândit că se descurcă, răspunse lordul. Morgan a ştiut întotdeauna ce este mai important în viaţă.

— Te referi la datoria sa faţă de familie? întrebă ea cu un zâmbet larg.

— Şi faţă de ţara sa.

— Da, dar, în acest caz, datoria sa faţă de familie este în conflict cu cea faţă de ţară.

— Atunci este un lucru bun că Morgan face întotdeauna alegerea potrivită, nu-i aşa? rosti Lord Ravenswood cu ochi scânteietori.

Privirile li se întâlniră şi îi stătea pe limbă să-i spună exact ce credea despre uneltirile lui. Mai ales când ştia ce efect aveau asupra lui Morgan.

Apoi Morgan spuse:

— Ah, priviţi, am ajuns.

Ca pentru a-i confirma spusele, trăsura se opri în loc.

— Ajunge cu discuţia despre Spitalfields. Vreau să

mâncăm.

Lady Juliet râse.

— Mereu vrei să mănânci. Jur, Morgan, ai un stomac cât o peşteră.

Morgan deschise uşa şi coborî.

— Nu-i spune lui Lady Clara, sau va afla unde dispare toată mâncarea de la cămin.

Lord Templemore apăru să o ajute pe Lady Juliet să coboare, iar Morgan făcu un pas înainte pentru a-i oferi Clarei sprijinul său. Dar nu-i dădu drumul mâinii imediat. Se folosi de ea pentru a o trage aproape, şoptind:

— O să ţi-o plătesc, guralivă ce eşti.

— Atâta timp cât nu te pui în primejdie în timp ce o faci… şopti ea la rândul său.

— Nu cred că va fi o problemă. Cu o privire scrutătoare, îi oferi braţul. Lucrurile care le rămân necunoscute membrilor familiei mele nu le pot face rău. Nu vreau decât să-i protejez.

— Ai un mod ciudat de a face acest lucru.

El îşi încleştă maxilarul, dar nu mai spuse nimic, căci se apropiaseră de ceilalţi.

Următoarele două ore se scurseră mai plăcut decât se aşteptase Clara. Grădina încetase să mai fie utilă de mult – aleile construite erau invadate de vegetaţie, fântâna de piatră cu un Cupidon călare pe o lebădă era acoperită de licheni, care formaseră o barbă verde pe chipul tânărului zeu al dragostei, iar podurile de peste râul Fleet din apropiere fuseseră abandonate.

Dar grădina avea farmecul locurilor lăsate în ruină, care făcea ca plimbarea în compania prietenilor să fie o experienţă reconfortantă. Mai ales când Morgan o însoţea îndeaproape, ca un curtean din vremuri străvechi, ţinând-o de mână când nu-i privea nimeni, ba chiar furându-i un sărut când se aflau pe după trunchiul vreunui cireş în floare.

Atenţiile lui susţinute o făceau să şovăie în hotărârea ei de a nu-l lua în căsătorie. Era oare nerezonabilă aşteptându-se să renunţe la profesiunea pe care şi-o alesese? Pe parcursul după-amiezii auzise o mulţime de lucruri despre anii petrecuţi de el în marină, suficient încât să-i arate că avea, într-adevăr, o oarecare chemare spre viaţa aceea. Dacă dorea atât de tare să conducă din nou o navă, încât îşi încălcase promisiunea faţă de familie, riscându-şi viaţa în Spitalfields, atunci cine era ea să se aştepte ca el să renunţe la visul său?

Mai ales când singura lui alternativă era o viaţă de gentilom, în care ar fi trebuit să trăiască din renta, în mod negreşit incomodă pentru mândria sa, pe care i-o oferea fratele nobil. Deşi asta şi-ar fi dorit familia lui, Morgan nu ar fi fost fericit să trăiască astfel prea mult timp. Avea nevoie de activitate. Ca şi ea, avea nevoie să se facă util. Era ambiţios, iar marina părea a fi singura cale care-i era deschisă.

Probabil că fusese prea mândru pentru a o recunoaşte, dar ce opţiuni rămâneau pentru cel de-al doilea fiu? Ar fi fost apăsător pentru el să depindă de generozitatea fratelui, sau să trăiască din venitul ei. Indiferent cât de puţin sau cât de mult îi plăcea marea, probabil că o vedea ca pe singura lui şansă de a evolua în viaţă.

Şi totuşi, ea putea oare îndura existenţa unei soţii de ofiţer de marină? Cum ar fi putut suporta să-l vadă doar din când în când? Să tânjească după el, ştiind că se arunca în vâltoarea pericolelor la fiecare pas? Cât va trece până va ajunge să urască absenţa lui, să o apese gândul că va creşte singură copiii pe care îi vor avea, până va obosi să-i ducă mereu grija?

Însă, dacă stătea să se gândească, ori de câte ori o săruta... Nu, trebuia să se gândească bine, cu mintea limpede. Avea să regrete orice decizie luată doar pe baza

unei nopţi petrecute în patul lui, indiferent cât de minunată şi de uimitoare fusese noaptea aceea.

— Juliet, strigă Morgan spre cumnata sa, în timp ce se îndepărtau de râu. Nu crezi că m-ai făcut să sufăr destul fără să mă hrăneşti? Mai mâncăm astăzi?

Lady Juliet râse.

— Dacă tot ai pomenit, să ştii că servitorii tocmai pun masa, acolo, în vârful dealului. Şi e destulă mâncare, chiar şi pentru tine, cred.

— Slavă cerului, spuse Morgan, strângând mai tare mâna Clarei aşezată pe braţul lui. Haide, îngerul meu. În sfârşit, se serveşte masa.

Masa consta dintr-o varietate uluitoare de delicatese, produse de patiserie şi brânzeturi, aşezate toate frumos pe păturи, sub cerul liber. Aveau la îndemână vinuri şi punci, ca şi fructe şi tarte reci. Clara nu-şi dăduse seama cât de flămândă era până când nu le văzu pe toate acolo.

Nu era singura. Plimbarea în aer liber le deschisese apetitul, aşa că se repeziră asupra mâncării precum ogarii înfometaţi, fără a irosi prea multă energie conversând.

Dar după ce îşi potoli cât de cât foamea, Lady Juliet deveni vorbăreaţă din nou. De pe locul ocupat lângă soţul ei, întinse un picior elegant pentru a-l pocni pe Morgan în genunchi.

— Vezi ce vei pierde dacă pleci pe mare de lângă noi? Îndrăznesc să spun că nu mănânci aşa bine la bordul navei.

Morgan râse.

— De ce crezi că mănânc atât de mult când nu sunt pe mare? Fac provizii pentru viitor.

Tarta pe care o savura Clara îşi pierdu subit gustul. Simplul gând că Morgan avea să plece pe mare îi tăie pofta.

Ca şi când ar fi remarcat reacţia Clarei, Lady Juliet se întoarse către Lord Ravenswood, care se întinsese pe pătură, cu ochii închişi.

— Nu poţi face nimic în legătură cu asta, domnule?

Trebuie să-l trimiţi mereu pe mare, departe de familia lui?

Lord Ravenswood deschise un ochi.

— Nu vă uitaţi la mine. I-am oferit deja o slujbă bine plătită la Ministerul de Interne. Poate să o accepte oricând doreşte. Până acum a refuzat-o. Aşa că am făcut tot ce-mi stă în putere pentru a-l ţine aici.

Clara trase brusc aer în piept, apoi îi aruncă lui Morgan o privire întrebătoare. Cu siguranţă, nu putea fi adevărat. Ar fi zis ceva, i-ar fi spus… Dar îşi dădu seama că era adevărat după felul în care el privea în jos, cu ochii în paharul cu vin, refuzând să-i întâlnească privirea.

Aşadar, nu era faptul că nu avea de ales. Nu era vorba că mândria nu i-ar fi permis să trăiască din venitul ei sau al familiei sale. O, nu. Prefera pur şi simplu să fie oriunde altundeva decât aici, cu ea.

Mâncarea îi urcă în gât şi sângele i se sui la cap. Trebuia să plece de lângă el, de lângă ei toţi, înainte de a se trăda. Ridicându-se nesigură pe picioare, se forţă să zâmbească, spunând:

— Scuzaţi-mă, trebuie să găsesc… există o toaletă în zonă?

Lady Juliet încuviinţă şi arătă în josul dealului.

— Prin pădurea care duce la râu. Lângă umbrarul acela pe care l-am văzut mai devreme.

— Mulţumesc, spuse ea înecându-se, apoi o luă la goană pe deal, pierzându-se printre copaci.

Capitolul 21

Cât de orb este omul care dispreţuieşte sfaturile prietenilor care intenţionează să-l facă mai înţelept.

O încântătoare cărticică de buzunar,
John Newbery

Morgan ştiu într-o clipă ce o supărase pe Clara atât de tare. Sări în picioare şi porni după ea.

— Mă duc să o ajut să găsească umbrarul acela.

— S-a întâmplat ceva? strigă Juliet.

El scutură din cap.

— Lăsaţi-mă câteva minute singur cu ea, bine?

Îşi dorea ca Ravenswood să-şi fi ţinut gura aia blestemată. Morgan nu avea să uite niciodată expresia rănită care se ivise pe chipul Clarei în momentul în care Ravenswood vorbise. Simţea că fratele său îl privea, sesizând probabil în felul lui straniu că Morgan era supărat, dar îl ignoră, dând fuga după ea.

— Clara! strigă el când o văzu înainte, dar asta nu o făcu decât să fugă mai tare.

Înjurând printre dinţi, alergă după ea. Pentru o clipă o pierdu din vedere, dar continuă să se îndrepte către locul despre care vorbise Juliet. Ajunse acolo exact la timp pentru a o vedea pe Clara dispărând printr-o perdea de caprifoi, în umbrar. Se gândea, fără îndoială, să se ascundă de el, presupunând că o va căuta în schimb la toaletă.

Dar nu avea nevoie de toaletă – încerca să scape de el, iar el nu avea s-o lase. Se chinuise prea tare astăzi să-i doboare obiecţiile, pentru ca acum să o vadă ridicându-le iar împotriva lui.

Aplecându-se pe sub caprifoi, se trezi instantaneu într-un semiîntuneric prin care soarele după-amiezii târzii de-abia pătrundea. Cu multă vreme în urmă, pe spalierele rare ridicate deasupra umbrarului se întindeau probabil câţiva lujeri de caprifoi, însă între timp se îndesiseră, până ajunseseră să obtureze aproape în întregime lumina, alcătuind o peşteră de flori parfumate.

Însă nu o peşteră atât de întunecată încât să nu o poată zări. Stătea încovoiată pe o bancă de piatră, sub

arcada spalierului. Stătea cu spatele către el, iar umerii i se zguduiau convulsiv.

Plângea, la naiba. O făcuse să plângă.

— Clara… începu el.

— Pleacă, spuse ea cu glas înecat, smucindu-şi partea de sus a trupului. Am… nevoie de un moment singură, Morgan.

El se apropie, simţindu-se neputincios la vederea suferinţei ei copleşitoare.

— Nu e ceea ce crezi.

— Nu ştii ce cred.

— Am refuzat oferta lui Ravenswood cu multă vreme în urmă. Dar chiar dacă nu aş fi făcut-o, nu aş putea-o accepta niciodată. Ar însemna…

Bâjbâia după cuvinte care ar fi făcut-o să înţeleagă.

— Să stai aici, termină ea în locul lui. Ar însemna să stai aici cu mine. Ceea ce, desigur, nu doreşti să faci.

— Nu! Adică vreau să fiu cu tine, dar… la naiba cu toate, nu are nimic de-a face cu noi.

Aşezându-se pe bancă lângă ea, îi puse mâna pe umăr. Când ea se scutură, i se strânse stomacul.

— Pur şi simplu nu sunt potrivit pentru slujba pe care mi-o oferă.

Ea ridică fruntea, privind ţintă de-a lungul umbrarului.

— Mi-am spus că eşti prea mândru ca să accepţi banii fratelui tău sau pe ai mei. Că simţi că nu ai de ales şi trebuie să pleci pe mare. Credeam… Rămase fără suflu. Credeam că… ai vorbit serios când ai spus că vrei să te căsătoreşti cu mine…

— *Bon Dieu,* aşa e!

O apucă de umeri, încercând să o facă să-l privească. Dar ea se scutură şi se ridică să se îndepărteze.

— Nu, nu e aşa. Altfel nu ai da deoparte soluţia evidentă a problemei noastre. Nu ai vrea să fugi de mine întâia oară când ţi se oferă ocazia.

— Nu de tine fug. Se ridică şi el. Nu înţelegi, îngerul meu. Nu e vorba de tine…

— Nu încerca să-mi spui din nou că îţi lipseşte marea pentru că…

— Nu pot trăi în locul ăsta blestemat! izbucni el.

Ea rămase nemişcată. Apoi se întoarse către el, pe chipul ei cu trăsături fine citindu-se confuzia.

— Ce vrei să spui?

— Nu pot trăi în Londra.

— Dar deja o faci.

— Da, pentru că trebuie. Dar urăsc asta. Păşi către ea cu pumnii încleştaţi. Urăsc totul! Urăsc sărăcia, mizeria şi fărădelegile. Urăsc aerul irespirabil. Urăsc… Dumnezeule, urăsc atâtea de-aici.

— Asta doar pentru că eşti în Spitalfields acum. Dar nu va mai trebui să vezi toate acestea dacă lucrezi pentru Lord Ravenswood.

— Nimeni nu poate locui în Londra izolându-se complet de tot. O ştii la fel de bine ca şi mine. Se răsuci, îndreptându-se către ieşirea din umbrar şi privind ţintă prin perdeaua încâlcită de caprifoi, înspre pădurea de dincolo de aceasta. Şi indiferent unde trăiesc sau muncesc, îmi va aminti întotdeauna de…

— Geneva?

El scutură din cap.

— Nu de Geneva, ci de ceea ce eram când trăiam acolo. Ceea ce am devenit. Mângâie agale o floare de caprifoi. Când sunt pe mare, sunt o persoană diferită, Clara. Sunt la cârmă. Sunt căpitan – respectat, onorabil. Sunt toate lucrurile pe care unchiul, tata şi chiar şi fratele meu mi le doreau, mi le doresc. Dar când sunt aici…

— Eşti acelaşi om! Venind în spatele lui, îşi strecură braţele pe după mijlocul lui. Locul în care te afli nu are nimic de-a face cu asta. Am văzut cum te porţi cu Johnny, cu Samuel şi cu mine. Nu eşti un om mai puţin bun aici,

decât ai fi la cârma unei nave. Ştiu ce eşti. Aici sau oriunde.

Se răsuci către ea, împingând-o deoparte.

— Nu ştii, la naiba! Nu ştii nimic!

— Ştiu că ai furat pentru a te asigura că mama ta are ce mânca. Dacă aş crede că asta te face un om rău, ce fel de şansă la educaţie le-aş oferi hoţilor de buzunare? Nu, nu voi avea gânduri rele despre tine, indiferent ce ai spune…

— Ştii că am ucis un om? Când chipul ei se înnegură, adăugă: Nu în focul luptei, nu din datorie pentru ţara mea. Am omorât un om din ură pură. Şi adevărul este că, dacă aş avea ocazia să o fac din nou, aş face-o.

Gata, o spusese. Şi, judecând după expresia ei şocată, gândea exact ceea ce se aşteptase să gândească despre dezvăluirea lui.

Ea păşi îndărăt, cu chipul descompus.

— A… a fost cineva de la care ai furat?

— Nu, nu a fost asta. Nici măcar în cele mai negre clipe de disperare nu aş fi ucis niciodată pentru lucruri.

— Atunci de ce?

— Pentru a mă răzbuna. Din ce alt motiv?

Părea mai calmă acum. Ducându-se către bancă, se aşeză şi îl privi aşteptând.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Simţi fiere în gură numai gândindu-se.

— E o poveste prea urâtă.

— Nu-mi pasă. Vreau să ştiu.

Blestemând, îşi îndesă mâinile în buzunare. Ştiuse întotdeauna că îi va spune într-o zi. Părea să nu poată rezista impulsului de a o face părtaşă la toate secretele lui. Şi cu fiecare taină care nu îi zguduia sufletul, voia să-i dezvăluie mai mult.

Pentru că trebuia să o facă să accepte ceea ce era el cu adevărat, să o facă să îşi dea seama de asta. Numai atunci putea şti sigur dacă între ei ar putea fi ceva mai mult decât o „căsătorie pe jumătate”, cum o numise ea.

Cu toate acestea, mai ezită o clipă, adunându-şi puterile pentru a-i spune o poveste pe care o ţinuse ascunsă de atâta vreme.

— Morgan? şopti ea.

El oftă.

— Am minţit când ţi-am spus că mama a murit de tuberculoză.

Clara nu spuse nimic, aşteptând.

— Asta i-am spus lui Sebastian. Asta le-am spus tuturor. Cu excepţia unchiului meu. Mama i-a spus adevărul.

Când el tăcu, Clara îl iscodi:

— Şi care e adevărul?

— Mai întâi trebuie să-ţi povestesc despre ultimul amant al mamei, Jean-Paul. A fost cel mai rău dintre toţi, deşi cred că îl iubea. Ştia cum să-i spună exact ce voia să audă… despre planurile lui pentru ei, despre locurile în care vor merge după ce el va avea bani din nou. Doar că niciodată nu avea bani, iar când avea ocazia să facă rost de ei, îi cheltuia pe toţi pe vin ieftin.

Totul suna atât de sordid, atât de asemănător cu… Spitalfields. Se forţă să continue.

— Într-o zi a aflat că furam. Nu ştiu cum… poate că m-a văzut. Dar m-a luat la întrebări în timp ce mama era plecată să cumpere carne de vită pentru cină. A spus că vrea o parte din tot ce furam, sau îi va spune mamei ce făceam.

— Pare o persoană adorabilă, spuse ea ironic. Şi ai fost de acord?

— Nu. Ştiam că va cheltui banii pe vin şi nu vom rămâne cu nimic. I-am spus că, dacă pune mâna pe ceva ce-mi aparţinea, îi tai degetele. Îi aruncă un zâmbet chinuit. La treisprezece ani, mă credeam mare şi tare. Credeam că pot face orice.

— Băieţii de vârsta aceasta cred deseori lucrul ăsta,

spuse ea, iar ochii îi licăreau îngrijoraţi.

El privi într-o parte, incapabil să vadă dorinţa ei de a-i scuza toate greşelile.

— Jean-Paul nu a primit prea bine răspunsul meu, după cum îţi poţi imagina. Şi era beat, ca de obicei, ceea ce nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. A ieşit un scandal imens, şi mama a dat peste noi în toiul lui. I-a spus că furam. Trase cu greu aer în piept, reamintindu-şi. Doar că i-a spus că păstram banii pentru a fugi de ea. Mi-am pierdut cumpătul. Am sărit la el şi am început să ne batem.

Noaptea aceea îi reveni în minte în amănunţime, în ciuda luminii strălucitoare de dincolo de umbrar. Îşi aminti de strigătele mamei care le spunea să se oprească. Îşi aminti de loviturile care cădeau ca o ploaie asupra lui, şi de energia extraordinară care îl făcuse să se lupte cu un bărbat aproape de două ori mai mare decât el. Iar apoi de licărul lamei de oţel…

— Mă ţineam tare şi nu mă putea doborî, aşa că a scos un cuţit şi mi l-a înfipt în coaste. Asta a cam… pus capăt luptei. Zăceam pe podea sângerând, prea slăbit ca să mai stau în picioare. Mi-amintesc că încercam să astup rana cu degetele.

Ea trase aer în piept, icnind.

— Aşa te-ai ales cu cicatricea de pe coaste? De la cuţitul acela?

Glasul ei plin de compasiune îl smulse din trecut şi apoi încuviinţă înclinând din cap.

— Mama a ţipat la Jean-Paul că m-a omorât şi a început să-i care pumni. Simţea un nod în gât şi o arsură. Nu i-a plăcut asta deloc. Lăsă să-i scape o răsuflare şuierătoare. Aşa că a bătut-o. Până nu s-a mai putut ridica în picioare. Până când nu mai putea deschide ochii de umflaţi ce erau şi…

Cuvintele îi rămaseră în gât şi o simţi pe Clara, mai curând decât o văzu, dând fuga lângă el. Încercă să-l

îmbrăţişeze, dar o îndepărtă.

— Proprietăreasa a auzit zgomotul şi a venit sus. L-a dat pe Jean-Paul afară şi ne-a dus pe mama şi pe mine la spital. Pe mine m-au cusut destul de bine, dar pe ea… încă îşi vedea mama zăcând palidă şi nemişcată pe patul acela de spital. A mai rezistat câteva săptămâni, dar cred că a rănit-o… pe dinăuntru. Sau poate că i-a cedat inima după atâţia ani de abuzuri. Nu ştiu. Răsuflă cu greu. Dar atunci mi-a spus despre baron şi m-a pus să-i trimit scrisori şi lui, şi unchiului. Din fericire, unchiul Lew a venit la Geneva imediat, căci ea a murit la două zile după sosirea lui.

— O, Morgan, spuse Clara cu o voce tremurătoare în care se ghiceau lacrimile.

— Asta nu e tot. Se forţă să o privească, obligându-se să continue. A durat câteva săptămâni până ce scrisorile au ajuns în Anglia şi până a sosit unchiul. În acest timp, Jean-Paul a găsit o altă femeie pe care să o păcălească după voie. Dar îl vedeam în fiecare zi pe străzi, la piaţă. Ba chiar a avut îndrăzneala să mă întrebe de mama. Voiam să-i smulg limba.

— E de înţeles, spuse ea cu blândeţe.

— Cel mai rău era, continuă el, ignorând mila de pe chipul ei, că ştiam că nu va fi niciodată pedepsit de poliţia locală. Cui i-ar fi păsat de bătaia încasată de târfa englezoaică şi de faptul că fiul ei bastard şi hoţ fusese înjunghiat? Ar fi spus că am meritat-o. Aşa că am apelat la autorităţile militare pentru a-mi face dreptate, şi pentru a reuşi asta ştiam că trebuia să mă asigur că va fi găsit vinovat de ceva mai serios decât faptul că ne bătuse pe mine şi pe mama.

— Cum ar fi?

Îşi trecu o mână tremurătoare prin păr.

— Spionaj. Mi-am propus să-i fac o înscenare lui Jean-Paul. Am falsificat scrisori cu scrisul lui, mi-am plătit toţi prietenii hoţi să fie martori, iar apoi le-am spus autorităţilor

că Jean-Paul era spionul englezilor.

— Cum? spuse ea, vădit şocată.

— În Geneva era haos pe atunci. Fusese anexată de Franţa, dar mai existau încă sechele de pe urma revoluţiei şi nimeni nu avea încredere în nimeni. M-am asigurat că voi fi foarte convingător, îi scăpă un hohot de râs amar. Şi ştii ce? A funcţionat. Cu câteva scrisori şi câţiva martori mincinoşi, Jean-Paul a fost găsit vinovat în câteva zile.

— Aşadar, te-ai răzbunat, şopti ea.

— Nu. M-am răzbunat când l-au dus la ghilotină. Aceasta era pedeapsa pentru trădare. Şi o ştiam când am hotărât să-i fac înscenarea. O prinse de braţe. Am asistat şi eu la execuţia lui. Şi ştii ce am simţit când i-au retezat capul, Clara? Am fost bucuros… bucuros! Adevărul acesta îl îngreţoşa chiar şi acum. Îşi înfipse degetele în braţele ei. Aşa că nu mai spune că ştii ce fel de bărbat sunt. Ăsta sunt. Genul care ar recurge la orice mijloace diabolice pentru a se răzbuna, care ar minţi, ar înşela şi ar pune la cale o înscenare pentru spionaj. Genul care nu ar simţi nicio picătură de remuşcare la final.

Dădu să o împingă, dar ea îi prinse capul în mâini.

— Nu simţi nicio remuşcare? Atunci de ce îţi e atât de teamă să trăieşti în Londra, să rămâi într-un loc atât de asemănător cu cel în care ai crescut?

— Nu mi-e teamă de nimic! protestă el. Pur şi simplu nu… nu pot…

— Ţi-e teamă. Ţi-e teamă că asta este esenţa a ceea ce eşti. Că nu vei fi niciodată nimic altceva decât un băiat furios şi rănit, în vârstă de treisprezece ani, care caută răzbunarea binemeritată pentru moartea mamei sale. Că, într-un fel, Londra te va târî din nou în prăpastia aceea, şi că nu vei mai putea ieşi din ea niciodată.

— *Sacre bleu,* Clara, ce îmi faci? şopti el.

De ce trebuia să vadă atât de multe? De ce trebuia să îl înţeleagă atât de bine, şi totuşi să nu-l înţeleagă deloc?

— Dar nu eşti băiatul acela, Morgan, indiferent de ce te temi. Nu vei mai putea fi el niciodată. Te-ai ridicat deasupra întâmplărilor de atunci.

— Da? De aceea pot fi atât de convingător ca negustor de bunuri furate, încât te-am dus până şi pe tine de nas?

— Aceea era datoria ta şi înţeleg ideea de datorie. Facem lucruri din datorie pe care nu întotdeauna alegem să le facem. Nu-ţi fie ruşine că eşti bun în munca ta. Aş vrea să existe mai mulţi Morgan Blakely care să lupte pentru sufletul cartierului Spitalfields.

— Nu lupt pentru sufletul nimănui, la naiba! Lupt să scap din locul ăsta…

Ea scutură din cap.

— Nu e adevărat. Ştii prea bine că Lord Ravenswood s-ar fi străduit să primeşti nava aceea. Până şi eu îmi dau seama că te respectă şi te admiră. Nu, ai făcut asta pentru că aşa e bine.

— Ca şi atunci când am pus la cale o înscenare pentru spionaj? mormăi el.

— Te-ai purtat în singurul fel în care ai putut să o faci în împrejurările acelea…

— Deci crezi că e acceptabil să minţi şi să înşeli pentru a te răzbuna. Asta le spui băieţilor tăi?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar băieţii mei au la dispoziţie un alt refugiu, în vreme ce tu nu ai avut. Îi cuprinse obrajii cu toată tandreţea unei iubite. Dacă ai fi asistat cum mama ta era bătută şi nu ai fi încercat să-l împiedici pe făptaş să repete acelaşi lucru cu altcineva, aş crede că nu e firesc.

— Nu am făcut-o din motivul ăsta…

— Nu? L-ai văzut cu altă femeie. Ai văzut că nu simţea în niciun fel remuşcare. Ştiai că e dependent de alcool şi că o va face din nou. Aşa că l-ai oprit. Poate că nu a fost soluţia corectă, dar a fost singurul fel în care un băiat străin

în Geneva a ştiut să se descurce.

Lacrimile îi umplură ochii, iar el le opri necruţător. O, Doamne, îl făcuse să vrea să spere. Nu era cinstit din partea ei, la naiba!

Împingând-o în lături, se duse să se aşeze pe bancă, fiind sigur că, dacă va mai sta lângă ea o clipă în plus, va izbucni în hohote ca un idiot.

— Încerci întruna să mă încadrezi în imaginea asta… nobilă pe care o ai despre mine, dar nu e ceea ce sunt cu adevărat pe dinăuntru. Îşi îngropă chipul în mâini. Nu ştii…

— Ceea ce crezi că eşti pe dinăuntru nu contează, Morgan. Se grăbi să se aşeze alături de el. În cele din urmă, caracterul cuiva se vede din ce face şi din modul în care acţionează. Şi nu te-am văzut niciodată făcând ceva josnic.

Îşi ridică faţa spre ea, uluit să vadă cu câtă ardoare îl apăra, chiar şi după ce aflase cele mai întunecate secrete ale sufletului său.

— Cum poţi fi atât de sigură de caracterul meu, când nici măcar eu însumi nu pot fi?

— Nu pot altfel, spuse ea cu voce tremurătoare. Îşi coborî privirea înspre bancă, iar pe chipul suav se oglindi tumultul din sufletul ei. Te iubesc. Şi să iubeşti pe cineva înseamnă să crezi în el.

Îl iubea? În ciuda faptului că aflase ce era? îl invadă un val de bucurie nemăsurată înainte să îl poată împiedica. O prinse de bărbie şi o forţă să îl privească, însă ochii ei albaştri şi curaţi nu ascundeau nicio undă de amăgire.

— Dumnezeu să te ajute dacă nu crezi asta cu adevărat, *mon bel ange.*

— Bineînţeles că o cred, idiotule ce eşti. Îi aruncă un zâmbet înlăcrimat. De ce crezi că gândul de a te vedea plecând pe mare fără mine mă chinuie atât de tare?

În clipa aceea ştiu că nu va putea pleca fără ea.

— Atunci vino cu mine, şopti el. Navighează cu mine. Fii soţia căpitanului.

— Nu asta îţi doreşti…

— Ba da.

Îşi trecu mâna pe deasupra maxilarului ei, mângâind-o, atingând-o.

— Vreau să fii cu mine, Clara. Dacă aceste trei zile mi-au arătat ceva cu certitudine, asta e că nu pot îndura să fiu fără tine.

Ochii ei se tulburară.

— Dar ce fac cu băieţii? Au nevoie de mine…

— Eu am nevoie de tine, o întrerupse el. Ştiu că sunt egoist, ştiu că nu e corect, dar am nevoie de tine la fel de mult ca şi ei.

Nu îndrăznea să o numească iubire, căci dacă îşi îngăduia să o iubească, iar ea îl refuza, nu ştia dacă va putea supravieţui, în schimb, îşi plecă fruntea pentru a o săruta, căutând un semn că ea avea nevoie de el la fel de mult cum avea el de ea.

Gura ei era catifelată şi dornică, dar simţi o îndepărtare în ea care îl făcea să vrea să urle de frustrare. Nu o va lăsa să dureze. Se desprinse de gura ei, îndemnând-o:

— Vino cu mine! E tot ce cer. Căsătoreşte-te cu mine şi vino pe mare. Mătuşa ta ar putea conduce căminul. Sau altcineva… Nu ştiu cine. Mai lasă-i şi pe alţii să salveze lumea. Luând-o în poală, îşi strânse braţele împrejurul ei. Salvează-mă pe mine în schimb…

Apoi nu-i lăsă şansa de a refuza. Îi pecetlui gura cu a lui, hotărât să-i amintească de legătura dintre ei, legătura pe care voia s-o întărească prin căsătorie. Nu ştia cum să o convingă altfel – în afară de a o ţine în braţe, de a o atinge, aţâţând flăcările de nestins care se iscau între ei. Dacă i-ar putea arăta că avea nevoie de el, cel puţin pentru asta…

Îşi strecură o mână sub rochia ei şi apoi între coapse, iar pe cealaltă i-o vârî în corsaj, dezmierdând satinul cald al sânilor ei. Ea se dezlipi de el, cu o privire şocată.

— Morgan, nu ar trebui…

— Am nevoie de tine, îngerul meu. Îi sărută obrazul, coborând înspre gâtul ei înfiorat. Şi am nevoie să ştiu că şi tu ai nevoie de mine. Spui că mă iubeşti, dar îi iubeşti pe copiii ăia ai tăi mai mult.

— Nu-i adevărat.

Pieptul îi tresălta şi îi simţea pulsul gonind nebuneşte sub buzele lui.

— Doar că ei nu au pe nimeni, pe când tu…

— Nici eu nu am pe nimeni dacă nu te am pe tine.

Îi strânse sfârcul între degete până când ea icni, arcuindu-se sub mâna lui.

— Arată-mi că mă iubeşti la fel de mult pe cât îi iubeşti pe ei, Clara. Arată-mi că ai nevoie de mine.

Impulsul de a se pierde în carnea ei caldă şi primitoare deveni atât de copleşitor, încât crezu că avea să se facă fărâme dacă îl refuza. Dar nu îl refuză. Îi prinse capul în palme şi îl privi ţintă pentru un moment îndelungat, ca şi când ar fi căutat ceva în ochii lui.

Apoi, cu un suspin chinuit, îi trase capul mai aproape, până li se întâlniră buzele. Când îşi desfăcu picioarele pentru a-i primi atingerea degetelor, îi veni să strige de bucurie. Era a lui, indiferent ce spunea. Îi aparţinea şi avea să se asigure că aşa va fi mereu.

Cu o dorinţă sălbatică, vecină cu nebunia, o sărută şi o mângâie, exultând când primi răspunsul ei dornic. Îşi strecură degetele în lenjeria ei intimă, căutându-i miezul plăcerii, simţind nevoia să arate că avea o oarecare putere asupra ei, că nu doar el era devorat de foamea aceea omniprezentă, şi că îl dorea şi ea.

Şi când văzu că era udă şi caldă pentru el, îi dezmierdă carnea fierbinte şi catifelată până când gemu şi se zbătu sub mâna lui, strângându-i capul la piept. Trase marginea corsajului în jos cu dinţii şi îi acoperi sfârcul cu gura, oferindu-i plăcere, până când crezu că va exploda de

dorinţă.

Mai ales când ea îşi lăsă mâna în jos, mângâindu-i mădularul stârnit prin pantaloni. Gemu şi se împinse în mâna ei.

— Primeşte-mă în tine, îngerul meu, spuse el răguşit, când nu mai putu răbda. Vreau să fiu înlăuntrul tău…

Ea îşi retrase capul. Avea chipul îmbujorat, iar de fruntea umedă i se lipiseră câteva şuviţe de păr.

— Aici?

— Da, aici. Fă dragoste cu mine, *cherie…* aici… acum…

Îşi scoase mâna dintre picioarele ei pentru a-i desface lenjeria, apoi i-o trase de pe şolduri, până la glezne.

— Ridică-te o clipă.

Deşi roşi şi trase cu ochiul spre intrarea în umbrarul lor parfumat, făcu întocmai. El îşi desfăcu iute pantalonii şi indispensabilii, trăgându-i în jos, sub genunchi. Apoi o trase iar spre el.

— Dacă vine cineva? şopti ea, în timp ce el îi ridică fustele, apoi îi desfăcu picioarele grăbit, aşezând-o în poala sa.

— Sper să vină. Atunci vei fi compromisă şi va trebui să te măriţi cu mine, orice-ar fi.

O trase mai aproape în poala lui.

— Îngenunchează pe bancă, îi porunci el, iar ea se supuse, prinzându-se de umerii lui cu ambele mâini. Vârful mădularului tare îi atinse cârlionţii umezi şi simţi cum i se usucă gura. Acum primeşte-mă în tine, îngerul meu. Înainte să o iau razna.

Şi, ca şi când ar fi fost născută să facă dragoste cu el, se implântă în mădularul lui, alunecând încet şi împresurându-l cu căldura ei. Fustele ei foşneau deasupra coapselor lui, ca aripile unui înger mângâindu-i pielea.

— Îţi place? şopti ea sfioasă, iar privirea lui o ţintui. Deşi avea obrajii stacojii, pe buzele ei plutea un zâmbet

jucăuş. Se mişcă, testându-l, deasupra lui, şi crezu că va exploda în clipa aceea. Da?

Îi cuprinse talia cu mâinile.

— Dacă va fi mai bine de-atât, îngerul meu… vor trebui să mă bage după gratii, la balamuc… căci voi fi nebun de-a binelea.

Cu un instinct nebănuit, se ridică în genunchi şi se mişcă deasupra lui, făcându-l să scoată un strigăt răguşit.

— Aşa ar trebui să-ţi fac, Morgan. Să te bag după gratii ca să nu mă mai poţi părăsi vreodată.

— Vei veni în patul meu în fiecare seară? şopti el deasupra sânului ei, apoi presără sărutări umede pe pielea fermă, căutând sfârcul, trăgând cu dinţii de el, în timp ce ea începu iar să se mişte deasupra lui.

— În fiecare noapte… în fiecare seară… şi te voi lega de pat dacă refuzi…

— Atunci aruncă-mă după gratii, răspunse el, ridicându-se pentru a-i ieşi în întâmpinare. Nu-mi trece prin cap nimic altceva care să-mi placă mai mult… decât să fiu legat de pat cu tine.

Degetele ei se înfipseră dureros în umerii lui.

— În afară de a pleca pe mare în căutarea aventurilor.

Auzi suferinţa din vocea ei şi simţi durerea cu care era presărată plăcerea lor.

— Vreau să le caut cu tine, răspunse el.

— Vrei să fugi.

Îşi lăsă capul pe spate, înfigându-se în el sălbatic, cu mişcări repetate, strângându-i mădularul în ea, până îl făcu să icnească.

— Cu tine, promise el. Doar cu tine.

— Blestemat să fii, Morgan… îmi vrei sufletul.

Mişcându-şi şoldurile, o indemnă să-şi iuţească mişcările, ceea ce şi făcu.

— Îţi vreau trupul. Îşi lăsă capul pe pieptul ei, desfătându-se cu tunetul inimii ei, care era pe măsura

bătăilor sălbatice ale propriei inimi. Îţi vreau inima. Se cufundă în căldura din lăuntrul ei iar şi iar, până când crezu că îl va devora. Vreau tot.

— Dar ce primesc în schimb?

— Totul. Orice e nevoie pentru a te păstra.

Apoi simţi că urmează explozia, pulsând în el. Se înfipse în ea cu un strigăt, revărsându-şi sămânţa în fierbinţeala ei dulce şi catifelată. Lipindu-l strâns de ea, Clara se scutură sub valul de spasme, storcându-i ultima picătură de extaz, în vreme ce el îi repeta numele ca pe o incantaţie, ca pe mantra mântuirii lui.

Pentru scurtă vreme, timpul se opri în loc, mirosind a parfum de caprifoi, în care se amestecau miresmele tari ale împreunării lor. Dar asta nu putea să dureze. Încet, ea se prăbuşi în poala lui, moale şi istovită, cu obrajii uzi de lacrimi, lăsându-şi capul pe umărul lui.

Văzând-o, se alarmă.

— Ce e?

Se aplecă să o sărute pe frunte, ştergându-i lacrimile de pe obraji cu degetele.

— O, Morgan, vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse ea, trăgându-şi nasul. Vreau cu adevărat. Şi dacă aş crede că singura cale de a fi împreună ar fi să vin cu tine pe mare, aş face-o. Atât de mult te iubesc. Îşi ridică faţa spre el. Dar până nu te confrunţi cu trecutul şi nu te accepţi aşa cum eşti, niciodată nu voi fi destul pentru tine. Nu voi fi decât un alt panaceu, întotdeauna.

— Ce vrei să spui? rosti el răguşit, nevenindu-i să creadă că spunea asta după ce i se dăruise cu atâta pasiune.

Ea îi mângâie obrazul.

— Te arunci în vâltoarea primejdiei pentru a nu te mai gândi la trecut. Dar asta nu va funcţiona mereu. Atâta timp cât nu vei accepta părţile rele ale fiinţei tale, laolaltă cu cele bune, te vei lupta mereu cu ceea ce eşti. Şi cu cât te

vei lupta mai mult, cu atât mai tare vei respinge pe oricine îţi va aminti de ceea ce ai fost cândva. La fel cum suntem eu şi protejaţii mei. Trase cu greu aer în piept. Acesta este adevăratul motiv pentru care nu te poţi căsători cu mine şi nu poţi rămâne aici, nu-i aşa? Pentru că, de câte ori îi vezi pe băieţi, îţi aminteşti ce ai fost şi te cuprinde furia. Dar ceea ce ai fost te-a făcut să fii ce eşti, iar eu te iubesc cu totul.

— Însă nu suficient pentru a renunţa la căminul tău pentru mine, mormăi el.

— Suficient încât să ştiu că nici dacă renunţ la el nu vei fi împăcat. Nimic nu te va mulţumi, până nu vei face pace cu ceea ce eşti. Ochii ei aveau o privire pierdută, plini de regrete. Aşa că nu, nu-mi voi abandona băieţii doar pentru că ţie îţi este prea teamă să înfrunţi atât răul, cât şi binele din tine. Şi nu voi fugi cu tine doar ca să văd cum ajungi să mă urăşti pentru că te văd aşa cum eşti, pentru că văd ceea ce vrei să ascunzi de tine.

Furia explodă în el. Faptul că era posibil ca ea să aibă dreptate nu făcu decât să-i sporească mânia. Ridicând-o din poală, o aşeză pe bancă, apoi se ridică, trăgându-şi în grabă indispensabilii şi pantalonii.

— Asta e doar o scuză pentru a mă determina să fac ce vrei tu, să mă obligi să stau aici, într-un oraş pe care îl urăsc…

— Nu oraşul îl urăşti, şopti ea, ridicându-şi lenjeria intimă. Ci amintirile pe care oraşul ţi le deşteaptă în minte.

Se răsuci către ea, agăţându-se de furia care ţinea la distanţă durerea îngrozitoare.

— Crezi ce doreşti. Dar e clar că nu mă vrei decât dacă îţi respect condiţiile. Ei bine, am şi eu propriile condiţii. Dacă nu le poţi îndeplini, poţi să-ţi găseşti pe altul care să-ţi cânte în strună, căci nu intenţionez să mă întemniţez în oraşul ăsta blestemat, indiferent ce ai spune.

Întorcându-i spatele, păşi hotărât către ieşirea din

umbrar.

— Morgan?

El se opri, întrebând repezit:

— Ce?

— Chiar şi o navă poate deveni o temniţă, dacă nu vezi nimic altceva în jurul tău decât zăbrele.

Nu-i răspunse, croindu-şi drum prin desişul de caprifoi pentru a ieşi la aer. Dar cuvintele ei îl sileau să le ia în seamă în timp ce se întorcea la ceilalţi, străbătând drumul înconjurat de un peisaj sălbatic. Căci, deşi negase în faţa ei, ştia de multă vreme că zăbrelele se îndeseau în jurul lui. Şi dacă nu făcea ceva în curând, era posibil să nu mai poată evada vreodată.

Capitolul 22

De aici putem învăţa pe dată
Că o plimbare necugetată
Poate da naştere unor accidente stranii.

„Între ceaşcă şi buze”, *O încântătoare cărticică de buzunar,* John Newbery

Mult mai târziu în ziua aceea, mult după lăsarea nopţii şi după ce o lăsase pe Clara abătută la reşedinţa din oraş a fratelui său, Morgan se plimba prin prăvălie, din ce în ce mai agitat. Nu era destul de rău că nu-i stătea mintea la ce trebuia să facă, acum mai trebuia să se întâmple şi asta.

— Ceva nu e în ordine, îi spuse el lui Jack Seward, uitându-se la ceas.

Era aproape ora nouă, iar Spectrul promisese că-i va trimite vorbă la prăvălie la opt, comunicându-i unde să se întâlnească. Nu venise nimeni. Iar el şi Jack aşteptau în faţa

prăvăliei de peste o oră.

— Poate că doar întârzie. Jack îşi trecu degetele prin părul grizonant. Poate că i-a fost mai greu decât se aştepta să stabilească locul.

— Mă îndoiesc de asta. E un bărbat care-şi planifică în detaliu întâlnirile. Nu întârzie. Ceva l-a speriat.

— Mi-e teamă că ai dreptate, comentă Ravenswood din uşă.

Morgan se răsuci brusc.

— La naiba, Ravenswood! Dacă nu s-a speriat, vei reuşi să-l sperii tu, negreşit.

Deşi Ravenswood se îmbrăcase adecvat pentru a supraveghea strada împreună cu oamenii săi, aşezaţi în poziţii secrete de-a lungul drumului, putea fi totuşi recunoscut. Deşi nu părea să-i pese.

— Avem o mică problemă.

Morgan schimbă o privire cu Jack.

— Ce vrei să spui?

— Îţi aminteşti de individul acela de care ţi-am vorbit la balul familiei Merrington? Ofiţerul lui Hornbuckle, domnul Fitch?

— Ce-i cu el?

Ravenswood trase agitat de nodul lavalierei.

— Dacă îţi aduci aminte, mi-ai sugerat să-i spun lui Hornbuckle că e în regulă să trimită un om pentru a te ţine sub supraveghere. Şi te-am avertizat că e conştiincios.

— O, nu, nu vrei să spui… începu Morgan.

— Din nefericire, da. La scurt timp după ce eu şi oamenii mei ne-am ocupat poziţiile, a apărut să supravegheze prăvălia. Când mi-am dat seama că are de gând să stea, i-am spus să plece, dar cred că era deja prea târziu. Spectrul îl văzuse probabil prin preajmă şi nu voia să rişte să fie văzut de un ofiţer de poliţie. Îndrăznesc să spun că prada ta a plecat de mult.

— *Sacre bleu!* explodă Morgan.

„Toate astea pentru nimic!”

Voia să termine treaba în seara aceea. Se săturase de jocul acela, se săturase să lâncezească la prăvălie. Se săturase să fie la doi paşi de Clara, când n-o putea avea. Iar acum, ştiind sigur că nu avea să se mărite cu el, era şi mai dornic să se îndepărteze de ea.

— Ce vrei să faci? întrebă Ravenswood.

— Nu prea avem de ales. Va trebui să încercăm din nou mai târziu.

Morgan îi aruncă o privire lui Seward.

— Îmi pare rău, Jack, dar va trebui să mai rămâi în oraş pentru câteva zile, până când voi putea aranja o nouă întâlnire. Din fericire, faptul că am un ofiţer de poliţie pe urme îl va convinge pe Spectru că sunt ceea ce spun că sunt. Dar va trebui să aştept să mă abordeze el, înainte de a putea stabili vreo întâlnire…

— E în regulă, răspunse Seward. Nu mă deranjează să stau în Londra. Nu atâta timp cât prietenul tău aici de faţă plăteşte pentru asta, spuse el zâmbind larg. Sunt mult mai multe târfe aici decât în Hastings, asta-i sigur.

Morgan scoase o liră şi i-o aruncă lui Seward.

— Atunci, du-te şi găseşte-ţi una. Măcar cineva să se aleagă cu ceva în seara asta.

— Mulţam, prietene.

Făcând cu ochiul şi încuviinţând, Seward vârî moneda în buzunar şi plecă. După ce dispăru, Ravenswood se sprijini de tejghea.

— Vrei să-i spun lui Hornbuckle să-l încetinească pe Fitch?

— Nu ştiu. Stai să văd dacă devine o pacoste.

— A stat mult pe-aici de la bal încoace?

— Nu, din ce am observat eu. Dar dacă se pricepe, nu ar trebui să fie observat, nu-i aşa?

Ravenswood se îndepărtă de tejghea.

— Atunci o iau din loc. Doar dacă nu cumva crezi că

invitaţia cumnatei tale la cină, la Templemore House, rămâne în picioare.

Juliet, părând că nu dorea să pună capăt frumoasei zile petrecute împreună, îi invitase atât pe Ravenswood, cât şi pe Clara să rămână la cină. Clara acceptase, deşi Morgan şi Ravenswood invocaseră o scuză cusută cu aţă albă cu privire la o altă obligaţie. Clara probabil că încă mai era acolo.

— Sunt sigur că da, mormăi Morgan. Dintr-un motiv pe care nu-l pricep, Juliet te place. Fie asta, fie speră să te folosească pentru a mă convinge să rămân în Londra.

Ravenswood schiţă un zâmbet.

— Poate că ar trebui să-i explici cât de mică e influenţa mea asupra ta.

— I-ai explicat tu singur, cât se poate de bine, în această după-amiază.

Când cuvintele lui Ravenswood o făcuseră pe Clara să o ia la picior. Şi o provocaseră să ia decizia care încă îi sfâşia inima lui Morgan.

— Dacă nu te deranjează că te întreb, ce s-a întâmplat între tine şi Lady Clara în această după-amiază? Aţi dispărut amândoi aproape o oră, iar când aţi reapărut, era clar că nu vă mai vorbeaţi.

— Tu eşti cel care i-a spus că nu sunt „civilizat”, izbucni el, aşa că sunt sigur că bănuieşti deja ce s-a întâmplat. La urma urmelor, nimic nu înfurie mai tare o doamnă decât un bărbat necivilizat care încearcă să o abordeze.

Ravenswood îl privi calm.

— Nu am vrut să sune în sensul pe care-l bănuieşti tu. Nu am vrut decât să o previn că se poate alege cu inima frântă, căci ştiu că tu nu ai niciun interes să intri într-o relaţie de durată cu o femeie.

— Atunci vei fi fericit să afli că avertismentele tale au dat roade, spuse Morgan cu amărăciune. Şi-a protejat inima

foarte bine.

— Nu asta voiai?

— Voiam…

Se întrerupse înjurând, privind ţintă la fereastra întunecată care îi reflecta propria imagine la lumina lumânării. Ravenswood era cel mai apropiat prieten pe care îl avusese vreodată. Cel puţin i-ar fi înţeles frustrarea, fiind de acord că Clara îi ceruse prea mult. Iar în clipa aceea avea nevoie de cineva care să-l asculte şi să-l înţeleagă.

— Am cerut-o în căsătorie. A refuzat.

— Înţeleg. Ravenswood rămase tăcut un moment îndelungat. De fapt, mă surprinde asta. Din felul în care vorbeşte despre tine şi după cum se uită la tine, mă gândeam că ar primi o astfel de cerere cu braţele deschise.

— Poate că ar face-o… dacă aş fi de acord să locuiesc aici. Dar nu vreau, iar ea nu doreşte să mă însoţească pe mare. Şi nici să mă aştepte luni în şir, în vreme ce eu navighez singur.

— Ah. Asta nu mă surprinde. Şi, ca să fiu cinstit, cum de ţi-a trecut prin cap să o iei cu tine pe mare?

Morgan oftă.

— Ştiu, ştiu. Blestematul ei de cămin e prea preţios şi pentru a se gândi măcar să-l lase în urmă.

— E adevărat, dar nu mă gândeam la asta. Ravenswood îşi încrucişă braţele pe piept. Mă gândeam la tine cu o soţie la bord. Ar fi în regulă dacă te-ai mulţumi să accepţi misiunile mai puţin periculoase, dar ştii că nu vei proceda aşa. Ai pune-o în pericol la fiecare pas, ceea ce, cu siguranţă, ţi-ar distrage atenţia.

Morgan nu se gândise la lucrurile acestea. Fusese prea concentrat asupra faptului că avea nevoie de ea alături de el ca să se mai gândească la problemele practice.

— Căpitanii îşi iau mereu soţiile cu ei… începu el.

— Nu soţii precum Lady Clara. Ştii cum sunt, în general, soţiile căpitanilor… trebuie să raporteze totul la

existenţa soţilor lor. Trebuie să se mulţumească, de cele mai multe ori, cu puţin şi să stea departe de familii luni întregi, să depindă de soţii lor pentru orice atenţie, să-şi nască copiii fără ajutorul altor femei. E o viaţă grea, atât pentru nevastă, cât şi pentru soţ. De ce crezi că atâţia căpitani se retrag din marină când se căsătoresc?

Ravenswood avea dreptate, şi Morgan se simţi deodată ruşinat de mânia pe care o manifestase faţă de Clara. Era o femeie prea deşteaptă ca să nu se fi gândit la toate chestiunile practice de care vorbise Ravenswood. Probabil că îşi dăduse seama, chiar dacă el nu o făcuse, că îi cerea să renunţe la tot – la familie, la munca ei de-o viaţă, la independenţa ei. Şi totul pentru un bărbat care nu-i putea promite decât un pat cald.

„Dacă aş crede că singura cale de a fi împreună ar fi să vin cu tine pe mare, aş face-o. Atât de mult te iubesc.”

Prea furios pe îndărătnicia ei, nu o crezuse. Dar acum începea să se întrebe. Putea fi, oare, cu adevărat dispusă să renunţe la tot pentru el? Şi să nu ceară altceva în schimb decât ca el să facă acelaşi lucru? Să demonstreze, spre satisfacţia ei, că o voia pentru ea însăşi, şi nu ca pe o simplă cale de a-şi abate gândul de la amintirile dureroase?

Dintr-un motiv sau altul, părea dintr-odată foarte important să afle răspunsurile. Căci, dacă ea putea renunţa la atâtea pentru el, poate că ar trebui să găsească şi el o cale de a-i oferi ce dorea.

Fie se întâmpla aşa, fie înfrunta viaţa fără ea. Şi nu era sigur dacă putea.

— Ce-ar fi să mergem să vedem dacă Juliet ne-a păstrat şi nouă ceva pentru cină? îi spuse Morgan lui Ravenswood.

— Sunt rupt de foame.

Dar nu de mâncare avea nevoie. Şi nu mai putea aştepta până a doua zi, riscându-şi viitorul, riscând ca femeia pe care o voia să renunţe la el.

*

— Unde crezi că s-au dus în seara asta? o întrebă Lady Juliet pe Clara în timp ce îşi terminau desertul.

— Morgan şi Lord Ravenswood au fost foarte misterioşi cu privire la planurile lor.

Clara se încruntă. Fără îndoială, Morgan se folosise de pretextul unui plan anterior pentru a scăpa de ea şi îl convinsese şi pe lord să îl însoţească. Dar nu-i putea spune asta lui Lady Juliet.

— Nu ştiu. Căpitanul Blakely nu-mi face niciodată confesiuni.

— Asta mă îngrijorează, interveni Lord Templemore. Ori de câte ori Morgan tace, în general înseamnă că pune ceva la cale. Şi, de obicei, Ravenswood este în spatele tuturor manevrelor de felul ăsta.

Clara se pregăti să mintă pentru Morgan, apoi se opri. De ce să o facă? El era cel care nu voia să le permită alor lui să afle cine era cu adevărat, de ce căuta mereu primejdiile şi de ce alegea să plece de lângă ei. Refuză să găsească scuze în numele lui. Dacă avea nevoie de scuze, atunci putea să rămână aici şi să le ofere chiar el. Dar nu, el prefera să fugă. De aceia care îl iubeau. De trecutul lui. De tot ce ura în viaţa lui. Ei bine, ea nu avea să fugă cu el.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar le alungă nemiloasă. Naiba să-l ia, nu avea să plângă pentru el. Doar pentru că suferise atât de mult, pentru că pretindea că avea nevoie de ea…

„Spui că mă iubeşti, dar îi iubeşti pe copiii ăia ai tăi mai mult.” Nu era adevărat. Nu era! Motivele ei nu aveau nimic de-a face cu căminul şi datoria pe care simţea că o are faţă de copii.

„Lasă pe altcineva să salveze lumea.” Bine, poate că se simţea obligată să salveze lumea, sau cel puţin mica

parte din ea care îi includea pe hoţii ei de buzunare. Dar ăsta era un lucru bun, nu-i aşa? Cine era el să spună că ar trebui să se oprească, doar pentru că nu putea face faţă traiului în Londra?

„Salvează-mă pe mine în schimb.” Asta era problema… voia cu disperare să îl salveze. Oare nu era rezonabilă încercând să-l facă să se conformeze imaginii ei despre el, când el se lupta cu asemenea realităţi groaznice?

Simţi un nod în gât amintindu-şi povestea despre mama lui. Dumnezeule, cum de trăise cu toate amintirile, în toţi aceşti ani, fără a o lua razna? Să vezi cum mama ta e bătută cu cruzime fără să poţi face nimic…

Se cutremură. Poate că, într-adevăr, cerea prea multe de la el. Poate că nu era capabil să trăiască aici, înfruntându-şi amintirile în fiecare zi. Dar, dacă nu putea, ea era pregătită să renunţe la el pentru totdeauna?

— Milady? se auzi o voce dinspre uşă.

Ridicară privirea şi îl văzură pe majordomul cu chip împietrit aşteptând ca ele să-şi îndrepte atenţia asupra lui.

— Da, ce este? întrebă Lady Juliet.

— A venit o „persoană” care vrea să o vadă pe Lady Clara.

Era clar care era părerea sa despre acea „persoană”.

— Susţine că e aşa-numita domnişoară Perkins. Spune că este urgent să discute cu doamna. Am încercat să o fac să plece, dar…

— Primeşte-o.

Clara se ridică de pe scaun. Le aruncă gazdelor o privire în semn de scuze, deşi era uşurată să scape de interesul familiei lui Morgan. Nu ar fi trebuit să accepte niciodată invitaţia lor la cină.

— E Lucy, sora a doi dintre protejaţii mei. Chiar trebuie să aflu de ce s-a străduit atât de tare să-mi dea de urmă.

— Desigur, încuviinţă Lady Juliet cu blândeţe. Spune-

ne dacă îţi putem fi de folos.

Încercând să nu se lase alarmată de apariţia subită a lui Lucy la reşedinţa din oraş a familiei Templemore, Clara îl urmă pe majordom în anticameră. Lucy se plimba de colo, colo pe pardoseala de marmură, iar chipul ei fraged era încruntat de grijă.

— O, slavă cerului! exclamă ea, ridicându-şi ochii când o văzu pe Clara apropiindu-se.

— Trebuie să-l ajutaţi, domniţă. Trebuie să-l ajutaţi pe Johnny.

Clarei îi stătu inima-n loc.

— Ce-a mai făcut acum?

— Nu-i vorba de ce-a făcut. Nu chiar. Aruncându-i o privire cruntă majordomului, o trase pe Clara deoparte. Vă amintiţi ce mi-aţi spus despre Rodney ieri? Că mi-ar fi mai bine cu un bărbat care mi-ar accepta fraţii?

Clara încuviinţă.

— Am hotărât că aveţi dreptate, aşa că azi-dimineaţă i-am spus lui Rodney că mă mărit cu Samuel. Scutură din cap, îndurerată. Nu a primit vestea deloc bine, iar eu… adică… până la urmă i-am spus câte ceva din ce mi-aţi zis dumneavoastră. Lucy începu să-şi şteargă ochii. S-a înfuriat îngrozitor, dar apoi s-a calmat şi am crezut că totul e în ordine. Până în seara asta când… se întrerupse, suspinând uşor.

— Da?

— L-a arestat pe Johnny!

— Cum? explodă Clara. Nu poate face asta! Voi merge direct la închisoare şi voi cere eliberarea băiatului!

— Johnny nu-i la închisoare, slavă cerului. Dar când Rodney a venit la cârciumă să-l ia, cu scurt timp în urmă, a zis că îl duce pe Johnny la el acasă, şi că trebuie să ne întâlnim acolo după ce vin cu dumneavoastră.

— Cu mine? Dar de ce?

— Zice că vrea să vă vorbească, fiindcă

dumneavoastră m-aţi despărţit de el. Zice că-i dă drumul lui Johnny dacă veniţi să vorbiţi cu el.

— Ce speră să realizeze vorbind cu mine?

— Nu ştiu. Se încruntă îngrijorată. Poate crede că mă puteţi convinge să nu-l părăsesc, dat fiind că dumneavoastră aţi fost cea care m-a convins să o fac. Cum Clara părea supărată, Lucy adăugă grăbită: Nu că m-ar deranja vreun pic. Aţi avut dreptate. Dar Rodney nu vede lucrurile aşa. În orice caz, i-am spus că vin să văd dacă vreţi să veniţi.

Dumnezeule, ce încurcătură. Clara presupuse că-şi merita soarta după ce-şi băgase atâta nasul. Morgan avea dreptate… încerca, într-adevăr, să salveze lumea, iar uneori lucrurile se întorceau împotriva ei, pedepsind-o.

— Dacă nu vreţi să veniţi acum, continuă Lucy, înţeleg. Nu e vina dumneavoastră că m-am încurcat cu bărbatul nepotrivit. Doar că Johnny…

— Bineînţeles că am să vin. Nu îi voi permite domnului Fitch să se folosească astfel de băiat. Vin imediat.

Uşurarea lui Lucy i se oglindi pe chip.

— O, mulţumesc, domniţă! Birja ne aşteaptă afară.

— Bine.

Clara îşi trimisese trăsura acasă de îndată ce sosise în dimineaţa aceea, căci soţii Templemore o asiguraseră că vor avea grijă să ajungă acasă mai târziu.

— Aşteaptă aici să le cer scuze gazdelor. Nu durează decât un moment.

Întorcându-se în sufragerie, le explică cât putu de scurt de ce trebuia să plece.

— Nu putem face nimic pentru a te ajuta? întrebă Lady Juliet.

— Nu cred. Sunt sigură că domnul Fitch este un om cu care se poate discuta, şi că va accepta situaţia după ce îi voi da explicaţii limpezi.

Sau cel puţin aşa spera că va face. Nu era deloc

încântată să se implice într-o ceartă cu un ofiţer de poliţie cu inima frântă. Câteva momente mai târziu, ea şi Lucy erau în birjă, în drum spre casa acestuia.

— Ce spune Samuel despre toate astea? întrebă Clara.

Lucy se încruntă.

— Asta e cel mai ciudat. Nu dau de el. Astă-seară am mers la Stanbourne Hall să vă caut şi m-am gândit că va fi acolo, dar nu era. Mi-au spus unde vă găsesc, dar că el nu este cu dumneavoastră. Nimeni nu ştia unde e. Deşi se gândeau că poate ştiţi dumneavoastră…

Clara scutură din cap.

— Nu l-am mai văzut de când a plecat de la cămin azi-dimineaţă. Poate că face planuri pentru nunta voastră.

Lucy îşi lăsă capul în jos, cu un zâmbet sfielnic.

— Aşa o fi. Mi-a spus, într-adevăr, că va căuta să închirieze o căsuţă destul de mare, în care să stăm toţi patru.

— Îl iubeşti, nu-i aşa?

Lucy încuviinţă.

— Nici măcar dacă mă gândesc la casa aia mare a lui Rodney şi la toate lucrurile drăguţe la care renunţ, n-am cum să schimb asta. Nu m-aş fi gândit niciodată la Rodney dacă aş fi crezut că Samuel… Se opri, aruncându-i Clarei o privire îndurerată. Când eram mai tineri, aveam o slăbiciune pentru Sam. Până s-a apucat de furat. Aşa că, atunci când a început şi Johnny cu hoţiile, n-am mai îndrăznit să-l las pe Sam în inima mea. Chiar şi după ce Sam s-a schimbat, mă temeam că s-ar putea să se apuce iar, şi să-i târască şi pe băieţi după el. Dar apoi am văzut că munceşte din greu pentru dumneavoastră, şi Johnny îmi povestea despre tot ce făcea… Roşi. Şi din seara aceea la cârciumă a fost foarte drăguţ… în orice caz, Samuel zice că se va ţine de treabă şi îl cred.

Clara o bătu pe mână.

— Şi eu îl cred. E un bărbat cu inimă bună, să ştii.

— Da, domniţă, ştiu.

Rămaseră într-o tăcere plăcută până când ajunseră la casa domnului Fitch de pe Grave Lane, la doar câteva străzi de Petticoat Lane. Cu toate descrierile lui Lucy, Clara fu surprinsă să vadă că reşedinţa era atât de impresionantă. Nu părea atât costisitoare, cât rafinată. Fu extrem de surprinsă că domnul Fitch avea gusturi atât de bune. Deşi asta explica de ce Lucy fusese năucită de atenţiile lui.

De îndată ce birja se opri, domnul Fitch deschise uşa el însuşi, părând tulburat şi absent. Îi spuse birjarului să aştepte, apoi le conduse în salon, unde Johnny stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua din faţa focului, păzit de un lacheu rotofei. Domnul Fitch îi spuse servitorului să plece, apoi închise uşa salonului.

— E bine că aţi venit, Lady Clara, spuse el, în aceeaşi manieră slugarnică pe care o folosise şi la comisariatul de poliţie.

Clara îi aruncă o privire scrutătoare.

— Nu mi s-a părut că am de ales. L-ai luat pe unul dintre protejaţii mei în grijă şi, din câte înţeleg, nu ai niciun temei pentru măsura aceasta. Aşa că îţi cer să-l laşi pe Johnny să plece imediat. Nu are nimic de-a face cu problemele dintre dumneata şi Lucy.

— Aşa este. Ducându-se la Johnny, îl apucă de braţ şi îl făcu să se ridice. Du-te acasă cu sora ta, băiete. Vreau să vorbesc cu Lady Clara singur.

Clara îl privi mirată. Fusese mai uşor decât se aşteptase. Alarmată de răsturnarea neaşteptată de situaţie, Lucy privi când la Clara, când la domnul Fitch.

— Aş prefera să stau aici, cu amândoi, Rodney.

— Nu e nevoie, răspunse domnul Fitch. Birja aşteaptă, aşa că mergi. Mă voi asigura ca doamna să ajungă acasă în siguranţă. Vreau să vorbesc cu ea între patru ochi, iar tu trebuie să-l pui la culcare pe fratele tău.

„Şi departe de ghearele domnului Fitch.” Deşi gândul de a rămâne singură cu ofiţerul de poliţie o tulbura oarecum pe Clara, prefera asta, decât să-l ştie pe Johnny acolo, în cazul în care bărbatul se putea înfuria, răzgândindu-se cu privire la arestarea lui.

— E în ordine, Lucy, interveni Clara. Nu mă deranjează să stau de vorbă cu domnul Fitch. Du-l pe Johnny la cârciumă şi vin şi eu imediat.

Johnny părea a fi pe cale să protesteze şi el împotriva planului, dar când Clara îi aruncă renumita ei „căutătură Stanbourne”, cedă şi plecă împreună cu sora lui. Apoi, domnul Fitch făcu un gest către un scaun.

— Luaţi loc, milady. Vreau să vă rog să-mi faceţi un serviciu.

Ea se aşeză cu prudenţă pe marginea scaunului.

— Dacă e vorba despre dumneata şi Lucy, ar trebui să ştii că nu am nicio putere asupra deciziei ei de a se căsători cu Samuel.

Buzele lui se strânseră într-o linie subţire.

— Oricum nu se va căsători cu mojicul ăla. I-am oferit o sumă frumuşică să părăsească oraşul şi a acceptat-o.

Clara îl privi ţintă, surprinsă. Samuel nu ar fi făcut aşa ceva – să o părăsească pe Lucy pentru bani.

— Nu cred.

Domnul Fitch ridică din umeri.

— Omul nu e prost, să ştiţi. Şi-a dat seama că e o muiere uşuratică. Întâi mă lasă pe mine să o curtez, apoi se întoarce la el… A văzut cum stau lucrurile, a luat banii şi a plecat. Îşi miji ochii, privind-o. Dar nu despre Lucy voiam să vă vorbesc.

Vorbele îi stârniră în mod vădit curiozitatea.

— Da?

— Poate vă amintiţi că l-aţi rugat pe domnul Hornbuckle să mă pună să-l investighez pe acel căpitan Pryce.

O, Doamne, nu avea cum să fie de bine.

— Da, mi-amintesc.

— A decis că aveaţi dreptate, aşa că l-am urmărit.

Se forţă cu mare greutate să-şi înghită un oftat.

— Mă bucur să aud asta. Şi ce ai descoperit despre acest răufăcător?

El îi aruncă o privire vicleană.

— Haideţi, milady, ştim amândoi că nu e un răufăcător.

Era posibil să ştie adevărul? O, bineînţeles că da. Domnul Fitch era ofiţer de poliţie. Lord Ravenswood informase probabil poliţia despre adevăratul scop al lui Morgan. Într-adevăr, asta explica de ce domnul Fitch şi domnul Hornbuckle şovăiseră atât de tare să investigheze activităţile „ilicite” ale lui Morgan.

Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce îi mai spusese domnul Hornbuckle lui Fitch să demareze investigaţia? Poate că ar fi fost mai bine să pretindă că nu avea habar despre această chestiune.

— Nu-mi dau seama ce vreţi să spuneţi.

— Nu mă luaţi de prost, milady. Am vorbit cu Ravenswood de la Ministerul de Interne astă-seară. Era clar că el şi căpitanul pun ceva la cale. Îndrăznesc să spun că şi dumneavoastră ştiţi.

Aşadar, de-asta plecaseră Morgan şi Ravenswood – să se ocupe de vreo misiune cu domnul Fitch, şi probabil şi cu judecătorul.

Dar domnul Fitch vorbea ca şi cum el nu ar fi fost implicat în tentativa de a-l captura pe Spectru, şi poate că nici măcar nu cunoştea detaliile. Dat fiind că nu avea idee despre câte putea dezvălui, cel mai bine era să facă pe neştiutoarea.

— Dacă pun ceva la cale, nu ştiu despre ce ar putea fi vorba. Doar nu crezi că i-ar spune unei femei…

— De ce nu? Dacă lucrează pentru a-l prinde pe

ticălosul de Spectru, şi asta cred că fac, s-ar putea să creadă că puteţi fi de ajutor.

— Nu fi absurd. Cum i-aş putea ajuta?

— Speram să-mi spuneţi dumneavoastră asta, sau cel puţin să-mi dezvăluiţi cât de departe au ajuns.

Asta o făcu să se oprească.

— De ce îţi pasă?

El ridică din umeri.

— Capturarea Spectrului este o treabă serioasă. Comisariatul din care fac parte ar trebui să fie implicat. E în joc o recompensă frumuşică pentru răufăcător… Părea iritat. Mi se pare că nu ar trebui să desfăşoare o investigaţie fără a împărţi profiturile cu noi, cei care aşa ne câştigăm traiul în părţile acestea ale oraşului.

Era logic. Dar şi-ar fi dorit ca Morgan să fie acolo şi să se ocupe de toate astea. Nu ştia nimic despre protocolul investigaţiilor poliţiei. În mod normal, domnul Fitch ar fi fost îndreptăţit să primească recompensa? Ravenswood îl dăduse la o parte atunci când nu-l implicase?

Nu ştia decât că nu-l putea ajuta.

— Crede-mă, domnule Fitch, va trebui să vorbeşti cu Lord Ravenswood despre această chestiune. Eu nu am de-a face cu astfel de treburi. Netezindu-şi fustele, porni către uşă. Te rog să mă scuzi, trebuie să plec. I-am promis lui Lucy…

— Spuneţi-mi despre legătura dintre lord şi căpitan.

Se opri la uşă, privindu-l.

— Nu pot spune lucruri despre care nu ştiu nimic.

— Nu trebuie să vă prefaceţi cu mine, să ştiţi.

Zâmbetul lui atotştiutor o făcu să simtă un fior de nelinişte pe şira spinării.

— Ştiu că dumneavoastră şi căpitanul aveţi… hai să-i spunem „o prietenie intimă”.

Fiori de alarmă îi năpădiră pântecul. Nu era posibil să ştie despre ea şi Morgan. Probabil că-şi dădea cu

presupusul.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Bineînţeles că înţelegeţi. Sunteţi amanţi. Ăsta e singurul motiv posibil pentru care aţi fi putut petrece noaptea cu el, în prăvălia lui.

Cum era posibil să ştie despre asta?

— Eşti nebun dacă crezi…

— Îl urmăream pe căpitan, vă amintiţi? Aşa cum mi-a spus domnul Hornbuckle să fac. V-am văzut intrând la el noaptea târziu, şi v-am văzut ieşind la orele mici ale dimineţii.

Simţind că reputaţia îi era distrusă cu fiecare comentariu al lui, încercă disperată să salveze situaţia.

— Dacă e aşa, atunci ai văzut-o şi pe Lucy împuşcându-l pe căpitan. Da, am stat acolo, dar doar pentru a-l ajuta cu rana.

El pufni.

— L-aţi ajutat să vă seducă, asta aţi făcut.

— Nu-mi pot imagina de ce ai crede asta, protestă ea, reamintindu-şi că era un duel al vorbelor. Pun prinsoare că nici măcar nu ai aşteptat acolo toată noaptea, altfel l-ai fi văzut pe Spectru…

Se opri când văzu că el îşi mijea ochii. O, Doamne, spusese prea mult. Nu trebuia să ştie că Spectrul fusese acolo. Iar dacă domnul Fitch l-ar fi văzut pe Spectru, cum era atât de dornic să obţină recompensa, ar fi trebuit să-l aresteze chiar atunci. Nu era ca şi când nu ar fi ştiut cine era silueta învăluită în mantia neagră. Toată lumea ştia.

Totuşi, nu încercase să-i aresteze nici pe Morgan, nici pe Spectru. Ca să nu mai pomenim că părea al naibii de sigur de relaţia lui Morgan cu ea, şi singura persoană care ştia sigur era…

Forţându-se să zâmbească, se dădu îndărăt către uşă.

— Oricum, nu contează prea mult. Nu ştiu nimic despre investigaţie, după cum ţi-am spus. Dacă vrei să auzi

detaliile, ar trebui să vorbeşti cu căpitanul Pryce sau cu lordul. Acum chiar trebuie să plec, aşa că te rog să mă scuzi…

— E imposibil, milady, spuse domnul Fitch, cu o voce mult mai gravă, mai rafinată, mai ameninţătoare.

Inima îi stătu în loc când îl văzu scoţând un pistol din haină şi îndreptându-l către ea.

— Mi-e teamă că nu vă mai pot lăsa să plecaţi.

Capitolul 23

Uriaşul declară că va înfuleca la micul dejun
Pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie, rău sau bun.
Iar Jack căzu cu uşurinţă în capcană.

Povestea lui Jack, ucigaşul de uriaşi, J.G. Rusher

— Cum adică Clara nu e aici? îl întrebă Morgan poruncitor pe majordomul fratelui său.

Bărbatul îi aruncă obişnuita lui privire detaşată.

— Lady Clara a plecat cu puţină vreme în urmă cu o birjă, însoţită de o tânără pe numele de Perkins.

Morgan îl privi iute, surprins.

— Lucy? Lucy a fost aici!

Sebastian şi Juliet, care din câte se părea îi auziseră pe el şi pe Ravenswood în anticameră, ieşiră să-i salute.

— Ce e cu povestea asta cu Clara care a plecat împreună cu Lucy într-o birjă? întrebă Morgan nerăbdător.

Juliet ridică din umeri.

— Domnişoara Perkins a venit să-i ceară ajutorul lui Lady Clara. Din câte îmi amintesc, era vorba despre un ofiţer de poliţie pe nume Fitch. L-a arestat pe unul dintre băieţii de la cămin.

— A fost foarte ocupat Fitch în seara aceasta, comentă Ravenswood. Nu ţi se pare curios?

— Ba da, încuviinţă Morgan, simţind cum i se zbârleşte părul pe ceafă.

— Cred că tânăra a refuzat să fie curtată de omul acesta, adăugă Juliet plină de solicitudine. Şi se pare că s-a răzbunat arestându-l pe fratele ei. Sau ceva de genul acesta.

Deşi explicaţia era perfect plauzibilă, ceva îl tulbura pe Morgan. Se întoarse către Ravenswood.

— Cât de multe ştii despre Rodney Fitch?

— Doar ce ţi-am spus. Se poartă precum Dogberry, dar e foarte competent în calitate de…

— Dogberry! exclamă Juliet. Ştiam eu că am mai auzit numele de Fitch.

Morgan îi aruncă o privire fugară.

— Despre ce vorbeşti? Cum ai putea tu să ştii ceva despre un ofiţer de poliţie din Spitalfields?

— Nu, nu, acesta nu era ofiţer de poliţie. Era un actor dintr-o trupă ambulantă, care a venit la Stratford când aveam… o, vreo doisprezece ani, cred.

Familia lui Juliet locuia în Stratford-upon-Avon, şi erau foarte pasionaţi de teatru, în special de Shakespeare.

— Dacă stau să mă gândesc, numele de botez al acelui domn Fitch era tot Rodney. Şi a fost cel mai bun actor pe care l-am văzut vreodată în rolul lui Dogberry. De aceea mi-l amintesc atât de bine. Ne făcea să ne tăvălim de râs.

Morgan simţi că rămâne fără aer.

— Descrie-mi-l pe actorul acesta, Juliet.

Ea se încruntă, apoi făcu întocmai. Iar Morgan îl auzi pe Ravenswood trăgând iute aer în piept, în timp ce el însuşi simţi un nod de nelinişte în stomac. Se întoarse către Ravenswood.

— Seamănă cu el?

— Mă tem că da.

— A jucat un rol tot timpul, conchise Morgan, simţind că-i îngheaţă sângele-n vine. A jucat rolul lui Dogberry. Căci cine ar bănui că un dobitoc ca Dogberry ar putea fi cel mai faimos răufăcător din Spitalfields?

— Ar explica cu siguranţă de ce Fitch a venit la prăvălie în seara asta. Ravenswood se încruntă. Nu a venit să te ţină sub observaţie. Sau cel puţin nu în numele autorităţilor. A venit să ne vadă întinzându-i cursa.

— Şi când te-a văzut, şi-a dat seama ce puneai la cale, aşa că a plecat. Neliniştea lui Morgan creştea văzând cu ochii. Spectrul a spus, într-adevăr, că are relaţii în poliţie… doar că nu mi-am imaginat că erau atât de strânse.

— Asta ar putea explica şi succesul lui Fitch în prinderea răufăcătorilor. Ori de câte ori Spectrul voia să elimine un competitor sau pe cineva care îl trădase, ştia exact unde să meargă şi cum să-i prindă. Presupun că, dacă Jonathan Wild a putut să o facă acum o sută de ani, putea să o facă şi Spectrul. Ravenswood scutură din cap. Totuşi… un actor să devină un criminal nemilos? Pare de necrezut.

— Nu pentru mine. Poate că s-a săturat să nu aibă bani niciodată, şi a găsit o cale de a-şi folosi talentul. Am crezut mereu că Spectrul avea un dar straniu de a-şi preschimba vocea. Şi abilitatea lui nefirească de a scăpa fără să fie prins… Probabil că s-a deghizat de fiecare dată. Ca actor, i-ar fi fost uşor. Probabil că şi-a căptuşit mantia pentru a părea mai masiv, de pildă.

— Dar cum a reuşit efectul acela pe care l-ai descris, încât părea că nu avea chip sub gluga…

— Şi-a vopsit faţa, îl lămuri Morgan mohorât. Cu vopsea neagră. Noaptea, îmbrăcat în mantie, părea aproape invizibil. Inima bătea să-i spargă pieptul. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce-o fi vrut de la Clara?

— Ea e o cale de a te ademeni? răspunse Ravenswood, pălind.

— Nu cred. Dacă mă voia pe mine, m-ar fi prins pe aleea întunecată, mai târziu în seara asta, şi mi-ar fi tăiat gâtul. Se întoarse către Juliet. A spus Lucy unde fusese? Cum de a ştiut să vină aici?

Răspunse majordomul:

— Mi-a spus că venea de acasă de la Lady Clara, domnule. Fusese trimisă aici.

— Bun. Aşadar, Fitch nu ştie că suntem avertizaţi de mişcările lui. Nu încă, în orice caz. În plus, nu cred că a făcut legătura între Morgan Blakely şi Morgan Pryce, aşa că, şi dacă ar fi ştiut că Lucy va ajunge aici, nu ar trebui să ştie ce înseamnă asta. Ceea ce putem folosi în favoarea noastră. Privi către majordom. A spus cumva femeia unde plecau de aici?

— Nu, domnule, îmi pare rău. Au plecat cu o birjă, aşa că nu am auzit încotro se îndreptau.

— Probabil că nu la închisoare, interveni Ravenswood. Arestarea băiatului a fost doar un pretext, negreşit, iar Fitch îşi dorea în mod vădit intimitate.

Morgan îşi simţi palmele transpirate de teamă.

— Da, dar intimitate pentru ce?

Sebastian făcu un pas înainte.

— Vreţi să-mi spuneţi şi mie ce dracu’ se petrece?

— Nu am timp să explic, izbucni Morgan.

Sebastian îi aruncă o privire cruntă lui Ravenswood.

— Lucrează iarăşi pentru tine, aşa-i? în ciuda rămăşagului, în ciuda promisiunii…

— Morgan este cel mai bun om pe care îl am, replică Ravenswood, fără vreun semn că ar fi simţit vreo remuşcare cât de mică. Nu aveam nicio intenţie să nu-l mai folosesc doar din pricina unui rămăşag prostesc…

— Morgan! strigă Juliet. Cum ai putut?

— Îmi pare rău, Juliet, spuse Morgan. Nu am timp

pentru mustrări acum. Lady Clara este în pericol.

Asta schimba totul. Juliet păli şi îşi apucă soţul de braţ. Sebastian îşi îndreptă umerii.

— Spune-mi ce să fac. Vreau să te ajut.

Morgan şovăi, dar nu era momentul să refuze o astfel de ofertă.

— E cu Fitch, dar nu ştim unde. Aş zice că acasă la el, dar nu sunt foarte sigur. Privi către chipul îngrijorat al fratelui său. Dacă vrei să ajuţi, ce-ar fi să mergi la Stanbourne Hall şi să afli dacă servitorii ştiu de unde a venit Lucy şi încotro se îndrepta? Şi vezi dacă poţi da de un lacheu pe numele Samuel. El ar trebui să ştie unde s-ar putea duce Fitch şi, în plus, îi face ochi dulci lui Lucy. După ce afli ce poţi, du-te la căminul lui Lady Clara din Spitalfields. Îi spuse grăbit adresa. Ne vom întâlni cu toţii acolo.

Se întoarse spre Ravenswood.

— Tu du-te la Hornbuckle acasă şi află unde locuieşte Fitch, apoi vino să te întâlneşti cu noi la cămin. Eu mă voi duce la taverna lui Tufton. Dat fiind că Lucy locuieşte acolo, poate dau de cineva care să ştie adresa lui Fitch. Sau poate că le-a spus unde se duce.

— Sigur nu va fi atât de prost încât să-i facă rău, acum că ştie că lucrezi pentru autorităţi.

— Nu ştiu. Omul ăsta a fost întotdeauna imprevizibil.

Morgan se simţi aproape copleşit de un val de zădărnicie.

Dintr-odată, avea iar treisprezece ani şi vedea, neputincios, cum un bărbat îi snopea mama în bătaie. Alungă amintirea. Nu reuşise să-şi protejeze mama, dar nu avea să dea greş de data asta. Nu era posibil. Altfel, viaţa pur şi simplu nu mai merita trăită.

— Nu se va aştepta să-l căutăm, spuse Morgan pe un ton calm. Asta este în favoarea noastră. Aşa că haideţi să profităm de avantajul ăsta.

Şi să se roage ca Clara să fie suficient de iscusită încât să supravieţuiască singură până când vor putea ajunge la ea.

*

Domnul Fitch gesticulă cu ţeava pistolului, arătându-i Clarei că trebuia să se îndepărteze de uşă. Mişcările lui erau mult mai sigure şi mai controlate decât fuseseră gesturile lui Lucy din noaptea aceea pe alee, iar Clara găsi acest fapt profund tulburător.

— Te-ai dovedit a fi o femeie mult mai deşteaptă decât mi-am dat seama, spuse el, cu vocea aceea rece, rafinată, atât de diferită de cea de mai înainte. Suficient de deşteaptă, pare-se, pentru a-i câştiga încrederea căpitanului. Nu mă aşteptam să-ţi spună că s-a întâlnit cu Spectrul pe alee. Păcat că ţi-a spus, căci acum nu te mai pot lăsa să pleci.

— N… nu văd de ce nu. Ce legătură are asta cu mine şi cu dumneata?

— Nu face pe proasta cu mine! strigă el. Ţi-ai dat seama cine sunt, şi nu-ţi pot îngădui să împărtăşeşti cuiva această descoperire.

Îşi dăduse seama, nu-i aşa? Spectrul era aici, în carne şi oase, deşi nu era bărbatul voinic pe care îl descrisese Morgan. Şi poate că îi plăcea să folosească un cuţit când juca rolul fantomei, dar era clar că atunci când îşi făcea propriul rol prefera pistolul, o armă mult mai practică. Şi dacă nu era atentă, avea să afle toate implicaţiile acestei laturi practice.

— Chiar nu am nicio idee…

— Căpitanul Pryce ţi-a spus, nu-i aşa? Ţi-a spus totul în seara aceea, cu privire la motivul pentru care mă aflam acolo, spuse el încruntat. Nu ar fi trebuit să cred ce mi-a spus despre voi doi. Povestea aia era suficientă pentru a-mi

arăta că se strânge laţul în jurul meu. Nu l-ai fi lăsat nicicând să împartă aşternutul cu tine dacă nu ai fi ştiut că nu e răufăcător. Căci eşti mult prea virtuoasă – şi prea inteligentă – pentru a fi manipulată de un negustor de bunuri furate adevărat. Lăsă să-i scape o înjurătură. Dar voiam să-l cred, căci dacă un bandit ca el putea avea o femeie ca tine, atunci însemna că aveam o şansă cu Lucy… Se întrerupse, făcând semn din cap către scaunul de pe care ea se ridicase cu câteva clipe în urmă. Ia loc, Lady Clara. E timpul ca noi doi să purtăm o discuţie lungă şi cinstită despre prietenul tău, Morgan Pryce.

Ea se apropie de scaun, fără a-şi desprinde vreo clipă ochii de pe pistol.

— Da, hai să vorbim despre el. Ai avut dreptate, suntem împreună. Iar dacă mă împuşti, o să te urmărească.

Fitch râse.

— Cum ar putea, când nici măcar nu ştie cine sunt cu adevărat? Ochii lui deveniră de gheaţă. Sau ştie?

— S-ar putea. E un bărbat foarte deştept. În plus, chiar dacă nu ştie, s-ar putea ca Lucy să-i spună că m-a lăsat aici cu tine…

— Lucy nu va spune nimic. Pe maxilarul încordat îi tresări un muşchi în timp ce se apropie. Nu şi dacă vrea ca frăţiorii ei dragi să nu ajungă la închisoare. Îi voi spune pur şi simplu că ai plecat bine, sănătoasă de la mine. Toată lumea ştie că e primejdios pentru o femeie să rătăcească singură prin Londra, aşa că, atunci când vei sfârşi moartă în râu, nimeni nu va fi complet surprins, dată fiind purtarea ta nesăbuită.

Ea înghiţi în sec, cu ochii ţintă la ţeava îngrozitoare a pistolului. Avea să moară, fără ca nimeni să ştie cu adevărat ce se întâmplase. O copleşi panica, dar se luptă să o controleze. Trebuia să-şi păstreze calmul. Trebuia să-l facă să vorbească în continuare, până când găsea o cale de ieşire.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Morgan în seara asta la prăvălia lui, spuse ea, aşa că va şti că s-a întâmplat ceva dacă nu apar.

— Nu mă minţi... nu te pricepi. Nu şi-a făcut niciun plan cu tine. Ştiu asta pentru că avea o înţelegere cu Spectrul. Chipul i se întunecă, încruntat. El şi Ravenswood. În clipa în care l-am văzut pe diavolul ăla de la Ministerul de Interne adulmecând pe acolo, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Dar nu mă aşteptam să fie atât de isteţi. Nu după ce s-a întâmplat cu individul ăla, Jenkins, adăugă el cu o căutătură cruntă. Dar nu mai contează toate astea. E foarte bine că ţi-ai dat seama cine sunt. Acum nu mai trebuie să fac jocuri şi pot trece direct la miezul problemei. Spune-mi cât ştiu, de ce şi-au dat seama!

— De ce aş face-o, când plănuieşti să mă ucizi oricum? şopti ea.

— O, dar există mai multe feluri de a muri, nu-i aşa? Dacă îmi spui ce ştii, mă voi asigura că ai parte de o moarte rapidă şi lipsită de durere. Altfel, te aşteaptă o noapte foarte lungă. Se strecură în spatele scaunului şi îi puse ţeava pistolului la tâmplă, apoi o lăsă să coboare încet de-a lungul obrazului. Nu ţi-a spus amantul tău? Se ştie că sunt necruţător. Voi fi bucuros să nu mă grăbesc să te ucid, dacă trebuie.

Trecu ţeava pistolului pe deasupra ei, parodiind în mod grotesc o mângâiere, iar ea se cutremură.

Se auzi un râset înfundat, ca al unui diavol din iad.

— Ştii că trupul uman poate îndura multă durere înainte de a ceda? Un glonţ îţi poate spulbera genunchiul, dar poţi trăi vreme îndelungată, suportând agonia. Ca să nu mai spun cât vei suferi dacă te împuşc în burtă...

— Nu-ţi va fi de niciun folos să mă torturezi. Nu ştiu nimic.

— O, sunt sigur că ştii. Un cocoş semeţ ca Pryce nu ar rezista fără să se laude cu planurile lui de a scăpa

Spitalfields de Spectru.

— Nu mi-a spus nimic, jur! protestă ea

— Vom vedea dacă mai susţii asta şi cu un glonţ în picior, hârâi el, iar ea recunoscu sunetul inconfundabil când îl auzi trăgând piedica.

Apoi, dinspre uşă se auzi o altă voce:

— Spune adevărul, Fitch. Nu i-am dezvăluit nimic, aşa că poţi să-i dai drumul. Căci ştim amândoi că pe mine mă vrei, de fapt.

Capitolul 24

Haina nevăzută, sabia cea ascuţită
Şi-ncălţările iuţi pentru bătălie
Jack şi le puse,
Şi-i salvă pe cavaler şi pe zână,
Iar pe puternicul uriaş îl ucise.

Povestea lui Jack, ucigaşul de uriaşi,
J.G. Rusher

Morgan nu cunoscuse groaza pură până când nu păşise în salonul lui Fitch, văzând că femeia pe care o iubea era ameninţată de diavolul însuşi. Doar prin puterea voinţei îşi ţinea pistolul neclintit, îndreptat asupra lui Fitch. Căci restul fiinţei lui se cutremura de teamă că un singur pas greşit avea să-l facă pe Fitch să apese pe trăgaci.

Pe buzele Clarei înflori un zâmbet firav când îl văzu.

— Era şi timpul să ajungi.

Chipul ei nu mai fusese niciodată atât de palid, sau ochii atât de mari şi de înspăimântaţi, dar poziţia răzvrătită a umerilor îi spuse că putea cel puţin conta pe ea că nu se va prăbuşi.

— Aş fi venit mai repede dacă ai fi lăsat vorbă unde pleci, replică el.

Iar el ar fi aşteptat în hol până când Fitch ar fi îndepărtat arma de ea, dacă nu l-ar fi auzit trăgând piedica, obligându-l să intervină.

— Dacă mi-aş fi dat seama că domnul Fitch e un om atât de primejdios… începu ea.

— Tăceţi, amândoi! Faţa lui Fitch se schimonosi de furie în timp ce împinse ţeava pistolului în tâmpla ei. Stai deoparte, Pryce, sau jur că o omor.

Groaza îl pătrunse pe Morgan până în măduva oaselor.

— Hai să nu facem ceva necugetat acum, spuse el, deşi continuă să-şi ţintească pistolul către capul lui Fitch. Dacă nu adaugi încă o crimă la fărădelegile tale, s-ar putea să scapi de moarte.

— Hopkins! strigă Fitch. Vino aici, naiba să te ia!

Morgan înaintă un pas în încăpere.

— Dacă îţi chemi lacheul, nu are rost. L-am doborât când a încercat să mă împiedice să intru în casa ta, şi zace inconştient.

— Dracu’ să te ia! mormăi Fitch. Credeam că tu şi Ravenswood veţi mai zăbovi la prăvălie. Şi de unde ai ştiut cum să ajungi aici?

— Mi-a spus Lucy. Slavă cerului că fata cobora dintr-o birjă cu Johnny când ajunsese Morgan acolo. Nu prea cred că-i mai place de tine.

Surprinzător, Fitch tresări înainte să strângă mohorât din buze.

— Se dă ea pe brazdă. Când îi voi arăta ce pot să-i cumpăr cu comoara mea ascunsă, va face orice îi spun. Vom fugi împreună din Anglia.

— Eşti nebun dacă ai impresia că te voi lăsa să ieşi din casa asta. Morgan înaintă în încăpere, cu sângele duduindu-i în tâmple.

Chiar în clipa asta, Lord Ravenswood e în drum spre tine, însoţit de zeci de oameni pentru a te doborî.

— Joci la cacealma! strigă Fitch.

Morgan spera din toată inima că nu era aşa. Nu-i aştepta nici pe Ravenswood, nici pe fratele său, doar o trimisese pe Lucy la cămin să-i îndrume încoace când apăreau. Judecând după cât de revoltată fusese Lucy la gândul că Fitch i-ar putea face rău Clarei, Morgan se gândi că putea să aibă încredere în ea că va face cum o rugase.

— Mă cunoşti destul de bine pentru a-ţi da seama că nu aş veni nepregătit, plusă Morgan. Aşa că ar fi mai bine să laşi pistolul jos. După ce ajung şi ceilalţi, s-a terminat totul pentru tine.

— Nu voi aştepta să vină prietenii tăi, Pryce. Cu pistolul îndreptat spre Clara, Fitch o trase cu mâna liberă, ridicând-o în picioare. Iar Lady Clara vine cu mine pentru a mă asigura că nu-mi calcă niciunul dintre voi pe urme. O trase după el către cealaltă uşă a salonului. Nu încerca să vii după mine, altfel o omor.

Morgan se forţă să se concentreze, să nu se lase copleşit de teamă. Gândul că ar fi putut s-o piardă… Nu, n-o va pierde!

— Nu te las să o scoţi de-aici, spuse el, înaintând şi mai mult în încăpere. Aşa că poţi s-o laşi baltă.

— Nu mă poţi opri, replică Fitch, forţând-o pe Clara să se dea îndărăt către uşă.

Deodată, în cadrul uşii, în spatele lui Fitch, apăru o siluetă. Morgan se luptă să nu-şi trădeze surpriza faţă de Fitch, dar ce dracu’ făcea Samuel aici?! Lucy spusese că dispăruse.

În spatele lui Fitch, Samuel îşi duse un deget la buze, arătând cuţitul pe care îl ţinea în cealaltă mână, ca şi când ar fi cerut îndrumări. Scuturând abia sesizabil din cap, Morgan îl avertiză să nu facă niciun pas. Pistolul lui Fitch era prea aproape de capul Clarei, şi exista o şansă prea

mare ca Fitch să apese pe trăgaci dacă Samuel îl ataca.

Aşa că Morgan trebui să-l convingă pe Fitch să îndepărteze arma aia nenorocită.

— Ascultă, Fitch, spuse el, lăsând încet în jos, către podea, ţeava propriului pistol. Nu are rost să o iei pe Clara. Eu sunt cel care ţi-a zădărnicit planurile. Ia-mă pe mine în schimb.

Clara se încruntă, dar părea să înţeleagă ce încerca să facă.

— Lucy nu va pleca niciodată cu tine dacă mă ucizi, îi spuse ea lui Fitch. Are o inimă mult prea blândă pentru a iubi un ucigaş.

— Va face ce i se spune, o repezi Fitch, iar pistolul se clătină lângă tâmpla Clarei.

Morgan prinse din zbor sugestia Clarei.

— Dar de ce să rişti să se înfurie? Nu-i va păsa dacă mă ucizi pe mine. Nici măcar nu mă place.

Apropiindu-se de o masă, îşi lăsă pistolul pe ea.

— Vezi? Îl pun jos. Ştii că nu vrei să o răneşti pe Clara. Eu sunt un ticălos, dar ea e un înger, iar copiii ăia depind de ea. Ea e nevinovată, ca şi micuţa şi drăgălaşa ta Lucy. Nu merită să moară.

Fitch îi dădu drumul Clarei.

— Ai dreptate… tu ar trebui să fii acela…

În clipa în care pistolul lui Fitch se îndreptă către Morgan, acesta ţipă:

— Acum, Samuel!

Dar Clara, care nu avea de unde să ştie că Samuel era în spatele ei, apucase deja mâna lui Fitch în care acesta ţinea pistolul, forţându-l să-l îndrepte către podea.

În timp ce Morgan sări să-şi ia propriul pistol, arma lui Fitch se declanşă. Iar lui Morgan îi sări inima din piept.

— Clara! strigă el, apucându-şi pistolul şi năpustindu-se spre capătul celălalt al încăperii.

Dar Clara era bine, stând împietrită deasupra

bărbatului care acum se zvârcolea pe duşumea, încercând să-şi oblojească piciorul.

— Blestemat să fii, Pryce! spuse Fitch înecându-se, în timp ce Samuel stătea la pândă cu cuţitul pregătit, de ce nu m-ai omorât pur şi simplu? Vrei să mă torturezi, asta e?

— Împuşcătura a venit de la pistolul tău, nu al meu, spuse Morgan, cu vocea încordată de furie. Ar fi trebuit să ştii foarte bine ce rişti fluturând un pistol încărcat prin faţa lui Lady Clara… Se apropie de Fitch, apoi lipi ţeava pistolului de capul acestuia. Dar dacă vrei să fii ucis, sunt mai mult decât bucuros să-ţi fac pe plac.

Fitch rămase nemişcat. Apoi ridică privirea, fără să clipească, spre Morgan.

— Dă-i drumul, fă-o repede. Anii în care jucam în faţa mulţimii s-au scurs de mult şi nu vreau să ofer gloatei satisfacţia de a mă vedea atârnând în ştreang.

Ispita de-a apăsa pe trăgaci îl invadă pe Morgan – năvalnică, puternică şi cu atât mai seducătoare cu cât se temea că era singura cale de-a face dreptate. În ciuda a ceea ce credea Fitch, era posibil să nu fie spânzurat dacă era judecat. Nimeni nu putea dovedi că Spectrul îl ucisese pe Jenkins sau pe altcineva, iar vina de a fi negustor de bunuri furate – chiar şi unul faimos – nu era un delict major. Astfel că Fitch putea scăpa doar cu o pedeapsă de paisprezece ani. După ce fusese cât pe-aci să o ucidă pe Clara…

Furia sângelui îi întunecă privirea şi îşi încordă degetul pe trăgaci. Apoi simţi palma blândă a Clarei pe braţ.

— Nu eşti ca el, Morgan. Nu deveni ca el.

— Voia să te omoare, rosti Morgan răguşit, cu amintirea fricii pentru ea încă marcându-i nervii.

— Da, iar legea îl va pedepsi pentru asta, aşa că nu trebuie să o faci tu. Nu mai ai treisprezece ani. Poţi avea încredere că autorităţile se vor ocupa de asta. Nu trebuie să-ţi pătezi mâinile de sânge pentru a face dreptate.

Samuel scoase un sunet slab, iar Morgan văzu că tânărul privea, aşteptând semnul lui. Cuţitul tânărului era încă pregătit, iar Morgan ştia că ardea de nerăbdare să-l folosească. Felul în care avea să reacţioneze Morgan acum avea să-l marcheze pe băiat pe viaţă.

— Eşti mai bun de-atât, spuse Clara cu blândeţe. Ştiu că eşti.

Morgan privi către ea, la chipul ei strălucind de încrederea că va face ce trebuia. Avea o încredere pură în el.

Şi pentru întâia oară îşi dădu seama că avea dreptate. Era mai bun de-atât. Nu fusese şi nu putea să fie niciodată un om ca Spectrul. Nici măcar în Spitalfields. Cum setea de sânge se potoli subit în el, lăsă pistolul jos.

— Ucide-mă, hârâi Fitch, cu trupul prăbuşit la picioarele lui Morgan şi strângându-şi piciorul care sângera la piept. Ştii că vrei s-o faci.

— Da, recunoscu Morgan. Dar nu într-atât de mult încât să pierd ce mi-a mai rămas din suflet. Aşa că ridică-te. Ravenswood şi oamenii lui te aşteaptă.

*

Clara stătea cu Samuel pe o canapea, ferindu-se de agitaţia din jur. Morgan le poruncise să aştepte până când se ocupau de Fitch, iar ea acceptase bucuroasă. Un lucru era clar, încă mai tremura de groază amintindu-şi cum îl văzuse pe ticălos îndreptându-şi pistolul către Morgan. În plus, nu voia să se amestece în treburile bărbaţilor care mişunau acum prin toată casa, căutând bunuri furate şi alte dovezi referitoare la activităţile Spectrului.

În timp ce oamenii lui Lord Ravenswood îl luau pe Rodney Fitch, Morgan şi lordul îl interogau pe lacheul care încă era ameţit. Apoi sosi Lord Templemore şi se iscă şi mai mare agitaţie, căci ceru explicaţii, iar Lord Ravenswood fu

nevoit să i le dea.

— Cine e omul acela care seamănă leit cu căpitanu'? întrebă Samuel de lângă ea, privind uluit la Lord Templemore.

— Este baronul Templemore, îi explică Clara. Fratele geamăn al lui Morgan.

Samuel lăsă să-i scape o fluierătură joasă.

— Asta înseamnă că… şi căpitanu' Pryce e…

— Da. Şi numele lui adevărat e Blakely. A lucrat pentru celălalt gentilom de acolo, încercând să-l captureze pe Spectru.

— Ştiaţi?

— Am aflat. În noaptea în care am fost la prăvălia lui şi a fost împuşcat.

— Oooo, făcu Samuel, ca şi când asta ar fi explicat totul. Chiar mă întrebam io cum de vă încurcaserăţi cu un negustor de bunuri furate. Nu era felul dumneavoastră.

Dornică să schimbe subiectul, Clara întrebă:

— Cum ai ajuns aici în seara asta?

— Nu din proprie voinţă, asta v-o spun clar. Samuel făcu un semn din cap către lacheul lui Fitch. Individul ăla cu care vorbeşte căpitanu' m-a înşfăcat când mă duceam spre tavernă să o văd pe Lucy în seara asta. M-a lovit în cap şi m-a târât aici. Când m-am trezit, eram legat în pivniţă, iar el îmi spunea că stăpânul lui se va ocupa personal de mine mai târziu, după ce se va întoarce de la o întâlnire.

— Fitch a pretins că te-a plătit să pleci din Londra. Cred că se gândea la o plecare definitivă.

— Presupun că da, spuse Samuel cutremurându-se. Când lacheul m-a lăsat singur acolo în întuneric, am avut timp să-mi scot cuţitul. Vedeţi, căpitanu' Pryce m-a învăţat cum să-l ascund ca să nu-l găsească nimeni. Nu prea-l duce capu' pe cocoşatul ăla al lu' Fitch, aşa că nu mi l-a luat. Am avut nevoie de ceva timp să scot lama şi să mă eliberez, dar de-ndată ce am reuşit, am venit sus să văd ce se

întâmplă.

— Şi ai contribuit la salvarea vieţii mele şi a lui Morgan. Ea îl bătu pe mână. Ne-ai făcut un serviciu bun astă-seară, şi mă voi asigura că vei fi răsplătit cu generozitate pentru asta.

— Nu am făcut-o pentru vreo răsplată, spuse el cu un zâmbet sfielnic. Mi-aţi adus-o pe Lucy înapoi şi n-o să vă pot mulţumi niciodată de-ajuns pentru asta. Ridică privirea, apoi zâmbi larg. Şi că tot veni vorba de Lucy…

— Samuel! ţipă o voce feminină dinspre uşă, în timp ce tânărul se ridică. Lucy dădu fuga în încăpere, alergând drept spre drăguţul ei. Te simţi bine? Am auzit că te-ai luptat cu domnul Fitch! Îşi trecu mâinile pe deasupra lui, uitându-se după răni. Jur că dacă te-a rănit…

— Nu, nu m-a rănit, iubire. O prinse în braţe. Şi nu am prea avut ocazia să lupt…

— Au zis că eşti un erou, continuă Lucy, ignorându-i protestele şi sărutându-l sonor pe buze. Şi eşti… eşti eroul meu.

— Ah, Lucy, spuse el, roşu ca racul, nu am făcut decât ce trebuie să facă un bărbat pentru femeia pe care o iubeşte.

Cu toate acestea, radia de plăcere auzindu-i cuvintele pline de afecţiune, în timp ce se traseră deoparte, asigurându-se unul pe celălalt că erau teferi şi nevătămaţi.

Vederea celor doi porumbei îi întări Clarei hotărârea pe care o luase la un moment dat, după ce părăsise reşedinţa Templemore. Privi înspre Morgan, care discuta cu fratele său şi cu Lord Ravenswood şi iubirea o revigoră precum o poţiune dătătoare de viaţă.

Cum crezuse vreodată că era în stare să-l lase să plece pe mare fără ea? Nu putea, indiferent ce însemna asta. Ba îi venea greu să-l mai scape vreodată din priviri.

Ca şi când i-ar fi simţit privirea asupra lui, el îşi ridică ochii, şi pe buze îi înflori un zâmbet. Murmurând câteva

cuvinte către interlocutorii săi, îi părăsi şi veni să se aşeze lângă ea.

— Aproape am terminat, îngerul meu, spuse el împletindu-şi degetele cu ale ei. Apoi te duc acasă.

— Nu vreau să merg acasă, spuse ea pătimaşă. Vreau să fiu cu tine.

Zâmbetul lui se întinse pe întregul chip.

— Am putea rezolva asta.

— Şi nu doar în seara asta, continuă ea, hotărâtă să spună totul înainte de a se răzgândi. Vreau să vin cu tine pe mare. Nu aş mai putea îndura să fiu departe de tine şi să nu te pun pe picioare când dai de bucluc.

O privi cu duioşie.

— N-o să mai dau de niciun bucluc, îngerul meu.

— Aşa spui acum, dar te cunosc eu. În clipa în care vei vedea că se săvârşeşte ceva rău, te vei repezi să îndrepţi lucrurile. Dacă vreun răufăcător va răni vreun nevinovat, vei da fuga să-l salvezi şi…

O sărută apăsat şi cu nesaţ, iar gura lui îi şterse toate gândurile din minte. Când se desprinse de ea, zâmbea larg.

— Nu mă mai vâr în buclucuri, îngerul meu, pentru că nu mai plec pe mare. Stau aici, în Londra, cu tine.

Ea îl privi ţintă, abia îndrăznind să-l creadă.

— D… da?

— Sper că eşti de acord, căci e prea târziu să mă răzgândesc. Tocmai am acceptat oferta lui Ravenswood de a lucra pentru Ministerul de Interne. Şi, în caz că eşti îngrijorată, mă asigură că nu are nimic de-a face cu piraţii, contrabandiştii, negustorii de bunuri furate sau…

Chicotind de încântare, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

— Rămâi! Chiar rămâi în Londra cu mine!

El râse, strângând-o tare în braţe.

— Da, *mon bel ange,* rămân în Londra. Cu femeia pe care o iubesc.

— Mă iubeşti?

— Bineînţeles că da. Crezi că aş renunţa la viaţa mea aventuroasă de pe mare pentru oricine, *cherie?*

Cuvintele lui îi făcură inima să-i stea în loc.

— O, Morgan, nu vreau să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci cu adevărat... şi mi-ai spus că nu poţi îndura să trăieşti în Londra...

— Asta a fost înainte ca tu să mă sileşti să mă văd aşa cum mă vezi tu – nu ca pe un ticălos care se dă drept gentilom, ci ca pe un bărbat. Unul care face greşeli ca oricare altul. Şi care poate învăţa să trăiască cu ele, acum că are o femeie înţelegătoare alături de el.

O copleşi speranţa, mult prea ispititoare ca să-i reziste.

— Eşti sigur? Căci, dacă ai prea mare nevoie de aventurile pe mare...

— Singurul lucru de care am nevoie, îngerul meu... murmură el, ridicându-şi mâna pentru a-i cuprinde obrazul, eşti tu. Şi dacă te separ de munca şi de oamenii pe care îi iubeşti, ştiu că voi pierde o parte foarte specială din tine – partea care vrea să salveze lumea, care plânge pentru copiii lipsiţi de speranţă, care înfruntă orice pericol pentru cei pe care îi iubeşte. Ai dreptate. Dacă plecăm pe mare, va fi doar o chestiune de timp până să ajungi să nu mă mai suferi, şi până ca eu să nu mai suport faptul că ştii cine sunt cu adevărat. Zâmbind, o mângâie pe obraz. Dar nu mă mai tem de cine sunt cu adevărat acum. În plus, locul tău e aici, iar locul meu e lângă tine. Aşa că, atâta timp cât mă vei privi cu ochi plini de iubire, intenţionez să rămân acolo unde ne e locul amândurora. Chiar dacă e vorba despre Londra.

Sinceritatea pătrunzătoare din ochii lui îi topi temerile. Nu mai era acelaşi Morgan care evita să-şi înfrunte trecutul. Acest Morgan ştia exact ce voia şi, printr-un miracol, ea era cea pe care o dorea.

— Bine, spuse ea încet. Rămâi aici cu mine.

În ochii lui se aprinse un licăr ştrengăresc.

— Dar am câteva condiţii pe care va trebui să le îndeplineşti.

Ea îl privi îngrijorată.

— Cum ar fi?

— Vreau să te iau de lângă dragul tău cămin şi să plecăm într-o călătorie de nuntă.

O copleşi uşurarea.

— Cred că fac faţă.

— Şi trebuie să juri că nu te vei mai apropia vreodată de un pistol încărcat.

Ea râse.

— Cum? Şi să pierd toată distracţia de care ai avut tu parte în toţi anii aceştia?

— Foarte amuzant, Clara, dar condiţia asta nu e negociabilă, spuse el ridicând dintr-o sprânceană. Ori de câte ori se descarcă un pistol în preajma ta, mai pierd nişte ani buni din viaţă, şi dacă crezi că…

— Bine, bine, ai câştigat. Jur să nu mă mai apropii vreodată de un pistol încărcat.

— Aşa e mai bine. Vocea lui scăzu, ajungând să fie doar un murmur răguşit. Mai rămâne o singură condiţie, cea mai importantă dintre toate.

Felul în care o privea îi făcu sângele să i se năpustească prin vene.

— Care e aceea?

— Trebuie să promiţi să nu încetezi vreodată să mă iubeşti. Căci nu cred că aş putea să îndur să se întâmple asta.

Trăgându-i capul spre al ei, ea murmură:

— Atâta timp cât îmi făgăduieşti acelaşi lucru, dragul meu, asta e, cu siguranţă, o promisiune pe care o pot respecta.

Epilog

Se căsători cu Frumoasa şi trăi ani mulţi cu ea, iar fericirea lor – cu temeiuri virtuoase – fu desăvârşită.

„Frumoasa şi Bestia”, din
Revista pentru tinerele domnişoare,
Jeanne-Marie Prince de Beaumont

Clara nu ar fi putut cere o zi mai frumoasă pentru sărbătorirea noii locaţii a căminului. Era o dimineaţă de vară senină, parfumul de caprifoi învăluia întregul loc, iar sturzii îi încântau cu ciripitul lor. Vai, copiii aveau să nu-şi mai încapă în piele de bucurie când soseau.

Oprindu-se o clipă din supravegherea servitorilor care aşezau răcoritoare pe mesele lungi, Clara aruncă o privire asupra noului ei domeniu. În mai puţin de trei ani, voluntarii transformaseră grădina abandonată într-un loc idilic pentru copii.

Şi totul se datora în mare măsură lui Morgan şi familiei sale. Cu moştenirea unchiului Cecil, indiferent de cât de consistentă fusese, nu ar fi putut construi toate acestea. Însă Sebastian donase terenul pentru cauză, iar Morgan îi convinsese pe mulţi dintre prietenii săi ofiţeri de marină să ajute la construcţie şi proiectare, ceea ce făcuse ca noua locaţie a căminului, departe de Spitalfields, să coste mult mai puţin decât se aşteptau.

Ajutase cu siguranţă şi faptul că donaţiile pentru cămin se înmulţiseră, datorită notorietăţii ei nou-obţinute. Aristocratele se înghesuiau să o ajute pe fiica marchizului care jucase un rol important în capturarea unui criminal periculos. Procesul Spectrului fusese pe buzele tuturor în Londra luni în şir, iar acum până şi Spitalfields părea un loc mai sigur, deşi ea se bucura că protejaţii ei nu se mai aflau

acolo.

Juliet se apropie, zâmbind larg şi trăgând după ea două dintre cele trei odrasle.

— Le-am spus fetelor că unchiul Morgan o să ne facă turul casei înainte de sosirea oaspeţilor, dar acum nu dau de el nicăieri.

— A plecat să-l ajute pe Samuel să deschidă toate ferestrele.

Acum că doamna Carter plănuia să se retragă la ţară, Samuel şi Lucy aveau să preia treburile zilnice ale noii instituţii.

— Nu ne aşteptam să fie atât de cald şi de frumos astăzi, dar fiindcă este, Morgan spune că aerul curat va face casa şi mai atrăgătoare. Cine ştie, poate vom pescui o donaţie de la Lord Winthrop…

Juliet râse.

— Mă îndoiesc. Şi dacă apare va fi un miracol. E încă necăjit că te-ai căsătorit cu bărbatul în care el vede încarnarea diavolului.

Din fericire, Lord Winthrop era singurul căruia îi displăcea soţul Clarei. Cine putea să nu-l placă pe chipeşul căpitan de marină care se dovedise a fi un erou? Şi, în plus, Morgan se descurca foarte bine la Ministerul de Interne. Îi impresionase pe toţi cu abordarea sa cerebrală şi practică asupra chestiunilor privind siguranţa Londrei. Robert Peel, noul ministru de interne, vorbise chiar despre numirea lui Morgan în postul de şef al comisiei ce avea să discute despre înfiinţarea unei forţe de poliţie metropolitane.

Şi, de asemenea, la fiecare realizare a lui Morgan, familia lui era din ce în ce mai încântată. Sebastian radia de mândrie ori de câte ori era pomenit fratele său, iar Juliet îl iertase de mult că încălcase condiţiile rămăşagului. Mai ales că îi adusese o cumnată atât de agreabilă, cum îi plăcea ei să spună.

— Şi unde este nepoţica mea în dimineaţa aceasta?

întrebă Juliet. Doar nu ai lăsat-o cu doica.

Clara râse.

— Morgan nu m-ar fi iertat niciodată. Nu reuşesc să-l conving că un bebeluş de nouă luni nu apreciază prea mult fineţea elementelor arhitecturale. Insistă ca ea să ia parte la toate. Deşi în clipa aceasta, Lydia este cu mătuşa Verity şi unchiul Lew. De fapt, iată-i că tocmai vin.

Mătuşa Verity se apropia dinspre pădure, cu Lydia în braţe şi aruncându-i zâmbete strălucitoare precum o zână bună. Alături de ele săltau Fiddle, Faddle şi Foodie, în vreme ce Empress stătea de cealaltă parte, lângă bărbatul care le însoţea – unchiul Lew al lui Morgan.

— Nu-i aşa că sunt un cuplu fermecător? şopti Juliet. Unchiul Llewelyn este văduv de atâta vreme, încât îmi pierdusem speranţa că se va mai căsători vreodată, dar cred că mătuşa ta s-ar putea să-l ispitească.

Având în vedere veneraţia lui Empress, care nu se desprindea de călcâiele unchiului Lew, ca şi indulgenţa continuă pe care acesta o manifesta faţă de ciudăţeniile mătuşii Verity, Clara era tentată să fie de acord cu Juliet. Cu siguranţă, femeia merita să-şi găsească în cele din urmă un tovarăş de viaţă.

Mătuşa Verity se opri în faţa lor.

— Am vrea să o ducem pe micuţa Lydia să vadă lebedele de pe iaz, dar Llewelyn… v… vreau să spun domnul Pryce… s-a gândit să te întrebăm pe tine mai întâi. Se temea că ţi-ai putea face griji că mergem cu fetiţa atât de aproape de apă.

— Sunt de acord, spuse Clara, atâta timp cât nu intenţionaţi să vă aplecaţi cu ea deasupra malului sau ceva asemănător.

— Nicidecum! Fără să-şi dea seama de tonul ironic al Clarei, mătuşa Verity strânse copilul la piept, absolut îngrozită. Vom sta la o distanţă sigură de apă, fii încredinţată. Nu-i aşa, fetiţele mele?

Un cor de lătrături semnală încuviinţarea câinilor, iar unchiul Lew râse înfundat.

— Venim şi noi, spuse Juliet. Ştiu că fetelor le-ar plăcea să vadă lebedele. Vii şi tu, Clara?

— Nu încă. Trebuie să apară trăsurile cu copii din clipă în clipă, şi vreau să mă asigur că suntem gata, căci după ce vor lua locul cu asalt…

Nu fu nevoie să încheie propoziţia. Râseră cu toţii.

De îndată ce plecară, ea se îndreptă spre pădure, către casă. Morgan îi ieşi în cale la jumătatea drumului, uşor ciufulit după muncile cu care-şi ocupase dimineaţa. Surprinzându-i privirea dezaprobatoare, îşi netezi părul cu mâna, zâmbind larg.

— Ai venit să mă verifici, îngerul meu?

O prinse cu un braţ de talie, părând atât de spăşit că-şi mototolise hainele, încât ea nu se putu abţine să nu zâmbească, înduioşată. Îi îndreptă lavaliera.

— Nu, vreau doar să mă asigur că totul e gata.

— Am avut eu grijă. Şi te asigur că tot ce mi-a scăpat mie a fost realizat de Lucy, Samuel sau Johnny. Cred că până şi Tim a participat la aranjatul casei.

Ea aruncă o privire nerăbdătoare printre copaci, către clădire.

— Ar trebui să mai fac o ultimă verificare…

— Am o idee mai bună, şopti Morgan, cu ochii licărind.

Şi, înainte ca ea să-şi dea seama ce punea la cale, o trăgea pe potecă, înspre umbrar.

— Morgan! protestă ea slab, în timp ce el o conducea, prin perdeaua de caprifoi, în interiorul peşterii vegetale. Doar nu te gândeşti să…

Sărutul lui fierbinte, plin de dorinţă îi amuţi toate protestele. Când se trase înapoi, el zâmbea larg.

— Ce spuneai, iubita mea?

— Copiii vor ajunge din clipă-n clipă, diavol nesăţios ce eşti, îl avertiză ea, deşi simţea dorinţa înflorindu-i în

pântec. Iar oaspeţii nu se vor lăsa aşteptaţi. Ce vor crede dacă ne vor descoperi în umbrar, făcând… ei bine, ştii tu?

El râse cu poftă.

— Având în vedere că m-ai rugat să te siluiesc întâia oară când am fost singuri împreună, uneori poţi fi surprinzător de modestă.

— Asta crezi, nu-i aşa? spuse ea, ridicând din sprâncene. Prea bine, facem un târg. Dacă poţi să-ţi controlezi poftele pe durata întregii zile, îţi voi da ce vrei la noapte. Îi puse degetele la buze. Şansa de a mă gusta. Apoi îi luă mâna şi i-o aşeză pe sân. De a mă mângâia. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, îi prinse lobul urechii între dinţi, şoptind: Orice vrei.

Respiraţia lui se acceleră deasupra obrazului ei.

— Vreau să te siluiesc.

— Bine, replică ea, apoi îl împinse. Dar abia diseară.

El oftă.

— Bine, ai câştigat. Dar trebuie să respecţi târgul, îngerul meu. Şi vreau să o facem aici. După ce pleacă toţi oaspeţii, şi după ce trimitem copiii la culcare. Las-o pe Juliet să o ia pe Lydia în seara asta. Sau chiar şi pe mătuşa ta.

Ea trase aer în piept. Trecuseră luni întregi de când nu mai fuseseră complet singuri, fără a trebui să fie atenţi la plânsetele copilului din încăperea de lângă dormitor. La urma urmelor, de-abia o înţărcase pe Lydia.

În plus, simplul fapt că îşi amintea de momentul în care făcuseră dragoste ultima dată în umbrar îi stârnea fiori de neastâmpăr între coapse. Şi să o facă pe furiş, pe întuneric, pe domeniul căminului… Ideea era absolut incitantă.

— Prea bine, am încheiat târgul.

— Acum trebuie să-l pecetluim cu un sărut, spuse el cu ochi strălucitori, întinzându-se după ea.

— O, nu, nu facem asta. Ieşi din umbrar înainte ca el să apuce să o oprească. Trebuie să te ţii de cuvânt şi să fii

cuminte. Şi sigur nu vei fi dacă mă săruţi din nou.

El o urmă, cu o privire resemnată.

— Mă cunoşti prea bine, nevastă.

Când ieşiră din pădure, auzi ceea i se păru iniţial a fi un tunet. Aproape că intră în panică, dar îşi dădu seama că era sunetul care anunţa sosirea a numeroase trăsuri.

— Au ajuns copiii! îl apucă pe Morgan de braţ pentru a-l îndemna să se grăbească. Vreau să le văd expresiile când vor da prima dată cu ochii de locul ăsta.

Ajunseră la trăsuri exact la timp pentru a-i vedea pe copii năvălind afară. Chipurile lor curate se luminară de încântare, umplând-o de o nemăsurată satisfacţie.

Morgan se aşeză în spatele ei.

— Pare că le place, iubito.

— Da, nu-i aşa?

Apoi îl văzu pe David strecurându-se lângă Sebastian, care nici măcar nu băgă de seamă că băiatul era cu ochii pe buzunarele lui cu un licăr calculat. Morgan mormăi, căci văzuse acelaşi lucru, din câte se părea.

— Te rog, spune-mi că i-ai mituit pe copii ca să nu-i jefuiască pe oaspeţii noştri până la piele.

— Le-am promis că vor primi dulciuri câte vor, timp de o săptămână, cu condiţia ca nici măcar unul dintre ei să nu fure ceva astăzi.

Mary se apropie de David şi schimbară câteva cuvinte. Din fericire, fata câştigă disputa şi reuşi să-l tragă pe David pentru a li se alătura celorlalţi copii. Morgan râse.

— Văd că Mary nu intenţionează să piardă dulciurile. Ai făcut un târg perfect, îngerul meu. Întotdeauna ştii să fluturi pe dinaintea nasului ispita perfectă pentru a obţine ce vrei.

— Mă străduiesc.

Îşi aplecă creştetul, şoptind:

— Şi, că tot veni vorba de ispită, eşti sigură că nu te pot tenta să ne întoarcem în umbrar? Nu ştiu dacă mai pot

aştepta până la noapte ca să te seduc.

Ea râse.

— Ah, dar aşteptarea va face ca seducţia să fie mult mai dulce, nu crezi?

Petrecându-şi braţele în jurul mijlocul ei, o strânse la piept.

— Nu aşteptarea face ca totul să fie mai dulce, *mon bel ange.* Ci iubirea. Ea face totul mai dulce.

Şi, cum stăteau acolo, privind la copiii care mişunau peste tot, ţipând fericiţi, ea hotărî că avea dreptate.

Sfârşit